Marc Davenport

OZN - VIZITATORI DIN TIMP

SECRETUL MICROCIPURILOR IMPLANTATE ÎN CREIER

Terra: poligon experimental
Omul: cobaiul LOR
Scopul: hibridul OM-ET

Marc Davenport

VIZITATORI DIN TIMP

Examinările medicale care, după cum se spune, au loc la bordul vehiculelor extraterestre sunt dureroase şi excesive: biopsiile (ale căror urme ulterioare pe piele sunt de natura unor cicatrice lungi şi drepte ori, pur şi simplu, ca nişte adâncituri) sunt efectuate pe braţe şi pe picioare. Implanturi cu mini-dispozitive de emisie-recepţie, care îi ajută pe extratereştrii să-şi manipuleze victimele ca pe un caribu, sunt introduse în ochi, nas, urechi sau chiar creier. Şi cel mai groaznic lucru din toate, prin operaţii chirurgicale extrem de dureroase, se extrag testiculele şi sperma. Rezultatul este (după cum o dovedesc numeroase persoane răpite) o rasă de hibrizi umani-extratereştri...

Marc Davenport

VIZITATORI DIN TIMP

OM: *Terra*?
ET: Un poligon de încercare.
OM: *Omul*?
ET: Un cobai.
OM: *Scopul*?
ET: Hibridul uman - extraterestru.

Traducere: Mihnea Columbeanu

Editura ANTET

Original English language edition published by Greenleaf Publications, P. O. Box 8152, Murfreęsboro, TN 37133, USA.
Copyright © 1992, 1994 by Marc Davenport. All rights reserved.
Copyright © Editura ANTET pentru prezenta versiune românească.

Redactor: Nicolae Năstase
Coperta: Ion Năstase
Tehnoredactare computerizată: Adisan Computer S.R.L.

ISBN 973-9241-57-3

Tiparul executat sub comanda nr.47/1998,
la Imprimeria de Vest R.A., Oradea.
str. Mareşal Ion Antonescu nr. 105.
România

DESPRE AUTOR

Marc Davenport cercetează fenomenul O.Z.N. și răpirile implicate de acesta de peste douăzeci de ani. Înainte de a deveni scriitor liber-profesionist (în 1985), el a studiat tehnologia chimică și a lucrat ca inginer industrial. Este autorul lucrării *Dear Mr. President: 100 Earth-Saving Letters*[*](New York: Citadel Press, 1992). A scris de asemenea articole ce au apărut în revistele *Analog Science Fiction/ Science Fact, UFO Universe, UFO* și *International UFO Library Magazine*. Editează lucrări semnate de alți ozenologi și a apărut la numeroase emisiuni de radio și televiziune. Este redactor-șef și cofondator al revistei *Contact Forum: The Round Table of Universal Communication*[**]. Marc Davenport este extrem de activ în domeniul O.Z.N., ținînd prelegeri pe întreg teritoriul Statelor Unite despre teoria sa asupra O.Z.N.-urilor și a modului în care acestea călătoresc spre Pământ.

---

[*] „Stimate Domnule Președinte: 100 de scrisori pentru salvarea Pământului". (*n. tr.*)

[**] „Contact Forum: Masa Rotundă a Comunicării Universale". (*n. tr.*)

Prefață

Iubesc misterele. Ca mai toată lumea, cred. Când ființele umane au asamblat pentru prima dată niște bușteni și au pornit să traverseze mări și oceane, mai mult ca sigur că ceea ce le-a inspirat a fost atracția misterului. Cred că tot această atracție ne conduce astăzi în cercetările noastre asidue pentru a descoperi ultima particulă subatomică, secretul codului genetic, cea mai îndepărtată galaxie ori cea mai veche civilizație. Misterele sunt cu adevărat dulceață pentru curioși, fascinație pentru fricoși și ispită pentru îndrăzneți. Și între toate misterele pe care le-am întâlnit vreodată, nici unul nu a fost atât de captivant sau atât de șocant — sau atât de tulburător — ca cel al O.Z.N.-urilor.

Am crescut, efectiv, printre O.Z.N.-uri. Nu O.Z.N.-uri adevărate, ci întruchipările acestora de pe copertele revistei *Fate*, în anii '50. De atunci, le numim obiecte zburătoare. Tatăl meu, un expert electronist și un astronom amator, care fusese în timpul celui de-al doilea război mondial înrolat în U.S. Army Eighth Air Force, a devenit interesat de acestea înainte ca guvernul să-și înceapă campania de negare a existenței lor, în 1947. Totdeauna avea pe noptieră sau lângă scaun o revistă ori o carte despre O.Z.N.-uri.

Așa că a fost cât se poate de firesc ca, la rândul meu, să mă interesez de acest subiect. Însă eram sceptic. Ca numeroși alți tineri din anii '50, urmăream cu religiozitate cursa cuceririi spațiului și visam să devin astronaut. Ca numeroși alți studenți din anii '60, am făcut studii în domeniul științific și am învățat tot ce se putea învăța despre Spațiu. Cu cât învățam mai mult, cu atât îmi părea mai puțin probabil ca O.Z.N.-urile să existe cu adevărat.

Atunci, un disc argintiu a aterizat pe o pășune într-o regiune rurală izolată, aflată la o distanță relativ mică de casa mea. Am mers cu mașina până acolo. Am văzut și am atins cercul ars de pe pământ, observând că vacile nu se apropiau deloc de el. Și i-am luat un interviu martorului ocular, dl S., un om solid, cu mâini puternice și cu ochi cinstiți (și, pe deasupra, abstinent convins), care, mai mult ca sigur, muncea de dimineața până seara ca să-și înjghebe o gospodărie pe acel teren sărac de pe dealurile din Missouri. Mi-a spus că ar putea să-mi răspundă la întrebări în timp ce își ia masa, căci apoi trebuia să se întoarcă la arat.

Văzuse discul de pe pământ în zori, când mergea să-și hrănească porcii. A crezut că e vorba de un rezervor de combustibil de avion căzut sau o prelată argintie aruncată. Mai întâi și-a terminat treaba, apoi a luat tractorul ca să tragă obiectul de pe pășune. Înainte să ajungă lângă el, acesta s-a ridicat cam șase metri deasupra pământului, dovedindu-se a avea forma unei farfurii, apoi a țâșnit ca un fulger, fuzionând cu un obiect cilindric mare sus pe cer.

Există momente când ești absolut sigur că un om îți spune adevărul — iar pentru mine, acesta a fost unul dintre ele. Dl S. avea credința că a minți e un păcat. Nu auzise niciodată de O.Z.N.-uri. Habar n-avea ce fusese acel obiect, și nici nu-i păsa de asta — doar că nu vroia să rămână pe pășunea lui. Cu atât mai puțin avea chef de vizitatori care să-i distrugă proviziile sau să-i strice gardul. Raportase incidentul șerifului doar pentru că îl considerase a avea o oarecare importanță.

După această întâmplare, am devenit obsedat. Din acea zi am studiat O.Z.N.-uri la fiecare ocazie. Mi-am petrecut cincisprezece ani citind, discutând cu oamenii despre experiențele lor, scărpinându-mă în cap și arătând extrem de aiurit. Apoi, într-o bună zi, am folosit o tehnică pe care o învățasem ca inginer industrial. Am întors problema pe partea cealaltă și am privit-o dintr-o perspectivă diferită. Și, în cele din urmă, lucrurile au început să aibă un sens. Așa că mi-am mai petrecut câțiva ani ca să realizez o examinare atentă, pas cu pas, a tuturor rapoartelor despre întâlnirile cu O.Z.N.-uri, care mi s-au adus la cunoștință. Și lucrurile *încă* aveau un sens.

Nu pretind că aș fi descoperit toate răspunsurile la misterul O.Z.N.-urilor, însă cred, într-adevăr, că am făcut un anumit progres în studierea acestei probleme. Această carte își propune să vă împărtășească cum am ajuns la o ipoteză de lucru ce explică apariția anumitor O.Z.N.-uri și, *în același timp,* e confirmată de date relevante — ceea ce cred că nici o altă carte nu a făcut până acum.

Sper că ea va fi la fel de fascinantă la citit pe cât a fost de scris.

1

Examinările medicale care, după cum se spune, au loc la bordul vehiculelor extraterestre sunt dureroase și excesive: biopsiile (ale căror urme ulterioare pe piele sunt de natura unor cicatrice lungi și drepte ori, pur și simplu, ca niște adâncituri) sunt efectuate pe brațe și pe picioare. Implanturi de mini-dispozitive de emisie-recepție, care îi ajută pe extratereștri să-și manipuleze victimele ca pe un caribu, sunt introduse în ochi, nas, urechi sau chiar în creier. Și cel mai groaznic lucru dintre toate, prin operații chirurgicale extrem de dureroase, se extrag testiculele și sperma. Rezultatul este (după cum o dovedesc numeroase persoane răpite) o rasă de hibrizi umani-extratereștri...*

Pamela Weintraub [1]

Suntem niște cobai

Suntem urmăriți. Cineva ne răpește la primele ore, întunecate, ale dimineții, paralizându-ne, examinându-ne împotriva voinței noastre, spălându-ne creierul și violându-ne organismul. Câteodată, ne opresc mașinile pe drumuri singuratice, în mijlocul unor regiuni pustii. Alteori, ne invadează dormitoarele în timp ce dormim și ne transportă de-acolo. Peste cinci milioane de cetățeni americani au fost răpiți.[2] Aceia dintre ei care s-au întors sunt metamorfozați. Unele familii au fost supuse acestor imixtiuni timp de mai multe generații. Nimeni nu este scutit de ele — nici măcar copiii. Nimeni nu a fost capabil să pună capăt acestor răpiri — nici măcar forțele noastre armate. Numărul victimelor crește într-o proporție alarmantă. Tu (sau iubita ta) ai putea să fii, la noapte, următoarea victimă.

Dar, mai mult ca sigur, cei care relatează astfel de răpiri sunt nebuni, nu-i așa? Sau șarlatani? Sau căutători de publicitate? Mai mult ca sigur, obiectele zburătoare neidentificate — O.Z.N.-urile — sunt doar niște păcăleli, ori halucinații, ori percepții false ale meteorilor, avioanelor sau ale aburilor mlaștinilor? Mai multe persoane oficiale de rang înalt din guvern doresc ca voi să credeți acest lucru. Mulți invadatori extratereștri doresc ca voi să credeți asta. Nimic mai fals! Scriitoarea Pamela Weintraub, redactor-șef al revistei *Omni*, afirmă:

Sute de persoane din întreaga lume, din Canada până în Brazilia, susțin acum că au trecut prin această experiență.

---

* *Caribu* = cerb nord-american din familia *Rangifer*, înrudit cu renul european. (*n. tr.*)

Mai mult, amănuntele stranii pe care le invocă — de la înfăţişarea vizitatorilor la procedeele chirurgicale utilizate la bordul vehiculelor extraterestre — sunt adesea nefiresc de asemănătoare. Iar cei şase reputaţi psihiatri şi psihologi care au examinat acest grup ciudat n-au descoperit nici un indiciu de psihopatologie... La întrebarea dacă aceşti oameni care se pretind a fi fost răpiţi sunt nebuni, răspunsul este, mai presus de orice îndoială: nu.[3]

Dr. J. Allen Hynek a fost un astronom renumit. Director al Secţiei Ionosferei şi Traiectoriilor Sateliţilor, director asociat al Observatorului Astrofizic Smithson, preşedinte al Departamentului Astronomiei şi director al Observatorului Dearborn la Universitatea Northwestern, el este, totodată, de douăzeci şi unu de ani, consultant special la Air Force în problematica O.Z.N.-urilor. Dr. Hynek a lansat termenii „întâlniri directe de gradul I, II şi III" şi, până la moartea sa, survenită recent, a fost recunoscut ca cea mai importantă autoritate pe plan mondial în domeniul O.Z.N.-urilor.

Hynek şi-a început segmentul O.Z.N. al carierei sale ca un fel de „demascator" al neadevărurilor pe care s-ar fi bazat rapoartele O.Z.N.. Credea că toate îşi puteau găsi o explicaţie ca fenomene naturale, dacă ar fi fost disponibile suficiente date — iar când U.S. Air Force i-a solicitat să facă exact acest lucru, a fost fericit să accepte. Cu toate acestea, după câţiva ani a început să-şi schimbe opinia despre fenomenele respective. Ca mulţi alţi cercetători sceptici care au urmat, a sfârşit prin a crede cu tărie în fenomenul O.Z.N..

Un motiv al acestei întoarceri cu 180 de grade l-a constituit faptul că Air Force* cerea explicaţii „terestre" pentru rapoartele O.Z.N., indiferent dacă aceste explicaţii erau sau nu sprijinite prin date ştiinţifice. Acesta era un lucru pe care mintea îndelung exersată în domeniul ştiinţific a lui Hynek nu-l putea, pur şi simplu, accepta. Pe de altă parte, nu putea fi decât impresionat de calitatea multora dintre martorii ce raportau astfel de întâlniri.[4] În 1972, el a observat că, potrivit multor psihiatri, bolnavii psihici par a nu avea decât „un interes mic ori nul" pentru O.Z.N.-uri, găsindu-se cu greu câte unul care să raporteze o întâlnire cu un O.Z.N. El a citat un studiu realizat de Dr. Berthold Schwarz, în care circa 3400 de pacienţi au fost examinaţi şi nu a fost vorba de nici o experienţă a acestora legată de fenomenul O.Z.N.[5].

---

* *Air Force* = Aviaţia Militară. (*n. tr.*)

De atunci, s-a demonstrat că persoanele care raportează răpiri de către O.Z.N.-uri nu reprezintă în mod special cazuri de psihopatologie. Iată un exemplu: în 1981, Budd Hopkins, Ted Bloecher și Dr. Aphrodite Clamar au angajat un reputat psihiatru new-yorkez, Dr. Elizabeth Slater, pentru examinarea psihologică a nouă victime ale răpirilor de către O.Z.N.-uri. Dr. Slater a administrat mai multe teste, printre care Minessota Multiphasic Personality Inventory, Rorschach, Wechsler Adult Intelligence Scale, Thematic Apperception Test și un test de desen proiectiv. Nu a descoperit tulburări mentale majore ca paranoia sau schizofrenia, cu toate că toți cei nouă subiecți prezentau o anumită prudență și o lipsă de valorizare a propriei persoane-stări la care s-ar fi putut aștepta, de altfel, de la niște persoane care trecuseră printr-o experiență atât de traumatizantă precum răpirea de către O.Z.N.-uri.[6]

Când Dr. Slater a fost informată asupra naturii experienței prin care trecuseră toți cei nouă subiecți, a fost mai mult decât surprinsă. A redactat un capitol suplimentar în raportul său, susținând cu tărie că experiențele subiecților nu erau provocate de tulburări mentale, că testele sale au dovedit că nici unul dintre ei nu avea vreuna dintre acele tulburări psihice extreme ce ar putea produce astfel de fantezii sau fabulații și că, în fine, ea personal nu poate găsi nici o explicație psihologică pentru poveștile lor fantastice. A continuat prin a afirma că tulburarea mentală profundă și suspiciunea pe care ea le descoperise la toți cei nouă subiecți sunt de așteptat la niște persoane care au trecut printr-o experiență de tipul răpirilor de către ființele extraterestre.[7]

Inițial, cei care au investigat fenomenul O.Z.N. aveau tendința de a ignora toate acele relatări ce făceau chiar și o referire accidentală la un contact propriu-zis cu ființele extraterestre. Considerând aceste relatări prea fantasmagorice pentru a merita o cercetare științifică — mai mult ca sigur, fabulații sau halucinații —, ei s-au concentrat, în schimb, asupra explicării luminilor de pe cer. În mod curios, chiar și după ce teoria potrivit căreia O.Z.N.-urile sunt vehicule extraterestre a fost larg acceptată, ideea că piloții acestor O.Z.N.-uri pot răpi oameni a continuat să fie respinsă nu numai de către cercetători și de publicul larg, ci chiar de către acei specialiști care se vedeau copleșiți de o multitudine de dovezi demonstrând adevărul acestor răpiri.

Originea acestui paradox poate să fi fost mult mai complexă decât niște simpli vânători de publicitate ieftină susținând aproape orice, de la expediții în pădurile selenare tropicale la întreceri de bowling pe Jupiter, totul pentru a-și jecmăni ascultătorii. De la

bun început, persoanele răpite care aveau reputație de onestitate și respectabilitate au descris contacte sexuale cu ființe extraterestre. Simplul gând la așa ceva era atât de dezgustător și înfricoșător încât acestora li s-a refuzat din start orice credibilitate, fiind catalogați drept mincinoși sau perverși. Totuși, nu trebuie ignorat faptul că prietenii și cunoștințele lor au jurat că aceștia sunt oameni demni de încredere și muncitori, deloc predispuși la zboruri ale fanteziei.

Deseori, aceste persoane nu aveau nimic de câștigat ci totul de pierdut prin relatarea poveștilor respective. Cu toate acestea, mulți dintre ei nu au renunțat să-și povestească experiențele chiar și atunci când vedeau că slujbele, reputațiile și căsniciile lor se fac fărâme sub ochii lor, întrucât ceilalți le contestă afirmațiile. Mulți dintre cei răpiți nu auziseră niciodată de O.Z.N.-uri sau farfurii zburătoare și foarte puțini le studiaseră suficient de atent pentru a cunoaște detalii ezoterice care nu au fost date publicității. Totuși, „receptorii" din întreaga lume au descris astfel de amănunte în mod identic.

Una dintre primele relatări de acest tip pe care cercetătorii au îndrăznit s-o facă publică a fost cea a unui fermier brazilian pe nume Antonio Villas-Boas. Dr. Olavo Fontes, profesor de medicină la Brazilian National School of Medicine, s-a documentat în mod exhaustiv în legătură cu acest caz.

Antonio și fratele său João văzuseră în zilele de 5 și 14 octombrie 1957 niște lumini stranii pe cer. Pe 15 octombrie, în timp ce ara un teren, la primele ore ale dimineții, Antonio a zărit un O.Z.N. ca o stea apropiindu-se rapid și apoi planând deasupra solului. A putut observa că este un obiect în formă de ou, de o culoare roșie strălucitoare, acoperit cu luminițe roșiatice și cu o uriașă lumină roșie. În vârful acestui obiect, ceva s-a rotit, emițând o lumină roșie fluorescentă ce s-a văzut verde atunci când O.Z.N.-ul a încetinit pentru a ateriza. Motorul tractorului s-a oprit iar farurile s-au stins. Antonio n-a reușit să pornească din nou tractorul.

O.Z.N.-ul a aterizat la câțiva metri depărtare, sprijinindu-se pe un angrenaj de aterizare cu trei picioare. Martorul a încercat să fugă, însă a fost imobilizat de către trei creaturi mici, purtând un fel de căști, care l-au târât în interiorul O.Z.N.-ului, i-au scos hainele și i-au frecat trupul cu un lichid gros-transparent. I-au fost luate probe de sânge și a fost introdus într-o încăpere plină de un fum gretos, care l-a făcut să vomite.

O femeie micuță, neobișnuit de frumoasă, a intrat în cameră. Era complet dezbrăcată și avea un păr rar, aproape alb, niște ochi

oblici, albaștri, foarte mari, pomeți proeminenți, niște buze subțiri, parcă crestate și o bărbie ascuțită. L-a provocat pe Antonio la un contact sexual repetat, încercând, după toate aparențele, să rămână însărcinată. După consumarea copulației, și-a arătat pântecele și apoi a făcut un semn spre cer.

Martorului, extrem de stânjenit, i s-au înapoiat hainele, fiind escortat în afara vehiculului. Obiectul în formă de farfurie din vârful O.Z.N.-ului a început să se rotească din ce în ce mai repede, luminile au devenit mai strălucitoare și vehiculul s-a ridicat, încorporând din nou angrenajul-trepied și făcându-se mai strălucitor. Lumina principală a trecut dintr-o culoare într-alta, rămânând în final roșie strălucitoare. O.Z.N.-ul a emis un semnal sonor, și-a schimbat brusc direcția și a decolat cu viteza unui glonț.

După această întâlnire, Antonio a suferit o iritare a ochilor, nervozitate, greață, insomnie și mai multe erupții ciudate pe corp.[8]

Dr. Fontes, un specialist de mare autoritate în domeniul său, a declarat în mod clar că Antonio nu suferă nicidecum de psihoză și că pare stabil din punct de vedere emoțional. Cu observații similare celor ale Dr. Slater, el i-a comunicat lui Coral Lorenzen, fondatoarea lui Aerial Phenomena Research Organization* (APRO) că este normal ca cineva care a trecut printr-o asemenea experiență neobișnuită să manifeste nesiguranța pe care o arăta Antonio.[9]

D-na Lorenzen a notat:

> *Examinarea preliminară efectuată de către Dr. Fontes... pare să ne certifice că Villas-Boas este un om echilibrat, iar nu un mincinos, și cu siguranță neposedând anumite informații de care ar fi trebuit să dispună pentru a inventa o asemenea poveste* logică .[10]

Dacă Antonio Villas-Boas nu era nebun sau mincinos, singura explicație logică pare să fie aceea că el a fecundat o ființă extraterestră care, după toate aparențele, dorea să dea naștere unui copil hibrid. Ideea poate părea absurdă, dacă nu ar exista nenumărate alte relatări în sprijinul acestei ipoteze. De exemplu, iată declarațiile lui Brad Steiger și Joan Whritenour:

> *Autorii au în dosar declarația unei tinere femei din California care susține că a fost răpită și violată de către o ființă extraterestră dintr-un O.Z.N.. Există, de asemenea, depoziția doctorului său, care adevărește că a îngrijit-o pe această tâ-*

* Organizația pentru cercetarea fenomenelor aeriene. (*n. tr.*)

nără pentru avortarea unui făt ce părea a fi fost produsul unei reproduceri hibride extrem de stranii.

... dispoziția foarte proastă a femeii a determinat acest avort spontan...

... ar fi cu mult mai eficient să se realizeze un program de încrucișare așa cum au procedat ființele extraterestre cu Antonio Villas-Boas. A fost adusă o femelă, al cărui ovul era gata de a fi fecundat... partenerul masculin pământean a fost uns cu un afrodiziac puternic ca să-l ajute să-și depășească timiditatea și frica înnăscute... Femela extraterestră își petrece perioada de gestație în tihnă, încurajată de propriii ei semeni, în timp ce pământeanul a fost abandonat fie cu un blocaj de memorie, fie cu o poveste pe care n-o va crede nimeni.[11]

În zorii unei zile de aprilie din anul 1970, un avocat din Wisconsin își conducea mașina, singur, pe un drum de țară, când a auzit paraziți la radioul din mașină și a simțit că în interiorul acesteia se face mai cald. În mod inexplicabil, a cotit brusc pe un drum înfundat, cu pietriș, într-o zonă nelocuită, la mile întregi de casa lui. A trebuit să intre în derapaj pentru a opri mașina ca să evite ciocnirea cu o „farfurie zburătoare", care apoi a strălucit în culorile albastru și verde. A încercat să demareze, însă motorul mașinii s-a oprit, iar farurile și radioul s-au stins. A văzut niște umbre mișcându-se în jurul mașinii și și-a pierdut cunoștința.

A ajuns acasă la răsăritul soarelui, cu o crestătură pe gât și având o pierdere de memorie în privința acelei perioade de timp. A devenit apoi obsedat, în mod curios, de politică, mergând până la abandonarea avocaturii. S-a certat cu soția sa și cu juristul asociat; suferea de anxietate și de dureri de cap.

Sub hipnoză, au ieșit la iveală mai multe detalii ale întâlnirii sale cu O.Z.N.-ul. Fusese răpit din mașină, tranchilizat și dus la bordul unui O.Z.N. argintiu, în formă de farfurie, sprijinit pe un angrenaj-trepied, de către un grup de humanoizi care colectaseră mostre de lemne, pietre etc. Ei aveau niște fețe lungi și plate, sprâncenele rare, deschise la culoare, pleoape groase, buze subțiri și nasuri turtite. Erau musculoși, cu pieptul puternic; purtau încălțări, mănuși cu cinci degete, salopete și centuri prevăzute cu un dispozitiv în formă de cutie.

„Căpitanul" l-a întrebat ce fel de timp folosim noi, pământenii. I-a spus că ar trebui să învățăm să folosim în mod corespunzător timpul, că acesta nu există și că rasa lor poate „distorsiona timpul, așa cum îl percepem noi, grăbindu-l, încetinindu-l sau oprindu-l". I-a mai spus că ei circulă mai rapid decât lumina și că noi, pămân-

tenii, nu îi putem vizita (așa cum ne vizitează ei pe noi), datorită concepțiilor noastre despre timp.

I-au fixat pe cap un dispozitiv în formă de con, iar el s-a simțit ca și cum creierul i s-ar fi „învălmășit". Mai târziu, s-a gândit că ei l-au programat astfel încât să devină interesat să ajungă congresmen. I-au spus că i-au metamorfozat și pe alți pământeni astfel încât aceștia să acționeze ca agenți ai lor, și că utilizează oameni și animale pentru *experimente de reproducere.*[12]

În 1966, John Fuller, în best-seller-ul său *The Interrupted Journey**, a menționat atât faptul că celor răpiți li se inculcă un fel de „sugestie posthipnotică" puternică pentru a-i împiedica astfel să-și amintească experiențele parcurse, cât și utilizarea metodei hipnozei în vederea recuperării amintirilor lor reprimate. În această carte, Fuller s-a documentat cu scrupulozitate în legătură cu experiențele soților Betty și Barney Hill.

Pe când mergeau cu mașina, în timpul nopții, în munții din New Hampshire, soții Hill au fost înfricoșați să vadă un O.Z.N. în formă de disc, cu dimensiunile unui avion de linie, ce emitea lumini de culori albastre, verzi, galbene și roșii. Apoi acestea s-au schimbat într-o licărire albă. Barney a comparat mișcarea O.Z.N.-ului cu cea făcută de niște vâsle. Făcea întoarceri de 180 de grade cu o mare viteză, fără a-și schimba raza de acțiune.

Cu mare prudență, bineînțeles, Barney a lăsat mașina cu ușile deschise în mijlocul șoselei și a ieșit să vadă O.Z.N.-ul. Nu auzea strigătele lui Betty, care-l ruga să se întoarcă la mașină. A văzut apoi mai multe siluete în uniforme, care îl priveau din interiorul O.Z.N.-ului și s-a speriat la gândul că îl vor prinde. S-a năpustit în mașină și a demarat. Soții Hill au auzit o serie de sunete ciudate în spatele mașinii și apoi și-au pierdut cunoștința.

Următoarea lor amintire este legată de perceperea acelorași sunete la câteva mile depărtare de-a lungul șoselei. Au ajuns acasă, zăpăciți și tulburați, cu mult mai târziu decât ar fi trebuit. Barney simțea un impuls straniu de a-și examina vintrele și a descoperit niște zgârieturi ciudate pe vârful pantofilor. În mod inexplicabil, Betty și-a strâns toate lucrurile pe care le purtase și nu le-a mai îmbrăcat niciodată. Amândoi se simțeau oarecum murdăriți. Amândouă ceasurile lor de mână se opriseră. Au descoperit numeroase pete lucioase pe caroseria port-bagajului, fiecare dintre acestea fiind îndepărtată cu mare dificultate.

* „Călătoria întreruptă". (*n. tr.*)

Pe stomacul lui Barney a apărut un cerc perfect de negi. Suferind de neliniște, anxietate, insomnie și coșmaruri legate de răpirea lor, soții Hill au început să ia parte la o serie de ședințe de terapie cu renumitul psihiatru din Boston, Dr. Benjamin Simon — care i-a hipnotizat pe amândoi și i-a făcut să regreseze mental până la momentele acelei întâlniri.

Sub hipnoză, și-au amintit că făcuseră o bruscă și inexplicabilă cotitură de pe șoseaua principală. Motorul mașinii li s-a oprit apoi și de ei s-au apropiat niște umanoizi de 1.50 m, fără păr, cu ochii mari și oblici, capul mare, gură, nas și bărbie de dimensiuni mici, pieptul puternic și pielea de un albăstrui palid.

Umanoizii i-au tranchilizat cumva pe soții Hill. Au fost duși în interiorul O.Z.N.-ului, în niște camere de examinare separate, semănând cu cele de spital, unde au fost dezbrăcați la piele, așezați pe niște mese și examinați.

Barney și-a amintit că i-au fost luate mostre de piele și că i s-a pus pe stomac un dispozitiv ca o ventuză. Betty și-a amintit că i s-au luat mostre din piele, păr, unghii și urechi și că sistemul nervos i-a fost testat cu niște sonde. Apoi i s-a introdus în buric un ac lung fixat de un tub, provocându-i niște dureri groaznice. I s-a explicat că este vorba de un „test de fertilitate". Umanoizii păreau surprinși de faptul că dinții lui Barney se puteau desprinde, pe când cei ai lui Betty, nu.

Vorbind într-o engleză cu accent, umanoizii i-au pus lui Betty numeroase întrebări în legătură cu timpul: „Ce înseamnă vârstă? Ce înseamnă vârstă înaintată? Ce este un an?". De asemenea, erau interesați de durata vieții oamenilor. „Nu te-ngrijora, dacă ne vom hotărî să ne întoarcem, te vom găsi... Întotdeauna îi găsim pe cei care ne interesează", i-au spus ei lui Betty. Umanoizii i-au declarat că nu au prea mult timp la dispoziție. I-au arătat o hartă cerească, dar au izbucnit în râs atunci când Betty i-a întrebat unde trăiesc, nerăspunzându-i. Nu i-au îngăduit să păstreze nici un obiect de la ei, astfel că nu poate dovedi că întâlnirea a avut loc.

Soții Hill au fost duși înapoi la mașină. Barney a observat o diferență sensibilă în atmosferă între interiorul și exteriorul O.Z.N.-ului (deși nici unul dintre soți nu a pomenit de vreo rarefiere a oxigenului). Li s-a inculcat amândurora o sugestie posthipnotică puternică, în urma căreia întreaga răpire li s-a șters din memorie. Au văzut O.Z.N.-ul schimbându-și culoarea din portocaliu în argintiu strălucitor și decolând.[13]

Dr. Simon a experimentat utilizarea regresiunii hipnotice în investigarea întâlnirii cu O.Z.N.-uri, deoarece soții Hill dovedeau

o amnezie totală în legătură cu incidentul respectiv. El spera, fără îndoială, că ar putea fi evidențiată și tratată o patologie specifică — și a fost surprins să descopere o poveste atât de închegată din punct de vedere logic la amândoi soții Hill.

Aceștia nu doreau publicitate, însă în cele din urmă povestea lor a ajuns la cunoștința publicului. Întrucât atât cei doi soți cât și Dr. Simon se bucurau de o integritate morală ireproșabilă, relatarea lor a devenit nu numai un subiect senzațional pentru întreaga lume, ci și etalonul la care cercetătorii au raportat toate episoadele ulterioare cu referire la răpiri de către ființe extraterestre. Nu a fost dată nici o explicație științifică pentru experiența lor, cu toate că o mare parte din anxietate le-a dispărut atunci când li s-au relevat amintirile reprimate — astfel că au fost capabili să ducă în continuare o viață relativ normală.

Betty, după toate aparențele, a suferit — ca parte a examinării sale din 1961 — o operație de laparoscopie, cu ani buni înainte ca această metodă să fie investigată. Este posibil ca extratereștrii care au răpit-o și au examinat-o să fi intenționat să-i extragă ovulele. Dispozitivul în formă de ventuză plasat pe abdomenul lui Barney se poate să fi fost un instrument de colectare a spermei. În acea perioadă de timp, aceste detalii păreau mai mult ciudate decât relevante, având în vedere faptul că experimentele de reproducere nu fuseseră încă luate cu adevărat în serios.

Cu toate acestea, cazul Hill a avut o semnificație majoră. De când a fost dat publicității, sute de alte răpiri de către O.Z.N.-uri au ieșit la iveală prin utilizarea metodei hipnozei regresive.

Un caz important este acela al unei femei din Massachusetts, pe nume Betty Andreasson, care pare a fi trecut prin astfel de experiențe de contactare de către extratereștri pe parcursul întregii sale vieți. Scriitorul și cercetătorul O.Z.N.-olog Raymond Fowler a publicat rezultatele studiului său exhaustiv asupra acestui caz în *The Andreasson Affair, The Andreasson Affair, Phase Two** și *The Watchers***.

Primul contact cunoscut al lui Betty a avut loc în 1944, pe când avea numai șapte ani. În timp ce se juca singură într-o magazie în curtea din spate a casei sale din Massachusetts, ea a fost anesteziată într-un fel sau altul, iar un cor de voci i-a spus că o pregătesc pentru o întâlnire cu „Acela". I-au spus că a fost observată și că va progresa, dar nu își va aminti de această întâlnire.[14]

* „Afacerea Andreasson", „Afacerea Andreasson – etapa a doua". (*n. tr.*)
** „Observatorii". (*n. tr.*)

În 1949, la vârsta de doisprezece ani, Betty se juca singură în pădure, când a întâlnit o ființă de aproximativ 90 cm, cu o piele de culoare gri, ochi mari și o figură de forma unei lacrimi. A aruncat cu pietre în ea. Acestea păreau că se lovesc fără zgomot de o barieră invizibilă, căzând la pământ la distanță de un braț de strania făptură. Betty a fost din nou anesteziată. A fost „verificată" și i s-a spus că anumite părți din corpul ei nu s-au dezvoltat îndeajuns și că mai are un an până să fie gata.[15]

Un an mai târziu, Betty a văzut un O.Z.N. care arăta ca „o lună mare" apropiindu-se de ea. Apoi, s-a trezit într-o cameră albă, înconjurată de mici umanoizi. I-au spus că o vor duce „acasă", și apoi a trecut printr-o succesiune de întâmplări stranii, pe parcursul cărora părea că e transportată într-un O.Z.N., printr-o rețea de tuneluri de gheață pe dedesubtul unui ocean. Acolo a văzut ceea ce tot ea a numit un „muzeu al timpului", cu diorame incluzând specimene umane din toate timpurile, într-o animație aparent suspendată — ceea ce reprezenta o înregistrare holografică a naturii, interactivă și extrem de sofisticată, precum și o „Mare Poartă" dincolo de care ea a trăit un fel de extaz. A fost transportată într-o secundă într-un vehicul de forma unui sac, căptușit cu oglinzi, și a întâlnit niște umanoizi înalți, cu părul alb, îmbrăcați. Apoi a fost transportată înapoi într-un loc unde existau numeroase O.Z.N.-uri.

După aceea, a fost supusă la numeroase teste și operații chirurgicale. Scopul aparent al acestora era de a-i implanta în corp mici dispozitive de forma unei mărgele sau a unui ciob, pentru a-i urmări și controla acțiunile și a servi ca mijloace de intermediere a comunicării. I s-a scos un ochi și cel puțin unul dintre acele obiecte microscopice i-a fost implantat în spatele acestuia. A fost apoi așezată într-o încăpere umplută cu un lichid și transportată cu un O.Z.N. în pădurea din apropierea casei ei, unde i-au inculcat o sugestie posthipnotică pentru a uita experiențele respective.[16]

Într-o zi a anului 1961, Betty a auzit un sunet ciudat și a simțit impulsul puternic de a-și lăsa singuri copiii mici care dormeau și a merge într-o zonă izolată. Aici a întâlnit alți umanoizi cu capul mare, care i-au comunicat telepatic că a fost aleasă pentru a trece prin întâmplări ezoterice și a aduce un mesaj celorlalți. Anumite lucruri se vor întâmpla în viitor. Există forțe ale răului care vor să distrugă umanitatea. Betty a interpretat această întâlnire în termenii puternicei sale credințe creștine. I s-a spus că nu își va aminti experiența prin care a trecut, iar apoi a fost transportată în apropierea casei sale.[17]

Într-o zi, în 1967, Betty era acasă cu cei șapte copii ai ei și cu părinții, când, la un moment dat, a căzut tabloul electric pe întreaga locuință. A văzut pe geam o lumină de culoare roz care a devenit mai strălucitoare, s-a schimbat înspre roșu-portocaliu și a început să pulseze. Toți ceilalți nouă au paralizat *„de parcă timpul se oprise pentru ei"*.

Betty a văzut apoi patru umanoizi (asemănători, după toate aparențele, celor descriși de către soții Hill) intrând în casă prin ușa *închisă*. Tatăl ei și fiica sa Becky i-au văzut și ei.

Conducătorul i-a spus lui Betty că numele lui este „Quazgaa". Ea i-a înmânat o Biblie, pe care el, în mod straniu, a copiat-o instantaneu, iar acesta i-a dat o carte în schimb. Becky a văzut și ea această carte. Quazgaa a spus că ei au venit să ajute Pământul, pentru că acesta încearcă să se autodistrugă. I-a spus lui Betty să stea în spatele lui și în fața celorlalte trei ființe. Apoi, toți cei cinci au levitat prin ușa închisă, în șir indian, Betty stând mereu la aceeași distanță în spatele lui Quazgaa. Această neverosimilă metodă de deplasare a fost utilizată de mai multe ori pe parcursul întâlnirii cu ființele extraterestre.

În curtea casei sale, un O.Z.N. oval, cu o calotă, stătea pe niște proptele. Quazgaa făcea într-un fel parte din carcasa transparentă a acestuia. Betty a plutit prin aer în interiorul O.Z.N.-ului. Nu-și simțea deloc greutatea. I s-a cerut să stea sub o lumină „purificatoare", apoi a fost rugată să-și pună o îmbrăcăminte ca un halat de spital.

A plutit prin aer spre o masă de examinare, de care a fost prinsă cu niște curele. I-a fost introdus un ac lung în nara stângă și în cap, provocându-i mari dureri și pătrunzându-i treptat prin țesuturi. Când acul a fost scos, a putut vedea o mică umflătură cu proeminențe ascuțite la capătul acului. După cât se pare, unul dintre dispozitivele microscopice care îi fuseseră implantate mai demult a fost extras. I s-a introdus în buric un ac lung. I-au spus că acesta reprezenta un test de procreație și că unele din „elementele ei constituente" lipsesc (suferise, într-adevăr, o extirpare a uterului). Răpitorii au părut surprinși să constate un asemenea fapt.

A plutit printr-un tunel spre o cameră în care a fost așezată într-un scaun de plastic umplut cu lichid, care se mula după corpul ei, iar apoi a trecut printr-o serie de întâmplări supranaturale. Părea să zboare într-un alt loc, plutind prin tuneluri și peșteri, unde a observat numeroase lucruri cu totul străine pentru ea — printre acestea figurând o haită de creaturi semănând cu niște maimuțe. Apoi a fost luată pentru a asista la metamorfozarea unei

creaturi uriașe, ca o pasăre, după principiul păsării Phoenix. Betty i-a descoperit acestei experiențe o semnificație religioasă.

Apoi a fost adusă acasă prin aceleași metode cu ajutorul cărora fusese luată. Familia ei a fost scoasă din acea stare de paralizie. Quazgaa i-a lăsat mesaje potrivit cărora umanitatea este pe un drum greșit, ei venind pentru a ne ajuta, căci „totul a fost planificat". „Pentru ei, viitorul și trecutul sunt la fel ca ziua de astăzi", i-a spus Betty lui Fowler, sub hipnoză. „Timpul lor nu este ca timpul nostru, însă ei cunosc principiile timpului nostru... pot da înapoi timpul".[18]

Cartea pe care i-a dat-o Quazgaa a rămas în posesia ei timp de zece zile după întâlnirea cu ființele extraterestre. Era obligată s-o studieze, dar să nu lase pe nimeni s-o vadă. Paginile sale erau incandescente și conțineau simboluri. După scurgerea celor zece zile, cartea a dispărut din locul unde o pusese.

Betty și fiica sa au suferit manifestări paranormale în urma incidentului — chiar și după ce s-au mutat în altă locuință. În cele din urmă, s-au mutat în Florida, unde Betty, printr-o foarte ciudată coincidență, l-a întâlnit pe Bob Luca, cu care mai târziu s-a măritat. Luca fusese contactat, după toate aparențele, în 1944, pe când avea cinci ani. Fusese apoi răpit în 1967, în Connecticut, și supus unor examinări diverse de către ființe asemănătoare celor descrise de Betty.[19, 20]

În timp ce Betty vorbea odată la telefon cu Luca (înainte de a se mărita cu el), conversația le-a fost întreruptă de o voce furioasă, vorbind într-o limbă ciudată, necunoscută. Betty a avut impresia că este vorba de un avertisment profetic potrivit căruia umanoizii intenționau să pună la cale ceva, astfel că ea i-a raportat incidentul lui Fowler. A doua zi, doi dintre băieții săi au murit într-un accident de mașină. Printr-o altă coincidență stranie, primul soț al lui Betty a fost spitalizat datorită unui grav accident de mașină, în perioada răpirii lui Betty din 1967.[21]

Betty și Bob au suferit mai multe manifestări paranormale după căsătoria lor, iar Betty pare a fi trecut printr-o altă experiență de contact cu ființele extraterestre, în 1975.[22] (Fowler și-a continuat cercetările; consecvența sa a fost răsplătită printr-o serie de descoperiri uluitoare, pe care le vom discuta în capitolul 13).

Faptul că extratereștrii i-au invadat, pur și simplu, casa lui Betty dovedește că ea era foarte importantă pentru ei. În loc să utilizeze metoda lor obișnuită de a-și captura victimele pe drumuri izolate, la ore târzii din noapte, umanoizii au fost suficient de îndrăzneți ca să aterizeze într-o zonă populată, la o oră când multă lume era

trează, și să intre apoi într-o casă în care existau nu mai puțin de zece martori. Erau așadar neglijenți, de parcă s-ar fi grăbit foarte tare; Betty și alții din familia sa și-au amintit fapte pe care n-ar fi trebuit să și le amintească. Care era explicația abandonării de către ființele extraterestre a acelei metode cu care cercetătorii fenomenului O.Z.N. se obișnuiseră deja?

Faptul că Betty avea șapte copii arată că era extrem de fertilă, și deci un bun pacient al experimentelor de reproducere. Să urmărim puțin următorul scenariu: Betty este parte a unui experiment. Mica sferă implantată în sinusul ei constituie un dispozitiv de supraveghere asemănător cu zgărzile pe care biologii le pun la gâtul animalelor în pericol pentru a le urmări mișcările sau a le înregistra pulsul.[23] Datorită acestuia, s-ar fi putut măsura concentrația de hormoni în corpul său și transmite un semnal teleghidat atunci când ovulele ar fi fost gata pentru colectare ori fecundare.

Apoi Betty suferă o operație de histerectomie — care poate sau nu să fie legată de reacția organismului ei la acest experiment. Perioada propice colectării ovulelor vine și trece de câteva ori, însă transmițătorul implantat nu oferă extratereștrilor nici un indiciu. Ceva s-a întâmplat...

Este trimis atunci un echipaj care să lămurească lucrurile. Transmițătorul este recuperat. Se află într-o perfectă stare de funcționare. Concluzia logică este că subiectul experimentului nu a dat reacțiile așteptate dintr-un anumit motiv. Pentru a depista această cauză, se introduce un ac în buricul lui Betty pentru un „test de procreație"— același tip de metodă laparoscopică pe care l-au raportat Betty Hill și zeci de alte persoane răpite, și pe care scriitorul și cercetătorul John Keel l-a descoperit în povești cu o vechime de până la cinci sute de ani.[24] Testul dovedește că anumite părți din organismul subiectului lipsesc! Ea nu mai e capabilă să procreeze. Ani întregi de activități clandestine și cercetare științifică temeinică pot fi considerați pierduți. Pentru a ieși din impas, echipajul hotărăște să reprogrameze subiectul pentru un alt tip de experiment, al cărui scop este chiar și mai inaccesibil înțelegerii noastre.

Evident, este o simplă ipoteză, însă Betty Andreasson nu este singura victimă care a fost manipulată în acest fel. Au existat mulți alții — prea mulți. Fowler face referire la un alt caz în care un obiect de dimensiuni mici, de forma unei alice, a fost implantat cu un ac în corpul unei persoane răpite. I s-a spus apoi acesteia că astfel este posibilă „o mai bună comunicare și capacitate" și că va fi activată peste o lună, atunci când se va stabili cu precizie dacă organis-

mul ei respinge sau nu implantul. „Doctorul" i-a spus că speră ca organismul ei să nu respingă dispozitivul respectiv — ceea ce e ciudat, de vreme ce speranța e considerată un atribut uman distinct.

Curând, au ieșit la iveală alte incidente implicând astfel de examinări. În luna august a anului 1975, la ora 4 dimineața, Sandra Larson își conducea mașina în care se mai aflau fiica ei, Jackie, și un prieten, în apropiere de Tower City, North Dakota. După un fulger strălucitor și o explozie ca de tunet, au văzut opt sau zece O.Z.N.-uri portocalii strălucitoare, de formă sferică, înconjurate de un abur ca un fum, apropiindu-se de sol la circa 50 de metri de mașină. Câteva dintre O.Z.N.-uri s-au oprit brusc în aer deasupra unui pâlc de copaci, iar celelalte au zburat în înaltul cerului cu o mare viteză. D-na Larson simțea că mașina de-abia se mișcă, deși mergea cu aproape 80 km/h. și parcă ar fi fost „înghețată într-o secundă". Jackie, care se aflase pe scaunul din față, se afla acum, în mod inexplicabil, pe scaunul din spate. Și-au continuat drumul către Tower City, unde prietenii au raportat incidentul poliției — și Sandra a observat că făcuseră cu o oră mai mult.

Sub hipnoză, Sandra și-a amintit că mașina se oprise singură și fusese tractată spre un O.Z.N. sferic, de mărimea unei case, care plana la mică distanță de sol. Se simțea amorțită și amețită. A plutit prin aer până în interiorul O.Z.N.-ului, fiind propulsată de către o forță exterioară. I s-au scos hainele și a fost examinată de către o ființă cu ochii mari și ficși, cu fața acoperită. I s-a spălat corpul cu un lichid ca un alcool. I-a fost tăiat abdomenul. În nas i s-a introdus un instrument subțire, care i-a provocat dureri groaznice, precum și niște senzații stranii — de parcă creierul i-ar fi fost extras, examinat și apoi reasamblat într-un alt mod, astfel încât ea să nu mai aibă nici un control asupra propriilor cuvinte. I-au spus că nu-și va aminti nimic în legătură cu acest episod, iar apoi a plutit prin aer înapoi la mașina sa.

În februarie 1976, cercetătorul Jerome Clark a făcut-o, prin hipnoză, să regreseze în timp. Și-a amintit că fusese odată răpită de acasă de către niște creaturi asemănătoare, făcută să plutească prin aer, prin peretele casei sale, de către un O.Z.N. identic și așezată într-un container transparent astfel conceput încât să ia forma corpului său. A fost dusă apoi într-un loc ciudat, presupus a fi o altă planetă. Avea impresia că e expusă pentru a fi văzută de toate acele ființe. A simțit aceeași ameteală și greață ca în timpul primei sale întâlniri. A fost adusă apoi acasă (din nou, printr-un zid) — și iarăși i s-a spus că nu își va aminti nimic.

Înaintea primei întâlniri, Sandra suferise o sinuzită gravă, cronică. După aceea, nu a mai avut nici un fel de probleme. Concluzia logică este că un obiect străin i-a fost extras din sinus în timpul acelei întâlniri.[25]

Budd Hopkins a făcut poate mai mult decât oricine pentru a aduce la lumină misterul întunecos al răpirilor de către O.Z.N.-uri. Hopkins a devenit interesat de fenomenul O.Z.N. după o experiență personală în 1964. De atunci, a lucrat fără întrerupere cu sute de persoane care trecuseră prin astfel de răpiri.[26] A folosit deseori hipnoza pentru a scoate la lumină amintiri reprimate adânc în subconștient. În 1981, a publicat *Missing Time**, volum urmat de *Intruders: The Incredible Visitations at Copley Woods*** în 1987. Ambele cărți au avut un rol extrem de important în clarificarea misterului O.Z.N..

În *Missing Time*, Hopkins a început prin a prezenta exemple precise ale fenomenului răpirii de către ființele extraterestre:

O femeie născută în 1943 și-a amintit experiențele sale, implicând asemenea răpiri, din anii 1950 și 1960. Și-a amintit că a fost dusă în interiorul unui O.Z.N., unde niște umanoizi au examinat-o și i-au introdus o sondă prin nara stângă. Bluza i s-a umplut de sânge în urma acestei operații. Ceilalți membri ai familiei sale au fost martori atât la faptul că ea lipsise în mod inexplicabil, cât și la prezența sângelui pe bluza sa (element înregistrat, absolut întâmplător, într-un film de amatori făcut în interiorul casei), pentru care nu puteau găsi nici o explicație. După toate aparențele, îi fusese inoculată o sugestie posthipnotică de a nu-și aminti experiența respectivă.[27]

Un tânăr își conducea mașina noaptea târziu, între Pikesville și Frederick, Maryland, când a văzut două lumini sus pe cer. Deși conducea cu o viteză destul de mare, mașina a fost zguduită violent spre partea dreaptă a drumului, oprindu-se fără nici un derapaj — de parcă ar fi fost atrasă lateral de un magnet uriaș. Mai multe ființe mici, albe ca varul, l-au imobilizat cu ajutorul unui dispozitiv ce semăna cu un cârlig și l-au ridicat pe o rampă în interiorul unui obiect zburător în formă de farfurie. A fost examinat și i s-a luat o mostră de spermă. După toate aparențele, i s-a inoculat o sugestie posthipnotică pentru a nu-și aminti incidentul.[28, 29]

---

* „Ieșirea din timp". (*n. tr.*)

** „Intrușii — incredibilele descinderi de la Copley Woods". (*n. tr.*)

După ce a studiat numeroase întâmplări de acest fel, Hopkins a tras următoarea concluzie logică:

> *O concluzie mai mult decât sigură ce poate fi desprinsă din studierea acestui tip de răpire este că s-a realizat o examinare îndelungată și profundă a unui număr relativ mare de oameni și că această examinare poate fi bazată pe implanturi mecanice de un anumit fel. Poate că Virginia Horton, Betty Andreasson și alții au avut, pe când erau copii, mici dispozitive de supraveghere implantate sus în cavitățile lor nazale, așa cum ecologiștii și zoologii noștri implantează dispozitive pentru a urmări viața animalelor sălbatice. Un neurochirurg m-a informat că anumite operații pe creier — de exemplu, biopsii ale țesuturilor — pot fi efectuate penetrându-se în creier de jos, prin acest canal convenabil. Dacă un asemenea sistem practicat deja de mult timp continuă, s-ar putea în acest fel explica deceniile de comportament clandestin al O.Z.N.-urilor, precum și absența comunicării directe cu oamenii.*[30]

În 1987, când a fost publicat *Intruders*, aceste tipuri de răpiri — oricât ar dori unii dintre noi să le nege existența — erau mai mult decât clare. Cartea se concentrează asupra experiențelor stranii ale unei tinere la care Hopkins face referire sub numele de „Kathie Davis". Acest nume e un pseudonim menit să protejeze viața particulară a femeii. (Contrar opiniei larg răspândite, marea majoritate a martorilor fenomenului O.Z.N. nu sunt câtuși de puțin căutători de publicitate. De fapt, mulți apelează la măsuri extreme pentru a se asigura că nimeni nu le cunoaște identitatea. Deseori, sunt tulburați — și rușinați — de experiențele nedorite la care au fost supuși).

Pe data de 30 iunie 1983, la ora 20,45, Kathie a zărit o lumină de o culoare ciudată în sala pompelor de lângă piscina casei sale și a observat că ușa de acolo era deschisă. Mama ei a văzut și ea acea lumină. Peste câteva minute, lumina a dispărut și ușa s-a închis. Luând o pușcă, Kathie s-a dus să vadă despre ce este vorba. S-a întors mai târziu — fără pușcă — și i-a spus mamei sale că totul e în regulă.

S-a dus la o casă de alături pentru a le invita pe două prietene să facă împreună o baie (se făcuse deja ora 21,00). Prietenele au fost de acord. Una dintre ele a simțit o mâncărime și amorțeală în talpă după ce a păsit, cu picioarele goale, peste o porțiune din curtea lui Kathie — despre care a spus că era dură ca un beton și călduță. Toate cele trei femei aveau greață și frisoane. Lui Kathie i

s-a înceţoşat privirea şi ochii îi ardeau (doctorul i-a spus mai târziu că acestea sunt simptomele conjunctivitei). Toate au observat că se lăsase ceaţa.

În aceeaşi seară, la ora 20.45, vecina lui Kathie a zărit un fulger în direcţia curţii din spate a lui Davis şi nişte vibraţii violente i-au zguduit casa. Imaginile de la televizor au dispărut, ecranul prezentând un fond roşu, iar luminile din casă s-au estompat şi au început să licărească. Toate ceasurile digitale din casă s-au dereglat după aceea şi a fost nevoie să le potrivească din nou. A fost înfricoşată de această întâmplare.

Vecina lui Kathie de la vest a fost de asemenea înfricoşată de o serie de întâmplări aproape identice (nu putea fi sigură dacă data era de 30 iunie). A asistat şi ea la o întrerupere de curent la întreaga ei casă. Trei ceasuri digitale dinspre dormitor i s-au dereglat şi a trebuit să le potrivească din nou după aceea, însă alte trei ceasuri digitale din partea cealaltă a casei n-au păţit nimic. Vecinii săi cei mai apropiaţi din latura neafectată a casei nu au observat nici o vibraţie; de asemenea, nu li s-a întrerupt deloc curentul electric.

Iarba pe o suprafaţă circulară şi pe o porţiune dreaptă din curtea din spate a lui Kathie (acolo unde păşise prietena ei) s-a uscat. Mulţi ani după aceea, nimic n-a mai crescut acolo şi boschеţii din apropiere s-au veştejit. Solul din exteriorul ariei afectate avea aceeaşi structură cristalină şi compoziţie chimică precum solul din interiorul acestei suprafeţe, însă trebuia să fie încălzit până la temperatura de 800 de grade pentru a dobândi aceeaşi culoare. Pământul fusese, după toate aparenţele, supus radiaţiilor ce-l încinseseră şi-l uscaseră şi mai era călduţ când prietena lui Kathie păşise pe el.

După acest contact cu fiinţele extraterestre, Kathie a suferit de o cădere a părului şi nu s-a simţit bine timp de şapte zile. Simţea dureri în urechea dreaptă precum şi o slăbire a auzului.

Strângând date din şedinţele de hipnoză cu Kathie, detalii pe care ea şi le-a amintit ulterior în mod conştient şi fapte desprinse din chestionarea familiei, vecinilor şi prietenilor acesteia, Hopkins a ajuns la un rezultat extraordinar: o incredibilă serie de întâlniri cu fiinţe extraterestre, întâlniri ce au avut loc pe tot parcursul vieţii lui Kathie.

Mama lui Kathie pare a fi fost ea însăşi victima răpirilor de către fiinţe extraterestre, atât în copilărie, cât şi la maturitate. Prima experienţă de contact cu un O.Z.N. prin care a trecut Kathie s-a întâmplat, după toate aparenţele, pe când avea doi-trei ani. Ac-

tualmente, ea are deseori visuri în care mama ei o ascunde într-o cămară, de teama unui obiect amenințător de pe cer.

Episodul următor s-a petrecut pe când Kathie avea în jur de șapte ani. Împreună cu sora ei, Laura, era în vizită la niște prietene. Kathie a ieșit din casă și a intrat pe ușa deschisă a unei „case" ocupate de niște ființe ciudate. O creatură, pe care la început a luat-o drept un băiat de vârsta ei, dar care apoi s-a dovedit a fi un umanoid de înălțime mică, cu pielea de culoare gri și capul mare, a dus-o într-o cameră rotundă, albă, fără ferestre. I-a făcut o incizie în picior, care apoi s-a cicatrizat. Mama lui Kathie, prietena ei cea mai bună și vecinul cel mai apropiat au acum pe picioare niște cicatrice aproape identice cu cea a lui Kathie. Toate aceste urme par a fi rezultatul unor răpiri de către ființe extraterestre.

În luna iulie a anului 1975, Kathie vizita, împreună cu niște prieteni, Rough Rider State Park din Kentucky. Atunci a zărit patru lumini strălucitoare, de forma unor discuri și a simțit o oprire bruscă a motorului mașinii. Atât ea, cât și prietenii ei au fost contactați, timp de mai multe ore, de către trei creaturi ciudate, care s-au apropiat de mașina lor într-un vehicul ce avea o dispunere a farurilor mai mult decât stranie și nici un fel de stop. Aceasta aluneca ușor peste șoseaua care avea destule gropi.

Una dintre aceste ființe semăna mult cu Kathie. A fost singura dintre cele trei creaturi cu care a vorbit. Umanoidul acesta îi părea oarecum cunoscut lui Kathie — și, în mod inexplicabil, s-a simțit puternic atrasă de el. Ceilalți doi umanoizi erau înalți, slabi și purtau o îmbrăcăminte asemănătoare. Au stat deoparte tot timpul, fără a scoate un cuvânt. Mai târziu, nici Kathie nici prietenii ei n-au fost capabili să-și amintească vreun alt lucru despre aceștia; de asemenea, nu și-au amintit prea multe lucruri din tot ce s-a discutat în acele ore. Kathie și-a amintit însă că la un moment dat, prietenii ei păreau a fi paralizați. Ulterior, unul dintre ei a avut cel puțin o întâlnire cu ființele extraterestre, contact în care Kathie n-a mai fost însă implicată.

În decembrie 1977 (la vârsta de 18 ani), Kathie își conducea mașina în care se mai aflau două prietene, pe un drum de țară, noaptea târziu. La un moment dat, a văzut o lumină strălucitoare, ciudată, apropiindu-se de sol. A oprit imediat mașina și, în momentele următoare a fost răpită de către un O.Z.N. În interiorul acestuia, a fost supusă la o operație dureroasă: o penetrare a uterului, care se poate să fi fost o inseminare artificială. Acest episod s-a întâmplat cam în perioada în care Kathie începuse să se întâlnească și să se plimbe cu tânărul cu care în cele din urmă s-a măritat.

La puțin timp după această experiență, Kathie a descoperit că a rămas gravidă. Doctorul a confirmat, atât prin analize ale urinei, cât și prin teste ale sângelui.

În luna martie a anului următor, Kathie a fost răpită din locuința surorii sale, Laura. După toate aparențele, a fost anesteziată și într-un fel dilatată; embrionul din uterul ei a fost extras.

Mai târziu, doctorul lui Kathie, care nu avea nici cea mai vagă idee despre răpirile de către O.Z.N.-uri, a constatat cu stupefacție că sarcina pacientei sale a dispărut. Fata nu suferise nici un avort — pur și simplu, nu mai era gravidă! Acest fapt a fost confirmat ulterior printr-o serie de teste.

Pe la sfârșitul primăverii anului 1979, Kathie, pe atunci însărcinată cu primul ei copil, a fost răpită din propria ei locuință. A plutit prin aer spre un O.Z.N., în care a fost așezată pe o masă de operație și a suferit o altă examinare ginecologică. În nări i-au fost introduse apoi un fel de sonde, care, după cât se pare, i-au penetrat sinusul; mai târziu, înghițea cu mari greutăți și simțea mereu în gură un gust de sânge. A simțit o presiune în gât și abdomen. Avea în fața ochilor o creatură de mică înălțime, cu pielea de culoare gri și ochii mari, negri. Prezența acesteia, concomitent, o înfricoșa și o liniștea. S-a trezit apoi în patul ei. Două ființe stăteau lângă ea, coordonându-și mișcările. I-au arătat o „cutie strălucitoare", pe care apoi au luat-o, transmițându-i prin telepatie că va înțelege ce reprezintă aceasta abia atunci când o va vedea din nou.

În 1980, pe când era însărcinată cu ultimul ei copil, Kathie a fost efectiv terorizată de o serie de apeluri telefonice bizare, în fiecare miercuri după-amiază. Se auzeau tot timpul niște gemete înăbușite. Mama ei și unul dintre prieteni au răspuns și ei la telefon și au auzit, la rândul lor, sinistrele sunete. Kathie și-a schimbat numărul și l-a dat la secret, însă imediat după aceea a primit un nou telefon. I s-a părut că sunetele exprimau, de această dată, o anumită furie. Apelurile telefonice au continuat până când s-a născut fiul ei cel mic, oprindu-se apoi brusc.

Băiatul ei cel mic n-a vorbit multă vreme; în schimb, scotea niște gemete înăbușite asemănătoare celor din telefoanele pe care le primise Kathie. Până a fi capabil să se facă înțeles, băiatul a fost supus unei terapii intensive de către un medic logoped. Nu este cunoscută cauza care a provocat incapacitatea lui de a vorbi.

Pe 30 iunie 1983 a avut loc episodul straniu cu piscina. Când Hopkins a hipnotizat-o pe Kathie și a făcut-o să regreseze mental până la momentele acelei întâmplări, a descoperit următoarele lucruri: lui Kathie i se inoculase, după cât se pare, o sugestie post-

hipnotică de a nu-și aminti în nici un fel experiența prin care trecuse. Simțea că ar putea chiar să moară dacă va încerca să-și amintească. Și-a amintit apoi de un O.Z.N. în formă de ou, stând pe patru picioare în acel loc din curtea sa unde mai târziu a fost descoperit cercul de iarbă arsă. Și-a mai amintit că fusese paralizată și că simțise niște dureri groaznice atunci când un mic fascicul de lumină orbitoare a trecut peste tot trupul ei; și-a amintit, de asemenea, că era ținută strâns de mână, în timp ce în ureche i se introdusese o sondă.

În noaptea de 3 octombrie 1983, Kathie a simțit impulsul de a merge cu mașina până la un magazin apropiat pentru a cumpăra o băutură răcoritoare. Mașina prezenta niște caracteristici ciudate — ca și cum sistemul electric ar fi răspuns cu întârziere la comenzi. A văzut atunci un O.Z.N. care se rotea, cu multe lumini sclipind pe carcasă. A urmat o nouă conversație cu un umanoid cu pielea de culoare gri. A simțit apoi o amnezie. Următorul episod pe care și l-a amintit a fost că s-a întors acasă fără băutura răcoritoare pe care dorise s-o cumpere. Se temea că se va întâmpla ceva groaznic, avea frisoane și palpitații și vedea lumini stranii mișcându-se prin casă.

Altă dată, a intrat într-o stare ca de transă și a fost răpită din dormitorul ei. A fost din nou supusă unei examinări dureroase de către umanoidul cu pielea gri, pe care simțea că-l cunoaște.

Șase ființe extraterestre de sex feminin i-au arătat apoi un copil mic și palid, cu părul alb și rar, frunte largă, urechi mari, plasate mai jos și ochi mari, albaștri. Kathie a știut instinctiv că era vorba de propria ei fiică: un hibrid al ei cu acea creatură cu pielea de culoare gri! A simțit o emoție puternică în fața acelui copil. I s-a spus că fetița e o parte din ea și i s-a promis că o va mai vedea peste un timp.

Apoi a fost într-un fel transportată în exteriorul O.Z.N.-ului, operațiune în timpul căreia presiunea aerului din jur s-a schimbat, după toate aparențele, subit. S-a trezit stând pe iarbă în curtea sa, îmbrăcată în pijama. A văzut O.Z.N.-ul decolând, iar apoi a realizat că nu poate intra în casă, întrucât ușa este închisă cu cheia. A strigat-o pe mama ei care, în mod inexplicabil, i-a deschis ușa și a lăsat-o să intre fără a pomeni un cuvânt despre tot acel episod straniu.

Într-o noapte din luna noiembrie a anului 1983, Kathie s-a trezit la țipetele disperate ale băiețelului ei de patru ani, teribil de înfricoșat. Fusese paralizat în momentul când văzuse „un om cu capul mare", cu „lumini în jurul corpului", apărând prin perete și

comunicându-i telepatic că îl vrea pe frățiorul lui de trei ani. Kathie a văzut un fulger și o umbră dispărând din cameră.

În aceeași noapte, după cât se pare, Kathie a fost din nou răpită. I s-a scos cămașa de noapte și a fost întinsă pe o masă. Se simțea oarecum umflată, ca și cum uterul și rectul i-ar fi fost umplute cu aer, iar organele interne i-ar fi fost extrase. A descris senzații identice acelora pe care le simt femeile supuse operațiilor laparoscopice. Aceeași creatură cu pielea gri și cu ochii mari a întrebat-o cum se simte. I-a răspuns că are crampe — la care umanoidul i-a mângâiat ușor pântecele și i-a spus: „Asta e bine". A doua zi a simțit dureri ovariene, crampe și scurgeri vaginale neobișnuite. A descoperit, consultându-și calendarul, că e pe punctul de a avea un ciclu. Concluzia logică este că ființele extraterestre i-au extras ovulele sau au fecundat-o artificial.

Într-o dimineață, cam peste o săptămână, și-a descoperit fiul cel mic și întreaga cameră împroșcați cu sânge de la o violentă sângerare a nasului. Doctorul de pe ambulanță chemat a descoperit o înțepătură în partea superioară a cavității nazale a băiatului.

În februarie 1986, Kathie a fost într-o noapte trezită de către băiatul ei cel mare, care era înspăimântat de o lumină stranie ce apăruse în camera sa. Peste câteva minute, a văzut în mod clar una dintre acele creaturi cu pielea de culoare gri venind dinspre camera băiatului și trecând printr-un perete de lângă dormitorul ei.

În aprilie 1986, Kathie a fost încă o dată răpită din locuința ei. I-a fost arătată din nou „fiica" ei, împreună cu un prunc jalnic, mic și palid. Umanoizii i-au transmis telepatic că aceștia doi sunt cel mai mare și cel mai mic dintre cei nouă copii-hibrizi ai ei. Scopul întâlnirii era acela de a observa cum își ține în brațe și-și alintă pruncul, astfel încât să învețe cum să procedeze ei înșiși mai târziu. I-au cerut să le dea nume tuturor celor nouă copii. Când a ținut în brațe bebelușul, Kathie a avut impresia că acesta este foarte „serios". Părea să capete putere din atingerea ei.

În septembrie 1986, Kathie, în timp ce-și ducea copiii cu mașina spre casă, noaptea târziu, a văzut în două rânduri mai multe O.Z.N.-uri mari, ovale și luminoase planând deasupra copacilor. A ajuns acasă cu mai mult de o oră întârziere și a fost incapabilă să-și amintească în ce fel a trecut acea perioadă de timp. Câteva ore mai târziu, fiul ei cel mare a suferit de o violentă sângerare a nasului. Este de presupus că atât Kathie cât și băiatul ei au fost răpiți — iar în nasul băiatului a fost implantat un dispozitiv de supraveghere.[31]

Dacă uluitoarea poveste a lui Kathie Davis n-ar fi susținută prin fapte, mulți ar putea-o lua în râs, ca pură fantasmagorie, dormind apoi liniștiți noaptea. Din nefericire, nu e cazul! Relatările lui Kathie sunt confirmate de către doctorul ei personal, vecinii, sora, mama, copiii și prietenele sale etc. Corpul ei și al mamei sale au niște cicatrice identice, de o formă des întâlnită la persoanele răpite de către ființe extraterestre. Suprafața circulară de iarbă arsă din curtea ei a fost studiată de multe alte persoane. Detaliile experiențelor sale sunt departe de a fi unele obișnuite, și e foarte puțin probabil ca ea să fi auzit și apoi să repete anumite amănunte comune altor cazuri, de vreme ce acele cazuri nu au fost date publicității.

Hopkins a primit numeroase confirmări pentru aproape fiecare detaliu al poveștii lui Kathie. O parte din aceste informații provin din „visurile" paranormale pe care persoanele contactate de extratereștri și le amintesc, o parte sunt obținute prin ședințe de hipnoză; unele reprezintă detalii rememorate în chip conștient, în timp ce altele sunt furnizate prin depoziții ale prietenilor, vecinilor și familiilor martorilor (așa cum s-a întâmplat în cazul lui Kathie Davis). Când toate aceste date sunt reunite într-un întreg, ansamblul la care se ajunge dovedește o uluitoare coerență.

Aparițiile O.Z.N.-urilor, maniera ciudată în care pământenii sunt paralizați și făcuți să plutească prin aer spre interiorul vehiculelor spațiale, pentru a fi apoi examinați, cicatricele identice, modelul comun al experiențelor multiple, implanturile, penetrările vaginale, ca și cele ale buricului, nărilor și urechilor, în fine, sarcinile care dispar la un moment dat — toate acestea sunt fapte descrise aproape la fel — iar uneori folosindu-se exact aceiași termeni — de către numeroși martori care habar n-au unul de altul.

O fată a rămas însărcinată la vârsta de 13 ani. Nu avusese raporturi sexuale, însă și-a amintit de un „vis" în care era paralizată, iar un bărbat cu ochi ciudați și fără păr îi introducea în vagin un obiect ascuțit — fapt care i-a provocat o senzație de usturime insuportabilă, precum și impresia că abdomenul îi va exploda. O femeie a fost capabilă să deseneze instrumentul cu două lame care fusese utilizat pentru a i se tăia ceva la colul uterin. Astfel de metode chirurgicale și instrumente au fost descrise în mod identic de către multe femei.

Mai mulți bărbați au raportat că li s-au luat, în cadrul unor astfel de contacte, probe de spermă, cu ajutorul unui dispozitiv de vid, de forma unei pâlnii. Un bărbat a avut mai multe experiențe de acest tip pe când era tânăr. La maturitate, a fost încă o dată ră-

pit şi a trecut printr-un „viol" asemănător celui descris de către Antonio Villas-Boas. După aceea, creaturile extraterestre i-au colectat sperma şi s-au înfuriat când au examinat-o. După cât se pare, descoperiseră că pacientul lor suferise în trecut o operaţie de vasectomie. Bineînţeles, acest fapt a fost de natură să le încurce planurile — aşa cum se întâmplase şi cu operaţia de histerectomie a lui Betty Andreasson.

Hopkins a descoperit atât de multe cazuri în care două sau mai multe generaţii din aceeaşi familie au trecut prin astfel de răpiri (vezi cazul lui Kathie Davis, al mamei sale, al surorii şi fiilor ei), încât a ajuns la concluzia că aceste răpiri „pot reprezenta un examen focalizat genetic asupra unei anumite ereditãţi".[32] În legătură cu acest aspect, el afirmă:

> *Într-un caz petrecut în Canada, tatăl a fost răpit pe când era tânăr, iar decenii mai târziu fiul său a trecut şi el printr-o serie de asemenea întâlniri. În Pennsylvania, în regiunea lacului Erie, o femeie şi fiica ei au suferit, după toate aparenţele, aceleaşi experienţe, fiind răpite de către extratereştri la un interval de mai mulţi ani, în timp ce în unele cazuri înregistrate în Connecticut, Vermont şi Florida, mame şi fii lor au fost răpiţi separat şi „examinaţi" de către umanoizi din O.Z.N.-uri... specia umană însăşi constituie pacientul unui experiment de reproducere.*[33]

Majoritatea celor care au trecut prin astfel de întâmplări par a fi fost răpiţi pentru prima dată atunci când aveau în jur de şase-şapte ani, urmând a parcurge alte experienţe similare până în jurul vârstei de patruzeci de ani. Multe dintre relatările lor prezintă numeroase similitudini. Oamenii născuţi în acelaşi an par a fi fost răpiţi în aceiaşi ani.[34]

Scriitorul şi cercetătorul ozenolog John Keel a descoperit chiar că unele din persoanele contactate de extratereştri s-au născut exact în aceeaşi zi. De exemplu, el a corespondat la un moment dat cu mai multe persoane care raportau contacte cu O.Z.N.-uri şi care erau, toate, născute pe 6 septembrie.[35]

Pe lângă Kathie Davis, mai multe persoane au relatat că li s-au răpit copiii mici, care apoi le-au fost arătaţi de către fiinţele din O.Z.N.-uri. Îşi descriau copiii ca jalnic de slabi, palizi şi „serioşi". Pamela Weintraub arată:

> *Alte persoane răpite şi-au amintit de camere speciale de incubaţie, recipiente de incubaţie stranii (aceste date n-au fost publicate de Hopkins), precum şi un fel de pepiniere ciudate,*

extrem de sofisticate, în care creşteau aceşti copii rahitici. Mai mulţi au descris cu lux de amănunte felul neobişnuit în care erau îmbrăcaţi aceşti copii hibrizi.[36]

Micile implanturi, de dimensiunea unor alice, au fost descrise de nenumărate ori. Hopkins observă:

... mulţi şi-au amintit, cu sau fără ajutorul hipnozei, de implanturi... Obiectul cel mai frecvent descris este o bilă minusculă, cu un diametru de numai doi-trei milimetri, care era fixată cu ajutorul unui ac lung.[37]

O analogie poate fi imediat făcută cu studierea de către oameni a animalelor ţinute în captivitate, pe care zoologii le tranchilizează şi le imprimă sau le implantează transmiţătoare cu scopul de a urmări viitoarele lor trasee.[38]

Reputatul scriitor Whitley Strieber a trecut, pe parcursul întregii sale vieţi, prin mai multe experienţe de răpire de către extratereştri, tenebroase şi înfricoşătoare, în care au fost implicaţi patru specii diferite de umanoizi (şi în special unul dintre aceştia). Nu a fost conştient de existenţa acestora, până când fiinţele extraterestre au făcut greşeala de a i se arăta la descinderea în dormitorul lui, într-o noapte, în anul 1985 (fără a declanşa alarma antifurt a casei). În anul 1987, el şi-a riscat o reputaţie bine consolidată publicând relatarea experienţelor sale sub titlul *Communion: A True Story**. Aceasta a devenit un mare best-seller care i-a făcut pe mulţi să-şi schimbe opiniile senine că O.Z.N.-urile ar fi nişte lumini zglobii pe cer, determinându-i să conştientizeze adevărata natură a fenomenului O.Z.N..[39]

Într-o noapte, Strieber s-a trezit paralizat. Nu putea să-şi deschidă ochii şi simţea ceva zgâriindu-l adânc în interiorul nării stângi. Când a încercat să se mişte, a auzit un zgomot „de parcă un măr ar fi fost ronţăit chiar sub ochii mei". Şi-a pierdut apoi cunoştinţa, iar în dimineaţa următoare a avut o sângerare a nasului. Acesta îl durea şi avea un „nod" în el. Printr-o coincidenţă, atât soţia cât şi fiul său avuseseră nişte simptome identice cu câteva zile în urmă. Strieber a povestit apoi următoarele amănunte în legătură cu aceste „intervenţii":

... Am întâlnit o femeie care a trecut printr-o astfel de experienţă... umanoizii i-au introdus o sondă în nas, care a făcut un zgomot „ca un măr ronţăit" sub ochii săi. Făcuse chiar niş-

* „Contactul — O poveste adevărată". (*n. tr.*)

te desene ale acestei sonde și ale creaturii care i-o introdusese în nas. Sonda era un dispozitiv practic, un ac cu un cioc ascuțit. Înfățișarea umanoidului nu m-a intrigat, căci mai văzusem astfel de creaturi.

Atunci i-am cerut lui Budd Hopkins mai multe informații, desprinse din cazurile lui, în legătură cu relatări privind intervenții chirurgicale efectuate asupra capului. Din cele o sută de cazuri ale lui, patru (printre care mă număr și eu) au relatat incizii în urechi sau în spatele acestora, trei — sub ochi, iar doisprezece — de asemenea, incluzându-mă și pe mine — au descris incizii deasupra nasului.[40]

Povestea lui Strieber implică trei generații din familia lui și detalii ale acestei povești au fost confirmate de către membrii familiei, prieteni și vecini. Ea conține, de asemenea, numeroase amănunte bizare precum căderi de tensiune ale curentului electric, creaturi îmbrăcate în haine caraghioase, demodate, comportament obsesiv etc.[41] După cum vom vedea, toate acestea sunt particularități ale experienței de contact cu ființele extraterestre.

În 1981, Hopkins a afirmat că, după părerea lui, circa 500 de martori sunt, după toate probabilitățile, persoane care au fost răpite de extratereștri.[42] Și, întrucât a descoperit că unii dintre ei nu își amintesc nimic — nici măcar că ar fi văzut vreun O.Z.N. — referitor la contactele cu ființele extraterestre, până când nu sunt supuși operațiilor de hipnoză, el s-a gândit că ar putea exista mii de persoane care au trecut prin astfel de experiențe. După cum arăta Hopkins:

... în ce fel ar putea cineva ghici câte alte experiențe implicând răpiri de către ființe extraterestre zac ascunse, ticăind în subconștientul unor oameni? Perspectiva e înspăimântătoare; dacă s-a întâmplat o dată, s-ar mai fi putut întâmpla de zece mii de ori, și nimeni n-o poate ști cu certitudine![43]

Bazându-se pe analiza unor date furnizate de către trei sondaje efectuate în 1991, la nivel național, de asociația Roper, Hopkins a ajuns la concluzia teribilă că cifra de 10 000 de persoane este mult prea mică. Per ansamblu, a fost luat în considerație un eșantion de 5947 cetățeni americani adulți, reprezentând o populație de 185000000. Întrebările sondajului nu au fost dacă cel chestionat a fost vreodată răpit de către Hopkins și alți cercetători le consideră drept indicatori ai unor posibile răpiri. (Întrebările erau următoarele: Te-ai trezit vreodată paralizat, simțind o pre-

zență stranie în cameră? Ai avut vreodată impresia că ieși din Timp? Sau senzația că zbori? Ai văzut vreodată sfere luminoase în cameră? Ai cumva cicatrice bizare cărora nici tu, nici ceilalți nu le puteți găsi vreo explicație?) 2% dintre cei chestionați (119) au dat un răspuns categoric afirmativ la patru și mai mult de patru întrebări. Acest indicator arată că „există o mare probabilitate ca persoana respectivă să fi fost supusă unei răpiri de către ființe extraterestre". 2% din populație înseamnă 3 700 000.[44] Iar 2% din întreaga populație a Terrei (nereprezentată foarte exact prin acest sondaj, însă meritând a fi luată în considerație, din moment ce O.Z.N.-urile constituie un fenomen global) *înseamnă mai mult de 100 000 000 de oameni!*

Nu ne mai putem permite să ne băgăm capul în nisip, pretinzând că acest lucru care ni se întâmplă nu există. Poveștile pe care cei răpiți de extratereștri le relatează sunt imposibile, inacceptabile, incredibile, însă ele sunt, mai presus de orice îndoială, ineluctabile. Sute de oameni nu pot avea halucinații identice. Iar halucinațiile nu produc căderi ale curentului electric, suprafețe de pământ ars ori incizii în craniile unor oameni.

Reprosul curent potrivit căruia utilizarea hipnozei pentru a descoperi noi detalii compromite rezultatele întregii cercetări are, el însuși, un grad extrem de redus de validitate. Șaisprezece dintre subiecții lui Hopkins și-au amintit întreaga experiență fără ajutorul hipnozei; alți 23 s-au oferit în mod voluntar pentru a se supune hipnozei, crezând că, la rândul lor, fuseseră răpiți — însă în urma hipnozei s-a descoperit că ei nu trecuseră niciodată printr-o asemenea experiență.[45] O.Z.N.-urile nu mai pot fi considerate drept niște „lumini ciudate pe cer". Ele sunt reale, ne invadează — așa că trebuie să luăm în serios această amenințare și să o înfruntăm. E necesar să căutăm modele care să ne ajute să descoperim cine sunt ei, ce doresc și cum trebuie să reacționăm noi. Cu toate că am trecut în revistă până acum câteva dintre cele mai bine documentate cazuri, există mai multe pattern-uri pe care le consider esențiale pentru soluționarea misterului O.Z.N.-urilor. În continuare, voi prezenta aceste pattern-uri.

Creaturile din O.Z.N.-uri, deși descrise adesea ca fiind de mică înălțime, cu capul mare, ochii mari și membre scurte, sunt de obicei umanoizi care seamănă foarte mult cu noi. După cum vom vedea în capitolele următoare, mulți dintre ei nu pot fi deosebiți de niște oameni obișnuiți. Și, oricât am vrea noi să credem contrariul, extratereștrii au reușit, după toate aparențele, să se încrucișeze cu noi.

Cea mai populară teorie referitoare la O.Z.N.-uri susține că ele reprezintă niște vehicule spațiale extraterestre pilotate de către ființe de pe alte planete. Dar — așa cum știe orice genetician, și cum poate ghici oricine care își amintește lecțiile de biologie din liceu — ideea că forme de viață asemănătoare cu oamenii ar fi putut evolua independent pe o altă planetă este, în cel mai bun caz, neverosimilă. Iar ideea că astfel de forme de viață ar putea să se împerecheze cu noi, dând naștere unor hibrizi, este în mod clar absurdă. Oamenii creează hibrizi de secole. Se știe că numai acele specii cu o ereditate comună relativ recentă — adică acelea ale căror molecule ADN sunt aproape identice — se pot încrucișa. Caii și măgarii, de exemplu, se pot încrucișa, dând naștere catârilor, dar oamenii și cimpanzeii (ale căror gene sunt identice numai în proporție de 99%) nu pot. Șansa ca o specie cu ADN aproape identic cu al nostru să evolueze independent pe o altă planetă reprezintă o asemenea improbabilitate, încât nu există decât o singură opțiune științifică: să o considerăm nulă. De vreme ce a fost bine stabilit că martorii nu mint, nu avem decât câteva explicații:

a. Noi și aceste creaturi care s-au încrucișat cu noi avem un strămoș comun (sau am fost creați cu gene identice);

b. Ei sunt umani;

c. Din rațiuni pe care încă nu le înțelegem, în urma unei evoluții s-a ajuns la structuri ADN aproape identice cu ale noastre, chiar dacă acest lucru s-a întâmplat în mod independent pe alte planete.

La prima vedere, toate cele trei scenarii par absurde. Însă voi încerca să demonstrez că, dacă aflăm mai multe date despre Univers, unul sau mai multe dintre aceste scenarii sunt de fapt nu numai posibile, ci chiar probabile.

Un alt *pattern* extrem de important privește micile obiecte pe care creaturile din O.Z.N.-uri le-au implantat în corpul victimelor. Numeroși cercetători ozenologi consideră că ele constituie niște dispozitive miniaturale de supraveghere. Câțiva sugerează că ar putea fi niște microreceptori care provoacă halucinații. Hopkins afirmă că nimeni nu poate ști cu certitudine câți dintre cei care au fost răpiți de extratereștri au asemenea implanturi, întrucât, deși unele pot fi detectate prin raze X, diagrame CAT sau grafice de rezonanță magnetică, cele mai multe dintre aceste implanturi nu pot fi descoperite. Însă el estimează că „majoritatea persoanelor răpite descriu un proces care a avut loc pe parcursul experienței

lor, proces în timpul căruia, după cât se pare, li s-au efectuat anumite implanturi".

Dacă aceste dispozitive sunt implantate măcar la o zecime dintre persoanele pe care cercetătorii le consideră a fi trecut prin experiențe de contact cu extratereștrii, oamenii de știință ar trebui să le selecteze și să le izoleze pe acestea pentru a le studia cu microscoape electronice de laborator. Ar putea fi publicate date relevante. Această acțiune ar putea fi *repetată*, iar rezultatele – *comparate*. Probele clare ar putea fi analizate, clasificate, catalogate și amplasate în muzee alături de scheletele dinozaurilor și de meteoriți. În luna iunie a anului 1992, Hopkins mi-a mărturisit că el are cunoștințe de patru asemenea dispozitive „care sunt examinate chiar acum de către savanți de renume".[46]

Mulți ani, cercetătorii ozenologi au căutat în zadar să descopere dovezi clare, de necontestat, pentru a dovedi existența O.Z.N.-urilor și pentru a evidenția fapte concrete în legătură cu proveniența și scopurile acestora. Ei știu foarte bine că până la descoperirea acestor dovezi subvențiile alocate cercetării, cuvenite oamenilor de știință doritori să studieze în mod organizat această problematică, vor rămâne, mai mult ca sigur, insuficiente. Aceste mici dispozitive implantate ar putea reprezenta „proba irefutabilă" pe care ei au căutat-o atâta timp.

Și, în fine, iată ultimul *pattern*, poate cel mai important dintre toate: *creaturile din O.Z.N.-uri par să măsoare timpul altfel decât o facem noi, iar timpul pare a fi, într-un fel, distorsionat atunci când ei sau vehiculele lor spațiale se află într-un anumit loc.*

Avocatul din Wisconsin a declarat că răpitorul său l-a întrebat ce fel de timp folosim noi, pământenii, și a adăugat că ar trebui să învățăm să folosim corect timpul, că acesta nu există și că ei pot „să distorsioneze timpul — așa cum îl percepem noi — grăbindu-l, încetinindu-l sau oprindu-l". I s-a spus că noi nu îi putem vizita așa cum ne vizitează ei pe noi, datorită concepțiilor noastre despre timp; de asemenea, i s-a spus că ei circulă mai rapid decât lumina.

Ceasurile de mână ale lui Betty și Barney Hill s-au oprit. Răpitorii lor au întrebat-o pe Betty: „Ce înseamnă vârstă? Ce înseamnă vârstă înaintată? Ce este un an?" Erau interesați de durata vieții oamenilor; au spus, de asemenea, că nu au prea mult timp la dispoziție.

Membrii familiei lui Betty Andreasson au paralizat „de parcă timpul se oprise pentru ei". Betty i-a declarat lui Raymond Fowler: „Pentru ei, viitorul și trecutul sunt la fel ca ziua de astăzi. Timpul

lor nu este ca timpul nostru, însă ei cunosc principiile timpului nostru... pot da înapoi timpul".

Sandra Larson simțea că mașina ei de-abia se mișcă, deși mergea cu aproape 80 km/h. A declarat că se simțea de parcă ar fi fost „înghețată într-o secundă".

Kathie Davis a declarat că, la un moment dat, prietenii ei păreau a fi paralizați. Mai târziu, sistemul electric al mașinii sale funcționa ciudat, răspunzând cu întârziere la comenzi.

Deși toate coordonatele temporale erau straniii în proximitatea O.Z.N.-urilor, iar curiozitatea creaturilor extraterestre în ceea ce privește timpul a fost evidențiată prin nenumărate depoziții înregistrate timp de decenii, aceste fapte au fost aproape complet ignorate. Însă, după cum vom vedea, ele reprezintă niște caracteristici generale ale fenomenului O.Z.N. Consider că ele au o importanță remarcabilă. De fapt, sper ca această carte să demonstreze că ele pot constitui acele chei — căutate de atâta timp — care să deschidă înțelegerii noastre porțile ferecate ale acestui fenomen, ce reprezintă poate cel mai straniu mister din istoria omenirii: secretul O.Z.N.-urilor.

Note

1. Pamela Weintraub, „Secret Sharers" (Interlocutori secreți), *Omni*, dec. 1987, p. 54

2. Interviu telefonic cu Budd Hopkins, 1 iunie 1992. Informațiile lui Hopkins se bazează pe date obținute în urma a trei sondaje de opinie realizate de către asociația Roper. Vezi Bigelow Holding Corporation, *Unusual Personal Experiences: An Analysis of the Data from Three National Surveys* (Experiențe individuale neobișnuite. O analiză a datelor obținute prin trei sondaje de opinie la nivel național) (Las Vegas, Nevada: Bigelow Holding Corporation, 1992).

3. Weintraub, *op. cit.*, p. 140.

4. Dennis Stacy, „Close Encounter with Dr. J. Allen Hynek" (O întâlnire secretă cu Dr. J. Allen Hynek), *MUFFON UFO Journal*, feb. 1985, pp. 3–6.

5. J. Allen Hynek, *The UFO Experience* (Experiența O.Z.N) (Chicago: Henry Regnery Co., 1972), p. 10.

6. Budd Hopkins, *Intruders: The Incredible Visitations at Copley Woods* (Intrușii — Incredibilele descinderi de la Copley Woods) (New York: Random House, Inc., 1987), p. 23.

7. *Ibid.*, pp. 23–25.

8. Coral E. Lorenzen, *The Great Flying Saucer Hoax: The UFO Facts and Their Interpretation* (Marea păcăleală a farfuriilor zburătoare – datele despre O.Z.N.-uri și interpretarea lor) (New York: William Frederick Press, 1962); raportul *Flying Saucers: The Startling Evidence of the Invasion From Outer Space* (Farfuriile zburătoare – senzaționalele dovezi ale invaziei din spațiul cosmic) (New York: Signet-New American Library, Inc., 1966), pp. 64–74.

9. *Ibid.*, p. 72.

10. *Ibid.*, p. 73.

11. Brad Steiger și Joan Whritenour, *Flying Saucers Are Hostile* (Farfuriile zburătoare sunt ostile) (New York: Universal Publishing and Distributing Corporation, 1967), pp. 66–67. Vezi de asemenea Brad Steiger cu Sherry Hansen Steiger, *UFO Abductors* (Răpitorii din O.Z.N.-uri) (New York: Berkley Publishing Group, 1988).

12. Warren Smith, *UFO Trek* (Călătoria O.Z.N.-urilor) (New York: Zebra Books – Kensington Publishing Corp., 1976), pp. 114–132.

13. John G. Fuller, *The Interrupted Journey* (Călătoria întreruptă) (New York: Dial Press, 1966).

14. Raymond E. Fowler, *The Andreasson Affair, Phase Two* (Afacerea Andreasson, etapa a doua) (Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1982), pp. 42–56.

15. *Ibid.*, pp. 80–91, 255.

16. *Ibid.*, pp. 94–185.

17. *Ibid.*, pp. 190–197.

18. Fowler, *The Andreasson Affair* (Afacerea Andreasson) (Englewool Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, Inc.,1979), pp. 143–144.

19. *Ibid.*, pp. 195–196.

20. Fowler, *Phase Two*, pp. 14–41, 57–78.

21. Fowler, *The Andreasson Affair*, pp. 196–197.

22. Fowler, *Phase Two*, pp. 198–199, 260.

23. Fowler, *The Andreasson Affair*, pp. 190–191.

24. John A. Keel, *Disneyland of the Gods* (Un Disneyland al zeilor) (New York: Amok Press, 1988), pp. 103–104.

25. Coral și Jim Lorenzen, *Abducted!*, (Răpiți!) (New York: Berkley Medallion Books- Berkley Publishing Corporation, 1977), pp. 52–69.

26. *The Mike Murphy Show*, prod. Chris Stoner, Radio KCMO, Kansas City, Missouri, 14 mai 1992.

27. Budd Hopkins, *Missing Time* (Ieșirea din timp) (New York: Richard Marek Publishers, Inc., 1981), p. 205.

28. *Ibid.*, pp. 51–58.

29. Hopkins, *Intruders*, p. 22.

30. Hopkins, *Missing Time*, p. 217.

31. Hopkins, *Intruders*. Un eveniment straniu s-a întâmplat când „Kathie" era adolescentă. Nu s-a descoperit nici o legătură cu celelalte experiențe ale ei legate de O.Z.N.-uri, însă Hopkins mi-a declarat într-un interviu pe 1 iunie 1992 că el crede că ar putea exista o explicație: fetei i s-a implan-

tat un dispozitiv de supraveghere. Kathie a observat o mică umflătură deasupra fluierului piciorului, căreia nu-i găsea nici o explicație. Exista sub pielea ei, în acel loc, un obiect rotund pe care ea putea să-l miște. Crezând că este vorba de un chist, doctorul ei a încercat să-l dizolve printr-o injecție. Însă acul n-a penetrat în acel loc și până la urmă s-a rupt. Apoi doctorul l-a îndepărtat prin operație chirurgicală. Când a presat prima dată pielea cu un scalpel, un obiect mic și calcifiat a țâșnit în aer ca un proiectil, lovind lustra din cabinet și speriindu-i pe doctor și pe asistente. Zăpăcit, doctorul l-a prins înainte să cadă pe podea. După toate aparențele, stătuse destul în corpul lui Kathie pentru a forma depozite de calciu (printr-un proces asemănător celui al formării perlelor în stridii) și pentru ca un mic strat de grăsime să se formeze dedesubtul lui pentru a proteja osul. Din nefericire, ideea potrivit căreia cei răpiți de către extratereștri au suferit astfel de implanturi nu era încă suficient de cunoscută. Doctorul a aruncat obiectul. În prezent, el nu dorește să se implice în aprinsa controversă privind astfel de experiențe, așa că, în ceea ce-l privește, subiectul este închis.

32. *Ibid.*, p. 26.

33. *Ibid.*, p. 27.

34. Hopkins, *Intruders.*

35. John A. Keel, *The Mothman Prophesies* (Profețiile Omului-fluture) (New York: The Saturday Review Press/E.P. Dutton & Co. Inc., 1975), p. 197.

36. Weintraub, *op.cit.*, pp. 137–138.

37. Hopkins, *Intruders*, p. 26.

38. *Ibid.*, p. 7.

39. Whitley Strieber, *Communion: A True Story* (Contactul – O poveste adevărată) (New York: Beech Tree Books – William Morrow and Company, Inc., 1987).

40. *Ibid.*, p. 129.

41. Strieber, *op. cit.*

42. Hopkins, *Missing Time*, p. 23.

43. *Ibid.*, p. 73

44. Bigelow Holding Corporation, *op. cit.*

45. Weintraub, *op. cit.*, p. 140.

46. Interviu telefonic cu Budd Hopkins, 1 iunie 1992.

2

Numeroase zvonuri cu privire la existența farfuriilor zburătoare s-au confirmat ieri, când serviciul de informații din cadrul 509 Bomb Group of the Eighth Air Force, Roswell Army Air Field, a reușit să captureze acest O.Z.N....

Obiectul zburător a aterizat pe teritoriul unei ferme de lângă Roswell, în cursul săptămânii trecute...

Imediat a fost întreprinsă o operațiune și vehiculul a fost ridicat. A fost examinat în cadrul Roswell Army Air Field, iar apoi trimis de către maiorul Marcel la Cartierul General.

Roswell Army Air Field,
comunicat pentru presă, 8 iulie 1947[1]

Suntem mințiți

Între lunile iulie și septembrie 1977, O.Z.N.-uri de toate formele și mărimile, de la cele asemănătoare unei stele până la cele având de două ori lungimea unui Boeing 737, au planat și au făcut manevre deasupra insulei Colares și a plajei Baia do Sol din Brazilia, deasupra insulei Mosqueiro și la gura râului Amazon. În fiecare noapte, au fost văzute de către sute, poate chiar mii de martori. Unele au venit dinspre cer, altele s-au ridicat din ocean. Au fost fotografiate de către oameni de știință, specialiști ai armatei și ziariști. Locuitorii din întreaga zonă au intrat în panică. Circa 20 de persoane au fost rănite de către raze de lumină venite dinspre O.Z.N.-uri. Victimele au fost tratate de Dr. Wellaide Cecim Carvalho de Oliveira, directorul unui centru medical departamental de pe insula Marajo.

Mai întâi, a fost inițiată o anchetă efectuată de către armata națională a Braziliei. O echipă de militari a realizat măsurători complexe. Au trimis, prin canale de informații ale armatei, un raport exhaustiv în capitala Braziliei. Aici, el a fost strict interzis accesului publicului. Atunci au intrat în scenă reporterii și cameramanii. Au realizat câteva fotografii remarcabile, multe dintre acestea fiind apoi publicate în ziarele braziliene.

Dacă s-ar studia arhivele ziarelor braziliene din vara lui 1977, s-ar descoperi numeroase fotografii înfățișând O.Z.N.-uri. Însă fotografiile imprimate pe hârtie de ziar sunt, bineînțeles, de o calitate slabă, astfel că ele se dovedesc aproape inutilizabile pentru cercetarea științifică — mai mult, aproape inutilizabile pentru a de-

monstra măcar ceva. Dacă se găsesc dovezi, adică probe care să fie studiate în laborator pentru a găsi soluții la misterul O.Z.N.-urilor, atunci este nevoie de negative. Însă negativele nu sunt disponibile. Toate negativele aflate la dispoziția presei au fost achiziționate și scoase din Brazilia de către un funcționar de la o companie americană, al cărui nume nu a fost dat publicității.[2]

Dr. Jacques Vallée, astrofizician, expert în computere și scriitor și cercetător ozenolog cu vechi state de serviciu, a examinat acest adevărat val de întâlniri de la Colares și Mosqueiro. Conform Dr. Vallée:

> *O persoană din Statele Unite posedă o colecție de înregistrări care conțin dovada realității acestui fenomen...*
>
> *Dovezile care au fost acum obținute de către marile state ale lumii sunt atât de clare și au atâtea implicații teribile pentru sistemele militare ale viitorului, încât s-a luat decizia de a fi ținute la compartimentul informațiilor top secret...*[3]

Afirmațiile Dr. Vallée sugerează că acea companie americană care a cumpărat fotografiile reprezenta de fapt o fațadă a unui serviciu de informații din cadrul Guvernului Statelor Unite. Dacă este așa, n-ar fi pentru prima sau ultima oară când un serviciu de informații al Statelor Unite, militar ori civil, a utilizat dolarii proveniți din taxele plătite de cetățenii obișnuiți pentru a ține secrete date de maximă importanță referitoare la activitățile legate de fenomenul O.Z.N. Aceste servicii ne-au indus în eroare și ne-au mințit tot timpul în mod deliberat, ascunzându-ne peste 40 de ani datele despre O.Z.N.-uri.

Piloții din al doilea război mondial au întâlnit în raidurile lor sfere luminoase, pe care le-au poreclit „luptătorii foo". Piloții americani credeau că ele constituie vreo invenție a nemților. Ulterior, examinarea arhivelor acestora a dovedit că armata germană nu avea, la rândul ei, nici o informație în legătură cu aceste sfere luminoase. Ei credeau că aparțin Aliaților.

După război, au început să apară misterioasele „rachete-fantomă", în special deasupra Scandinaviei. Viteza lor o depășea cu mult pe cea a avioanelor și, ca în cazul „luptătorilor foo", n-au fost niciodată identificate. Autoritățile simțeau o iritare crescândă. Zburătorii fantomă apăreau în coridoare aeriene în care nu aveau permisiunea să circule. Reprezentau oare niște arme secrete? Erau țările scandinave în pericol de a fi atacate de Rusia sau de vreo altă putere a aerului?

Atacul japonez de la Pearl Harbor îi făcuse pe americani suspicioși în legătură cu orice nouă invenție aeriană străină. Dispozitivele noastre radar detectaseră avioanele japoneze pe când acestea se apropiau de Hawaii în acea zi fatală, însă semnalele lor au fost ignorate. Americanii erau așadar hotărâți ca, pe viitor, să nu mai facă niciodată o asemenea greșeală. La sfârșitul războiului, ororile de la Hiroshima și Nagasaki ne-au urmărit multă vreme. Trebuia să fim pregătiți pentru a întâmpina orice atac pe calea aerului.

Prin urmare, în 1947, când obiectele zburătoare neidentificate au început să violeze spațiul aerian al Statelor Unite, împiedicând în același timp orice încercare de a le identifica, autoritățile militare s-au alarmat. S-au transmis ordine precise; au început să circule diverse documente. Orice informație trebuia transmisă cât mai repede posibil. Avioanele de luptă au fost mobilizate pentru a-i urmări pe acești intruși și a-i doborî. Întregul personal militar era obligat să raporteze detaliat orice înregistrare a vreunui O.Z.N. Cu toții doream să capturăm măcar unul dintre acele obiecte zburătoare. Generalii sperau ca „prin voia lui Dumnezeu să lămurim complet această afacere a farfuriilor zburătoare!"

Pe măsură ce numărul datelor sporea, tensiunea creștea. Acei invadatori necunoscuți depășeau cu ușurință avioanele noastre, chiar pe cele mai puternice. Vehiculele lor zburau cu niște viteze incredibile fără a exploda și-și schimbau brusc direcția la o viteză care i-ar fi zdrobit pe toți piloții noștri și le-ar fi distrus avioanele. Nimeni de pe Pământ n-ar fi putut construi asemenea vehicule spațiale; așadar, mai mult ca sigur că ele veneau de pe o altă planetă — poate de pe Marte!

Peste acest subiect a fost aruncată atunci o pătură groasă pe care scria *top secret*. Ordinul 146 al Armatelor reunite (forțele aeriene și maritime) interzicea întregului personal militar să permită scurgerea informațiilor despre O.Z.N.-uri către marele public. În cazul încălcării acestei prescripții, pedeapsa consta într-o amendă de 10 000 $ și până la zece ani închisoare. În regulamentul emis de Air Force, 200-2, paragraful 9, se recomanda următoarea atitudine, în vederea deturnării interesului manifestat pentru fenomenul O.Z.N. de către marele public:[4]

În legătură cu datele oferite în cadrul anchetelor locale, este permisă informarea reprezentanților presei cu referire la O.Z.N.-uri numai atunci când respectivele vehicule de zbor pot fi identificate ca niște mijloace aeriene cunoscute... În legă-

tură cu acele obiecte zburătoare care nu-şi pot găsi nici o explicaţie, este permisă numai comunicarea faptului că ATIC va analiza datele respective...[5]

Publicului larg i-a fost dată de către autorităţi vestea că soluţia întregului mister a fost descoperită. Nu exista nici un fel de O.Z.N.! Circa 90% dintre acele presupuse obiecte zburătoare au fost identificate ca farse, halucinaţii, baloane, avioane, stele, meteoriţi etc. şi, dacă s-ar fi dispus de suficiente informaţii, şi celelalte obiecte ar fi putut intra într-una din aceste categorii.

Martorii au fost timoraţi, ameninţaţi şi hărţuiţi. Dovezile palpabile le-au fost confiscate. Aceia care au raportat contacte directe cu fiinţe extraterestre au fost ridiculizaţi în mod public. S-au exploatat acele afirmaţii ale lor care ridicau semne de întrebare, în timp ce acelea inatacabile au fost trecute sub tăcere. „Fluxul" sau „valurile" de rapoarte au fost taxate drept o isterie generalizată.

În acelaşi timp, grupurile „compozite" de şarlatani dovediţi şi fanatici cu pretenţii ridicole (printre acestea figurând călătoriile cu o navă cosmică de pe Venus prin junglele selenare, ori contactul mental cu atrăgătoarele femele extraterestre) n-au fost deranjate cu nimic. Există chiar dovezi că ele au fost încurajate. George Adamski, personajul controversat care susţinea că a fost contactat de „fiinţe ale spaţiului" (cu care a discutat şi a întreprins călătorii pe alte planete) şi a realizat fotografii ale „navelor cosmice", a făcut turul întregii lumi, ţinând conferinţe şi autodenumindu-se drept „Profesor" (deşi toate scrisorile lui de acreditare se reduceau la proprietatea asupra unui chioşc cu hamburgeri, în apropierea observatorului astronomic din Mount Palomar). În *Dimensions: A Casebook of Alien Contact**, Dr. Vallée face aceste observaţii extrem de interesante:

... Adamski a mărturisit că patru oameni de ştiinţă angajaţi de Guvernul Statelor Unite s-au preocupat de iniţierea carierei sale de ambasador al Fraţilor Spaţiali. Aceşti savanţi erau de la Laboratorul electronic al marinei militare de la Point Loma, lângă San Diego, precum şi de la o „organizaţie similară" din Pasadena. Ei l-au întrebat dacă ar fi de acord „să coopereze pentru a se angrena în efortul comun de a obţine fotografii ale vehiculelor ciudate care circulă prin spaţiu". Cel mai important susţinător al lui Adamski în străinătate fusese pe vremuri

* „Dimensiuni — Agenda unui contact cu extratereştrii". (*n. tr.*)

ofițer de informații în serviciul Armatei britanice. Cu acest om m-am întâlnit personal. O persoană care l-a găzduit pe Adamski în timpul turneului său australian mi-a declarat că „bătrânul George" călătorea cu un pașaport special.[6]

În timp ce toate acestea se petreceau în culise, Air Force a demarat mai multe proiecte care să dea publicului impresia că se studiază conștiincios fiecare caz și că pentru aproape toate s-au găsit sau se vor găsi niște explicații raționale. Proiectul Bluebook, care a urmat unor alte proiecte, a fost cel mai mediatizat. În realitate, rapoartele despre contactele cu extratereștrii au fost mai întâi de toate selectate. Acelea care păreau să aibă o explicație rațională, în mod real ori dilatând puțin gradul de validitate, au fost utilizate în cadrul acestor proiecte. Celelalte — acelea care conțineau niște probe efectiv irefutabile — au fost expediate în arhivele serviciului de informații, fiind clasificate la compartimentul *top secret*.

Cercetătorii civili ai fenomenului O.Z.N. au fost puși sub supraveghere. Cel mai cunoscut grup care a militat împotriva secretomaniei agențiilor guvernamentale, National Investigation Committee on Aerial Phenomena (NICAP), a fost în cele din urmă infiltrat cu agenți secreți și complet neutralizat. El a devenit un centru de colectare a rapoartelor despre O.Z.N.-uri, condus de către serviciile secrete; curând după denaturarea menirii sale, a fost dizolvat.[7]

Din anumite motive, unele persoane oficiale din Guvern au ținut morțiș să ascundă toate informațiile în legătură cu fenomenul O.Z.N., astfel că documentele referitoare la acest subiect au fost ascunse sub mai multe coduri și parole decât cele privind bomba cu hidrogen.[8]

Însă, așa cum se întâmplă cu orice proiect guvernamental, s-au comis unele greșeli. S-au scurs informații către presă, care apoi au fost dezmințite. Oficialii din Air Force au dat niște explicații ridicole. Persoanele care au raportat că au văzut de la o mică distanță vehicule aeriene au fost asigurate că de fapt au fost derutate din cauza „aburilor de mlaștină" sau a unor stele care nici măcar nu erau vizibile din emisfera lor!

Dar fenomenul observării unor O.Z.N.-uri de către mari grupuri de oameni a continuat să se înregistreze pe tot globul, implicând uneori sute sau chiar mii de martori. În luna iulie a anului 1952, 67 de O.Z.N.-uri au fost observate ori detectate prin radar în aria Washington, D.C., de către un număr evaluat la circa

250 000 de martori. Doi ani mai târziu, mii de martori au văzut un O.Z.N. planând și făcând manevre pe cer deasupra Romei. În august 1965, 100 000 de persoane din North Dakota și până-n Texas au văzut o adevărată „flotă" de O.Z.N.-uri. În următoarele trei luni, acestea au zburat de mai multe ori deasupra Muntelui Yokohama, sub privirile piloților din U.S. Air Force și ale cetățenilor japonezi care, cu totul, erau de ordinul sutelor de mii. De atunci, aproximativ 300 000 de persoane, inclusiv polițiștii și primarul însuși din Wanaque, New Jersey, au văzut în mai multe rânduri O.Z.N.-uri planând deasupra orașului. S-au realizat fotografii color ale unui O.Z.N. care a zburat deasupra orașului Perth din Australia în 1966 și a fost observat de nu mai puțin de 10 000 de persoane.[9]

În ciuda acestor dovezi incontestabile, Air Force s-a menținut pe poziții. Persoanele care văzuseră O.Z.N.-uri au fost, bineînțeles, blamate. Îndemnul „Ascundeți cât mai bine!" s-a făcut auzit. Dornică să scape de povara oprobiului public, Air Force a plătit Universității din Colorado jumătate de milion de dolari pentru a studia fenomenul O.Z.N. „în mod independent" și a stabili dacă este justificată continuarea cercetărilor.

Din nou s-au făcut unele greșeli. Dr. Edward Condon, care conducea investigația, a dat un răspuns negativ înainte de cercetarea datelor. Coordonatorul proiectului, Robert Low, a sugerat ca totul să fie mușamalizat. Condon a făcut publice și a ridiculizat rapoarte evident contrafăcute în legătură cu fenomenul O.Z.N., ignorând însă total tulburătoare „enigme". Un scandal a izbucnit când Condon i-a concediat pe acei profesori care nu erau de acord cu el, datorită atitudinii sale vădit tendențioase. Dar, cu toate că unele mistere au ieșit la iveală în cursul investigației, raportul final publicat spunea, în mare, cam ce dorea Air Force să se spună: că nu există O.Z.N.-uri. Dr. David R. Saunders, cercetător asociat lui Condon pentru acest proiect, a publicat apoi propria sa carte, *UFOs? Yes! Where the Condon Committee Went Wrong**, în care a demontat punct cu punct „constatările proiectului".[10] Însă proiectul Bluebook a fost în mod oficial închis, iar Air Force a declarat că nici ei, nici vreun alt serviciu guvernamental nu vor mai investiga pe viitor fenomenul O.Z.N..

O dată în plus, cercetătorii civili nu s-au lăsat induși în eroare. Ani de zile, au urmărit rezolvarea acestei probleme, apelând în cele din urmă la acționarea în justiție pentru a se descoperi ade-

* „O.Z.N.-uri? Da! Punctul în care Comitetul Condon a greșit". (*n. tr.*)

vărul. Utilizând canale specificate în legea libertății informației, ei au cerut cu insistență publicarea documentelor. Air Force a rezistat, însă în cele din urmă a fost nevoită să cedeze. Succesiunea de rapoarte și documente a fost parcursă — și ea ducea inevitabil înapoi către CIA, NSA (National Security Agency)*, FBI etc.

Toate aceste agenții au fost luate apoi în vizor, cerându-li-se respectarea libertății informației. Mai întâi, ele au negat existența documentelor, apoi au protestat, clamând „securitatea națională", într-o manieră foarte asemănătoare celei pe care o vor adopta și mai târziu, cu prilejul procesului locotenent-colonelului Oliver North. Însă, în cele din urmă, li s-au smuls anumite documente, care dovedeau implicarea lor în fenomenul O.Z.N. începând cu anul 1947. Sfârșitul proiectului Bluebook din 1969 *nu* a fost și sfârșitul implicării guvernului în această problemă.

*Clear Intent***, de Lawrence Fawcett și Barry J. Greenwood și *Above Top Secret**** de Timothy Good documentează zeci de cazuri în care persoane oficiale din guvernul Statelor Unite ale Americii și din alte guverne au fost prinse mințind în legătură cu implicarea lor în fenomenul O.Z.N. Adesea, dovezile sunt mai mult decât evidente în cazul acelor documente date publicității în urma cercetărilor de respectare a legii libertății informației.[11, 12] Dar publicarea multora dintre documentele solicitate este încă refuzată. Pe când pregăteam apariția acestei cărți, DIA (Defense Intelligence Agency) a persistat în refuzul publicării a șase rapoarte referitoare la fenomenul O.Z.N. CIA refuză să dea publicității alte 50. Și, după cum singură recunoaște, NSA continuă să refuze publicarea a peste 100 de rapoarte.[13] Toate acestea nu sunt, cu siguranță, singurele documente pe care agențiile respective refuză să le facă publice; sunt singurele despre care noi avem cunoștință. Pe deasupra, multe dintre informațiile conținute de acele documente date publicității au fost inițial cenzurate.

Agențiile de informații pretind că această secretomanie este destinată numai protecției metodelor proprii de operare, dar ce ne îndreptățește pe noi să credem acest lucru, sau orice altceva ne-ar putea spune ei? Inducerea în eroare este meseria lor: spionaj, dezinformare, război psihologic, propagandă și spălare a creierelor. Au la dispoziție niște bugete uriașe și, deseori, nu dau socoteală nimănui. Și întrucât sunt compartimentați pe baza prin-

* Agenția de Securitate Națională. (*n. tr.*)

** „Intenții clare". (*n. tr.*)

*** „Dincolo de Top Secret". (*n. tr.*)

cipiului comprehensiunii diferențiate, unele dintre operațiunile lor sunt atât de secrete, încât nici măcar președintele nu este informat în legătură cu ele!

Cercetătorii ozenologi susțin de multă vreme că povestea cu „metodele de protecție a informațiilor" reprezintă doar o acoperire pentru a li se permite acestor agenții să țină anumite date ascunse. Ideile lor, exprimate în mod curent, sunt următoarele:

a. O.Z.N.-urile constituie vehiculele spațiale interplanetare, pilotate de către ființe extraterestre posedând o tehnologie superioară;

b. guvernul cunoaște această situație;

c. persoanele oficiale nu doresc să ne dezvăluie aceste informații, deoarece se tem de provocarea unei panici asemănătoare celei care a urmat difuzării celebrului *War of the Worlds* al lui Orson Welles, precum și de colapsul structurilor economice și religioase ale societății etc.

Unul dintre argumentele puternice în favoarea acestei opinii despre ascunderea datelor este acela că zeci de martori afirmă că guvernul a mușamalizat informațiile referitoare la O.Z.N.-urile prăbușite și la ocupanții acestora în cel puțin o împrejurare, dacă nu chiar în mai multe.

Povestea cu „O.Z.N.-ul prăbușit" începe pe 2 iulie 1947, când un obiect a explodat în aer și a căzut în districtul Lincoln, New Mexico. Johnny McBoyle, reporter și coproprietar la postul de radio KSWS, a descins la fața locului. A sunat-o pe Lydia Sleppy, operatoarea la teleimprimator a postului geamăn din Albuquerque, ca să-i spună că e vorba de o farfurie zburătoare, pe care a văzut-o, personal, de aproape, semăna cu „o tigaie stricată".

I-a spus că armata încercuise întreaga zonă și i-a cerut să transmită în direct toată această poveste pe ABC. După câteva propoziții, teleimprimatorul din Albuquerque s-a oprit singur și a afișat un avertisment. Se cerea în mod expres oprirea imediată a transmisiei. Lydia l-a întrebat pe McBoyle ce să facă. McBoyle i-a spus că n-are nevoie să știe ce se întâmplase; de fapt, i-a cerut să susțină că întregul incident nu avusese loc niciodată și să nu discute cu nimeni pe marginea acestui subiect.[14]

Pe 8 iulie, locotenentul Walter Haut, purtător de cuvânt la Roswell Army Air Field, a dat comunicatul pentru presă citat la începutul acestui capitol, arătând că unul dintre obiectele zburătoare fusese recuperat. Informația a fost preluată de Associated Press și *New York Times*. Ziare din Statele Unite și din străinătate au

reprodus-o, la rândul lor. Povestea a explodat și pe posturile de radio din New Mexico.[15]

Atunci generalul de brigadă Roger M. Ramey a preluat ostilitățile, difuzând personal o versiune potrivit căreia „dispozitivul" reprezenta de fapt numai resturile unui balon meteo. Între timp, ceea ce se întâmplase cu adevărat a fost ascuns cât mai bine. Bucăți rupte dintr-un balon meteo, care n-avea nici o legătură cu incidentul respectiv, au fost prezentate ziariștilor și, mai târziu, marelui public. Acestora li s-a spus că povestea cu O.Z.N.-ul nu fusese decât o regretabilă neînțelegere datorată unui purtător de cuvânt al armatei, supus unor tulburări de natură emoțională. Acelor martori care văzuseră rămășițele O.Z.N.-ului li s-a spus că e datoria lor patriotică să țină sub tăcere acest subiect, o dată pentru totdeauna, căci altfel securitatea națională ar fi în primejdie. Alții au fost amenințați în mod direct sau li s-a sugerat că familiile lor ar putea fi în pericol dacă ei vor vorbi vreodată despre ceea ce au văzut. În tot acest timp, în spatele scenei se depunea un efort considerabil pentru recuperarea și examinarea obiectelor respective.

Eforturile lui Ramey de a ne ascunde povestea adevărată erau cât pe-aci să dea roade. Ani buni, povestea sa fabricată a fost crezută de foarte mulți oameni. Însă martorii incidentului au îmbătrânit, și unii dintre ei, pe patul de moarte, știind că brațul lung al Unchiului Sam nu-i mai poate atinge, au vorbit. În fapt, doreau din răsputeri să se elibereze de groaznica povară a secretului care-i apăsase din greu atâția ani.

Multe din aceste relatări au fost etichetate drept delir verbal, însă după o vreme ele au început să ajungă la urechile cercetătorilor ozenologi, dintre care unii își mai aminteau de comunicatul pentru presă difuzat în pripă la Roswell. Știind că guvernul, și în special militarii, practică în mod curent dezinformarea, ei s-au întrebat dacă acel incident a fost real sau nu. În urma unor anchete, ei au descoperit curând că, mai presus de orice îndoială, povestea O.Z.N.-ului prăbușit este adevărată!

În 1980, scriitorii Charles Berlitz și William L. Moore au publicat cartea *The Roswell Incident**, care prezenta uluitoarele rezultate ale unor investigații amănunțite pe care ei și fizicianul Stanton Friedman le efectuaseră în cazul Roswell. Mărturia lor a fost elaborată prin sistematizarea unor date obținute din diverse surse — dintre care multe la a doua mână —, însă ea prezintă o coerență

* „Incidentul Roswell". (*n. tr.*)

remarcabilă, astfel încât calomniatorii de profesie n-au reușit să o discrediteze.

După toate aparențele, ceea ce s-a întâmplat în acea noapte de iulie a anului 1947 a fost că un O.Z.N. a fost lovit de un fulger ori de un alt O.Z.N. S-a produs o explozie care a împroșcat cu schije și alte resturi o suprafață izolată a fermei lui William W. (Mac) Brazel. Vehiculul în formă de farfurie a fost capabil să-și continue zborul încă două-trei mile, înainte de a se prăbuși într-o altă zonă izolată în deșertul din New Mexico.

Brazel a venit la fața locului, în acea zonă plină de resturi ale exploziei. După ce a raportat incidentul autorităților militare, a fost ținut sub pază circa o săptămână, interogat și pus să jure că va păstra secretul în legătură cu acest incident. I s-a spus că e datoria lui patriotică să nu spună nimănui nimic despre „molozul" rezultat în urma exploziei (unii cercetători cred că el a primit și unele amenințări în legătură cu viața lui și a familiei sale). A refuzat să discute despre acest subiect până la moartea sa, 16 ani mai târziu.

Între timp, maiorul Jesse Marcel, ofițer de informații, a fost trimis să colecteze toate bucățile din acele resturi, împrăștiate pe terenul fermei lui Brazel. Aceste resturi au fost transportate cu un avion special la Wright Field pentru a fi examinate în mod științific sub conducerea locotenent-generalului Hoyt Vandenburg, reprezentant special din partea Air Force; în acest timp, generalul Ramey dispusese ca niște bucăți dintr-un balon meteo distrus să fie răspândite la Roswell, pentru ca ziariștii să le studieze și să le fotografieze.[16]

Maiorul Marcel le-a spus lui Friedman și Moore că bucățile de metal pe care le colectaseră erau la fel de subțiri ca foița unui pachet de țigări și extrem de ușoare, însă ele nu puteau fi îndoite, tăiate sau rupte nici măcar cu un baros de 7 kg. A mai afirmat că balonul meteo al generalului Ramey e o poveste prefabricată și că el, Marcel, este obligat să nu spună nimic altceva presei în afară de ceea ce i s-a cerut să spună.[17]

Corpul principal al O.Z.N.-ului și micii umanoizi morți care-l ocupau au fost văzuți de mai mulți martori, printre care și Grady Barnett, „un inginer constructor lucrând în domeniul conservării solului pentru guvernul federal". Oficialii militari au împrejmuit întreaga zonă, i-au pus pe martori să jure că vor ține secretul în legătură cu cele văzute și apoi i-au expediat. Echipe de experți au fost aduse în cel mai mare secret pentru a examina obiectul; și aceștia au fost siliți să jure că vor ține secrete toate informațiile referitoare la incidentul respectiv.

Atât vehiculul distrus, cât și corpurile „micilor oameni" au fost ridicate și expediate la bazele Air Force pentru a fi studiate și depozitate — după cum au putut observa numeroși militari, pe parcursul transportării acestora sau la ajungerea lor la destinație. Corpurile ființelor extraterestre au fost autopsiate. S-a descoperit că sunt asemănătoare celor ale oamenilor, însă de o statură mică, fără păr, cu capul mare și membrele puțin dezvoltate. Au fost apoi conservați în niște recipiente de sticlă. Vehiculul a fost studiat și s-a încercat reproducerea lui.[18]

Totul a fost ținut sub o securitate atât de strictă, încât, după mulți ani, senatorul Barry Goldwater, ofițer în rezervă cu un grad foarte înalt, nu a reușit să descopere nimic în legătură cu acest incident. Vizitându-l pe generalul Curtis LeMay la Wright-Patterson AFB*, l-a întrebat pe acesta dacă ar putea vedea și el exponatele din „Camera Albastră", unde auzise că sunt ținute rămășițele dintr-un O.Z.N. LeMay i-a răspuns: „Vezi să nu! Nici eu nu pot, nici tu, și să nu-mi mai ceri niciodată așa ceva!"[19]

La data apariției acestei cărți, cercetările în cazul Roswell sunt încă în plină desfășurare. Moore, Friedman, căpitanul Kevin Randle, Don Schmitt și alții au interogat deja zeci de martori — oculari sau la mâna a doua ori a treia — care jurau că au văzut ei înșiși, sau au vorbit cu alții care văzuseră vehiculul prăbușit ori corpurile micilor „extratereștri" sau și una, și alta. Câțiva dintre martori au susținut apoi că cel puțin unul dintre ocupanții obiectului zburător era încă în viață când a fost ridicat. Randle chiar a discutat cu un sergent în rezervă al USAF care a recunoscut că a urmat ordinele transmise de Pentagon de a plasa mai multe baloane meteo în anumite locuri (inclusiv la Roswell) și de a-i face pe oameni să creadă că ceea ce văzuseră nu erau de fapt O.Z.N.-uri ci baloane meteo.[20]

Uluitoarea poveste pe care acești cercetători au reușit s-o redea prin coroborarea mai multor date este la fel de bine articulată și de coerentă ca acelea pe care procurorii le dezvoltă pentru a-i condamna pe criminali. Afirmațiile făcute de către un martor sunt adesea coroborate cu cele ale altor persoane care nu au avut cunoștință nici despre aceste afirmații, nici despre persoanele care le-au făcut. Și firul comun care le ține pe toate împreună îl constituie faptul că *toți* martorii (indiferent dacă au fost prezenți la locul prăbușirii O.Z.N.-urilor; sau dacă au fost implicați în procesul transportării resturilor acestuia, a O.Z.N.-ului însuși ori a

[17] „AFB (Air Force Base) = Baza Forțelor Aeriene. (*n. tr.*)

corpurilor umanoizilor; sau dacă au asistat la autopsii; sau dacă au văzut ulterior vehiculul ori corpurile depozitate), au fost avertizați să păstreze secrete toate informațiile de care dispuneau, o dată pentru totdeauna.[21]

Poate că cea mai clară dovadă este însăși lipsa dovezilor. Dosarele proiectului Sign*, elaborat de Air Force în acel an pentru elucidarea fenomenului O.Z.N., nu conțin nici o referință la incidentul Roswell.[22]

Mulți consideră că afacerea Roswell va reprezenta, în cele din urmă, „călcâiul lui Ahile" ce va demasca proiectul guvernamental de ascundere a datelor referitoare la O.Z.N.-uri. Într-o măsură mai mare decât orice alt incident, acesta a furnizat dovada că guvernul Statelor Unite știe mult mai multe decât spune în legătură cu O.Z.N.-urile. Oricum, nu este singura poveste care s-a impus referitoare la vehiculele spațiale prăbușite și mici creaturi extraterestre.

În 1950, editorialistul Frank Scully a publicat *Behind the Flying Saucers,* care includea relatări nefondate, la a doua sau a treia mână, în legătură cu obiectele zburătoare prăbușite și ocupanții lor, recuperați de către oamenii de știință americani.

O pretinsă sursă, „Dr. Gee", a sugerat că o farfurie zburătoare era construită cu baza încercuită de un echipament ce se afla în legătură cu un alt dispozitiv de deasupra cabinei. Acesta e un angrenaj surprinzător de comun pentru un vehicul spațial, însă el nu s-ar putea foarte bine regăsi la un avion de-al nostru cu un design mai neobișnuit. Descrierea pe care el a făcut-o ocupanților acestui vehicul era de o asemenea manieră ca și cum ei ar fi putut avea descendenți umani, având cu toții o dentiție perfectă și fiind îmbrăcați cu niște haine ca prin 1890.[23] Toată această poveste aduce a dezinformare. Dar a fost oare așa ceva?

Scully a arătat că obiectele zburătoare au fost demontate, iar apoi ele și ocupanții lor au fost transportate la bazele aeriene pentru a fi studiate și depozitate.

Povestea a fost considerată de toată lumea drept o păcăleală. Mulți au crezut că Scully a fost escrocat și că întreaga afacere constituie o ficțiune complicată.[24] Dar a fost ea așa cu adevărat? Sau, mai degrabă, Scully a fost victima unor critici nedrepte? Berlitz și Moore arată în *The Roswell Incident*:

---

* *Sign* = semn. (*n. tr.*)

D-na Frank Scully, văduva scriitorului, intervievată de către Bill Moore la reședința ei, în iunie și decembrie 1979, a susținut ferm că povestea principală care a stat la baza cărții soțului său era cât se poate de corectă, și că acesta fusese calomniat din cauza ei — în special de către J. P. Cahn, „unul dintre cei mai lipsiți de scrupule jurnaliști din San Francisco" care se poate să fi fost plătit pentru a-l „lichida" pe Scully. Este adevărat că articolul lui Cahn despre Scully și cartea sa este plin de exagerări și inexactități.[25]

Ei au aflat, de asemenea, că sursa științifică a lui Scully îi furnizase acesteia detalii despre „corpurile extraterestre" și că inițiatorul proiectului Bluebook, căpitanul Edward Ruppelt, îi declarase doamnei Scully că *Behind the Flying Saucers* le provocase celor de la Air Force „dureri de cap" întrucât era extrem de coerentă. Speculația lor a fost că guvernul ar fi putut utiliza tactici de război psihologic. Scully ar fi putut furniza informații care mai târziu ar fi fost de natură să fie utilizate pentru a-l discredita ca persoană, și prin aceasta de a discredita întreaga concepție pe care el încerca s-o expună.[26]

Chiar și după ce Scully a fost discreditat, zvonurile în legătură cu O.Z.N.-urile prăbușite au continuat să circule, însă martorilor le era frică să-și dea numele. Istoricul militar Fletcher Pratt a anunțat în mod public, în anul 1950, că primise informații similare în legătură cu un O.Z.N. prăbușit, având mai mulți umanoizi la bord, însă chiar și el și-a protejat sursele.[27] Majoritatea poveștilor ulterioare erau, de asemenea, relatări la a doua sau a treia mână, dar conțineau amănunte foarte asemănătoare. Multe dintre ele nu puteau fi raportate la povestea lui Scully. Adeseori, erau relatate de către foști militari, ofițeri de informații sau angajați civili ai bazelor Air Force. Cu toții țineau morțiș ca identitatea lor reală să nu fie dezvăluită. Spuneau că fuseseră puși să jure că vor păstra secretul asupra celor întâmplate și se temeau că vor fi pedepsiți dacă guvernul va afla că ei au vorbit despre aceste lucruri.

Scriitorul și cercetătorul ozenolog Leonard Stringfield a înregistrat în cele mai mici detalii trei relatări, făcute pe patul de moarte, referitoare la O.Z.N.-uri prăbușite cu mici ființe extraterestre la bord; aceste relatări sunt incluse în *Situation Red, The UFO Siege.**

* (aprox.) „Alarmă de gradul 0 — Asediul O.Z.N.-urilor". (*n. tr.*)

Unul dintre aceste cazuri îi va avea ca protagoniști pe un diplomat și fiul acestuia. Ei văzuseră mai multe corpuri de mici umanoizi, conservate în niște recipiente de sticlă, în ceea ce părea a fi biroul Agenției de apărare a informațiilor din cadrul Muzeului Științei și Tehnologiei din Chicago. Diplomatul a fost imediat înconjurat de către mai mulți oameni, dus într-o cameră alăturată și reținut. A fost obligat să semneze mai multe documente, înainte de a i se permite să plece.

Un alt caz este cel al unei femei muribunde care luase parte, în timp ce lucra la baza militară Wright-Patterson, la ștergerea unor informații de maximă importanță. Văzuse cu ochii ei un O.Z.N. distrus, precum și unul în perfectă stare de funcționare, într-un hangar secret. De asemenea, prelucrase documentele elaborate pentru raportul de autopsie a două „creaturi" conservate, în secret, într-o altă clădire.

A treia istorie se bazează pe o mărturie similară, făcută de un bărbat care lucrase în cadrul proiectului Bluebook.[28]

Stringfield a continuat să strângă astfel de relatări (ceea ce face și astăzi). În 1980, el a afirmat că deține informații certe obținute de la circa 50 de surse, potrivit cărora armata a recuperat O.Z.N.-uri prăbușite și/sau corpurile ocupanților acestora. Cinci dintre aceste surse fuseseră martori oculari, ca membri ai personalului militar. Câțiva fuseseră ofițeri de informații. Unul lucrase într-un spital unde duseseră autopsiați umanoizii. Datele au fost așadar suficiente pentru a-l convinge pe Stringfield — care inițial fusese sceptic în legătură cu fenomenul O.Z.N. —, cu toate că arhiva documentelor referitoare la aceste experiențe, aflată în posesia armatei, continuă să fie închisă prin parole și coduri „dincolo de *Top Secret*".[29]

Raymond Fowler a prezentat în cartea sa *Casebook of a UFO Investigator** mai multe relatări ale unor astfel de recuperări de O.Z.N.-uri prăbușite. Una dintre aceste relatări era aproape identică în raport cu cele din New Mexico, însă ea avusese loc în afara ariei Mexico City. Alta se petrecuse în zorii unei zile de sâmbătă din anul 1953 sau 1954, în Mattydale, New York.

Cel mai elocvent caz al lui Fowler îl avea ca erou pe un inginer bucurându-se de o reputație excelentă, cu o calificare superioară în inginerie, fizică și matematică. Deținuse funcții de conducere la Baza Air Force de la Wright–Patterson, unde lucra ca mare specialist în domeniul ingineriei. Când s-a produs incidentul respec-

* „Agenda unui cercetător O.Z.N." (*n. tr.*)

tiv, era angajat în „Compartimentul instalațiilor de comandă aeromateriale (*sic!*) din cadrul Biroului de înalte cercetări...“ Era inginer proiectant, însărcinat cu derularea contractului dintre Air Force și Comisia pentru energie atomică, privind „Operațiunea Upshot-Knothole“* măsurând efectele exploziilor asupra clădirilor. Deși nu a permis să-i fie divulgat numele său real, el i-a dat lui Fowler o declarație sub prestare de jurământ, pe care a semnat-o pentru a întări relatarea sa. Fowler folosește, în legătură cu el, pseudonimul „Fritz Werner“.

Pe 21 mai 1953, Werner și alți 15 specialiști s-au prezentat în vederea îndeplinirii unor obligații de serviciu speciale. Și-au lăsat lucrurile sub protecția poliției militare la baza Air Force din Indian Springs și au fost transportați cu avionul la Phoenix. Nu li s-a permis să vorbească între ei. Apoi au fost îmbarcați într-un autobuz cu geamuri fumurii și au fost duși într-o zonă de deșert, unde un velricul spațial în formă de farfurie se prăbușise și stătea înclinat, înfundat în nisip. Era noapte. Au fost aprinse niște lumini puternice, iar zona a fost încercuită de militari. De asemenea, se afla sub pază strictă un cort în care era adăpostit corpul unui umanoid mort, de aproximativ 1,20 m și îmbrăcat într-un combinezon argintiu. Specialiștii au fost la un moment dat duși sub escortă în apropierea vehiculului, pentru a strânge date în vederea elaborării unor rapoarte (raportul lui Werner trebuia să fie scris fără nici un fel de prescurtări și interzis multiplicării; el a fost apoi înmânat curierului special al Air Force). Li s-au luat declarații înregistrate, fiind apoi escortați înapoi la autobuz și obligați de un colonel al Air Force să jure că vor ține secretul asupra celor văzute. Colonelul le-a spus că vehiculul era „un avion ultrasecret al Air Force“.[30]

În 1984, producătorul de televiziune Jaime Shandera a intrat în posesia unui document din 1952, destinat, după toate aparențele, președintelui Eisenhower. Este clasificat sub codul „*Top Secret/Majic/Eyes Only*“ și prezintă un comitet ultrasecret format din generali, amirali, înalți ofițeri de informații și reputați oameni de știință, comitet alcătuit de președintele Truman în 1947 pentru a cerceta fenomenul O.Z.N. și a-i oferi toate datele în legătură cu acesta. Recuperarea O.Z.N.-urilor prăbușite și a corpurilor micilor umanoizi reprezintă un fapt consemnat ca atare. Denumirea ce i s-a dat acestui comitet este „Majestic 12“ (ori „Majic-12“

* *upshot* = rezultat. (*n. tr.*)
knothole = gaură de nod (în lemn). (*n. tr.*)

sau „MJ-12"). Întregul document este reprodus ca o addenda la *Above Top Secret* și în *Out There**, cartea lui Howard Blum.[31, 32]

În 1989, Shandera a afirmat că deține mai multe surse de un înalt nivel care pot să susțină această poveste. Era vorba de oameni cu funcții extrem de importante, inclusiv congresmeni.[33]

Doi martori ai afacerii MJ-12 au fost văzuți în emisiunea specială *UFO Cover-Up... Live***, care a durat două ore și a fost prezentată pe 14 octombrie 1988. Bineînțeles, nu erau filmați de aproape, iar vocile le erau distorsionate. Au permis să fie identificați numai sub numele de cod „Falcon"*** și „Condor".[34]

Oficialitățile guvernamentale au negat că grupul MJ-12 a existat vreodată, iar angajații guvernului, specialiști în dezinformare, continuă să caute anumite inadvertențe în cuprinsul documentului, cu scopul de a dovedi că acesta este fals — însă până acum toate aceste eforturi au fost zadarnice. Documentul este scris într-un stil perfect oficial, cu datele și codurile potrivite. Fiecare membru al comitetului care apare în acest document trebuia în mod nemijlocit să figureze exact pe o asemenea listă la data când documentul respectiv fusese redactat. Și, după cum a arătat în *Out There*, Blum, nominalizat pentru premiul Pulitzer —, un comitet ultrasecret de experți militari, ofițeri de informații și oameni de știință reputați putea fi atunci convocat pentru a cerceta problematica O.Z.N. întrucât *acum există un O.Z.N.*.

Ca și în cazul Roswell, care a reprezentat probabil impulsul convocării pentru prima oară a comitetului MJ-12, raportul acestui comitet desfide orice tentativă de a-l pune sub semnul întrebării. Refuză, pur și simplu, să se facă uitat. Iar el reprezintă numai unul dintre numeroasele semnale de alarmă trase în legătură cu actele de cenzură guvernamentală, pe lângă care cazul Watergate**** pare un joc de copii.

Pe când avea 12 ani, o cunoștință a mea — pe care o voi numi „Bob" — a văzut o mostră impecabilă a manierei în care funcționează sistemul guvernamental de ștergere a datelor. Episodul a avut loc la o fermă din Michigan, în anul 1961. Bob se dusese la un prieten pentru a-și petrece noaptea împreună. La puțin timp

---

* „Acolo". (*n. tr.*)

** „Ascunderea datelor despre fenomenul O.Z.N.– emisiune în direct". (*n. tr.*)

*** *falcon* = șoim. (*n. tr.*)

**** Celebrul scandal politic declanșat în Statele Unite ale Americii, în urma căruia președintele Nixon a fost obligat să demisioneze, în 1974. (*n. tr.*)

după ce ajunsese acolo, un O.Z.N. „de forma unui ou prăjit" a aterizat lângă magazie, la o distanță mai mică de 15 metri. Era strălucitor, cu mai multe lumini dispuse în partea de jos, și cu alte lumini și „hublouri" în partea superioară; avea, de asemenea, o calotă mică, ce se rotea.

Bob și familia prietenului său au văzut uluiți cum obiectul a făcut un zgomot ușor (ca fâlfâitul unor aripi) și a aterizat, sprijinindu-se pe un dispozitiv trepied care ieșise din corpul vehiculului. Mama prietenului său a fugit în casă și a sunat la poliție. Înainte de a pune receptorul în furcă, vehiculul spațial decolase deja și zburase sus pe cer.

Câteva minute mai târziu, o coloană motorizată de la baza Air Force (aflată la circa 15 km) a intrat pe drumul dinspre fermă și s-a oprit în fața casei. Un colonel de la Air Force a ascultat întreaga poveste și a examinat suprafața circulară pe pământul ars pe care o lăsase obiectul spațial. I-a avertizat pe toți să nu spună absolut nimic despre ceea ce văzuseră. I-a spus apoi fermierului să are acea suprafață de teren și s-o ude cu furtunul — *și i-a înmânat cinci bancnote de 100 $.*

Colonelul și mai mulți ofițeri din cadrul personalului Air Force au supravegheat îndeaproape întreaga operațiune, până când fermierul a distrus toate urmele pe care le lăsase O.Z.N.-ul; apoi au plecat în formație de coloană, la fel cum veniseră. Bob, care se aflase cel mai aproape de acel obiect, a avut apoi probleme cu văzul. Înainte de incident, nu avusese niciodată nevoie de ochelari, însă după aceea a trebuit să-și pună unii cu dioptrii mari — pe care îi poartă și astăzi.

Scriitorul și cercetătorul ozenolog Warren Smith a simțit pe propria-i piele, cel puțin o dată, presiunea exercitată de către guvern pentru a menține secretul în legătură cu astfel de incidente. După ce a intrat în posesia unei bucăți de metal de la un fermier care spunea că a descoperit-o pe terenul deasupra căruia a planat un O.Z.N., Smith a fost supus unor percheziții în camera sa de la hotel și interceptări de telefoane și mesaje trimise de la hotel; în fine, a primit o vizită din partea a doi oameni care au făcut amenințări voalate la adresa soției și a copiilor săi, precum și în ceea ce-l privește pe editorul lui Smith. Când le-a cerut să-i arate legitimațiile, cei doi i-au spus că aveau asemenea legitimații de la NORAD, USAF, FBI și oricare altă agenție la care s-ar putea gândi Smith. După ce l-au obligat să le dea obiectul respectiv, au plecat din micul orășel din sudul statului Wisconsin într-o mașină cu număr de Illinois — număr pe care Smith l-a căutat ulterior și a des-

coperit că nu fusese emis niciodată. A ajuns la concluzia că agenții respectivi erau din CIA.[35]

Literatura O.Z.N. este plină de astfel de cazuri în care oficialitățile au făcut presiuni asupra oamenilor pentru ca aceștia să treacă sub tăcere întâlnirile cu extratereștri la care luaseră parte. Raymond Fowler arată:

„Am întâlnit mai multe cazuri unde ofițerii din cadrul Air Force care desfășurau ancheta le-au spus în mod expres polițiștilor, piloților și funcționarilor guvernamentali să nu discute cu nimeni despre O.Z.N.-urile pe care le văzuseră — de asemenea, ei i-au amenințat pe cercetători cu represalii dacă vor da publicității date referitoare la fenomenul O.Z.N."[36]

În *Casebook of a UFO Investigator,* Fowler dă numeroase exemple de martori și cercetători ozenologi care au fost puși sub supraveghere. Mașinile lor au fost urmărite, casele — percheziționate, iar telefoanele — supravegheate etc.[37]

Un protest care s-a regăsit la mai mulți martori este că, la câteva ore sau zile după întâlnirea cu un O.Z.N., una sau mai multe persoane i-au vizitat la domiciliu și le-au cerut în mod expres să țină sub tăcere ceea ce văzuseră. Aceste cereri implicau adesea amenințări care nu au fost ulterior puse în practică.

Fowler dă un exemplu tipic în *The Andreasson Affair, Phase Two.* Un bărbat locuind în Oxford, Maine, a trecut, după toate aparențele, printr-o răpire de către un O.Z.N., în ziua de 27 octombrie 1975. Două zile mai târziu, un străin de înălțime medie, purtând ochelari de soare și haine de culoare albastru închis, l-a vizitat acasă și l-a întrebat dacă văzuse cumva „o farfurie zburătoare". Când i-a spus că da, necunoscutul i-a replicat că ar fi mai bine să-și țină gura, dacă nu vrea s-o încurce.[38]

Misterul care unește toate aceste cazuri stă în faptul că martorii nu apucaseră să spună nimănui despre întâlnirile lor. Așadar, cum puteau să știe ceva despre acest lucru oamenii care veneau să-i amenințe? În literatura O.Z.N. se regăsesc multe asemenea situații paradoxale. Concluzia logică este că acești agenți guvernamentali — sau ce-or fi ei — ori au fost de față la respectivele întâlniri cu O.Z.N.-urile, ori comunică, pur și simplu, cu ființele extraterestre. Subiectul va fi examinat în detaliu în cadrul capitolului 14.

Cei care au trecut prin experiența contactului cu extratereștri au raportat de asemenea că au fost urmăriți de niște elicoptere de culoare neagră, fără nici o inscripție. Unul dintre acestea a planat deasupra locuinței lui Betty Andreassson, în timp ce aceasta își lucra grădina. Episodul a avut loc în Ashburnham, Massachusetts,

acolo unde se întâmplase și faimoasa ei răpire. Mai târziu, s-a măritat cu Bob Luca — care avusese și el însuși o experiență de contact cu ființele extraterestre (vezi capitolul I) — și s-au mutat în Connecticut. Chiar atunci au observat mai multe elicoptere de culoare neagră, fără nici o inscripție, zburând la înălțime foarte mică deasupra casei lor — ceea ce constituia o ilegalitate. Vecinii au declarat că acest fapt era cu totul neobișnuit.

Luca a fotografiat elicopterele și a făcut o plângere pe care a adresat-o autorităților. Un oficial al FAA* i-a spus că descrierea pe care el a făcut-o incidentului respectiv amintește de acțiunile întreprinse de CIA. Familia Luca a continuat să fie deranjată de aceste elicoptere, care survolau deasupra lor tot timpul: când mergeau cu mașina, când plecau în vacanțe — chiar și când se mutau într-o altă locuință. Bob a continuat să le fotografieze și să înainteze plângeri la diferite autorități, însă nu i s-a oferit nici o explicație. A trimis mai multe fotografii la compania Bell Helicopter și i s-a răspuns că elicopterele respective păreau a fi niște vehicule de tipul Huey UH-1Hs, dar că militarii le aduseseră, după toate aparențele, unele modificări.[39]

Elicopterele „secrete" au fost menționate ani de zile în legătură cu O.Z.N.-urile, în special în acele cazuri care implicau mutilări pe viață ale oamenilor supuși răpirilor de către ființele extraterestre. Unul dintre cele mai uluitoare cazuri a fost relatat de către Jenny Randles în *The UFO Conspiracy: The First Forty Years***.

Pe 29 decembrie 1980, Betty Cash, Vickie Landrum și Colby (nepotelul lui Landrum) mergeau cu mașina, pe timp de noapte, printr-o pădure de lângă Huffman, Texas. Au observat un O.Z.N. silențios, în formă de diamant, apărând în fața lor. „Revărsa în afară flame și o lumină strălucitoare". Mașina s-a încins, așa că au ieșit toți trei din ea. Betty a simțit cum inelul îi arde degetul. S-au întors cu toții în mașină. Atunci au apărut mai multe elicoptere Chinook, care au condus O.Z.N.-ul ce plana deasupra lor într-o anumită direcție.

După această întâmplare, martorii au suferit de stări de vomă, diaree, dureri de cap, căderi ale părului și arsuri — de parcă le-ar fi fost „prăjită" pielea. Betty Cash s-a aflat multă vreme sub supra-

* FFA (*Federal Aviation Agency*) = „Serviciul Aviației Federale", compartimentul din Ministerul Transporturilor care inspectează și reglementează aviația civilă și piloții din cadrul acesteia, aplicând regulile securității aeriene. (*n. tr.*)

** „Conspirația O.Z.N.: primii patruzeci de ani". (*n. tr.*)

veghere medicală strictă, fiind spitalizată în mai multe rânduri, timp de şapte ani (sau chiar mai mult) de la acest incident. John Shuessler, inginer în domeniul cercetărilor spaţiale, din Houston, specialistul de la NASA, Dr. Alan Holt şi mai mulţi membri ai Mutual UFO Network (MUFON)* au descoperit numeroşi martori ale căror afirmaţii puteau fi coroborate. Guvernul Statelor Unite a negat existenţa acestei afaceri — chiar şi prezenţa elicopterelor. Martorii s-au adresat justiţiei pentru obţinerea unor despăgubiri.[40]

Bineînţeles, este absurd să presupunem că autorităţile militare nu aveau, într-adevăr, cunoştinţă despre această afacere. Echipe mari de elicoptere Chinook nu pot fi în nici un caz închiriate de pe la vreun aeroport local. Ceea ce intrigă cel mai mult în acest caz este că elicopterele nu s-au năpustit asupra O.Z.N.-ului pentru a-l doborî pur şi simplu, ele l-au escortat într-o anumită direcţie. Se pare că e vorba de o anumită cooperare. Poate că această cooperare e mai strânsă decât am putea noi bănui. Una dintre sursele intervievate în cadrul emisiunii *UFO Cover-Up... Live* a declarat că O.Z.N.-ul „Cash-Landrum" era testat de un personal militar, care avea probleme cu comenzile!

Ce ştim noi cu certitudine din toată această învălmăşeală imposibilă de zvonuri, aluzii, subterfugii, declaraţii, mărturii şi dovezi clare, mai presus de orice îndoială? Înseamnă oare că noi ştim că sunt nişte extratereştri veniţi pe Pământ cu O.Z.N.-urile?

Nu neapărat.

Înseamnă că guvernul cunoaşte mai multe despre O.Z.N.-uri decât o afirmă. Înseamnă că există cel puţin un motiv important pentru care oficialităţile guvernamentale ţin morţiş ca dovezile clare despre fenomenul O.Z.N. să nu ajungă să fie date publicităţii. Înseamnă că noi vom vedea în continuare, după toate aparenţele, o serie lungă de afirmaţii, negaţii şi confruntări politiciniste mai sofisticate decât cele din cazurile Watergate şi Iran/Contra laolaltă; vom vedea toate acestea până va veni clipa adevărului — dacă aceasta va sosi vreodată, şi chiar şi atunci probabil că nu vom afla întregul adevăr — şi va trebui mereu să ne îndoim de ceea ce am descoperit.

Dr. Vallée crede că ascunderea datelor este sortită eşecului, în ciuda crustei protectoare de dezinformări ridicole.[41] Dar eu nu sunt aşa de sigur în această privinţă. Aceşti ofiţeri de informaţii

* (aprox.) „Reţeaua interdisciplinară O.Z.N.". (*n. t.*)

sunt niște profesioniști. Tăinuirea și dezinformarea fac parte din meseria lor. Ei știu exact ce trebuie să facă pentru a ne deruta. Și până când ei vor hotărî că sunt suficient de pregătiți ca să ne înfrunte, dacă noi reușim într-adevăr să le smulgem orice fel de informații, fiecare dintre părți se poate aștepta să câștige bătălia. Acea lână de aur a *adevărului fundamental* pe care cercetătorii fenomenului O.Z.N. o caută cu atâta înverșunare este îngropată sub atâtea fișiere, coduri și vorbărie de tip „capă și spadă", încât probabil înșiși deținătorii acestor secrete nu mai sunt capabili să le descopere!

Deci cum rezolvăm misterul O.Z.N.-urilor? Examinând datele pe care le avem deja!

Puneți-vă această întrebare: „De ce atâta secretomanie?" Poate pentru că guvernul dorește să prevină posibila panică a cetățenilor? Nici vorbă. Sondajele arată că un mare procent din populație crede, deja, în viața extraterestră — iar o mare parte din populație crede, de asemenea, că suntem vizitați de către ființe extraterestre. Nu pare să fie vorba de nici o panică. Bineînțeles, emisiunea lui Orson Welles cu *War of the Worlds* a provocat, într-adevăr, o mare agitație acum 50 de ani — dar pe atunci eram cu mult mai puțin informați și sofisticați. În plus, marțienii din acea piesă radiofonică distrugeau sistematic orașe întregi, în timp ce adevărații extratereștri din O.Z.N.-uri par a fi cu mult mai puțin beligeranți.

Sau poate pentru că guvernul se teme de o criză a structurilor economice și religioase? Poate că da, însă sutele de oameni care au fost contactați de extratereștri — cei ca Betty Andreasson și Kathie Davis — n-au renunțat să muncească și să meargă la biserică. Iar dacă această criză constituie probabilitatea atât de îngrijorătoare, de ce trebuie să nu se întreprindă nimic pentru a ne pregăti în vederea acelei zile în care se va produce în mod inevitabil.

Sau poate pentru că unele țări ar putea reproduce O.Z.N.-urile înaintea Statelor Unite — și deci atunci ele vor avea asupra noastră un avantaj suplimentar, superior celui pe care noi l-am avut odată asupra celorlalți, deținând primii bomba atomică? Poate că da, însă dacă noi nu am fost capabili atâta timp să reproducem aceste O.Z.N.-uri, cum ar putea-o face altcineva? Și dacă noi am realiza acest lucru, de ce nu am folosi noile noastre vehicule spațiale (copiile O.Z.N.-urilor) pentru a scăpa lumea de teroarea armelor nucleare? Un vehicul care poate să planeze, să se oprească instantaneu și să călătorească prin atmosferă, în orice direcție,

cu mii de kilometri pe oră (așa cum fac O.Z.N.-urile) ar constitui un sistem de transport invincibil, cu mult superior tuturor celor care sunt acum utilizate. De când există specia umană, indivizii s-au luptat între ei și legea a fost întotdeauna aceea că cel care posedă o armă superioară o folosește — fie direct, fie ca o amenințare — și astfel triumfă. Trebuie să considerăm această lege ca fiind abolită?

Ascund oare oficialitățile aceste date deoarece forțele noastre militare nu vor să recunoască adevărul că spațiul nostru aerian a fost violat? E posibil, dar deja toată lumea cunoaște acest lucru. Așa că de ce să se simtă stânjeniți? Nemaivorbind că spațiul aerian al oricărui alt stat de pe glob a fost, de asemenea, invadat. De ce această stânjeneală?

Să presupunem că nu toate O.Z.N.-urile veritabile, pilotate de către extratereștri, provin din aceeași sursă. Să presupunem că există „forțe benefice" și „forțe ostile". Forțele ostile ar putea fi comparate cu structurile mafiote, care desfășoară, în tot acest timp, activități ilegale, subterane chiar sub ochii noștri. Ne simțim puțin jenați când ne gândim la această stare de lucruri, dar știm cu toții că ea există, chiar dacă activitatea Mafiei se desfășoară în secret. Forțele benefice ar putea corespunde polițiștilor care lucrează sub acoperire, pentru a se infiltra în structurile mafiote. Nevoia lor de conspirativitate este la fel de mare. Un polițist care lucrează sub acoperire o face întotdeauna cu frica de a nu fi „demascat". Ar putea guvernul Statelor Unite sau guvernele altor țări să desfășoare o asemenea operațiune de „poliție cosmică"? Acesta este motivul pentru care ne mint tot timpul în legătură cu O.Z.N.-urile?

Există niște *pattern*-uri îngropate sub un munte de informații în care cercetătorii au săpat cu mare grijă. Am menționat câteva dintre ele la sfârșitul capitolului 1. Acum mai avem unul de adăugat pe listă: ascunderea de către guvern a datelor referitoare la O.Z.N.-uri. Pe măsură ce vom continua să studiem rapoartele despre O.Z.N.-uri, vom adăuga altele. Dacă vom putea să ne abținem de a ne lansa în concluzii nesăbuite de tipul „fecioarele de pe Lună" și „monștrii de pe Marte", dacă vom putea face acest lucru până ce vom examina în detaliu aceste *pattern*-uri, vom descoperi cheile. Și, o dată ce vom avea suficiente chei, putem să le coroborăm pentru a elabora o ipoteză care — în sfârșit — să explice existența unor O.Z.N.-uri și, *în același timp*, să fie susținută prin date exacte.

Note

1. Charles Berlitz și William L. Moore, *The Roswell Incident* (New York: Grosset & Dunlap, 1980), pp. 22-24.

2. Jacques Vallée, *Confrontations: A Scientist's Search for Alien Contact* (Controverse – cercetările unui savant pentru descoperirea contactelor cu extraterestrii) (New York: Ballantine Books, 1990), pp. 220–226.

3. *Ibid.*, p. 225.

4. Ralph și Judy Blum, *Beyond Earth: Man's Contact With UFOs* (Dincolo de Pământ — contactul oamenilor cu O.Z.N.-urile) (New York: Bantam Books, Inc., 1974), pp. 101–102.

5. Reprodus după regulamentul emis de Air Force, 200-2, paragraful 9, august 1953. ATIC este abrevierea sintagmei *Air Technical Intelligence Command* (Comandamentul Informațiilor Tehnice Aeriene). „OBZN-euri (în loc de „O.Z.N.-uri") a fost denumirea utilizată de către Air Force pentru obiectele zburătoare neidentificate la data când a fost scris respectivul regulament.

6. Jacques Vallée, *Dimensions: A Casebook of Alien Contact* (Dimensiuni — Agenda unui contact cu extratereștrii) (Chicago: Contemporary Books, 1988), pp. 247–248.

7. Timothy Good, *Above Top Secret* (Sidgwick and Jackson Limited, 1987; raport New York: William Morrow and Company, Inc., 1988), pp. 346–352.

8. *Ibid.*, pp.183, 520.

9. Otto O. Binder, „10000000 UFO Witnesses Can't Be Wrong!" (10000000 de martori ai O.Z.N.-urilor nu se pot înșela!), *Mechanix Illustrated,* iunie 1967, pp. 61–63, 144–145.

10. David R. Saunders și R. Roger Harkins, *UFOs? Yes! Where The Condon Committee Went Wrong*)New York: Word Publishing Co. 1968; raport New York: Signet-New American Library, Inc., 1968).

11. Lawrence Fawcett și Barry J. Greenwood, *Clear Intent* (Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1984).

12. Good, *Above Top Secret.*

13. Patrick Huyghe, „What The Government Isn't Saying about UFOs" (Ceea ce guvernul nu ne spune despre O.Z.N.-uri), *Omni,* decembrie 1990, p. 94.

14. Berlitz, *op. cit.*, pp. 14–15.

15. *Ibid.*, pp. 22–23, 45–46.

16. *Ibid.*, pp. 28–33.

17. *Ibid.*, pp. 66–68.

18. *Ibid., op. cit.*

19. *Ibid.*, p. 124.

20. Kevin D. Randle, *The UFO Casebook* (Agenda fenomenului O.Z.N.) (New York: Warner Books, Inc., 1989), pp. 124–127. Pentru mai multe informații, vezi Kevin D. Randle și Donald R. Schmitt, *UFO Crash at Roswell* (Prăbușirea unui O.Z.N. la Roswell) (New York: Avon Books, 1991).

21. Huyghe, „What the Gouvernment Isn't Saying", p. 93.
22. Randle, *Casebook*, p.10.
23. Frank Scully, *Behind the Flying Saucers* (New York: Henry Holt and Company, 1950), pp. 24, 129–133.
24. Ronald Story, „Scully Hoax" (O păcăleală numită Scully), în Ronald D. Story, ed., *The Encyclopedia of UFOs* (Garden City, New York: Dolphin Books–Doubleday & Company, Inc., 1980), p. 326.
25. Berlitz, *op. cit.*, p. 47.
26. *Ibid., pp.* 48–5o.
27. *Ibid.*, p. 50.
28. Leonard H. Stringfield, *Situation Red, The UFO Siege* (Garden City, New York: Doubleday & Company, Inc., 1977), pp. 177–178.
29. Story, *op. cit.*, p. 353.
30. Raymond E. Fowler, *Casebook of a UFO Investigaton* (Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1981), pp. 196–203.
31. Good, *Above Top Secret*, pp. 544–551.
32. Howard Blum, *Out There* (New York: Simon & Schuster, 1990), addenda.
33. *The Mike Murphy Show*, KCMO radio, Kansas City, Missouri, 6 februarie1989.
34. *UFO Cover-Up...Live*, produsă de către LBS Communications şi Michael Seligman, în emisiunea lui Mike Farrell, 14 octombrie 1988.
35. Smith, *op. cit.*, pp. 210–219.
36. Fowler, *Casebook*, p.165.
37. *Ibid.*, pp. 172–181.
38. Fowler, *Phase Two*, pp. 217–218.
39. *Ibid.*, pp. 210–215.
40. Jenny Randles, *The UFO Conspiracy: The First Forty Years* (Poole, England: Blandford Press, 1987), pp. 147–149.
41. Vallée, *Confrontations*, p. 226.

3

Cunoașterea progresează nu numai prin confirmarea ipotezelor, ci și prin respingerea acestora; esențial este să nu ne menținem cu încăpățânare vechi deprinderi de judecată.

Aimé Michel[1]

O nouă abordare

O listă a participanților la un congres O.Z.N. poate părea uneori un anuar al „excentricilor" și „țăcăniților".

Să crezi în ceea ce vrei să crezi pare a fi o caracteristică general-umană. Un număr crescând de oameni vor să creadă, din moment ce ființele extraterestre posedă o tehnologie superioară tehnologiei noastre, că ei vin, fără doar și poate, de pe alte planete, pentru a ne ajuta să reparăm stricăciunile pe care le-am produs Pământului; ei ar fi, așadar, niște „ființe eterice, aparținând unui nivel superior de civilizație, venite să îndrume spiritele noastre pe o cale mai bună". O.Z.N.-urile au devenit un fel de nouă religie pentru acei oameni derutați și deziluzionați care nu găsesc nici o mângâiere în vechile religii. Când va lua sfârșit această *wishful thinking** nu se poate ști, nici chiar de către psihologi. La urma urmei, nu există nici o posibilitate de a dovedi că d-na sau d-ra X *nu* se află într-un contact mutual cu un superb consilier de pe Saturn sau un tip semănând cu Elvis Presley, aflat în centrul Pământului „scobit".

Și, bineînțeles, peste tot acolo unde se adună credulii și cei derutați, ei sunt o pradă ușoară pentru șarlatanii fără scrupule, care își fac nestingheriți mendrele. S-au plătit o grămadă de bani

---

* *wishful thinking* = luarea dorințelor drept realitate (S-a preferat redarea sintagmei în engleză întrucât acest concept este folosit pe o scară largă în limba de proveniență). (*n. tr.*)

pentru „Amuletele farfuriilor zburătoare cu puteri magice" și pentru broșurile cu „Secretul fundamental al ființelor spațiale". Pot fi auzite anunțuri de tipul: „Lumea este pe cale să piară, însă Dvs. puteți să obțineți unul dintre ultimele locuri pe o navă intergalactică extraterestră și să evitați astfel catastrofa. Tot ceea ce trebuie să faceți este să semnați că renunțați la proprietățile Dvs. pământești care vor deveni, bineînțeles, de prisos".

După cum am demonstrat în capitolul anterior, adevărul este mai ciudat decât ficțiunea în acest domeniu — ca, de altfel, în orice alt domeniu. Cei care au fost supuși la experiențe veritabile de contact cu extraterestrii au relatat povești extrem de ciudate. Mulți dintre ei au suferit, după aceste întâlniri, de somnambulism.

Astfel că nu e nimic ciudat în faptul că până și acei savanți care ar fi putut realiza un progres substanțial în rezolvarea misterului O.Z.N. s-au implicat, ei înșiși, foarte rar în acest fenomen. Mulți au burse de cercetare din partea unor organizații științifice de prestigiu. Dacă numele lor ar fi asociate cu cele ale „excentricilor", asta ar însemna pentru ei o adevărată sinucidere profesională. Și mulți sunt, pur și simplu, prea tracasați de rezolvarea unor probleme marginale pentru a se interesa de acest fenomen.

Guvernul a fost foarte eficace în a ține cercetările științifice departe de ochii și urechile opiniei publice. Mai mulți oameni de știință au recunoscut că au efectuat activități de cercetare în slujba guvernului, studiind O.Z.N.-urile prăbușite și pe cei de la bordul acestora, despre alții — de exemplu, Dr. Donald Menzel — se spune că au fost folosiți de către guvern pentru a dezinforma publicul în legătură cu aparițiile O.Z.N.-urilor (întâmplător, documentul emis de comitetul MJ–12 îl arată pe Dr. Menzel ca fiind unul dintre primii membri ai grupului secret MJ–12). Alții au adoptat imediat povestea cu care Air Force ne hrănește de ani întregi — „O.Z.N.-urile nu există!" — și refuză chiar să ia în considerare examinarea vreunei informații legate de această problematică.

Specialiștii care nu au fost abordați ca să studieze această problemă *pentru* guvern constată că nu există fonduri pentru a întreprinde o cercetare independentă, *în afara* acțiunii guvernamentale. O mare parte din fondurile alocate cercetării provin de la bugetul pentru apărare, precum și din alte programe realizate cu banii administrați de guvern. Specialiștii știu care este poziția inflexibilă a guvernului: „O.Z.N.-urile nu există"; și atunci, de vreme ce ei depind, pe parcursul întregii lor vieți, de fondurile alocate

cercetării de către guvern, pur și simplu nu investighează fenomenul O.Z.N.

Cei care au făcut acest lucru au fost cercetătorii independenți. Cu foarte puține excepții, ozenologii sunt niște amatori. Ei își fac investigațiile în timpul lor liber, după terminarea programului și în *weekend*-uri. Folosindu-și propriile fonduri pentru a derula aceste cercetări și propria curiozitate drept stimulent, ei au redactat și au documentat o cantitate enormă — și impresionantă — de informații brute, de mare valoare, acoperind ultimii 40 de ani.

Dovezile vorbesc de la sine. După ce au fost date la o parte păcălelile, halucinațiile și impresiile eronate, teoriile potrivit cărora ființele extraterestre din O.Z.N.-uri ar fi creaturi atmosferice, proiecții psihologice, zâne, îngeri sau demoni nu par a fi susținute prin date. Ipoteza „Pământului scobit" se dovedește a fi o absurditate.

După cum am văzut în capitolul 2, ideea potrivit căreia O.Z.N.-urile ar fi niște arme ultrasecrete ale Statelor Unite nu este plauzibilă. Nici arme ale rușilor nu pot fi. Dacă Rusia ar fi dispus de asemenea sisteme de transport ultraeficiente, ar mai fi stat cetățenii ei la coadă pentru o pâine, astfel încât prin aceste economii statul să poată construi arsenale extrem de costisitoare de arme convenționale depășite? Și-ar fi lăsat să moară soldații în Afganistan? Ar fi pierdut războiul în Afganistan? S-ar fi temut atât de un atac american? Ce rost ar fi avut să facă experiențe de încrucișare cu noi?

Înaintea morții sale, regretatul specialist Dr. Felix Zigel — considerat a fi cea mai mare autoritate a ex-Uniunii Sovietice în domeniul O.Z.N. — a recunoscut că e la fel de derutat cum suntem și noi. El a arătat că O.Z.N.-uri de toate formele și dimensiunile fuseseră văzute planând, efectuând manevre și țâșnind spre cer cu o viteză de 100 000 km/h (fără a se aprinde), apărând și dispărând, provocând de asemenea căderi ale curentului electric și opriri bruște ale motoarelor mașinilor. După cum arată Jacques Vallée în ultima sa carte, *UFO Chronicles of the Soviet Union: A Cosmic Samizdat**, cercetătorii studiază numeroase întâlniri cu extratereștri de toate tipurile (inclusiv răpiri), ce au avut loc în ceea ce este acum tânăra Comunitate a Statelor Independente.[2, 3]

Ideea larg răspândită că O.Z.N.-urile constituie niște vehicule spațiale extraterestre pilotate de către ființe superinteligente veni-

* „Cronica fenomenului O.Z.N. în Uniunea Sovietică — un samizdat cosmic". (*n. tr.*)

te din alte galaxii explică la prima vedere destul de rezonabil unele întâlniri de gradul III. Însă pentru multe alte asemenea contacte ea este la fel de nesatisfăcătoare ca și celelalte teorii menționate anterior — pur și simplu, *pentru că nu este susținută prin date.*

O problemă legată de ipoteza caracterului extraterestru al O.Z.N.-urilor este aceea că în marea majoritate a cazurilor creaturile din aceste obiecte zburătoare par să fie de natură umană sau umanoidă. După cum arăta Dr. Vallée:

> *Persoanele contactate declară că au întâlnit locuitori ai unor alte planete. În anumite cazuri, ființele respective s-au dovedit a fi roboți sau pitici în costume de astronauți, care puteau să respire aerul nostru. Se mișcau normal pe solul planetei noastre. În foarte multe dintre apariții, erau însoțiți de către ființe umane. În unele cazuri erau sută la sută umani și puteau vorbi în mai multe limbi ale Pământului.*
>
> *În orice caz, vizitatorii din spațiul cosmic n-ar fi trebuit să aibă formă umană. N-ar trebui să respire aerul nostru (având în vedere că acesta e plin de viruși). De asemenea, ei ar trebui să aibă mari probleme cu gravitația Pământului.*[4]

Perspectiva lui Vallée este cea corectă. Dacă ființele din O.Z.N.-uri ar fi evoluat independent pe alte planete, aflate la distanțe uriașe de Terra, ar fi semănat oare cu noi atât de mult? E mai mult decât improbabil. De fapt, exobiologii* au arătat în repetate rânduri că formele de viață extraterestre evoluate sunt atât de diferite de noi încât cu greu ne-am putea da seama că ele sunt inteligente sau cel puțin vii. Probabilitatea acestui scenariu reprezintă unul dintre argumentele-cheie împotriva „modelării după tiparul Pământului" a altor planete.

Pe de altă parte, dacă viața pe Terra *nu* a evoluat independent în raport cu viața de pe alte planete, atunci similaritatea ADN-ului nu constituie un obstacol pentru teoria O.Z.N.-urilor extraterestre ci, dimpotrivă, un argument puternic în favoarea acesteia. Să luăm în considerare viața relativ nouă a sistemului nostru solar, în comparație cu miliardele de planete din galaxia noastră care sunt asemănătoare Pământului și care ar putea dezvolta forme de viață. Viața umanoidă ar fi putut evolua pe alte planete cu milioane de ani înainte ca Terra să fie pregătită pentru așa ceva. Astfel de civilizații avansate ar fi putut de mult să colonizeze alte planete, sau

* Exobiologia este știința care studiază formele de viață existente dincolo de atmosfera Pământului, pe alte planete. (*n. tr.*)

chiar să realizeze experimente de inginerie genetică, combinând ADN-ul lor cu cel al altor forme de viață, de pe alte planete. Asemenea activități de însămânțare artificială ar fi creat o „evoluție în trepte" asemănătoare ridicării omului de Cro-Magnon* și ar fi făcut din compatibilitatea ADN și încrucișarea dintre extratereștri și pământeni o consecință previzibilă și durabilă a istoriei noastre adevărate.

Cu toate că a fost raportată uneori apariția unor creiere imateriale, a unor creaturi de forma unor halbe de bere sau a unor oameni șopârlă, ființele din O.Z.N.-uri sunt aproape întotdeauna umanoizi. Posedă pământenii și aceste creaturi o ereditate comună? Care este legătura dintre noi și ei? Cum am putea să pătrundem prin această junglă de informații false ce înconjoară subiectul O.Z.N., pentru a ajunge la faptele esențiale și a rezolva acest mister?

Poate că nu am abordat problema O.Z.N.-urilor într-un mod corespunzător.

Poate că n-am pus întrebările potrivite. Haideți să uităm pentru o clipă de arhicunoscutele întrebări-cheie „De unde vin O.Z.N.-urile?" și „De ce se află aici?" și să vedem dacă la alte întrebări, mai puțin pretențioase, se poate da un răspuns prin analizarea acelui munte de informații pe care l-am adunat. De ce să nu formulăm niște ipoteze care să poată fi verificate experimental? Nici un adevărat om de știință nu „sare" imediat la concluzii până când nu edifică o bază de date obținute prin observații, pentru a construi apoi o ipoteză cu ajutorul acestor date — de ce ar trebui să procedeze altfel cercetătorii ozenologi?

Există o mulțime de alte întrebări care ar putea fi puse:

— De ce automobilele, televizoarele, chiar și sistemele electrice ale unor întregi orașe încetează uneori — dar nu întotdeauna — să funcționeze?

— Cum pot O.Z.N.-urile să zboare cu asemenea viteze incredibile în atmosfera noastră — când la asemenea viteze avioanele noastre obișnuite ar lua foc?

— Cum pot ele să facă întoarceri la 90° la o asemenea viteză?

— Cum pot ele să planeze silențios, fără a pune în mișcare mase de aer?

---

* „Omul de (la) Cro-Magnon = nume dat, după cele trei schelete descoperite la Cro-Magnon (în sud-vestul Franței), resturilor fosile considerate mult timp ca fiind rasa majoritară din Europa și Africa de Nord, aparținând speciei *Homo sapiens (Homo sapiens sapiens).* (*n. tr.*)

— Cum pot ele să apară, să dispară și să-și schimbe forma?
— De ce uneori sunt detectate prin radar dar nu sunt văzute?
— Cum de pot exista atâtea tipuri diferite de vehicule spațiale și creaturi extraterestre?
— De ce nu se realizează niciodată niște fotografii de calitate ale acestor O.Z.N.-uri?
— De ce unele dintre persoanele răpite suferă, după aceste întâlniri, de manifestări paranormale? Care este legătura dintre guvernul Statelor Unite și aceste O.Z.N.-uri?

Poate că ar trebui, de asemenea, să modificăm pentru un moment metodele noastre de examinare a datelor. Mai multe studii efectuate în trecut nu au reușit să ajungă la concluzii valide, din mai multe cauze — printre care nu cea din urmă a reprezentat-o faptul că cercetătorii, hotărâți să elimine toate informațiile nerelevante, „au aruncat și copilul împreună cu apa din albie". Următoarea afirmație a Dr. Hynek constituie o excelentă ilustrare a acestui aspect:

> *Caracterul „repetitiv" al anumitor persoane care au raportat experiențe de contact cu O.Z.N.-uri constituie un motiv suficient, în ceea ce mă privește, pentru a nu mai lua în considerare rapoartele lor, cel puțin în acest studiu.*[5]

Din acest punct de vedere, relatarea lui Kathie Davis nu reprezintă o dovadă acceptabilă. Betty Andreasson și Whitley Strieber nu trebuie luate în considerare. De fapt, *majoritatea* poveștilor cu răpiri de către extratereștri nu pot fi utilizate, din moment ce majoritatea persoanelor răpite raportează un contact de gradul III multiplu. Din nefericire, faptul că adesea același martor vede O.Z.N.-uri în mai multe rânduri ar putea constitui una dintre cele mai importante chei ale misterului O.Z.N.

Dr. Hynek nu a fost singurul care, cu bune intenții, a încercat să „curețe" informațiile. Chiar și la mulți ani după ce relatările despre contacte cu „ființele din O.Z.N.-uri" au început să ajungă la cunoștința opiniei publice, numeroși cercetători nu acceptau sub nici o formă ipoteza că acestea ar fi putut avea o anumită valoare de adevăr. Aceste relatări aveau un caracter atât de ciudat, încât erau complet ignorate. Și atâția șarlatani au încercat să tragă avantaje personale de pe urma interesului public pentru acest subiect, încât cercetătorii au considerat că toate relatările în care apar ființe extraterestre *trebuie* să fie false.

În plus, doar o mică parte dintre cei care trecuseră prin experiențe de contact cu ființele extraterestre au îndrăznit să-și rela-

teze aceste experiențe, de teama unor represalii. Cei care și-au asumat acest risc își aminteau, adesea, doar unele fragmente din respectivele întâlniri; de asemenea, în cele mai multe rânduri, ei nu au furnizat cercetătorilor date esențiale, întrucât acestea păreau mult prea ciudate, stânjenitoare sau chiar stupide pentru a putea fi considerate adevărate.

Majoritatea cercetătorilor își aveau propriile teorii în legătură cu fenomenul O.Z.N. — iar mulți dintre ei ignorau acele informații care nu confirmau teoriile respective. Unii chiar au prezentat în mod deformat adevărul, pentru a fi siguri că datele vor sprijini tezele lor.

Alți cercetători, neplăcut impresionați de caracterul anecdotic al informațiilor referitoare la O.Z.N.-uri, au abordat această problematică în felul în care un tribunal stabilește adevărul în cadrul unui proces penal. Acele relatări ale persoanelor contactate care aveau mai puțin de doi martori fără legătură unul cu altul nu au fost luate în considerație ca dovezi sigure. Mărturiile obținute de la criminali, toxicomani sau copii — de la oricine care ieșea din tiparul martorului perfect — nu au fost înregistrate. Toate relatările care nu precizau locul exact al contactului, data sau ora, nu au putut fi utilizate. Ele n-au fost acceptate decât atunci când persoanele respective și-au dat numele real. Prin aplicarea acestor criterii stricte, majoritatea datelor de mare valoare au fost eliminate. Formularea de concluzii a devenit astfel imposibilă.

Perspectiva acestei cărți este diferită. Eu nu am urmat regulile larg acceptate ale jurnalisticii, care cer descoperirea a două surse la prima mână pentru fiecare fapt. Caracterul straniu al unei relatări nu a împiedicat asupra redării ei în paginile acestei cărți. În schimb, criteriul folosit de mine pentru includerea unor relatări a fost dat de repetarea unor elemente din cadrul acestora. Pentru fiecare dintre cazurile analizate aici există 10 sau 100 sau 1000 de alte cazuri care conțin detalii similare — uneori, identice. Fiecare dintre rapoartele pe care le-am inclus în materia acestei cărți poate fi o eroare sau înșelăciune, însă fiecare relatare similară sporește valoarea celorlalte. Dacă există suficiente relatări, această acumulare poate deveni covârșitoare, în special atunci când martorii n-au auzit niciodată unul de altul (sau de O.Z.N.-uri) și când nu doresc nicidecum să devină niște persoane publice.

Metoda științifică impune ca acele concluzii extrase prin acumularea unor date certe să fie utilizate în vederea elaborării unei ipoteze — ce necesită o verificare repetată prin experiment și o stabilire a corectitudinii ei înainte de a fi acceptată ca un fapt

ştiinţific. Însă datele referitoare la fenomenul O.Z.N. sunt mai degrabă *anecdotice* decât *empirice*. În timp ce O.Z.N.-urile ar putea fi în mâinile funcţionarilor guvernamentali, ele nu ne sunt disponibile, pentru a le examina în condiţii de laborator.

Relatările din această carte nu constituie nişte date controlabile şi testabile prin experiment, de natură să ne ajute să stabilim un fapt ştiinţific, ci nişte date bazate pe observaţie care ne vor ajuta să formulăm o ipoteză de lucru. Diferenţa este analoagă celei dintre o cercetare ştiinţifică întreprinsă în vederea unui congres, pe de o parte, şi un proces, pe de altă parte. Putem să obţinem, din acest dosar, orice informaţie. La acest nivel, nu există nici o distincţie între dovezile acceptabile şi cele inacceptabile. Încercăm să intrăm în miezul acestui mister. *Toate* dovezile sunt valoroase.

Oricât am dori noi să păstrăm datele care ne convin şi să le ignorăm pe celelalte, haideţi să *încercăm* să ne dezbărăm de prejudecăţi. Ar trebui să ne amintim că a fost o vreme în istoria noastră când un om care susţinea că Soarele, iar nu Pământul, reprezintă centrul sistemului nostru solar a fost în pericol de a fi ars pe rug. Afirmaţia că Pământul este rotund însemna cea mai mare prostie pentru acei savanţi care „ştiau" că este plat. Nu mai departe de secolul nostru, nu existau nici un fel de meteoriţi; toată lumea „ştia" că nu există pietre *în* cer, aşadar nici o piatră nu poate cădea *din* cer. Zborul cu avionul, apoi cu supersonicul, apoi zborul în spaţiu, apoi descinderea pe Lună — au fost, toate, ridicole pentru majoritatea oamenilor, cu câţiva ani înainte de a se întâmpla. Pentru majoritatea oamenilor, dar nu şi pentru cei receptivi la nou, lipsiţi de prejudecăţi.

Note

1. Aimé Michel, *Mysterieux Objets celestes* (Obiecte cereşti misterioase) (Paris: Arthaud, 1958), trad. Civilian Saucer Intelligence of New York, *Flying Saucers and the Straight Line Mistery* (Obiecte zburătoare şi misterul liniei drepte) (New York: Criterion Books, 1958), p. 206.

2. Gordon Creighton, „Dr. Zigel and the Development of Ufology in Russia: Part II" (Dr. Zigel şi dezvoltarea ozenologiei în Rusia – partea a II-a), *Flying Saucer Review*, 27, nr. 4 (1982), p. 18.

3. Jacques Vallée, în colaborare cu Martine Castello, *UFO Chronicles of the Soviet Union: A Cosmic Samizdat* (New York: Ballantine Books, 1992).

4. Jacques Vallée, *Messengers of Deception* (Mesageri ai minciunii) (New York: Bantam Books, Inc., 1980), pp. 30–31.

5. Hynek, *Experience*, p. 30.

4

*Premisa că O.Z.N.-urile — sau măcar **unele** O.Z.N.-uri — sunt asociate cu niște câmpuri magnetice puternice este puțin susținută în prezent.*

Allan Hendry[1]

Efecte „electromagnetice"

Există în literatura O.Z.N. sute de cazuri când automobilele au fost afectate de apropierea unui O.Z.N..

Uneori, mașinile nu fac decât să încetinească. Maiorul T. Untiedt a trecut printr-o astfel de experiență în ziua de 16 noiembrie 1965, pe când mergea cu mașina în apropiere de Cyrus, Minnesota. Când a ajuns cam la 400 de metri de un O.Z.N. cu o culoare roșie fluorescentă, înconjurat de un halou alb strălucitor, mașina și-a redus viteza. Apoi, O.Z.N.-ul și-a luat zborul.[2]

În Levelland, Texas, Ray Jones, șef de pompieri, a raportat că a trecut printr-o situație asemănătoare, la primele ore ale zilei de 3 noiembrie 1957. Conducând la nord de câmpia Oklahoma, în apropiere de Levelland cu scopul de a surprinde O.Z.N.-uri a căror existență fusese raportată, în acea dimineață, de către numeroși cetățeni, el a observat că lumina farurilor mașinii s-a estompat, iar motorul a început să dea rateuri exact în momentul în care a văzut o „dungă de lumină".[3]

La ora 7:45, în dimineața zilei de 7 noiembrie 1957, motorul de la noua mașină a d-nei Frank Lain a început, de asemenea, să dea rateuri — după care s-a oprit. Uitându-se în sus, d-na Lain a observat un O.Z.N. în formă de disc, de culoare argintie, planând la o înălțime de circa șaizeci de metri deasupra zonei lacului Charles din Louisiana, unde ajunsese în acel moment cu mașina. După ce farfuria zburătoare s-a îndepărtat, n-a avut nici o problemă să pună din nou în funcțiune mașina.[4]

Majoritatea rapoartelor comunică, într-adevăr, oprirea motorului de la diverse mașini. Numărul mare de asemenea rapoarte în jurul regiunii Levelland a fost faptul care l-a determinat pe Ray Jones — în cazul menționat anterior — să pornească în căutarea O.Z.N.-urilor. Jim Wheeler, din Whitharral, s-a numărat printre numeroșii martori care au raportat oprirea motorului de la mașina lor în momentele în care, în acel interval de două ore din noaptea respectivă, s-au apropiat de O.Z.N.-uri. Pe la miezul nopții, Wheeler mergea cu mașina la câțiva kilometri est de Levelland. Un O.Z.N. în formă de ou, strălucitor, stătea în mijlocul șoselei, aruncând împrejur o lumină puternică. Atunci, motorul mașinii și farurile au ieșit din funcțiune. Când Wheeler a ieșit din mașină, O.Z.N.-ul se ridicase în aer la circa 60 de metri, iar lumina se stinsese. A putut apoi să pornească din nou motorul. Câteva minute mai târziu, o altă persoană din Whitharral, Joe Alvaraz, a raportat autorităților un incident asemănător.[5, 6]

În același interval de timp, Newell Wright, student la Universitatea Politehnică din Texas, își conducea mașina la est de Levelland, când motorul acesteia a început să dea rateuri, ampermetrul să oscileze, iar farurile să clipească. Apoi farurile s-au stins, iar motorul s-a oprit. Wright a văzut, la circa 30 de metri în față pe șosea, un O.Z.N. oval de culoare albastru-verde, strălucitor. N-a putut să-și pornească mașina până când obiectul respectiv, „ca de aluminiu", s-a ridicat brusc în aer și a dispărut „într-o secundă". O altă întâlnire, aproape identică, a fost raportată la câțiva kilometri înspre nord. După ce O.Z.N.-ul s-a înălțat brusc la 90 de metri, și-a stins luminile și a dispărut, farurile mașinii s-au aprins din nou și motorul a putut fi din nou pus în funcțiune.[7, 8]

În timpul unui val de astfel de apariții de O.Z.N.-uri în Franța, în octombrie 1954, doi mecanici au fost tulburați de o întâmplare similară, petrecută la Cuisy, Seine-et-Marne, pe la ora 9:20 seara. André Bartoli a observat un O.Z.N. în formă de țigară, de culoare galben portocaliu; motorul și farurile au ieșit din funcțiune, iar mașina s-a oprit brusc. Jean Jacques Lalevée a fost martor ocular la acest incident. După ce O.Z.N.-ul s-a îndepărtat, Bartoli a putut să pornească din nou mașina și farurile s-au aprins.[9]

Același lucru li s-a întâmplat lui Julia Juste și altor două femei, lângă Châteauneuf-sur-Charente, în luna noiembrie. Mai multe O.Z.N.-uri în formă de glob, strălucitoare, s-au oprit, s-au mișcat înainte și înapoi și s-au oprit din nou. Unul dintre ele s-a făcut alb strălucitor, cu un halou roșu.[10]

În timpul aceluiași val de apariții ale O.Z.N.-urilor, Henri Gallois și Louis Vigneron s-au simțit paralizați, parcă sub influența unui șoc electric, în momentul în care motorul și farurile autoturismului lor au ieșit din funcțiune. Incidentul a avut loc lângă Sassier, la ora 4:30 dimineața. Au văzut apoi un O.Z.N. rotund, care aterizase cam la 50 de metri în față pe șosea; au distins, de asemenea, trei siluete. După ce acestea s-au urcat în O.Z.N. și vehiculul zburător a decolat într-o mare viteză, cei doi s-au putut mișca, iar mașina lor a funcționat din nou.[11]

Acest tip de paralizie nu e nicidecum ceva neobișnuit. În ziua de 9 martie 1967, la ora 1:00 dimineața, o pereche care mergea cu mașina în apropiere de Leominster, Massachusetts, a observat un O.Z.N. oval, strălucitor, care făcea un zgomot ușor; s-au oprit să-l privească. Când șoferul a ieșit din mașină și s-a îndreptat spre el, farurile, motorul și radioul mașinii s-au oprit toate, iar brațul i-a fost împins înapoi; în timp ce el a fost paralizat, soția sa, care nu ieșise încă din mașină, nu a pățit nimic. După 40 de secunde, O.Z.N.-ul și-a luat zborul, iar farurile și radioul mașinii au început din nou să funcționeze.[12]

În luna iunie a anului 1964, motorul de la mașina unei alte perechi s-a oprit brusc. Se aflau la Pajas Blancas, Cordoba, în Argentina. În momentul acela, au văzut în față, în mijlocul străzii, un O.Z.N. strălucitor, de dimensiuni foarte mari. După ce luminile strălucitoare s-au stins, rămânând numai una de culoare violet, o ființă a venit la mașina lor și le-a spus să nu le fie frică și că mașina le va funcționa dacă vor răsuci cheia în contact. În timp ce ei porneau din nou mașina, străinul și alte două creaturi s-au urcat la bordul O.Z.N.-ului, care apoi a decolat.[13]

Unele cazuri implică mai multe vehicule și mai mulți martori. În ziua de 6 noiembrie 1957, la ora 5:40 dimineața, mașinile lui Richard Kehoe, Ronald Burke și Joe Thomas s-au oprit brusc pe șoseaua Vista del Mar, în apropiere de Playa del Rey, California. Toți cei trei șoferi au văzut un O.Z.N. în formă de ou, învăluit într-o ceață albastră, care aterizase pe o plajă din apropiere. Două creaturi cu pielea de culoare galben-verde, purtând un fel de pantaloni de piele neagră și niște jerseuri subțiri, au vorbit cu ei într-o engleză pe care o înțelegeau foarte greu. I-au întrebat pe cei trei șoferi *cât este ceasul*, cine sunt ei etc. Bineînțeles, când O.Z.N.-ul a decolat, toate cele trei mașini au putut fi din nou pornite.[14] Se poate ca lumina dimineții, la țărmul oceanului, să-i fi făcut pe martori să li se pară că pielea celor două ființe este gălbuie. În rest, aceștia păreau perfect normali.[15]

Un caz chiar și mai uimitor s-a petrecut în luna septembrie a anului 1956. Cu puțin timp înaintea orei 8:00 dimineața, un disc zburător cu o cupolă în vârf a aterizat la mai puțin de 50 de metri de șoseaua 70 (aglomerată, ca de obicei), în apropiere de baza U.S. Air Force de la Holloman, New Mexico. S-a produs o gâtuire a circulației care a durat zece minute. Printre numeroșii martori, de-a dreptul uluiți, au figurat „doi colonei, doi sergenți și zeci de angajați de la baza Air Force...". Serviciul de Informații al Air Force și agenții CIA veniți de la Washington i-au interogat pe toți angajații de la baza Air Force și i-au obligat să jure că vor păstra secretul asupra celor văzute.[16]

Autoturismele nu sunt singurele vehicule afectate de asemenea fenomene. Pe 8 noiembrie 1954, pe la apusul soarelui, motocicleta lui André Chaillou s-a oprit brusc, în momentul în care acesta a observat un O.Z.N. în formă de disc, de culoare albastră. Incidentul a avut loc în Franța, în zona La Tessoualle. Chaillou însuși a fost paralizat.[17]

Tractorul lui Ray Hawks s-a oprit într-un mod asemănător, în ziua de 11 august 1960, în Left Hand Canyon, în apropiere de Boulder, Colorado. Hawks a auzit o explozie înăbușită și a văzut un disc de culoare gri, coborând perpendicular prin mijlocul unor nori. Se legăna „așa cum vibrează o monedă când o arunci pe masă" și a planat la circa 60 de metri înălțime. Un dispozitiv în formă de farfurie a fost înlocuit, de parcă astfel ar fi fost efectuată o reparație. O.Z.N.-ul făcea un zgomot ușor, care treptat a crescut în intensitate; apoi a apărut învăluit într-un „abur strălucitor" ce dădea impresia că obiectul zburător este foarte fierbinte. Într-o secundă, O.Z.N.-ul s-a înălțat în aer și a pierit. Atunci Hawks s-a simțit de parcă „și-ar fi venit în fire" și a fost capabil să pornească din nou tractorul, care după aceea a funcționat normal.[18]

Camionul de transportat lapte al lui Baptiste Jourdy a ieșit temporar din funcțiune atunci când un O.Z.N. de mari dimensiuni, strălucitor și multicolor, a trecut pe deasupra sa cu o mare viteză. Întâmplarea a avut loc în Franța, lângă Fronfrède, Loire. După ce O.Z.N.-ul s-a îndepărtat, farurile camionului s-au aprins și Jourdy a putut porni din nou motorul. Acest contact a avut loc pe 11 octombrie 1954, în timpul unui adevărat val de apariții ale O.Z.N.-urilor deasupra Franței.[19]

O „torpilă" strălucitoare, de culoare galben deschis, a zburat ca fulgerul la circa 60 de metri de camionul lui Pedro Saucedo, determinând oprirea motorului și stingerea farurilor mașinii. Incidentul a avut loc în timpul valului de apariții ale O.Z.N.-urilor din

2–3 noiembrie, deasupra regiunii Levelland. Saucedo, care conducea împreună cu Joe Salaz la câțiva kilometri vest de Levelland, a simțit o căldură degajându-se dinspre O.Z.N.[20] Nu putea suporta strălucirea acestuia, care și-a schimbat culoarea de la albastru-verde la roșu.[21] Episodul s-a petrecut la ora 11:00 noaptea. La 12:45, un alt șofer de camion a raportat un incident asemănător, care avusese loc la vest de Levelland, iar la 1:15 încă un șofer de camion a trecut prin aceeași experiență. În toate cele trei cazuri, motoarele și farurile camioanelor au funcționat normal după ce obiectele zburătoare s-au îndepărtat.[22]

Pe 31 august 1978, în Argentina, Giglio Martin și Nazareno de Cesare au asistat la o întrerupere și mai bizară a motorului mașinii, în munții din San Juan. La ora 2:00 dimineața, mai multe O.Z.N.-uri au aterizat și le-au încercuit camionul. Motorul acestuia s-a oprit. Cei doi s-au ascuns după niște tufișuri; de acolo au văzut O.Z.N.-urile făcând diferite manevre timp de patru ore. Când s-a luminat, după plecarea vehiculelor zburătoare, au descoperit mai multe păsări și capre moarte, precum și suprafețe de pământ ars în locurile unde aterizaseră O.Z.N.-urile.[23]

Pe 26 octombrie 1967, în Anglia, un autobuz a fost oprit în apropiere de Hook, Hampshire. La ora 4:30 dimineața, W. Collett transporta o încărcătură de componente de titaniu către Reading. În momentul în care s-au oprit motorul, farurile și radioul, a simțit o anumită presiune în timpane, precum și o senzație de „apăsare" asemănătoare celei pe care o ai înaintea unei furtuni. A simțit, de asemenea, un miros precum cel făcut de un aparat de proiecție (era poate vorba de ozon). A observat un O.Z.N. în formă de disc, închis la culoare, cu o cupolă în vârf și o bază în formă conică, planând deasupra șoselei. Avea circa 20 de metri lățime. După ce acesta a plecat, a reușit să pornească din nou motorul camionului.

Cu toate că avusese o întârziere de 20 de minute, Collett a ajuns cu 15 minute mai devreme. Era tulburat de faptul că-și încheiase călătoria neobișnuită fără a se gândi măcar la aceasta. A avut probleme cu schimbătorul de viteze și cu pedala de accelerație. La întoarcere, a avut nevoie cu 10 litri de benzină mai mult decât la ducere.[24]

Nici avioanele n-au făcut excepție. Leonard Stringfield, pilot la Air Force 5, zbura în ziua de 28 august 1945 pe un C-46, între Ie Shima și Iwo Jima. În momentul în care a văzut trei O.Z.N.-uri strălucitoare, de forma unei lacrimi, ce se apropiau de avion, zburând paralel cu acesta, motorul stâng a rămas în pană, provocând

o pierdere de altitudine a avionului. În aceeași clipă, „săgețile indicatoare de pe ecranele bordului au luat-o razna". Pilotul a spus echipajului să se pregătească de parașutare. Imediat ce grupul de O.Z.N.-uri a dispărut după o perdea de nori, motorul și-a revenit; avionul a câștigat din nou altitudine și și-a continuat zborul spre Iwo Jima.[25]

Într-o seară de august a anului 1957, pe la ora 9:00, comandantul Jorge Campos Araujo și echipajul său de patru oameni au trecut printr-o experiență la fel de neplăcută. La cinci minute după ce trecuseră de Joinville, Santa Catarina, în zborul spre Rio de Janeiro, lângă avionul lor cargo Varig C-47 a apărut un O.Z.N. strălucitor de culoare galbenă, cu o cupolă verde. Acesta a zburat în stânga avionului, a țâșnit înainte cu o viteza incredibilă, a trecut în dreapta, s-a oprit, iar apoi a țâșnit din nou după o perdea de nori. În momentele în care O.Z.N.-ul se afla în dreapta avionului, motoarele acestuia s-au gripat și au început să dea rateuri, iar luminile de semnalizare ale cabinei s-au estompat.[26] De asemenea, comunicarea prin radio a căzut.[27]

Un avion rusesc zburând deasupra Ucrainei, între Zaporoje și Volgograd, a căzut până la o altitudine de circa 800 de metri după ce zborul unui O.Z.N. în apropierea sa îi provocase oprirea motoarelor. Când O.Z.N.-ul a dispărut, motoarele au intrat din nou în funcțiune, iar avionul a reușit să-și încheie cu bine cursa. Incidentul a avut loc pe 29 septembrie 1967.[28]

Chiar și vapoarele își pierd uneori din energie, în acele momente în care în apropierea lor se află O.Z.N.-uri. Vasului *Almirante Saldanha*, din Divizia Hidrografică și de Navigație a Marinei Braziliene, i s-a diminuat energia electrică în scurta perioadă de timp în care căpitanul său și ceilalți 100 de membri ai echipajului au privit un O.Z.N., în miezul zilei, pe data de 16 ianuarie 1958. În timp ce obiectul zbura în felul unui liliac, fotograful Almiro Barauna a realizat patru instantanee, care mai târziu au fost declarate originale de către Serviciul Aerofotogrametric din Cruzeiro do Sul. O.Z.N.-ul, silențios, avea forma planetei Saturn și o culoare întunecată, fiind înconjurat de un abur verde strălucitor. Sclipea din când în când, iar la un moment dat s-a oprit brusc la mare înălțime. După estimările martorilor, avea cam 7 metri înălțime și 36 de metri diametru. Marina a studiat acest fenomen în mod foarte serios, având loc chiar și o anchetă la nivel înalt.[29]

Una dintre cele mai spectaculoase opriri bruște ale unui vehicul a avut loc la Nha Trang, în Vietnam, pe 19 iunie 1966. Sergentul Wayne Dalrymple, alături de alți spectatori, viziona un film în

aer liber. La ora 9:45 seara, un O.Z.N. rotund, strălucitor, cu o lățime de circa 15 metri, s-a apropiat la o înălțime de circa 120 de metri deasupra câmpului și s-a oprit, luminând puternic întreaga zonă; apoi s-a înălțat atât de rapid, încât a dispărut în mai puțin de trei secunde. În timpul acestei apariții, trei generatoare Diesel de 600 kilowați, 8 buldozere Diesel, două avioane Skyraider, mai multe mașini, camioane și chiar un tanc petrolier ancorat departe de țărm s-au oprit timp de patru minute. Dalrymple a verificat generatoarele și n-a descoperit nici o defecțiune, nici atunci, nici ulterior. A declarat apoi că întregul incident a fost mediatizat la Radio Vietnam și că persoane oficiale au venit grabnic de la Washington pentru a efectua investigații.[30, 31]

Mai mulți consideră că aceste căderi bruște ale motoarelor pot fi cauzate de câmpuri electrice puternice pe care ființele extraterestre le utilizează pentru a ne împiedica să acționăm în forță împotriva vehiculelor zburătoare. Majoritatea partizanilor teoriei referitoare la existența ființelor extraterestre consideră că acestea constituie efecte secundare de un anumit tip ale sistemului antigravitațional ce utilizează câmpuri magnetice puternice pentru a traversa liniile de forță magnetice. Ei le-au denumit „efecte electromagnetice" sau „efecte EM". Din nefericire, teoria EM, ca și teoria privind ființele extraterestre de tipul ET, ridică numeroase întrebări fără răspuns. După cum arată John Keel:

> *Compania Ford Motor, lucrând cu un grup de cercetători ai fenomenului O.Z.N. de la Universitatea Colorado, a descoperit că un câmp magnetic suficient de puternic pentru a opri motorul unei mașini ar fi de asemenea capabil să turtească mașina însăși.*[32]

Dr. David R. Saunders menționează un caz cercetat de către un specialist în chimie fizică, Roy Craig, în 1967. Martorul a observat un O.Z.N. strălucitor, pe la ora 2:00 dimineața, lângă fundătura Riverside a magistralei din Los Angeles. Motorul și ceasul de la mașină s-au oprit, iar banda unei casete audio s-a agățat în interiorul casetofonului. Craig a analizat impulsul magnetic al mașinii martorului și pe cel al altor mașini cu un model și o formă asemănătoare. Nu a descoperit nici o „diferență sensibilă".[33]

Bill Moyer, de la Compania Ford Motor, a descoperit că este necesar un câmp magnetic foarte puternic pentru a opri un motor și a tras în mod logic concluzia că un asemenea câmp magnetic ar modifica substanțial impulsul electric al mașinii.[34]

Vehiculele afectate nu au prezentat fenomenul magnetismului rezidual. Cele mai delicate componente ale radiourilor din mașini funcționează normal după ce O.Z.N.-urile părăsesc zona respectivă — ceea ce n-ar fi posibil dacă ele ar fi fost într-adevăr expuse la influența unui câmp electromagnetic de o asemenea magnitudine. Ne-am fi putut aștepta ca acel curent indus să distrugă componente de tipul rezistențelor, tranzistorilor și circuitelor integrate. N-a fost cazul.

Mai mult, motoarele Diesel n-ar fi fost, cu siguranță, afectate de niște câmpuri magnetice puternice. O dată pornite, ele se bazează pe căldura compresiunii pentru a le aprinde combustibilul. După ce un motor Diesel este pus în funcțiune, bateria sa și întreaga lui instalație electrică pot fi îndepărtate fără a se afecta aproape deloc funcționarea sa. Energia lui este susținută prin simpla ejecție a combustibilului în cilindri. Însă motoarele Diesel s-au oprit în prezența O.Z.N.-urilor.

Toate aceste argumente pălesc în comparație cu un altul. Vehiculele oprite astfel pentru câteva secunde, minute sau chiar ore nu ar putea intra din nou în funcțiune cu de la sine putere, fără impulsul șoferului. Însă, în unele cazuri, acesta este exact lucrul care s-a întâmplat.

Un francez din Montceau-les-Mines a trebuit să-și împingă motocicleta când aceasta s-a oprit pe șoseaua dintre St. Romainsous-Gourdon și Brosses-Thillot, Saône-et-Loire. Atunci, „o lumină strălucitoare a izbucnit la circa 50 de metri în fața sa", și a văzut un O.Z.N. de forma unei farfurii cu fundul în sus. Înfricoșat de această apariție, el s-a retras până a ajuns la locul în care motorul de la motocicleta lui se oprise. Aceasta a pornit din nou! Incidentul a avut loc pe 14 octombrie 1954.[35]

Nu cu mult timp după asfințitul soarelui, în ziua de 8 decembrie 1957, un angajat al unei companii aeriene și doi pasageri mergeau cu mașina într-o zonă împădurită dintre Woodward și Seiling, Oklahoma. Când s-au apropiat de un deal, au văzut în față o lumină strălucitoare. Mașina a încetinit singură, iar apoi s-a oprit; sistemul electric, inclusiv instalația de încălzire, ștergătoarele și radioul au încetat să funcționeze. La 15 metri înălțime, un O.Z.N. de forma planetei Saturn zbura făcând un zgomot ascuțit și scoțând un jet de aer fierbinte. „Hublourile" se vedeau clar. În momentul în care discul s-a înălțat, „mașina a pornit singură". Ulterior, discutând cu ofițerii de la baza Air Force din Kirtland, timp de patru ore, șoferul a fost informat de existența unor alte

asemenea contacte. În orice caz, Proiectul Bluebook nu a înregistrat niciodată acest incident.[36]

Robert Collins a trecut printr-o experiență similară în timp ce se afla în autocamioneta sa, cu puțin timp înainte de răsăritul soarelui, în ziua de 13 ianuarie 1959. În timp ce traversa Lacul Pymatuning din Pennsylvania, niște lumini la fel de strălucitoare ca un arc voltaic au zburat în direcția sa venind dinspre est și s-au stabilizat la circa 600 de metri înălțime deasupra camionetei sale, luminând pe o suprafață de 100 de kilometri. Furgoneta s-a oprit brusc, iar radioul și sistemul electric au ieșit din funcțiune. După câteva minute, O.Z.N.-ul s-a îndepărtat în mare viteză, iar „motorul, farurile și radioul camionetei au înviat".[37]

Minnesota a fost gazda a cel puțin două asemenea întâmplări în anii '60. Pe 23 octombrie 1965, pe la ora 7:15 seara, James Townsend a derapat cu mașina și s-a oprit brusc în momentul în care a făcut o curbă în ac de păr, în apropiere de Long Prairie, și a dat peste un O.Z.N. cilindric ce semăna cu o rachetă turtită și era așezat în mijlocul străzii pe un fel de picioruțe. Motorul mașinii, farurile și radioul s-au oprit, iar el n-a fost în stare să le pună din nou în funcțiune. Trei „creaturi" ca niște roboți au intrat în O.Z.N., care s-a înălțat până în vârful unei raze strălucitoare, făcând un zumzet puternic. Atunci mașina lui Townsend *„a început singură să meargă"*.[38]

În Villard, Minnesota, într-o seară de iarnă din anul 1967, localnicul Robert Blaine și cinci pasageri se aflau cu mașina la trei kilometri est de Farwell, pe la ora 7:30, când motorul mașinii și farurile s-au oprit. Un fulger de lumină roșu-portocaliu a trecut pe lângă parbriz. După ce mașina a derapat puțin, „motorul și farurile au intrat din nou în funcțiune fără nici un impuls exterior". Mașina a fost verificată și descoperită într-o bună stare de funcționare, iar ulterior n-a mai ridicat probleme.[39]

O altă apariție enigmatică a avut loc în România, la București, pe 14 decembrie 1970. La ora 1:30 dimineața, scriitorul Julien Weverbergh și soția sa s-au trezit din somn când o lumină a aprins tot cerul în roșu. Weverbergh a auzit „un sunet ca o vibrație". Lumina roșie s-a făcut albă. Soția și mama lui Weverbergh au observat un O.Z.N. sferic, de culoare alb-albastră, planând cu o vibrație ușoară deasupra unei mașini. Sfera a dispărut brusc, exact înainte ca Julien să ajungă la fereastră. Apoi toți trei au văzut cum mașina a pornit singură.[40]

Pe 8 octombrie 1973, în districtul Forrest, Mississippi, ofițerul de poliție Charlie Delk a înregistrat mărturiile localnicilor din

Petal în legătură cu o lumină aeriană strălucitoare. Urmărind traiectoria acestei lumini, el a ajuns până la granița cu districtul Jones, spre mlaștina Tallahalla. În momentul în care s-a apropiat mai mult de ea, motorul mașinii și stația de emisie-recepție s-au oprit pentru 15 minute, după care „au pornit de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat".[41]

Grupul belgian de cercetare a fenomenului O.Z.N. Société Belge d'Étude des Phénomènes Spatiaux (SOBEPS)* a analizat cazul unei mașini care a pornit singură, în zona de sud-est a orașului Bruxelles. Pe data de 24 ianuarie 1974, într-o zi frumoasă, la ora 4:00 după-amiaza, d-na N. D. își conducea Volkswagen-ul cu mare viteză, când deodată a văzut la circa 150 de metri în față, pe stânga, un O.Z.N. de culoare roșie. Motorul mașinii a început să dea rateuri iar apoi s-a oprit de tot, în timp ce radioul, de asemenea întrerupt, a continuat să aibă lumina aprinsă. În acel moment, martora se afla la circa 10 metri de obiectul zburător. Acesta era extrem de mic — cam un metru diametru și o jumătate de metru înălțime. Avea două șiruri de „buline" de jur împrejur și o cupolă turtită în vârf. Părea a fi făcut dintr-un metal mat.

S-a ridicat de două ori la circa jumătate de metru deasupra solului, apoi s-a înălțat la vreo 3 metri și a planat timp de câteva secunde deasupra Volkswagen-ului. Martora a observat că baza O.Z.N.-ului era plată și avea culoarea gri. Apoi, s-a îndreptat fără zgomot și a dispărut în direcția est-nord-est, moment în care motorul mașinii a pornit singur, fără nici un impuls din partea d-nei N. D. Întrucât schimbătorul de viteze era încă fixat în viteza a patra, mașina a țâșnit înainte.[42]

În acel an, mai multe O.Z.N.-uri au fost observate în Belgia. Un contact asemănător celui al d-nei N.D. a avut loc într-o seară de primăvară pe un podiș de lângă Koningslo. Un locuitor al orașului Vilvorde din Flandra mergea cu mașina, împreună cu soția și vărul său. Cu toții au observat un O.Z.N. strălucitor care semăna oarecum cu o „lună". Motorul de la mașină s-a înecat, iar apoi a amuțit complet; de asemenea, farurile s-au stins. N-au putut să pornească din nou motorul. Cam după un minut, O.Z.N.-ul s-a îndepărtat și „motorul a pornit din nou fără nici un impuls al șoferului". Deoarece mașina se afla încă în viteza a treia, ea a continuat să meargă cu această viteză. Martorul a raportat mai multe asemenea apariții.[43]

---

* Societatea belgiană de studiu al fenomenelor spațiale. (*n. tr.*)

O altă întâlnire fantastică se regăsește într-un caz ce a avut loc în Italia, ca element constituent al unui adevărat val de apariții ale O.Z.N.-urilor în tot timpul anului 1978. În ziua de 17 septembrie, la ora 8:15 seara, d-na Ultimina Boscagli și fiul său se aflau pe stradă, în fața casei lor din Torrita Di Siena, când deodată au auzit un zgomot ca o salvă de artilerie. Au văzut o „minge de foc" sferică și strălucitoare, cu o bază roșiatică, partea de sus de un alb strălucitor, iar contururile de culoare galben-portocaliu. O.Z.N.-ul, care lăsa în urmă o dâră roșiatică, a dispărut într-un fulger orbitor. D-na Santina Faralli, care stătea acasă și se uita la televizor, a văzut și ea fulgerul. Brusc, curentul electric i s-a întrerupt, pentru a reveni apoi imediat.

Pe la ora 9:00, băiatul ei, Rivo, a plecat cu Fiat-ul său. Sistemul electric a ieșit din funcțiune și mașina s-a oprit, în timp ce un disc de culoare portocalie, cu o cupolă în vârf și având cam trei metri diametru, urmând o rază de lumină roșie, a aterizat în mijlocul străzii în fața sa, luminând întreaga zonă. Părea că e susținut deasupra solului de trei raze de lumină care își modificau mereu culoarea, de la galben la verde, roșu și albastru.

O trapă s-a deschis și doi umanoizi cu niște căști pe cap, având cam 1 metru înălțime și purtând salopete verzi, au ieșit din interiorul O.Z.N.-ului, au înconjurat mașina, iar apoi s-au întors înăuntrul vehiculului lor. O.Z.N.-ul s-a ridicat perpendicular cam la 10 metri, apoi a țâșnit ca fulgerul, lăsând în urmă o dâră de lumină. Farurile Fiat-ului s-au aprins singure; simultan, „mașina fiind băgată în viteză, *a început să ruleze* fără nici un impuls din partea lui Rivo Faralli".

Pe strada apropiată, mai multe televizoare s-au stins și s-au aprins singure. În locul aterizării O.Z.N.-ului au rămas urme, iar Rivo a suferit timp de trei zile de o iritație a ochilor.[44]

Dovezile sunt de netăgăduit. Câmpurile magnetice nu explică în mod satisfăcător aceste opriri bruște ale autovehiculelor. Însă ce altceva ar fi putut provoca asemenea fenomene? Ce condiții speciale există în proximitatea O.Z.N.-urilor astfel încât, uneori, mașinile se opresc pentru a porni din nou?

Poate că este vorba de ceea ce scriitorii de SF numesc o „deviere temporală".

Contrar opiniei larg răspândite, nimeni nu știe ce este într-adevăr timpul. Câțiva dintre cei mai reputați fizicieni care studiază timpul susțin că acesta nu este nicidecum linear, ca un râu, așa cum ne imaginăm aproape toți. Ei afirmă că scurgerea timpului există numai în imaginația noastră. Conform opiniei Dr. Paul

Davies, profesor de fizică generală la Universitatea din Newcastle-upon-Tyne, Anglia, conferențiar în matematici aplicate la Kings College, Universitatea din Londra și cercetător invitat la Institutul Astronomic din Cambridge:

Nu pare a exista nici un argument puternic pentru a susține că scurgerea timpului reprezintă mai mult decât o iluzie produsă de procese ale creierului nostru asemănătoare senzației că te învârtești cu pământ cu tot, pe care o ai când ești ametit.[45]

De asemenea, contrar opiniei larg răspândite, fizicienii au dovedit realitatea călătoriei în timp. Pentru a-l cita din nou pe Dr. Davies, conceptul timpului flexibil a reprezentat un adevărat șoc atunci când Einstein l-a introdus în 1905, însă de atunci numeroase experimente au dovedit valoarea sa de adevăr...

O bună verificare a acestui efect a fost făcută la Geneva la începutul anului 1977... A fost confirmat gradul dilatării timpului prezis de teoria relativității, cu o aproximație de 0,2%.

O posibilitate uimitoare deschisă de către acest efect al dilatării timpului o reprezintă călătoria în timp. Apropiindu-se din ce în ce mai mult de viteza luminii, un astronaut își poate disloca din ce în ce mai violent scala temporală, în raport cu restul Universului. De exemplu, zburând cu o rachetă la nu mai puțin de 100 km/h decât viteza luminii, el și-ar putea încheia călătoria spre cea mai apropiată stea (aflată la o distanță de peste patru ani lumină) în mai puțin de o zi, cu toate că aceeași călătorie, măsurată de pe Pământ, ar dura peste patru ani. Astfel, ritmul bătăii ceasului său este de circa 1800 de ori mai lent când este înregistrat de pe Terra decât atunci când e înregistrat de la bordul rachetei...

... dilatarea timpului reprezintă, indiscutabil, un fapt dovedit științific.[46]

Studiind lumina din galaxii îndepărtate și măsurând valoarea efectului Doppler, astronauții au ajuns la concluzia că unii dintre ei se îndepărtează de noi cu o asemenea viteză uluitoare, încât timpul trece de fapt mult mai lent pentru ei decât pentru noi. Și, de vreme ce lumina are nevoie de milioane de ani pentru a ajunge la Terra, ceea ce văd ei când se uită prin telescop nu constituie înfățișarea actuală a galaxiilor, ci înfățișarea pe care acestea o aveau cu milioane de ani în urmă. Cu alte cuvine, ei văd înapoi în timp.

Și apoi, există așa-numiții tahioni — particule atomice a căror viteză *minimă* este cea a luminii. Ei nu pot opera niciodată la fel de

încet ca lumina. Întreaga lor existență este consumată prin călătoria înapoi în timp. Bineînțeles, tahionii țin de teorie. Nimeni n-a văzut vreodată un tahion. Însă această teorie s-a răspândit de mult, astfel că a fost verificată în numeroase rânduri — și există dovezi în sprijinul ei.

Teoria relativității a lui Einstein susține că timpul este relativ, că timpul și spațiul sunt interdependente, alcătuind un întreg cu patru dimensiuni, și că prezența materiei deformează întregul acesta spațio-temporal. Ce-ar fi dacă am descoperi o cale de a deforma întregul spațio-temporal într-o măsură chiar și mai mare, dezvoltând un fel de câmp în jurul nostru? Am descoperi astfel un drum mult mai scurt către dilatarea timpului? Am putea noi să modificăm ritmul călătoriei noastre în viitor — așa cum ne sugerează ipoteticul astronaut Dr. Davies —, dar și în trecut, analog tahionilor? Am putea să evităm necesitatea de a epuiza rezervele uriașe de energie de care ar avea nevoie rachetele pentru a atinge viteza luminii (și în acest fel să utilizăm dilatarea timpului)?

Să presupunem, pentru o clipă, că am fost capabili, printr-un anumit mod, să utilizăm aceste cunoștințe pentru a descoperi metoda de a manipula spațiul-timpul (și deci timpul), într-un fel asemănător celui în care manipulăm energia electromagnetică. Ce-ar fi dacă am putea construi o mașină — ca un generator — care să fie capabilă să formeze un câmp în jurul său, iar în interiorul acelui câmp timpul să nu treacă la fel ca în exteriorul său? Într-adevăr, sună a SF fantezist; scriitorii de science-fiction prezintă de mai multă vreme astfel de scenarii. H.G.Wells a scris încă din 1895 despre călătoria în timp.[17] Însă anumite fapte ținând de literatura științifico-fantastică devin adesea fapte dovedite în mod științific — ca atunci când Neil Armstrong a pus piciorul pe Lună.

Dacă am fixa influențele generatorului nostru ipotetic de „dilatare a timpului" pentru a „opri" timpul în interiorul câmpului și dacă am așeza generatorul suficient de aproape de un automobil în viteză, nu s-ar opri oare motorul acestuia? Nu ar „îngheța" energia electrică pe circuitele către bujii, fără a ajunge la ele? Nu ar deveni mai lung intervalul de timp necesar vibrochenului pentru a efectua mișcarea de rotație? Dacă am întrerupe apoi brusc generatorul, sau dacă am îndepărta câmpul dezvoltat de el față de zona în care se află mașina, nu ar continua oare motorul său să funcționeze normal, în cazul în care cheia ar fi băgată în contact?

Bineînțeles, un asemenea câmp ipotetic de dilatare a timpului nu ar exclude efectele electromagnetice. Materia, energia, spațiul și timpul sunt conexate în mod inextricabil. Orice câmp capabil să

dilate timpul ar putea dezvolta produse derivate și numeroase alte efecte neobișnuite, poate chiar distorsiuni ale gravitației, suficient de puternice pentru a permite levitația.

Ar fi posibil ca ființele de la bordul O.Z.N.-urilor să fi înțeles valențele găurilor negre și ale tahionilor? Au descoperit ele oare metoda de a genera câmpuri care să dilate timpul?

Dacă afirmațiile recente și controversate ale unui tânăr fizician pe nume Robert Lazar se dovedesc a fi adevărate, atunci înseamnă că aceste ființe, după toate probabilitățile, au făcut exact acest lucru. Lazar jură că între decembrie 1988 și martie 1989 a lucrat pentru U.S. Department of Naval Intelligence, aflat la nord de Las Vegas, Nevada, în perimetrul „S-4", o zonă supersecretă din apropierea Lacului (secat) Papoose din Emigrant Valley. Munca sa — codificată la 37 de trepte deasupra nivelului *top secret* — consta în a determina modul de reproducere a sistemului propulsor aparținând uneia dintre cele nouă farfurii zburătoare capturate și depozitate într-un hangar subteran camuflat, sub cea mai strictă securitate.

Lazar susține că acel sistem propulsor era format dintr-o cameră de ardere de mărimea unei mingi de baschet și de forma unei emisfere, în interiorul căreia un element (115) cu un izotop având o greutate mai mare decât greutatea atomică normală era bombardat cu protoni pentru a fi produsă antimaterie; deasupra acestei camere de ardere, exista un tub central care funcționa ca un dispozitiv de ghidare ondulatorie menit să propage „un câmp gravitațional". Acest câmp, afirmă Lazar, este utilizat pentru a îndoi timpul și spațiul astfel încât vehiculul să fie capabil să parcurgă distanțe uriașe aproape instantaneu. El deformează în mod selectiv spațiul în direcția înspre care este orientat. Apropiindu-și astfel spațiul îndepărtat, vehiculul se deplasează în interiorul acelui spațiu. Întrerupând apoi generatorul, i se permite acelui spațiu să se retragă între limitele alcătuirii sale inițiale, luând cu sine instantaneu și vehiculul — fără să mai fie nevoie ca acesta să traverseze întinderile intermediare de spațiu. Lazar a fost acuzat că este un maniac sau/și un agent de dezinformare, însă nici una dintre aceste acuzații nu a fost dovedită.[48]

Reprezintă oare câmpurile de deformare a timpului sau spațiului factorii care asigură energia O.Z.N.-urilor? Constituie ele cauza opririlor bruște ale vehiculelor? Ar putea fi ele „vinovate" de provocarea căderilor de energie ale locuințelor, orașelor, uneori chiar statelor întregi, în timpul apariției O.Z.N.-urilor?

Pe 14 noiembrie 1957, s-a produs o cădere de energie electrică pe o suprafață de „șapte kilometri pătrați" în Tamaroa, Illinois; această cădere de energie electrică, ce a durat zece minute, a survenit imediat după ce un O.Z.N. a emis un fulger strălucitor.[49, 50]

După numai 11 zile, orașul brazilian Mogí Mirim a fost scena unei pene de curent provocate de O.Z.N.-uri. Trei O.Z.N.-uri strălucitoare, în formă de disc, au zburat pe deasupra orașului și peste tot s-a oprit curentul. Un *pattern* important a fost înregistrat în acest caz: intensitatea căderii de curent a fost invers proporțională cu distanța față de O.Z.N.-uri. Luminile aflate la mare depărtare de O.Z.N.-uri doar s-au estompat.[51]

Un alt caz important a avut loc de asemenea în Brazilia. În momentul în care un O.Z.N. sferic, strălucitor și silențios a trecut pe deasupra firelor electrice, luminând întreaga zonă, dispozitivele automate de la centrala electrică Uberlandia și de la o altă centrală electrică din apropiere au întrerupt fluxul de curent către toate conductele principale. După ce O.Z.N.-ul a dispărut la orizont, dispozitivele au deblocat automat circulația fluxului de curent, făcând ca toate centralele electrice să funcționeze normal. Acest incident a avut loc în ziua de 17 august 1959.[52]

Pe 18 aprilie 1962, curentul electric s-a întrerupt la o centrală secundară din Eureka, Utah, pe tot timpul celor 42 de minute în care un O.Z.N. a stat în apropierea ei. Apoi O.Z.N. -ul a decolat și a fost urmărit de rachete teleghidate până când acestea l-au interceptat și au provocat explozia sa deasupra zonei Mesquite Range, la 100 de kilometri sud de Reno, Nevada. Strălucirea exploziei a luminat străzile din Reno și a fost văzută pe suprafața a cinci state. În acele clipe era înregistrată pe radar — întregul episod fusese urmărit prin radar de la New York.[53]

Manuel Arias și soția sa au văzut un O.Z.N. cilindric, strălucitor, planând deasupra unei rețele electrice în timpul unei întreruperi de curent. Incidentul s-a petrecut la Nicanor Olivera, în Buenos Aires, pe data de 31 august 1978, la ora 9:50 seara. Alți martori au raportat apariții asemănătoare în timpul aceleiași pene de curent.[54]

În Argentina au avut loc mult mai multe astfel de întreruperi de curent datorate aparițiilor O.Z.N.-urilor. Au fost văzute O.Z.N.-uri și când s-a întrerupt curentul electric în Salta, pe 22 iulie 1958, 22 ianuarie 1959 și 22 iunie 1959.[55, 56, 57] În Cordoba s-a petrecut același lucru pe 6 septembrie 1978, iar Roberto Francisco Torres a raportat că a văzut un O.Z.N. oval, cu o calotă și cu niște „feres-

tre" luminate, exact în timpul unei pene de curent ce a avut loc la Venado Tuerto, Santa Fe.[58]

Pe 2 septembrie 1965, la miezul nopții, sergentul Robert Mark și doi piloți se aflau la poarta principală a bazei Air Force din Pease, lângă Portsmouth, New Hampshire. Au văzut un O.Z.N. silențios, care semăna cu farurile unei mașini, apropiindu-se de postul de pază cu o mare viteză, la circa 100 de metri înălțime. Atunci când trecea pe deasupra diferitelor lumini, acestea se stingeau, pentru a se aprinde apoi din nou când O.Z.N.-ul se îndepărta de ele.[59]

The St. Paul Pioneer Press și alte ziare au publicat relatarea unei întâmplări similare, la care au asistat Nick de Vara și Mark Wilcox, pe data de 26 noiembrie 1965, în St. Paul, Minnesota. Ei au văzut cum o stație de benzină puternic luminată a fost cufundată în întuneric în momentul în care un O.Z.N. a zburat pe deasupra ei, iar apoi s-a luminat din nou când acesta s-a îndepărtat. O.Z.N.-ul avea niște lumini albastre care clipeau și emitea fulgere albastre la fel de strălucitoare ca flama unui aparat de sudură. Ofițerii de poliție și cetățenii obișnuiți au raportat Companiei Electrice Northern States că au asistat la o pană de curent în momentul în care cele două O.Z.N.-uri au zburat pe deasupra zonei respective, emițând fulgere albastre și portocalii. Compania n-a descoperit nici o cauză a acestei întreruperi de curent.[60]

Guvernatorul Emilie Riva Palacie, primarul Valentin L. Gonzales, generalul Rafael Enrique Vega și majoritatea locuitorilor orașului Cuernavaca din Mexic au observat un O.Z.N. în formă de disc, strălucitor, zburând și apoi planând la mică altitudine deasupra orașului. Curentul electric a căzut, timp de câteva minute, în tot orașul atunci când O.Z.N.-ul plana deasupra sa, iar apoi a revenit când acesta „s-a înălțat fulgerător ieșind din raza privirii". Incidentul s-a petrecut în ziua de 23 septembrie 1965.[61, 62]

Robert Moses, Robert McCambly și mulți alții din orașul Dorchester, Massachusetts au văzut în ziua de 12 aprilie 1966 un O.Z.N. oval, cu o cupolă și cu mai multe lumini în jurul părții de jos, ce-și schimba culoarea de la roșu la alb și verde; această apariție a coincis cu o pană de curent. O.Z.N.-ul a executat mai multe manevre, iar apoi a aterizat pe acoperișul școlii elementare Wendell Holmes.[63] Cu puțin înainte de miezul nopții, pe 18 ianuarie 1967, un O.Z.N. strălucitor, cu o cupolă, a fost văzut planând deasupra orașului Williamstown, chiar în timpul unei pene de curent.[64]

Uneori există foarte mulți martori care au asistat la astfel de căderi de curent datorate apariției unor O.Z.N.-uri. Pe data de 5 ia-

nuarie 1969, la ora 9:00 seara, sute de locuitori din micile orașe din jurul lui Jacksonville, Florida au observat pe cer mai multe lumini de diferite culori. Până la 9:30, avusese loc o serie de căderi de curent.[65]

Sute de oameni au văzut în Florida, Uruguay, în anul 1981, un O.Z.N. în formă de glob, cu mai multe lumini colorate, făcând volte pe cer, pe tot timpul unei pene de curent ce a durat 18 minute.[66]

În ziua de 3 august 1958, în majoritatea cartierelor Romei, s-a întrerupt curentul electric până când un O.Z.N. strălucitor, de mari dimensiuni, s-a îndepărtat.[67, 68]

Specialiștii de la Compania electrică a orașului Bogotă nu au descoperit nici o cauză a căderii de curent electric care a lăsat două milioane de locuitori în întuneric imediat după ce mai multe O.Z.N.-uri au fost văzute deasupra orașului columbian, la data de 7 septembrie 1966.[69]

Cea mai mediatizată pană de curent din istorie a avut loc în timpul apariției unui O.Z.N., ca efect al acesteia. Pe data de 9 noiembrie 1965, mai multe regiuni din Canada și întreaga arie de nord-est a Statelor Unite, inclusiv New York-ul, au fost lăsate fără lumină întreaga noapte. Sute de oameni au fost blocați în metrou sau în lift. Mai multe O.Z.N.-uri au fost văzute înaintea, în timpul și ulterior acestei pene de curent. Weldon Ross, instructor de zbor, și elevul său, James Brooking, au raportat că au văzut un O.Z.N. sferic, strălucitor, de culoare roșie, deasupra firelor electrice de la Centrala din Niagara Falls.[70] În zori, celebrul actor Stuart Whitman a auzit un șuierat deasupra ferestrei sale de la etajul 12 al unui zgârie-nori din New York City. A văzut un O.Z.N. portocaliu și unul albastru și a auzit un fel de avertisment (în engleză) că „pana de curent a reprezentat doar o «demonstrație»".[71]

Literatura O.Z.N. conține sute de asemenea relatări, similare celor pe care le-am enumerat. Martori de pe întreg cuprinsul globului, care nu au auzit niciodată unul de altul și care habar n-aveau de fenomenul O.Z.N., au raportat niște incidente identice. Sceptici care protestează că un raport nu conține date suficiente, că altul provine dintr-o sursă indirectă, sau că altul nu poate fi luat în considerație întrucât martorul nu mai este în viață — aceste persoane sceptice scapă din vedere tocmai elementul esențial al întregii problematici — și anume, faptul că ponderea colectivă a dovezilor este cu mult prea mare pentru a putea fi ignorată, indiferent câți martori ar putea fi discreditați și indiferent câte informații ar decide cineva să nu fie băgate în seamă.

Cred că eșecul nostru în rezolvarea enigmei O.Z.N. — după aproape jumătate de secol de investigații — nu provine dintr-o sărăcie a datelor, ci din refuzul de a accepta acele date pe care le avem.

Aceste căderi de curent electric constituie niște exemple elocvente. O mulțime de cercetători insistă în a afirma că ele sunt, fără putință de tăgadă, niște produse derivate de la o anumită formă de propulsie electromagnetică (EM). Însă noi știm că acele câmpuri electromagnetice care sunt suficient de puternice pentru a provoca efectele remarcate la vitezele raportate ar distruge componentele electronice sensibile, având curent de inducție; de asemenea, ele ar cauza, mai mult ca sigur, distrugerea definitivă a sistemelor de distribuție electrică. Transformatoarele ar exploda, circuitele s-ar topi, filamentele s-ar arde. Peste tot ar fi imprimată signatura magnetică. Dispozitivele de întrerupere automată a curentului electric ar rămâne blocate până la repunerea lor în funcțiune de către angajații companiilor electrice; dimpotrivă, ele au intrat din nou în funcțiune fără nici un impuls exterior.

Însă nici un asemenea incident nu a fost raportat. Cu alte cuvinte, ipoteza EM și datele deținute nu se potrivesc.

În orice caz, existența unor câmpuri de dilatare a timpului în jurul unor O.Z.N.-uri ar putea explica mai ușor astfel de căderi de curent. Dacă un circuit principal ar fi afectat, în momentul în care câmpul ar fi îndepărtat, curentul ar putea să circule din nou, asigurând alimentarea cu energie. Acest lucru s-a întâmplat în numeroasele incidente în care penele de curent au fost asociate cu prezența unor O.Z.N.-uri — spre stupefacția angajaților de la companiile electrice, care, câteodată, sunt incapabili să descopere cea mai mică defecțiune la vreunul dintre echipamentele afectate.[72]

Ar fi oare posibil ca lucrurile pe care ființele extraterestre de la bordul O.Z.N.-urilor le spun pământenilor răpiți să fie de fapt întemeiate? Ar putea ei într-adevăr „să distorsioneze timpul, așa cum îl percepem noi, accelerându-l, încetinindu-l sau oprindu-l?" Poate că ar fi trebuit să ascultăm cu mai mare atenție cuvintele lui Betty Andreasson, atunci când a declarat: „Pentru ei, viitorul și trecutul sunt la fel ca ziua de azi. Timpul lor nu este la fel ca timpul nostru, însă ei cunosc particularitățile timpului nostru. Ei pot să dea timpul înapoi".

Ipoteza potrivit căreia O.Z.N.-urile pot genera câmpuri capabile să dilate timpul nu intră în conflict cu datele pe care le-am analizat atâta vreme. Ea propune și o explicație pentru preocuparea ființelor din O.Z.N.-uri față de Timp, precum și un mecanism

pentru modul lor de „scurtcircuitare" a vehiculelor și orașelor — mecanism cu mult mai plauzibil în raport cu alte teorii, mai populare. Poate însă această ipoteză să ne explice motivațiile „experimentelor de reproducere"? Și cum rămâne cu miile de rapoarte care conțin relatări ale altor fenomene stranii — anomalii fotografice, manevre „imposibile", dispariții, metamorfoze? Pot oare aceste câmpuri de dilatare a timpului să le explice și pe ele?

Note

1. Allan Hendry, *The UFO Handbook* (Tratatul O.Z.N.) (Garden City, New York: Doubleday & Company, Inc., 1979), p. 190.

2. Extras din *Flying Saucer Review* (Revista farfuriilor zburătoare), 66, nr. 6 și relatat de Jacques Vallée, *Passport to Magonia* (Pașaport către Magonia) (Chicago: Henry Regnery Co., 1969), pp. 320–321.

3. Hynek, *Experience*, p. 127.

4. Extras din *Saucer News* (Noutăți despre farfuriile zburătoare), febr.-mart. 1958 și relatat de Alexander D. Mebane, „The 1957 Saucer Wave in the United States" (Valul de apariții ale farfuriilor zburătoare din 1957 în Statele Unite), addenda la Michel, *Straight Line Mystery*, p. 263.

5. Hynek, *Experience*, pp. 124–125.

6. Paris Flammonde, *UFO Exist!* (O.Z.N.-urile există!) (New York: G.P. Putnam's Sons, 1976), pp. 289–290.

7. Hynek, *Experience*, pp. 124–125.

8. Flammonde, *op. cit.*, p. 290.

9. Michel, *Straight Line Mystery*, pp. 150–151.

10. *Ibid.*, p. 160.

11. *Ibid.*, p. 158.

12. Fowler, *The Andreasson Affair*, pp. 164–166.

13. Coral și Jim Lorenzen, *Flying Saucer Occupants* (New York: Signet-New American Library, Inc., 1967), p.112.

14. John A. Keel, *UFOs: Operation Trojan Horse* (O.Z.N.-urile — operațiunea „Calul troian") (New York: G.P. Putnam's Sons, 1970), p. 211.

15. Lorenzen, *Occupants*, pp. 126–127.

16. Blum, *Beyond Earth* (Dincolo de Pământ), p. 102.

17. Vallée, *Magonia*, p. 243.

18. Coral E. și Jim Lorenzen, *UFOs: The Whole Story* (O.Z.N.-urile — întreaga istorie) (New York: Signet-New American Library, Inc., 1969) pp. 223–225.

19. Michel, *Straight Line Mystery*, pp. 157–158.

20. Hynes, *Experience*, pp. 123–124.

21. Frank Edwards, *Flying Saucers: Serious Business* (Farfuriile zburătoare – o problemă serioasă) (New York: Lyle Stuart, Inc., 1966; reeditare în New York: Bantam Books, Inc., Grosset & Dunlap, Inc., 1966), p. 13.

22. Hynek, *Experience*, pp. 125–126.

23. Din *La Crónica* (Buenos Aires, Argentina), 29 sept. 1978, relatat de Alex Evans, „Close Encounters in Argentina" (Contacte directe în Argentina), *UFO Report*, sept. 1979, pp. 20, 58.

24. R.H.B. Winder, „Vehicle Stoppage at Hook" (Oprirea unor vehicule la Hook), în *Encounter Cases From Flying Saucer Review* (Cazuri de contact din Revista farfuriilor zburătoare), editor Charles Bowen (New York: Signet-New American Library, Inc., 1977), pp. 11–17.

25. Stringfield, *Situation Red* (Doubleday), pp. 9–10.

26. Lorenzen, *Startling Evidence*, pp. 153–155.

27. Edwards, *Serious Business*, p. 31.

28. Extras din *Sovietskaia Latvia*, dec.1967 și *Veac Nou*, 28 nov.1968, relatat de Ion Hobana și Julien Weverbergh, *UFOs From Behind The Iron Curtain* (O.Z.N.-urile în spatele Cortinei de Fier), traducător A.D. Hills (London: Souvenir Press Ltd., 1974), reeditare în New York: Bantam Books, Inc., 1975), p. 289.

29. Lorenzen, *Startling Evidence*, pp. 164–174.

30. Nigel Blundell și Roger Boar, *The World's Greatest UFO Mysteries* (Cele mai mari mistere O.Z.N. ale lumii) (London: Octopus Books Limited, 1983; reeditare în New York: Berkley Books, 1990), pp. 14–16.

31. Raymond E. Fowler, *UFOs: Interplanetary Visitors* (O.Z.N.-urile — vizitatori interplanetari) (Jericho, New York: Exposition Press, 1974), pp. 101–103.

32. Keel, *Trojan Horse*, p. 63.

33. Saunders, *op. cit.*, p. 177.

34. *Ibid.*, pp. 229–230.

35. Michel, *Straight Line Mystery*, p. 175.

36. Vallée, *Magonia*, pp. 267–268.

37. Lorenzen, *The Whole Story*, pp. 95–96.

38. Brad Steiger, *Strangers from the Skies* (Străinii din ceruri) (London: Universal-Tandem Publishing Co. Ltd., 1966; reeditare în London: Tandem Publishing Ltd., 1975) pp. 126–128.

39. Coral și Jim Lorenzen, *UFOs Over The Americas* (O.Z.N.-urile deasupra Americilor) (New York: Signet-New American Library, Inc., 1968), pp. 25–27.

40. Hobana, *op. cit.* p. 271.

41. Associated Press, „Forrest Constable Chases UFO Through Two Counties" (Ajutorul de șerif Forrest vânează un O.Z.N. prin două districte), *Mobile* (Alabama) *Register*, 9 oct. 1973; reeditat în Blum, *Beyond Earth*, pp. 27–28.

42. Richard Hall, „Woman Says UFO Restarted Her Auto" (Martora declară că O.Z.N.-ul i-a pus din nou mașina în funcțiune), *Skylook*, feb. 1976, p. 10. Trebuie menționat și faptul că ulterior, în timpul primăverii, mașina a avut probleme cu motorul, iar distribuitorul ei a trebuit să fie înlocuit.

43. Jean-Luc Vertongen, „The Vilvorde Humanoid", *Inforespace*, nr.18 (Bruxelles, 1974); reeditare în *Flying Saucer Review*, 20, nr.6 (1974), pp. 13–17, 22, traducător Gordon Creighton.

44. Roberto Pinotti, „Landing E.M. Effects and Entities at Torrita di Siena", traducător Maurizio Verga, *Flying Saucer Review*, 25, nr. 4 (1979), pp. 3–6.

45. Paul Davies, *Other Worlds* (Alte lumi) (New York: Simon & Schuster, 1980), p. 190.

46. *Ibid.*, pp. 41–42.

47. H.G. Wells, *The Time Machine: An Invention* (Holt, 1895).

48. Timothy Good, *Alien Liaison* (Contactul extraterestru) (London Century, 1991; reeditare în London: Arrow Books Limited, 1992), pp. 147–186.

49. Binder, *What We Really Know*, p. 76.

50. Donald E. Keyhoe, *Aliens From Space* (Străinii din Spațiu) (Garden City, New York: Doubleday & Co., Inc., 1973, p. 207.

51. Edwards, *Serious Business*, p. 144.

52. Lorenzen, *Startling Evidence*, pp. 179–180.

53. Edwards, *Serious Business*, pp. 151–152.

54. Evans, *op. cit.*, p. 58.

55. Edwards, *Serious Business*, p. 144.

56. Keyhoe, *op. cit.*, p. 207.

57. Lorenzen, *Startling Evidence*, p.178.

58. Evans, *op. cit.*

59 Fawcett, *Clear Intent*, pp. 58–59.

60. Edwards, *Serious Business*, p. 149.

61. Keyhoe, *op. cit.*, p. 207.

62. Edwards, *Serious Business*, p. 145.

63. Extras din *Flying Saucer Review*, 66, nr. 4, în relatarea lui Vallée, *Magonia*, pp. 328–329.

64. Fowler, *The Andreasson Affair*, p. 163.

65. Keel, *Trojan Horse*, p. 162.

66. „UFO Update: Turn Off the Lights" (Informații la zi în fenomenul O.Z.N.- „Stingeți luminile!"), *UFO Annual Report*, 10, nr.1 (1981), p. 10.

67. Edwards, *Serious Business*, p. 144.

68. Keyhoe, *op. cit.*, p. 207.

69. Steiger, *Flying Saucers Are Hostile*, p. 69.

70. Edwards, *Serious Business*, pp. 145–148.

71. Extras din *Flying Saucer Review*, 66, nr. 6, în relatarea lui Vallée, *Magonia*, p. 320.

72. Fuller, *Incident at Exeter*, p. 204.

5

Am examinat numeroase așa-zise fotografii. Majoritatea au o valoare științifică redusă (obiectul se află la o distanță prea mare, nu există cadru de referință, imaginea e neclară etc.), chiar dacă sunt „originale"...

Dr. J. Allen Hynek[1]

Unde sunt fotografiile?

După al doilea război mondial, un mare număr de O.Z.N.-uri au fost văzute de către persoane care aveau aparate de fotografiat. Însă fotografiile clare, luate de aproape, ale O.Z.N.-urilor sunt rare. După ce se elimină farsele și falsurile cunoscute sau pretinse, ceea ce rămâne din colecția cu fotografii disponibilă pentru cercetare este o serie de instantanee cu obiectivul aflat la mare distanță și devenit astfel, datorită expunerii improprii, o pată incertă.

Mulți dintre cei care preferă să conteste realitatea existenței O.Z.N.-urilor utilizează acest argument pentru a-și sprijini teza: „O.Z.N.-urile nu există, pentru că dacă ar exista, am dispune de fotografii clare ale lor". Aceasta este o concluzie pripită, din mai multe motive.

În primul rând, multe din acțiunile extratereștrilor de la bordul O.Z.N.-urilor (cum ar fi căutarea unui loc de aterizare în regiuni izolate și la miezul nopții, precum și decolarea O.Z.N.-urilor după ce au fost văzute) arată că ei doresc să se mențină în penumbră. De asemenea, ei au demonstrat cu prisosință că au capacitatea de a paraliza vehiculele, mințile și trupurile persoanelor care le-au perceput prezența. Este foarte posibil ca ei să utilizeze o tehnologie superioară pentru a-i împiedica în mod sistematic pe martori să obțină fotografii clare — pur și simplu, deoarece ei nu vor ca noi să fim în stare să dovedim existența lor. Mai multe motive ale acestei atitudini vor deveni explicite în capitolele următoare.

În al doilea rând, noi *avem* fotografii clare ale O.Z.N.-urilor. Unele dintre acestea — cum sunt cele de-acum celebre făcute de Eduard (Billy) Meier și Ed Walters, care au fost contactați de către ființe extraterestre — sunt suspectate de multă lume că ar fi false, însă acest lucru n-a fost niciodată dovedit. De fapt, lucrurile stau exact pe dos. Jim Dilettoso și Gem Cox, experți în analiză fotografică, au declarat public — în cadrul Conferinței Naționale „New Age and Truth about UFOs", desfășurată în luna martie a anului 1992, la San Diego (după ce au examinat fotografiile lui Meier prin cele mai sofisticate mijloace tehnice, pentru a le stabili autenticitatea) — că „Nu se mai pune problema dacă să *credem* că aceste fotografii sunt originale. De fapt, noi *știm* că ele sunt originale". Multe alte fotografii ale O.Z.N.-urilor au fost examinate de către echipe de experți — ca și persoanele care le-au realizat — și declarate a fi originale. Eu însumi am văzut câteva dintre ele, și pot să vă spun că cei care declară că ele nu există fac o mare greșeală.

Faptul că dispunem chiar și de atâtea fotografii este remarcabil, dacă ne gândim cât de puține fotografii există cu accidente ale unor vehicule. Astfel de coliziuni au loc în sute de cazuri zilnic, și totuși aproape că nu există deloc fotografii ale lor. Precum întâlnirile de gradul III, ele constituie întotdeauna niște evenimente neprevăzute. Nimeni nu le plănuiește. Nimeni nu știe când urmează să se producă. Nimeni nu vrea ca ele să aibă loc. Intervalul producerii lor este extrem de scurtă — câteva secunde sau chiar mai puțin. Experiențele prin care trec victimele sunt deseori șocante, traumatizante și înfricoșătoare. Ultimul lucru la care s-ar putea gândi cineva când asistă la producerea unui accident ar fi să-l fotografieze.

Contactele cu O.Z.N.-urile au loc deseori, de asemenea, în câteva secunde și sunt la fel de șocante pentru martorii oculari. Nu constituie așadar o surpriză faptul că puțini dintre cei care au asupra lor aparate de fotografiat au prezența de spirit să le utilizeze.

În ziua de 3 aprilie 1967, John Keel, ziarist cu experiență și ozenolog rutinat, și-a parcat mașina în vârful unui deal izolat în apropiere de Gallipolis Ferry, Ohio, acolo unde fuseseră văzute mai multe O.Z.N.-uri. Era ora 1:35 dimineața. Un obiect circular, strălucitor, având mai multe culori, cu partea de sus verde și având în vârf o lumină roșie, iar de jur împrejur „hublouri" roșii, a zburat „la câteva sute de metri" de Keel, deasupra străzii Five Mile Creek*.

* *creek* = golf (*n. tr.*)

Cu toate că aşteptase exact acest moment şi avea la îndemână un aparat de fotografiat, Keel a fost luat prin surprindere. Nu s-a gândit să utilizeze aparatul, până când a fost prea târziu s-o mai facă. Câteva secunde mai târziu, O.Z.N.-ul s-a îndepărtat, iar Keel s-a gândit probabil că şi-a făcut-o cu mâna lui. Unica sa „înregistrare" a incidentului a reprezentat-o o uşoară conjunctivită (iritaţie a ochilor) ce a durat mai multe zile.[2]

Pe data de 16 iulie 1975, Betty Bodian a observat o sferă strălucitoare ciudată, de culoare albă, deasupra portului Provincetown (Cape Cod). La o distanţă de 5 kilometri, Dan şi Jan Boynton (proprietari, editori, publicişti şi fotografi ai publicaţiei *Provincetown Advocate)* au zărit un obiect similar în acelaşi loc şi în acelaşi interval de timp, circa două minute, fără a se gândi să-l fotografieze — cu toate că aparatul lor de fotografiat se afla pe scaunul din spate de la maşină.[3]

În Cascade County, Montana, căpitanul Keith Wolverton nu a avut timpul necesar pentru a fotografia O.Z.N.-ul pe care l-a observat în seara zilei de 11 noiembrie 1975. Împreună cu un adjunct al său, el mergea cu maşina din Missoula, Montana, către Great Falls cu 80 de km/h, când deodată „o lumină portocalie, de foarte mari dimensiuni, a coborât din cer, luminând ambele părţi ale şoselei". A trecut ca o săgeată pe deasupra şoselei la o înălţime de 60 de metri, parcurgând distanţa „dintre cele două linii ale orizontului în patru secunde". Echipajul transporta un echipament fotografic în valoare de mii de dolari, însă incidentul s-a derulat cu prea mare rapiditate pentru ca vreunul dintre ei să poată utiliza acest echipament.[4]

Anul următor, un soldat din Idaho, Dennis Abrams, a derapat cu maşina ieşind de pe şosea când a văzut, la ora 1:00 noaptea, un obiect oval, luminând puternic, după toate aparenţele, prin propria energie şi având o culoare verde palid, apărând de după nişte copaci şi planând, fără a face nici cel mai mic zgomot, la vreo 20 de metri înălţime. Abrams se afla atunci la 7–8 kilometri nord-est de centrul comercial Soda Springs. A luat legătura prin radio cu un ofiţer aflat la vestul oraşului, care a văzut înspre nord o lumină de culoare roz-portocalie. Ambii martori dispuneau de aparate de fotografiat în stare de funcţionare, însă nici unul dintre ei nu s-a gândit să-şi utilizere propriul aparat.[5] (Caporalul E. H. Christensen a observat O.Z.N.-ul la zece secunde după ce acesta trecuse de locul în care se afla Abrams.[6] Distanţa respectivă a fost aşadar parcursă cu o viteză de circa 1150 km/h.)

Recent, un alt cercetător rutinat și scriitor ozenolog a fost surprins „cu pantalonii în vine". Bob Oechsler a fost înainte specialist la NASA. În calitate de director al Departamentului central al MUFON, el era, fără nici o îndoială, conștient de faptul că atât Keel cât și ceilalți martori rataseră ocazia de a surprinde pe peliculă O.Z.N.-uri. În luna decembrie a anului 1988, el călătorea, împreună cu Ed Walters (care fusese mai demult contactat de către ființele extraterestre), în camionul acestuia, traversând Three Mile Bridge* către Pensacola, Florida. La un moment dat, ei au observat pe partea stângă un obiect zburător neidentificat, care se afla la numai 60 de metri de ei și zbura nu mai sus de 15 metri. Se afla atât de aproape, încât au putut să vadă cum partea lui de jos, de culoare portocalie și strălucind puternic, se reflecta în apele golfului. L-au urmărit cu privirea până ce acesta s-a făcut nevăzut, după vreo două-trei minute, lângă un stâlp de pod din Pensacola. Un aparat foto automatic se afla în tot acest timp pe genunchii lui Oechsler; nici el și nici Walters nu s-au gândit să-l folosească, până când obiectul s-a îndepărtat.[7]

Alți martori au reușit să realizeze fotografii ale O.Z.N.-urilor, însă numai pentru ca acestea să fie apoi confiscate. Ralph Mayher, fotograf al Corpului de Marină, a făcut 12 metri de peliculă de 16 milimetri înregistrând un O.Z.N. strălucitor care a trecut pe deasupra orașului Miami, Florida, în ziua 29 iulie 1952. A sunat apoi la Stația Aeriană a Marinei, iar de acolo a fost trimis un ofițer care i-a luat filmul. Au fost trimise mai multe cópii la Air Force; ulterior, oficialitățile de aici au negat că ar fi primit vreodată asemenea cópii. Mayher a contactat atunci Stația Aeriană a Marinei. Ofițerul comandant i-a transmis prin telegraf că „filmul său cu farfuria zburătoare" fusese expediat la Air Force la două zile după ce el îl realizase.[8] În 1975, William Spaulding, de la Ground Saucer Watch**, a trimis un chestionar la CIA și a aflat că anumite date referitoare la acest film fuseseră codificate sub clasificarea *top secret*.[9]

Martorii sunt deseori abordați de unul sau mai mulți indivizi care le cer atât pozele, cât și negativele, la câteva ore sau zile după ce ei au fotografiat O.Z.N.-uri. Aceste persoane declară adesea că reprezintă Air Force, NORAD sau un alt serviciu guvernamental; iar acest serviciu neagă, invariabil, că ei ar fi fost vreodată angajați în cadrul său. Dacă martorul refuză să predea fotografiile, deseori

* „Podul de trei mile". (*n.tr.*)

** (aprox) Observatorul terestru al obiectelor zburătoare. (*n. tr.*)

este amenințat. Uneori, el descoperă mai târziu că acestea au dispărut din locul unde le ascunsese.

Fotografiile cu O.Z.N.-uri sunt în mod frecvent „pierdute" datorită serviciilor poștale, „rătăcite" după ce au fost expediate agențiilor guvernamentale etc., cercetătorii ozenologi primesc deseori colete prin poștă de la persoane care au fost contactate de extratereștri; ei descoperă însă că acestea au fost deschise în tranzit și că fotografii importante au fost subtilizate. Martorii care expediază originalele pe adresa Air Force se plâng apoi că au primit înapoi niște copii mizerabile. Cercetătorii citează chiar peripețiile la care au fost supuși cei ce au developat filmele respective; după cum arată Leonard Stringfield, aceștia „au jucat un rol intermediar secret în monitorizarea filmelor cu O.Z.N.-uri".[10]

O mare parte din aceste activități dubioase sunt prestate, fără nici o îndoială, de către agenți de la serviciul de informații al Air Force, CIA sau alte agenții guvernamentale. Însă există și un alt aspect al acestei probleme. În multe cazuri, pretinșii colecționari de fotografii sau alte dovezi referitoare la O.Z.N.-uri se dau de gol cerând informații despre un contact extraterestru ce a avut loc într-o regiune izolată, la miezul nopții, *înainte* ca martorul să fi relatat cuiva experiența prin care a trecut. Acești vizitatori misterioși, porecliți „oamenii în negru", vor fi înfățișați mai detaliat în cuprinsul capitolului 11.

Chiar și luând în considerație toate aceste circumstanțe, oricine poate vedea că numărul fotografiilor în care O.Z.N.-urile sunt focalizate de la mare distanță îl depășește cu mult pe cel al instantaneelor în care obiectivul e fixat de aproape — și aceasta nu atât pentru că primele au fost făcute în mai multe rânduri, ci mai ales deoarece *cu cât un aparat foto se află mai aproape de O.Z.N., cu atât e mai puțin probabil ca el să funcționeze în mod corespunzător.* Keel menționează mai multe cazuri în care aparatele de fotografiat nu au funcționat. Într-unul dintre acestea, un cameraman de la o stație de televiziune din New York a fotografiat un O.Z.N., însă ulterior filmul developat nu mai arăta nimic. Într-un alt caz, fotograful profesionist Daniel Drasin, care încerca să realizeze un film despre O.Z.N.-uri în regiunea Point Pleasant din Virginia de Vest, nu și-a putut folosi echipamentul fotografic, ce dispunea de baterii, pentru a fotografia niște lumini pe care le văzuse pe cer. Mai târziu, a crezut că a prins totuși câteva imagini, însă filmul a fost „voalat din greșeală" când l-a trimis la New York pentru a fi developat.[11, 12]

Tom Winfield, reporter la publicația *Constitution* din Atlanta, s-a îndreptat grabnic spre un motel din Gainsville, Georgia, în ziua de 14 iulie 1964, la ora 11:00 noaptea. Un angajat al acestui motel zărise un O.Z.N. portocaliu, în formă de castron, care părea că licărește. Acesta a zburat cu o mare viteză, a planat, a zburat înapoi și pe urmă a țâșnit ca o săgeată în sus făcându-se nevăzut. Winfield a fotografiat toate aceste manevre, dar când filmul a fost developat, nu mai exista pe el nici o imagine.[13]

Încercările a doi ofițeri de poliție de a fotografia O.Z.N.-uri, pe data de 12 august 1972, ora 2:00 dimineața, în Gem, Kansas, au fost zadarnice. John Calkins a fost trezit de lătratul unor câini. În acel moment, a văzut un O.Z.N. în formă de farfurie, strălucitor și cu o cupolă în vârf, având cam 10 metri diametru, aterizând pe o clădire din Quonset, cam la 50 de metri de rulota sa. Făcea un zgomot foarte ascuțit, care, după cât se pare, îi stârnise câinele, și lumina întreaga zonă. A văzut de asemenea alte două O.Z.N.-uri strălucitoare. Atunci a chemat poliția.

Ofițerii de poliție Paul Carter și Dennis Brown din Colby au răspuns apelului, urmărind luminile până la locuința lui Calkins. Amândoi au văzut de aproape O.Z.N.-urile. Carter și-a folosit tot filmul din aparatul său Polaroid, iar Brown și-a consumat și el filmul din Instamatic-ul său, însă nici unul nu a izbutit să obțină apoi vreo fotografie a O.Z.N.-urilor. Carter a văzut un O.Z.N. planând deasupra unui câmp, luminând puternic în jur, iar apoi țâșnind în sus fulgerător și pierind din vedere în mai puțin de trei secunde; în tot acest timp, scotea un „șuierat" și își diminua strălucirea luminii.[14]

Este oare posibil ca aceeași forță invizibilă care oprește automobilele să poată provoca și proasta funcționare a aparatelor de fotografiat? Poate că da. În ziua de 5 aprilie 1967, la Point Pleasant, Virginia de Vest, aparatul foto al unui reporter a încetat să mai funcționeze exact în momentul în care un O.Z.N. strălucitor a trecut pe deasupra, la o înălțime între 30 și 60 de metri. De asemenea, exact în același moment, mașinile au ieșit din funcțiune.[15] Poate că tocmai mașinile reprezintă cheia acestei probleme. Poate că acele câmpuri de distorsionare a timpului au funcționat și în cazurile de față.

Faptul că nu am descoperit încă modul de distorsionare a timpului prin producerea unui astfel de câmp nu implică în nici un fel că, atunci când un asemenea câmp va fi descoperit, el va contrazice legile fizicii. Nu avem nici un motiv să ne îndoim că el se va conforma aceleiași legi a proporționalității inverse ce guvernează

și alte câmpuri — aceea care spune că puterea unui câmp este invers proporțională cu pătratul distanței față de sursa lui.

Dacă acest fapt e adevărat, atunci diafragma oricărui aparat foto aflat aproape de un O.Z.N. (și deci sub influența câmpului acestuia) ar funcționa la o viteză diferită față de cea a unui aparat situat la o anumită distanță. Dacă timpul din interiorul câmpului ar trece foarte încet, diafragma s-ar deschide foarte lent. Filmul ar putea fi așadar supraexpus. Dacă timpul ar trece foarte repede, filmul ar putea să nu fie deloc expus. Timpul de reacție al emulsiei înseși ar fi, bineînțeles, de asemenea modificat, după cum s-ar întâmpla și cu ritmul în care fotograful ar realiza instantaneele. În funcție de puterea câmpului și de proximitatea aparatului foto, lentila, diafragma și filmul acestuia ar putea fi, de fapt, în trei zone temporale diferite. Oricine e familiarizat cu știința fotografică poate realiza că o fotografie clară, în asemenea circumstanțe, ar putea fi obținută numai printr-o coincidență de întâmplări fericite.

Invers, aparatul aflat la o distanță suficient de mare pentru a se situa efectiv în afara sferei de influență a câmpului de distorsiune temporală nu ar fi în nici un fel afectat. Așadar, fotografiile realizate de la distanță ar putea fi obținute mult mai ușor.

Asemenea probleme legate de funcționarea aparatelor de fotografiat au survenit, cel târziu, încă din data de 14 septembrie 1908. În noaptea acelei zile, la Worcestershire, în Anglia, David Packer a fotografiat ceea ce-i părea a fi o priveliște auroral ă ca un fel de nor, foarte difuză. După ce a fost developat, a ieșit la iveală „un disc sau sferă mare". N-a fost nicidecum vorba de vreun defect al filmului sau de vreo voalare a acestuia.[16]

O.Z.N.-ul invizibil al lui Packer ar fi putut să emită raze ultraviolete sau infraroșii, ori un alt tip de radiație invizibilă pe care el n-ar fi fost capabil s-o perceapă, dar care a afectat emulsia filmului său.

Două cazuri asemănătoare au fost raportate în Colorado. Pe când Robert Rinker, meteorolog profesionist, fotografia peisaje de iarnă la locuința sa din apropiere de Climax, a realizat în mod accidental fotografia unui O.Z.N. în formă de disc, strălucitor și de mari dimensiuni, având marginile bine evidențiate. El nu văzuse deloc O.Z.N.-ul, însă a aflat de existența acestuia după ce a developat filmul.[17]

O altă fotografie din Colorado provine din Commerce City, o regiune industrială a metropolei Denver. Pe data de 26 octombrie 1967, Dan Kiscaden, în vârstă de 12 ani, a văzut un O.Z.N. sferic, de culoare roșie. A alergat să ia aparatul foto al mamei sale, a făcut cu acesta două poze la lumina zilei, iar apoi a fugit înapoi în casă,

înspăimântat. Imaginile de pe film erau în formă de disc — iar nu rotunde, așa cum le văzuse Dan cu ochii lui.[18]

O altă ocazie ideală a fost irosită în 1952, la Tucson, în Arizona. Două O.Z.N.-uri în formă de disc, părând a fi făcute din metal, au fost mai mult timp văzute de numeroși martori, în timp ce făceau manevre deasupra bazei Air Force din Davis-Monthan. Un ofițer de informații și un sergent au făcut fiecare câte 40 de fotografii, utilizând un film de foarte bună calitate. Imaginile ce au apărut în urma developării filmului arătau niște „pete ovale negre", în locul discurilor metalice pe care le văzuseră martorii.[19]

Gerald Buchert, comandantul poliției din Mantua Village, Ohio, a încercat, fără succes, să realizeze o fotografie clară, în zorii zilei de 17 aprilie 1966. Dale Spaur, deputat din districtul Portage, Wayne Huston, deputat din East Palestine, și alții au urmărit spre Pittsburgh, Pennsylvania, un O.Z.N. în formă de con, strălucitor, la viteze de până la 150 km/h (după ce acesta fusese văzut de sute de oameni în Ravenna sau în apropiere). Având cam 12 metri în diametru, O.Z.N.-ul „părea rotund când era privit de la o distanță mai mică; din depărtare, părea că sunt două farfurii lipite una de alta". De asemenea, părea să aibă o protuberanță de forma unei antene. Din când în când, se ridica foarte rapid sau plana. Buchert a făcut o fotografie, care arăta însă apoi ca o simplă pată.[20]

Un doctor în inginerie aeronautică a întâmpinat aceleași dificultăți în 1950, la Bahia Blanca, în Argentina. Martorul mergea cu mașina pe o șosea izolată, când deodată a dat peste un disc zburător ce aterizase; acesta părea a fi metalic, dar în același timp elastic precum cauciucul. Intrând printr-o trapă deschisă, a simțit un miros ciudat, de ozon și usturoi; a descoperit apoi corpurile a trei umanoizi de mici dimensiuni cu pielea de culoare maro și purtând niște costume impermeabile maronii. S-a speriat și a demarat în trombă spre hotelul său, pentru a le povesti prietenilor experiența prin care trecuse.

Dimineața următoare, ei l-au însoțit în acel loc. Acolo unde aterizase discul mai era doar o grămadă de cenușă caldă încă. Când au atins-o, mâinile li s-au înverzit. Au văzut pe cer un obiect în formă de trabuc și două discuri. Inginerul a făcut cinci fotografii cu cel mai apropiat disc, însă ulterior numai două dintre acestea îl mai arătau, „cu un foarte mic grad de claritate". Discurile au fuzionat cu „trabucul", care s-a făcut roșu aprins, s-a înălțat rapid și a dispărut. Martorii au suferit, timp de mai multe săptămâni, de febră, iritații ale pielii și bășici, numai pe acele porțiuni ale corpului ce fuseseră expuse.[21]

În unele cazuri, filmele sunt voalate de către O.Z.N.-uri. Un martor al acestui fenomen încerca să fotografieze vulturi lângă Jaraba, Zaragoza, în Spania, într-o dimineață de octombrie din anul 1978. Folosea un aparat Canon cu obiectiv de 200 de milimetri și film Kodachrome. Deodată a remarcat niște reflecții de lumină în vizorul aparatului, un sunet slab ca un zumzăit și niște „zimți metalici". A simțit că i se ridică părul în cap; a realizat că aparatul și ceasul i s-au încălzit.

Întorcându-se, a văzut un obiect oval cam de cinci metri în diametru, având de jur împrejur, pe la mijloc, niște protuberanțe de forma unor antene. Obiectul se afla la o distanță de numai 20 de metri. A văzut, de asemenea, două creaturi spălăcite cu o înălțime de peste 1.80 metri. Una dintre acestea purta deasupra o cutie peste care plana o sferă. Cealaltă stătea aplecată deasupra unei țevi metalice din pământ. Vorbindu-le, martorul a simțit că vocea îi este distorsionată. Avea, de asemenea, o senzație de căldură. Creaturile s-au întors în interiorul obiectului zburător. Zumzăitul a devenit mai puternic și O.Z.N.-ul s-a ridicat și a planat cam la doi metri deasupra solului. Martorul a făcut câteva fotografii; în tot acest răstimp, simțea din nou cum părul i se ridică pe ceafă. O.Z.N.-ul s-a ridicat din nou și a dispărut, dar senzația de „metalic" a mai rămas vreo două zile. După developare, filmul arăta complet neclar.[22]

Un alt caz în care filmul a fost voalat s-a petrecut în zorii unei zile de septembrie din anul 1950, în timpul unui zbor deasupra Coreei. Martorul era un mitralior de radar și se afla pe unul dintre cele trei bombardiere din U.S. Air Force, ce se aflau într-o misiune de bombardament. A văzut două umbre uriașe și rotunde pe pământ, iar apoi două O.Z.N.-uri reflectate, având un diametru de peste 180 de metri. Erau de forma unor pălării tip *coolie** și de jur împrejur aveau niște lumini roșii. Zburau cu peste 1500 km/h; la un moment dat s-au oprit și au început să fibrileze** (la această mișcare ciudată nu a participat și o suprafață circulară, de culoare închisă, situată la baza ambelor O.Z.N.-uri). Amândouă obiectele dispuneau de „hublouri" de după care strălucea o lumină verde, ce apoi și-a schimbat culoarea. Filmul din toate cele trei aparate de fotografiat de la bordul avioanelor a fost încețoșat sau supraexpus, *cu toate că aparatele foto nu fuseseră utilizate deloc.*[23]

---

* *coolie* = culi, hamal (în Orient). (*n. tr.*)

** *fibrilație* = fiecare dintre contracțiile (regulate sau nu) pe care le are o fibră sau un grup de fibre musculare. (*n. tr.*)

Bombardierele au fost expuse, după toate aparențele, unui tip de radiație capabil să penetreze carcasa aparatelor și să strice filmul din interiorul acestora. Poate că O.Z.N.-ul emitea raze X asemănătoare celor care ne distrug filmele Polaroid în cabinele din aeroporturi, atunci când uităm să solicităm o verificare de către personalul specializat. Diverse efecte fizice descrise în cazul Jaraba indică, pe de altă parte, un fenomen mai apropiat de formarea microundelor.

Acele imagini care sunt invizibile pentru ochiul nostru dar care apar totuși pe filmul developat, precum și acelea care apar altfel pe film decât s-au revelat ochiului, ar putea fi provocate de către emisii în ultraviolet sau pe frecvențele infraroșii — care, ambele, sunt invizibile dar pot afecta emulsia fotografică.

Alte cazuri oferă numeroase dovezi ce arată că O.Z.N.-urile pot emite radiații electromagnetice pe întreg spectrul de frecvențe — de la unde radio la raze X puternice.

Un astfel de caz s-a terminat cu o adevărată tragedie pentru locuitorii din Walesville, New York. Incidentul a avut loc pe data de 2 iulie 1954, în miezul zilei. Operatorii radar de la baza Air Force din Griffiss au detectat un O.Z.N. la 120 kilometri nord-est de Rome, New York. Un avion Starfire F94-C din cadrul escadronului 27th Fighter Interceptor, pilotat de locotenentul William E. Atkins, a fost deturnat de la misiunea sa de antrenament și direcționat, împreună cu un alt avion cu reacție, către interceptarea obiectului zburător. Observatorul radar al lui Atkins era locotenentul Henry F. Coudon. Atkins și Coudon au localizat O.Z.N.-ul, însă au fost nevoiți să sară cu parașuta atunci când carlinga s-a făcut deodată extrem de fierbinte. Avionul F94-C s-a prăbușit chiar în mijlocul zonei Walesville, omorând patru oameni.[24]

Și alți piloți au simțit pe pielea lor astfel de efecte termice. Pe data de 5 mai 1958, un pilot a fost silit să-și scoată de pe el costumul de zbor în momentul în care s-a apropiat de un O.Z.N. strălucitor, în apropiere de San Carlos, Uruguay.[25]

Unii ozenologi au tras concluzia că avioanele implicate în aceste incidente au fost atacate de către o „armă/rază fierbinte" ce a penetrat în carlingă. Având în vedere faptul că O.Z.N.-urile emiteau un fel de radiație destinată încălzirii, poate chiar în frecvența microundelor, o concluzie mai logică ar fi aceea potrivit căreia piloții au fost victimele unui produs secundar derivat al mecanismelor de propulsie a O.Z.N.-urilor. La urma urmei, ei încercau să intercepteze O.Z.N.-urile, care erau obligate să zboare cu o mare viteză pentru a le evita.

Efectele termice reprezintă niște elemente comune ale întâlnirilor directe cu O.Z.N.-urile. Un francez pe nume Roger Réveillé a simțit acest flux de căldură în apropiere de Troyes, l'Aube, în Franța, pe parcursul marelui val de apariții ale O.Z.N.-urilor ce a fost înregistrat în acea zonă în octombrie 1954. În timp ce mergea pe o potecă din pădurea Lusigny, Réveillé a zărit un O.Z.N. de formă eliptică, cam de 7 metri lungime, chiar deasupra copacilor. Scotea un foșnet ca un stol de porumbei. Réveillé a simțit o mare căldură. Ploua și căldura a dat naștere la o ceață groasă. Se făcuse atât de cald, încât a fost nevoit să dea înapoi. După cincisprezece minute, locul era complet uscat, cu toate că încă mai ploua.[26]

Atât căldura, cât și întreruperea curentului electric figurează într-o relatare ciudată și înfricoșătoare a unui contact direct cu extratereștrii ce a avut loc în Brazilia, pe 4 noiembrie 1957, la ora 2:03 dimineața. Două santinele ce păzeau de sus fortul Itaipu au văzut o lumină strălucitoare, în formă de stea, coborând silențios cu o viteză uluitoare, încetinind, apoi oprindu-se și planând la o înălțime de 35–55 de metri deasupra celui mai înalt foișor. Era un disc având cam 30 de metri sau chiar mai mult în diametru, înconjurat de o lumină portocalie strălucitoare. A început să scoată un zumzăit. Santinelele au suferit arsuri grave datorită unui flux subit de căldură; la țipetele lor, întreaga garnizoană s-a trezit. Brusc, curentul electric a căzut în întreg fortul; mai târziu, el a revenit atunci când O.Z.N.-ul a țâșnit perfect perpendicular în sus și s-a îndepărtat cu o mare viteză.[27, 28]

Exact în aceeași zi, la ora 1:00 după amiaza, un alt O.Z.N. „fierbinte" a fost detectat la Orogrande, New Mexico. James Stokes, veteran al Marinei și inginer specializat pe avioane de înaltă altitudine la baza Air Force din Holloman, mergea cu mașina înspre sud, de la Alamogordo la El Paso, în Texas, când deodată radioul s-a auzit mai slab iar apoi s-a întrerupt; simultan, motorul mașinii a ieșit din funcțiune. Alte câteva mașini care mergeau înspre nord-est s-au oprit, de asemenea. Un O.Z.N. ca o perlă, de forma unui ou, a trecut de două ori pe deasupra, făcând mici picaje și răsuciri bruște la o viteză de peste 3000 km/h. Stokes a simțit un val de căldură în momentul în care O.Z.N.-ul a zburat pe deasupra lui; pe față a suferit o arsură ca de la razele solare.[29]

Prezența căldurii și a arsurilor implică faptul că O.Z.N.-ul emitea radiații atât în ultraviolete, cât și în infraroșii sau microunde. Cazul acesta amintește de cazul Cash-Landrum (Capitolul 2), în care martorii au simțit o căldură iar ulterior au prezentat simptome de expunere îndelungată la radiații.

La numai două zile după contactul lui Stokes din New Mexico și după incidentul de la Itaipu, la ora 9.00 seara, Jacques Jacobsen și trei prieteni de-ai săi au văzut un O.Z.N. din cabana lor de vânătoare de la lacul Baskatong, Quebec, în Canada. O.Z.N.-ul era strălucitor, de o culoare galben spre alb și de o formă sferică. Plana deasupra unui deal, la o distanță de circa 4–5 kilometri; proiecta niște raze de lumină de formă conică, ce erau emise dinspre vârful și baza sa și luminau dedesubt copacii iar deasupra norii. Radioul pe unde scurte al celor patru nu putea recepționa nici un semnal în afara unui sunet ciudat, modulat și puternic, care apăruse pe o anumită frecvență și s-a menținut cât timp O.Z.N.-ul s-a aflat în apropiere. Când acesta a luat-o înspre sud și s-a făcut nevăzut după niște nori, cam după 15 minute, același radio a început să funcționeze normal.[30]

O altă întâlnire de gradul III ce a avut drept rezultat arsuri ca cele provocate de razele solare, precum și radiații, s-a petrecut chiar în noaptea aceea, la o fermă din apropiere de Merom, Indiana. Renê Gilham a ieșit afară pentru a vedea ce-i cu lumina ciudată care apăruse. A zărit atunci un O.Z.N. strălucitor, aproape incandescent, având cam 12 metri în diametru, planând la o înălțime de circa 300 de metri și luminându-i întreaga fermă. A stat să privească scena cam 10 minute, timp în care O.Z.N.-ului i s-a alăturat unul mai mic. S-au ridicat apoi perpendicular și au zburat spre vest, lumina făcându-se și mai strălucitoare. Gilham a auzit „un sunet ca un vâjâit, precum cel făcut de un motor de mare viteză când accelerează".

Martorul a suferit o arsură atât de puternică pe față, încât s-a văzut nevoit să consulte un doctor. Două zile mai târziu, a trebuit să fie spitalizat. Nu s-a permis accesul nici unui vizitator, iar personalului din spital i s-a interzis să dea vreo declarație reporterilor. Publicația *Tribune* din Terre Haute, Indiana, a dezvăluit faptul că autoritățile militare au fost informate de acest caz.[31] Gilham a fost spitalizat timp de 11 zile.[32]

După numai patru zile, un alt caz implicând arsuri datorate, după toate aparențele, radiațiilor s-a adăugat pe lista incidentelor similare survenite în acea săptămână înfricoșătoare. Cazul respectiv a avut loc în Madison, Ohio, la ora 1:25 dimineața. Dna Leita Kuhn a suferit de o pierdere parțială a văzului și de o erupție pe piele după ce a văzut un O.Z.N. strălucitor, având forma unei ghinde, lat cam de 10–12 metri, care plana în spatele garajului său, la o înălțime de circa 30 de metri și la o distanță tot de aproximativ 30 de metri. Pe tot timpul jumătății de oră în care l-a urmărit, mar-

tora nu a înregistrat nici un sunet al acestuia și nu a avut nici senzația de frig sau căldură. Doctorul i-a spus apoi că ochii ei arată de parcă fuseseră expuși la radiații puternice.[33]

Un caz nocturn, implicând arsuri, iritații ale ochilor, precum și întreruperea unui televizor, a fost raportat la Tallulah Falls, în Georgia, pe data de 7 iulie 1964. Jimmy Ivester împreună cu alte opt persoane au observat un O.Z.N. silențios, roșu strălucitor și având forma unui castron, zburând pe deasupra copacilor la vreo 90 de metri distanță, la scurt timp după ce televizorul lor s-a dereglat iar apoi s-a oprit. O.Z.N.-ul a planat la mică înălțime deasupra grădinii dnei Russell Hickman, dincolo de șosea. Apoi și-a stins luminile sale roșii și „curate" și s-a înălțat, proiectând dinspre baza sa o lumină verde, strălucitoare, și luminând întreaga zonă. Martorii — printre care s-a numărat și A.J. Chapman, șeriful districtului Habersham, care a sosit câteva minute mai târziu — au simțit un miros asemănător celui al balsamului. Dna Hickman a suferit după aceea de arsuri ale brațelor și feței, iar fata sa, Diane, a suferit a doua zi de dureri ale feței, care se înroșise, precum și de o umflare a pleoapelor.[34]

Un bărbat din Baden, Pennsylvania, a suferit de arsuri pe întreg corpul și și-a pierdut vederea la amândoi ochii timp de mai multe zile, după ce a trecut printr-o experiență de contact direct cu un O.Z.N., pe data de 13 august 1965. O.Z.N.-ul era în formă de disc și avea mai mult de 90 de metri în diamentru. De jur împrejur avea niște lumini portocalii, care s-au estompat atunci când o lumină albastră intensă a strălucit vreo trei secunde. Crengile copacilor s-au zbătut fiind animate de o „undă de șoc".[35]

În ziua de 20 august 1966, dimineața, Otto Becker și două rude ale sale s-au trezit în momentul în care întreaga casă a fost scăldată într-o lumină strălucitoare. Au văzut cu toții un O.Z.N. „cu șase nivele", aflat la o distanță de 60 de metri de locuința lor, cam la înălțimea copacilor. Emitea „culori de curcubeu ce păreau să se reverse dincolo de marginile lui «ca o apă»". Animalele domestice erau neliniștite. În momentul în care O.Z.N.-ul s-a înălțat perfect perpendicular, martorii au auzit un sunet pe care l-au comparat cu acela al unui motor. Timp de mai multe zile, martorii au suferit o inflamație a ochilor.[36]

Emițătoarele pe care noi le utilizăm pentru a produce microunde sunt foarte diferite față de acelea care produc semnale radio, semnale TV, lumină ultravioletă, lumină obișnuită sau raze X. Un emițător de raze X nu poate produce lumină, după cum un bec electric nu poate transmite programe radio. Și totuși O.Z.N.-urile

par a fi capabile să emită oricare dintre formele de radiație și în toate direcțiile simultan. Cum e posibil așa ceva? Au ele oare în jur o duzină de emițătoare diferite și emit astfel semnale diferite pe lungimi de undă diferite, folosindu-și carcasele ca pe niște antene? Cu ce scop?

Răspunsul la această enigmă poate fi găsit dacă studiem mica porțiune a spectrului electromagnetic pe care suntem capabili s-o observăm — cea a luminii obișnuite, vizibile. Martorii care au observat O.Z.N.-ul în timpul nopții declară, aproape invariabil, că acestea au o sursă de lumină internă. Ele strălucesc. Martorii care au văzut obiecte zburătoare în timpul zilei au observat, de asemenea, această strălucire. Gradul de luminozitate variază de la o estompare maximă la o strălucire mai puternică decât a soarelui. (Dr. Vallée a analizat o apariție tipică a O.Z.N.-urilor și a calculat că energia luminoasă emisă de către obiectul zburător era de ordinul a 2,3 milioane de wați).[37] O.Z.N.-uri întunecate încep uneori să strălucească cu o intensitate din ce în ce mai mare, până când ele devin ca aerul unei flame de sudură — sau viceversa. Schimbarea poate fi treptată sau bruscă.

Ele sunt de asemenea capabile să strălucească în lumini de toate culorile, inclusiv în culori despre care martorii declară că nu le-au mai văzut niciodată până atunci și că le este imposibil să le descrie. Adesea, aceste licăriri învăluie O.Z.N.-ul ca un abur și își pot modifica nuanța trecând prin întreg spectrul de culori, treptat sau brusc, în timp ce martorii asistă la întregul proces. Incandescența e distinctă de lumini și adesea nu există nici un fel de lumini.

Dacă am încerca să copiem acest efect, ne-ar fi imposibil. Prin laser se poate produce o lumină monocromatică având o anumită culoare, însă ar trebui să avem un laser distinct pentru fiecare culoare, iar acesta ar trebui îndreptat către O.Z.N. de la o anumită distanță, cu o difuzie oarecum egală în jurul obiectului. Unicul mod de care dispunem pentru a produce lumină de diferite culori este să trecem lumina albă prin filtre de diferite culori, precum lentilele de la luminile stopurilor, sau ca lamelele colorate ori filmul de cinema. Nu există nici o metodă ca să facem un bec electric albastru să strălucească într-o lumină roșie. Bineînțeles, nu există proiectoare îndreptate către O.Z.N.-uri. Ele emit, pur și simplu, o strălucire, ori din întreaga suprafață a carcaselor lor, ori de undeva din jurul lor. Ele fac, pur și simplu, lucruri pe care noi nu le putem reproduce.

Dacă acceptăm ipoteza că O.Z.N.-urile sunt uneori înconjurate de câmpuri de distorsiune a timpului, rezultă totuși în mod logic cel puțin o explicație. Ea este legată de așa-numitul „efect Doppler".

Luându-și numele după fizicianul austriac Christian Doppler, care a trăit în secolul trecut, efectul Doppler constă în modificarea aparentă a frecvențelor undelor, cum ar fi undele sonore, sau cele luminoase, variind în funcție de vitezele relative ale sursei și ale observatorului. Astronomii pot calcula viteza cu care stelele se îndepărtează de Pământ, măsurând viteza cu care lumina lor este schimbată în direcția capătului roșu al spectrului luminos. Distanța pe care a parcurs-o o stea între o undă sinusoidală și celelalte care urmează se adaugă la unda însăși, făcând-o pe aceasta să pară că se întinde — așa cum este ea observată de pe Terra. Cu cât o stea se îndepărtează mai mult de Pământ, cu atât lumina ei este supusă mai rapid „schimbării în roșu". Dacă ar fi capabilă să se îndepărteze suficient de rapid, lumina sa n-ar ajunge niciodată la noi.

Dacă stelele s-ar îndrepta în direcția noastră, iar nu în sensul opus, lumina lor ar apărea, dimpotrivă, schimbată către zona terminală violetă a spectrului. Undele sinusoidale ar părea comprimate. Mișcarea stelei între o undă sinusoidală și următoarele i-ar da impresia unui observator de pe planeta noastră că undele sinusoidale au fost emise la o frecvență mai înaltă decât cea reală.

Poate că un exemplu mai bun pentru a explica efectul Doppler este sunetul produs de claxonul unui automobil în mișcare, o sirenă sau țignalul unui tren. Un observator situat în stația de cale ferată aude fluierul trenului ce se apropie. Întrucât trenul se deplasează înspre stație, sunetul îi apare acestuia ca având o intensitate mai ridicată decât în realitate. Cu cât trenul se apropie mai rapid, cu atât mai ascuțit este fluieratul pe care îl scoate. Dacă trenul ar fi capabil să se deplaseze cu o viteză suficient de mare, intensitatea sunetului ar crește până la frecvența ultrasunetelor și ar deveni astfel imposibil de auzit de către observator.

Când trenul trece rapid prin stație fără să încetinească, sunetul deodată se modifică în sensul unei intensități mai reduse. Inginerul nu a modificat în nici un fel țignalul: acesta sună în continuare la fel pentru el. Dar fiindcă trenul se îndepărtează acum de observator, acesta aude fluieratul la o intensitate mai mică. Cu cât trenul se îndepărtează mai mult de el, cu atât mai grav va suna pentru el țignalul. Acesta este efectul Doppler.

Spectrul electromagnetic include fluxuri de energie pe toate lungimile de undă. Dacă lungimea undei este mai mică decât 1/1 000 000 000 dintr-un centimetru, este vorba de așa-numitele

raze gamma. Dacă ea este cuprinsă între 1/1 000 000 000 și 1/1 000 000 dintr-un centimetru, avem de-a face cu razele X. Dacă este între 1/1 000 000 și 1/400 000 dintr-un centimetru, undele sunt raze ultraviolete. Lumina vizibilă acoperă lungimi de undă cuprinse între 1/400 000 dintr-un centimetru la capătul violet al spectrului și 1/800 000 dintr-un centimetru la capătul roșu al spectrului. Dacă lungimea undei este cuprinsă între 1/800 000 și 1/10 dintr-un centimetru, este vorba de raze infraroșii, sau raze calorice. Undele radio pot avea lungimi cuprinse între 1/10 dintr-un centimetru și câțiva kilometri.[38]

Având în vedere toate acestea, haideți să mai aruncăm o privire asupra ipotezei pe care am formulat-o anterior: cea legată de câmpul de distorsiune a timpului. Să presupunem că am construit o capsulă în jurul generatorului nostru, și că am fixat generatorul pe poziția „deschis", astfel că timpul din interiorul câmpului (și deci și din interiorul capsulei noastre) este aproape „oprit" în raport cu timpul din exteriorul acestuia. Ne aflăm în interiorul capsulei noastre, pe o șosea. O mașină se apropie. Pe măsură ce se apropie de noi, ea este afectată de câmpul creat. Pentru ea, timpul trece din ce în ce mai încet. Farurile se află în față, așa că ele intră primele în interiorul câmpului. Lumina lor începe să se estompeze. Urmează motorul, acesta începe să bolborosească și să dea rateuri. Mașina încetinește. De acum, întregul ei sistem electric a fost încetinit într-un asemenea grad, încât, practic, el a încetat complet să mai funcționeze. Mașina se oprește. Șoferul simte toate aceste efecte, dar, de vreme ce mintea și corpul său sunt de asemenea afectate, efectele sunt mai puțin dramatice pentru el. Iese din mașină și se apropie de noi, din ce în ce mai lent, într-un anumit punct, nu se mai poate mișca — și se simte paralizat.

Un alt martor asistă la această scenă de la o anumită distanță. Se hotărăște să arunce cu o piatră în noi. Înainte ca aceasta să ne atingă, își încetinește viteza până se oprește și cade, fără a ne face nici cel mai mic rău. El strigă la noi, dar pe măsură ce sunetul vocii sale se apropie și trece în interiorul câmpului, el este încetinit — sau „doppler"-izat. Primul martor aude strigătul ca având un ton lent, pe o frecvență joasă, precum cel al unei sirene pentru ceață. Frecvența este atât de coborâtă în momentul în care sunetul ajunge la noi, încât se află sub scala auzului nostru. Nu mai auzim absolut nimic.

Un al treilea martor, aflat de asemenea la o anumită distanță, aprinde o lanternă și o îndreaptă către noi. Când lumina intră în câmpul din jurul nostru, ea este „doppler"-izată, astfel că lungi-

mea ei de undă se modifică, crescând. Primul martor o vede având culoarea roșu întunecat, iar în momentul în care ea ajunge la noi, lungimea sa de undă se mărește dincolo de spectrul vizibil. Noi simțim doar o ușoară căldură.

În interiorul câmpului nostru, greierii și broaștele cântă, însă martorii nu-i pot auzi, întrucât sunetul lor este „doppler"-izat de către câmp. Frecvența sunetului lor este atât de înaltă în momentul în care acesta ajunge la urechile lor, încât se situează dincolo de scala auzului lor. Totuși, vibrațiile ultrasonice îi fac într-adevăr să se simtă, într-un mod inexplicabil, înspăimântați.

Acum ne hotărâm să deschidem radioemițătorul nostru. Carcasa exterioară a vehiculului nostru funcționează ca o antenă. De vreme ce câmpul de distorsiune a timpului este încă activat, undele radio sunt „doppler"-izate pe măsură ce trec prin el. În momentul în care ele ajung la martorul numărul unu, au fost suficient de comprimate pentru ca acesta să perceapă o anumită căldură. Martorul numărul doi are senzația că, brusc, vehiculul nostru a început să strălucească într-o lumină roșie — deoarece undele radio au fost într-un grad atât de mare de „doppler"-izate până ce au ajuns la el, încât lungimea undei s-a micșorat destul ca să fie de-abia vizibilă pentru ochii săi.

Se hotărăște să se apropie de noi și să ne fotografieze. Întrucât este noapte, își fixează diafragma aparatului la o viteză de 1/8 dintr-o secundă. Pe măsură ce se apropie, strălucirea se estompează, însă acum poate simți căldura. Își ridică aparatul și declanșează diafragma. Însă în acest moment se află suficient de departe, în interiorul zonei de influență a câmpului nostru, pentru ca filmul și diafragma aparatului să se afle în zone temporale diferite. Practic, diafragma aparatului său stă deschisă numai a zecea parte din timpul necesar pentru a realiza o fotografie de calitate. Filmul expus va arăta doar o pată.

Acum ne hotărâm să fixăm radioemițătorul nostru la maximum, făcându-l să transmită pe o frecvență mult mai înaltă. Martorii sunt deodată orbiți de o lumină portocalie care pare să învăluie vehiculul nostru. Comutăm pe o frecvență și mai înaltă; pentru ei, lumina pare să-și schimbe mai multe culori, între verde și albastru. Apoi îndreptăm spre ei un reflector. Ca orice altceva, lumina este afectată de câmp. Lungimea ei de undă este micșorată într-un asemenea grad, încât în momentul în care ajunge la martori, a fost „doppler"-izată fiind pe aceeași lungime de undă cu ultravioletele, cu toate că ei nu văd deloc lumina, ochii le sunt afectați de radiații — ceea ce-i va face să sufere de arsuri precum cele provo-

cate de razele solare. Dacă lumina ar fi fost de la început în porțiunea de spectru a ultravioletelor, ea ar fi fost „doppler"-izată ajungând la lungimea de undă a razelor X sau a razelor gamma. Martorii ar fi putut să fie grav răniți sau chiar uciși.

Persoana cu aparatul foto face o altă poză. Întrucât filmul său este sensibil la lumina ultravioletă, fotografia va arăta ulterior o imagine luminoasă a reflectorului nostru, însă vehiculul nostru nu va figura nici de această dată pe peliculă. Fotografiul nu va înțelege de ce imaginea pe care a văzut-o este diferită de imaginea de pe fotografia developată.

Actualmente, toată această ipoteză este în cel mai înalt grad speculativă. De vreme ce nimeni — după câte știm noi — nu a reușit să determine modul pe baza căruia să se poată construi o mașină a timpului, nu putem fi siguri dacă lumina ultravioletă poate fi modificată în ceva analog luminii vizibile, dacă lumina vizibilă poate fi modificată în ceva asemănător infraroșiilor ș.a.m.d. Dacă asta se întâmplă undeva în Univers, noi nu dispunem, în mod curent, de o metodă de măsurare a acestui fenomen. Dar poate că astronomii care studiază găurile negre, quasarii și pulsarii vor face într-o zi o mare descoperire. Ei ne avertizează deja că, atunci când noi privim anumite stele, vedem de fapt lumina pe care ele au difuzat-o cu milioane de ani în urmă. Poate că ei chiar nu înțeleg conceptul de Timp așa cum și-l imaginează.

Deocamdată ipoteza Doppler pare într-adevăr temeinică, cu condiția să existe un schimb de energie. Astfel, putem trage concluzia că un câmp de distorsiune a timpului poate și să producă, și să absoarbă energie. Pentru a explica particularitățile ciudate ale O.Z.N.-urilor, trebuie să facem doar un mic pas: acela de a presupune că ele pot fi înconjurate de câmpuri de distorsiune a timpului. După cum vom vedea, acest pas are în vedere explicații pentru un număr de multe alte situații care, de-a lungul timpului, au făcut O.Z.N.-urile să pară supranaturale. De exemplu, ar putea explica de ce un martor poate vedea un O.Z.N. în timp ce un altul, aflat la o distanță nu prea mare, nu poate, sau de ce sunetele insectelor și animalelor din jurul acestuia sunt înlocuite de o liniște absolută. Se aduce astfel cel puțin o explicație în plus pentru lipsa totală de fotografii făcute O.Z.N.-urilor de aproape, din moment ce un câmp de distorsiune a timpului poate avea uneori efecte psihologice și fiziologice atât de profunde asupra martorilor, încât aceștia nu-și pot utiliza aparatele foto.

Fotografiile aparent clare și făcute de aproape, și pretins originale, pe care Eduard Meier le-a realizat focalizând numeroase

O.Z.N.-uri pot părea, la prima vedere, că infirmă această ipoteză. La o reflecție mai atentă, însă, trebuie amintit că Meier a declarat că a făcut fotografii *la invitația* locuitorilor Pleiadelor. Dacă acest fapt s-ar dovedi adevărat, atunci ar fi plauzibil ca efectele de distorsiune a timpului (care în mod normal împiedică fotografierea adecvată) să fi fost controlate cu un anumit scop, astfel încât filmul lui Meier, la developare, să prezinte imagini cu O.Z.N.-uri.

În orice caz, ipoteza distorsiunii timpului este mult mai acceptabilă decât ideea „energiei stelare magnetice" care domină de atâta timp literatura O.Z.N. Acea idee presupune că frecvențele diferite ale radiației sunt ori proiectate în mod conștient de extratereștri dintr-un fel de ipotetice „arme cu raze", ori produse secundare ale unui câmp magnetic de mare forță utilizat pentru a pune în mișcare vehiculul spațial. Din nefericire, efectele sunt observate nu numai când O.Z.N.-urile zboară, ci și atunci când ele se află oprite la sol (așadar fără angajarea propulsiei) — și chiar și atunci când în ele nu se află nici un umanoid. De asemenea, martorii — precum piloții care au fost nevoiți să-și abandoneze avionul deasupra zonei Walesville — nu au declarat nicidecum că ar fi văzut vreodată vreun tip de armă sau duză care să proiecteze raze împotriva lor. Dimpotrivă, efectele sunt larg răspândite și ele par să emane dinspre vehicul în toate direcțiile — exact ca un câmp.

Note

1. Hynek, *Experience*, p. 58.
2. Keel, *Mothman Prophesies*, p. 123.
3. Hopkins, *Missing Time*, p. 29.
4. Fawcett, *op. cit.*, pp. 34–35.
5. Hendry, *op. cit.*, pp. 116–117.
6. Tim Anderson, „Smokey and the UFO" (Smokey și O.Z.N.-ul), *UFO Report*, sept. 1979, pp. 14–17.
7. Bob Oechsler, „Investigation: The Gulf Breeze Sightings" (Anchetă — aparițiile în briza Golfului), *International UFO Library Magazine* (Revista bibliotecii internaționale O.Z.N.), 1, nr. 3 (1992), pp. 7–8.
8. Leonard Stringfield, *Inside Saucer Post... 3–0 Blue* (În interiorul pilonului farfuriei zburătoare... 3–0 albastru) (Cincinnati, Ohio: Civilian Research, Interplanetary Flying Objects, 1957), pp. 70–71.
9. Stringfield, *Situation Red* (Doubleday), p. 154.
10. *Ibid.*, p. 155.
11. Glenn McWane și David Graham, *The New UFO Sightings* (Noile aparții ale O.Z.N.-urilor) (New York: Warner Paperback Library – Warner Books, Inc., 1974), p. 31.
12. Keel, *Mothman Prophesies*, pp. 43, 130–131, 179.

13. Jefferv Liss, „UFOs That Look Like Tops" (O.Z.N.-uri care arată ca niște sfârleze), *Fate,* nov. 1964, p. 71.

14. McWane, *op. cit.*, pp. 52–53.

15. Keel, *Mothman Prophesies,* pp. 130–131.

16. M. K. Jessup, *The Case for the UFO* (Problematica O.Z.N.) (New York: The Citadel Press, 1955), p. 173.

17. Hans Holzer, *The Ufonauts: New Facts on Extraterrestrial Landings* (Ființele din O.Z.N.-uri — date noi în legătură cu aterizările O.Z.N.-urilor) (Greenwich, Connecticut: Fawcett Gold Medal–Fawcett Publications, Inc., 1976), p. 35.

18. Lorenzen, *UFOs Over the Americas,* p. 177.

19. Lorenzen, *Occupants,* pp. 151–152.

20. Lorenzen, *Startling Evidence,* pp. 250–251.

21. *Ibid ,* pp. 58–60.

22. F. Louange și J. L. Casero, „Unusual Encounter in Jaraba, Spain" (O întâlnire neobișnuită în Jaraba, Spania), *Flying Saucer Review,* 26, nr. 2 (1980), pp. 4–5.

23. Lorenzen, *Startling Evidence,* pp. 30-32.

24. „Abandoned Jet Kills 3 in Car, 1 in House" (Un avion cu reacție abandonat omoară trei persoane aflate într-o mașină și una aflată acasă", *New York Times,* ediția de seară, 3 iulie 1954, secțiunea A, pp. 1, 6.

25. Binder, *What We Really Know,* p. 82.

26. Michel, *Straight Line Mystery,* p. 204.

27. Lorenzen, *Startling Evidence,* pp. 155–157.

28. Keyhoe, *op. cit.*, pp. 23–26.

29. Din *Alamagordo*(New Mexico) *Daily News,* 5 nov. 1957, *APRO Bulletin,* nov. 1957 și *Writer's Digest,* dec.1957, relatat în Mebane, p. 240.

30. Din *APRO Bulletin,* ian. 1958, relatat în Mebane, pp. 248–249.

31. Din publicația *Times* din Sullivan, Indiana, 11 nov. 1957, și ziarul *Tribune* din Terre Haute, Indiana, 12 nov. 1957, în relatarea lui Mebane, pp. 249–250.

32. Binder, *What We Really Know,* p. 82.

33. Din publicația *Telegraf* din Painesville, Ohio, în relatarea lui Mebane, pp. 266–267.

34. Din publicația *Constitution* din Atlanta, Georgia, în relatarea lui Liss, pp. 70–71.

35. Din dosarele Air Technical Intelligence Center, în relatarea lui Vallée, *Magonia,* p. 313.

36. Din *The NICAP Reporter* (Robert Gribble, 5108 South Findlay St., Seattle, 18, Washington), ian. 1967, în relatarea lui Vallée, *Magonia,* pp. 334–335.

37. Vallée, *Confrontations,* p. 30.

38. Fred Hoyle, *Frontiers of Astronomy* (New York: Harper & Row, 1955), p. 41.

6

... cele mai des întâlnite caracteristici ale felurilor de a zbura sunt:

poziția oblică a obiectului în timpul accelerării și decelerării;

capacitatea de a se opri complet la orice altitudine, fără mare zgomot;

modificarea culorii ca o funcție a accelerării;

capacitatea de a zbura extrem de rapid pe distanțe scurte;

în timpul unui zbor discontinuu, perioadele frecvente de efectuare a manevrelor tip „frunză moartă", aducând astfel obiectul la o altitudine mai mică...

Dr. Jacques Vallée[1]

„Mai rapid decât un glonț..."

New Mexico, unde se află poligonul de rachete White Sands* și unde cercetătorii observatori studiază adesea cerul cu instrumente specializate pentru a detecta și urmări rachetele și baloanele meteorologice, a constituit locul a mai multe apariții de O.Z.N.-uri, ale căror viteze de zbor au fost înregistrate ca fiind de-a dreptul uluitoare.

În ziua de 6 aprilie 1948, un cercetător împreună cu specialiștii de la Marină în detectarea rachetelor au observat printr-un teodolit** un O.Z.N. oval și i-au calculat viteza la aproape 30000 km/h — de 30 de ori mai mult decât viteza actualelor noastre avioane cu reacție. Acesta s-a înălțat apoi rapid parcurgând 40 de kilometri și câștigând această altitudine la o viteză de circa 15000 km/h.[2]

Un an mai târziu, pe 24 aprilie, la ora 10.30 dimineața, membrii din echipajul comandantului R. B. McLaughlin de la White Sands au detectat printr-un teodolit, în timp ce urmăreau un balon meteo, un O.Z.N. elipsoidal argintiu sau alb. L-au urmărit aproximativ 60 de secunde. Calculându-i dimensiunile prin raportare la *background*-ul muntos, au fost capabili să estimeze că O.Z.N.-ul era cam de 12×30 de metri și că zbura cu o viteză de circa 40 000 km/h.[3]

---

*„Nisipurile Albe". (*n. tr.*)

** Teodolit = instrument optic pentru măsurarea unghiurilor orizontale și verticale, alcătuit dintr-o lunetă mobilă, care se poate roti în fața unui cadran împărțit în grade, folosit în geodezie și topografie. (*n. tr.*)

Un incident similar a avut loc pe data de 16 ianaurie 1951, la ora 11:00 dimineața. Directorul Aeroportului Municipal Artesia, împreună cu un inginer în aeronautică însărcinat cu urmărirea baloanelor meteo, și cu alți patru oameni au observat două O.Z.N.-uri în formă de disc, de culoare gri, făcând manevre în apropierea balonului Skyhook pe care ei îl urmăreau în acele momente. Au considerat că O.Z.N.-urile se află cam la aceeași altitudine cu balonul meteo (30 000 de metri) și că sunt de două ori (sau chiar mai mult) mai mari decât acesta. Obiectele zburătoare au efectuat cel puțin o răsucire bruscă de 90° și au acoperit un arc de cerc de 45° în două sau trei secunde — ceea ce corespunde unei viteze mai mari de 30 000 km/h.[4]

În apropiere de Albuquerque, Julian Sandoval a observat pe data de 23 iunie 1966 un O.Z.N. de aproximativ 90 de metri lungime. Acesta avea „o viteză incredibilă, ajungând rapid la 6 machi*" (mai mult de 6 400 km/h).[5] Sandoval, inginer în cadrul Proiectului Spațial Apollo, era pilot și efectuase în Air Force 7 000 de ore de zbor. A urmărit O.Z.N.-ul zburând timp de 51 de minute. Acesta era tetraedric, strălucitor „ca un bec electric" și avea pe partea dorsală patru reflectoare de culori albastru-verde. Strălucirea lui se intensifica de fiecare dată când își schimba poziția.[6]

Cel puțin două O.Z.N.-uri extrem de rapide au fost observate și raportate în Indiana, în vara anului 1952. Trei operatori de la turnul de control al Civil Aeronautics Agency** au calculat viteza unei „farfurii zburătoare ce a survolat aeroportul din Terre Haute cu peste 67 000 km/h.[7] Forța de frecare la altitudinea de 900 de metri (la care ei au estimat că se afla O.Z.N.-ul) ar fi spulberat orice avion cunoscut la noi. Pe data de 28 iulie 1952, cam între orele 1.00 și 5.00 dimineața, căpitanul Lee Sloan și doi polițiști din patrulă, din cadrul Departamentului de poliție din Franklin, Jack Moore și Kenneth Rund, au observat trei O.Z.N.-uri strălucitoare, de forma unui disc. Unul dintre acestea era mai mare și avea o culoare galbenă. Celelalte erau unul portocaliu, iar altul roșu. Păreau să zboare cu o viteză cuprinsă între 2 300 și 16 000 km/h, la o altitudine de circa 4 000 de metri. Cele două O.Z.N.-uri mai mici efectuau la aceste viteze diferite acrobații periculoase, inclusiv

---

* Mach (Fiz.) = Unitate de măsură pentru viteza mișcării fluidelor, utilizată în aerodinamică și în tehnica rachetelor, egală cu 340 m/s – denumită după numele fizicianului austriac Ernst Mach (1838–1916). (*n. tr.*)

** Agenția Aeronautică Civilă. (*n. tr.*)

răsuciri bruște în unghi drept și mișcări yo-yo* sau în sus și-n jos. Zburau înspre sud până ce dispăreau din vedere, apoi reapăreau aproape instantaneu. Conturul lor era neclar, chiar și atunci când erau urmărite prin binoclu. Cele două O.Z.N.-uri mai mici au părut apoi că fuzionează cu cel de dimensiuni mai mari, care a zburat spre vest făcându-se nevăzut. Apariția celor trei obiecte zburătoare a fost observată și confirmată și de către Departamentele de poliție din Edinburg, Columbus, Seymour, Greensburg, North Vernon și Connorsville, precum și de către Departamentul General din Atterbury.[8]

În același an, pe data de 6 decembrie, la ora 5.24 dimineața, căpitanul John Harter, operatorul de radar locotenent Sidney Coleman, inginerul de zbor Bailey și sergentul de secție Ferris efectuau un control de rutină asupra unui bombardier B-29 ce se afla deasupra Golfului Mexic, la sud de Louisiana. Deodată au văzut pe radar un grup de patru O.Z.N.-uri trecând de trei ori pe deasupra avionului la o viteză de peste 8 000 km/h. Se apropiau de acesta iar apoi virau. Și Coleman și Ferris au reușit să zărească O.Z.N.-urile, însă viteza relativă a acestora era atât de mare, încât de-abia puteau să distingă niște fascicule de lumină albastre-albe. La ultima survolare a avionului, O.Z.N.-urile i-au întretăiat traiectoria (în spatele său), s-au răsucit pentru a-l urmări, s-au oprit brusc iar apoi au început să urmărească bombardierul. Apoi pe ecranul radarului a scânteiat o imagine uriașă. O.Z.N.-urile mai mici au fuzionat cu obiectul uriaș; pe ecran acesta s-a făcut și mai strălucitor și a țâșnit fulgerător, ieșind de pe ecranul radarului cu o viteză de 15 000 km/h. Ofițerii de informații i-au interogat pe piloții de pe bombardierul B-29 când aceștia au aterizat.[9, 10]

Pe data de 23 iunie 1955, membrii echipajului unui avion tip Mohawk Airlines DC-3 au zărit un obiect rotund de culoare gri deschis, prevăzut cu niște hublouri, ce radia o lumină strălucitoare și își schimba culoarea în verde-albastru-verde. Ulterior s-a raportat că obiectul zburător respectiv a fost văzut de către personalul turnurilor de control din Albany (New York) și Boston (Massachusetts), de pe ruta aeriană Victor Two. S-a calculat că viteza de zbor a acestuia era de 7 500 km/h sau chiar mai mult. Altitudinea a fost estimată la peste 1 000 de metri. Cu toate că O.Z.N.-ul

* Imitând mișcarea celor două părți componente ale jucăriei cu același nume, care, fiind legate printr-o coardă elastică, se apropie și se depărtează una de alta cu o mare viteză. (*n. tr.*)

a trecut la numai 150 de metri pe deasupra avionului, *nici un huruit sonic nu s-a făcut auzit*. O.Z.N.-ul a fost observat și raportat și de către echipajele de pe un zbor al Companiei Colonial Airlines și de pe un alt zbor comercial. A fost estimat ca având 45 de metri lungime.[11, 12]

Waldo J. Harris a raportat o altă apariție în miezul zilei a unui O.Z.N., pe data de 2 octombrie 1961. La puțin timp după ce a decolat cu avionul său personal de pe aeroportul din Salt Lake City, Utah, Harris a văzut un O.Z.N. în formă de disc, de culoarea aluminiului și având cam 15 metri jumătate în diametru, planând cu o mișcare oscilantă. Apropiindu-se de el, acesta s-a ridicat brusc la o altitudine cu 300 de metri mai mare. S-a apropiat din nou de el și atunci acesta a țâșnit dispărând din vedere în două sau trei secunde (ceea ce corespunde unei viteze de peste 8 000 km/h). Cel puțin opt persoane aflate la sol, la aeroport, au asistat de asemenea la acest incident.[13]

În după-amiaza zilei de 5 ianuarie 1965, șeful Departamentului de urmărire a sateliților, Dempsey Bruton, a detectat un O.Z.N. „uriaș", în formă de disc, care zbura pe deasupra bazei NASA din Wallops Island, Virginia. El i-a estimat viteza la mai mult de 9 600 km/h. În aceeași zi, la Naval Air Test Center* din Maryland, a fost detectat prin radar un O.Z.N. ce a făcut „o răsucire bruscă la peste 7 500 km/h".[14]

Șapte luni mai târziu, între șapte și zece O.Z.N.-uri au fost urmărite prin radar de către personalul de la baza-radar din cadrul U.S. Air Force, din Peninsula Keweenaw. Acestea zburau în formație de „V", la altitudini cuprinse între 1 500 și 5 000 de metri, pe deasupra Lacului Superior.[15] Chiar și la aproape 15 500 km/h, ele nu scoteau nici un huruit sonic.[16]

În anul 1967, în Uniunea Sovietică au fost redactate mai multe rapoarte uluitoare de către astronomii de la Stația Astronomică din Kazan și de la Stația Astrofizică din Kislovodsk, în legătură cu niște O.Z.N.-uri strălucitoare și portocalii, în formă de semicerc și cu o lățime de peste 400 de metri, zburând cu niște viteze inimaginabile. Viteza unuia dintre aceste O.Z.N.-uri, care a survolat Stația din Kazan imediat după apusul soarelui, a fost calculată la 17 856 km/h.[17]

Pe data de 10 septembrie 1976, curentul electric s-a întrerupt în locuința lui Bill Pecha din Colusa, California. Acesta a ieșit afară și a simțit deodată o mâncărime pe creștetul capului; atunci a

* Centrul de testări aero-navale. (*n. tr.*)

văzut un O.Z.N. cu un postament de culoare albă, o turelă ce se rotea și mai multe protuberanțe. Acesta plana cam la 15 metri de sol și avea aproximativ 45 de metri în diametru. O rază mare de lumină albă care era proiectată în jos ajungea numai până *la jumătatea drumului* înspre sol. O.Z.N.-ul a țâșnit către vest ajungând la poalele dealurilor, între alte două O.Z.N.-uri ce se aflau în depărtare, apoi s-a întors, străbătând între 28 și 32 de kilometri în două sau trei secunde. Viteza sa trebuie să fi fost așadar de cel puțin 34 560 km/h. Au existat și alți martori — Gayle Arant a descris obiectul ca fiind un disc cu o cupolă în vârf. Pe data de 20 septembrie 1976, un O.Z.N. a depășit cu ușurință un avion cu reacție al Iranian Air Force deasupra Teheranului, iar la un moment dat a accelerat atât de rapid, cu o țâșnire precum o explozie, încât mișcarea sa a fost vizibilă pe ecranul radarului de la o distanță de 45 de kilometri. Pe la ora 11:00 seara, în ziua de 19 septembrie, mai mulți locuitori din Teheran au luat legătura cu Houssain Perouzi (șef al Departamentului de control al traficului aerian la Aeroportul Mehrabad) pentru a raporta că văzuseră un O.Z.N. multicolor, ce plana deasupra orașului. Perouzi l-a localizat cu ajutorul unui binoclu și l-a anunțat pe generalul Youssefi, care a văzut și el obiectul zburător. Youssefi a dat dispoziții ca un avion cu reacție să pornească în urmărirea O.Z.N.-ului. Avionul a decolat la ora 1:30 dimineața. Generalul i-a dat instrucțiuni pilotului să se apropie suficient de mult pentru a putea identifica obiectul respectiv.

Pilotul a urmărit O.Z.N.-ul spre Afganistan, apoi s-a întors și a descoperit că *obiectul îl întrecuse cu mult înapoi spre Teheran*. De fiecare dată când se apropia la mai puțin de 30 de kilometri de O.Z.N., aparatul nu-i mai răspundea la comenzi.

Un al doilea avion cu reacție — un F-4 — a fost atunci trimis în misiune. A urmărit O.Z.N.-ul la o viteză de aproape 2 500 km/h, dar nu a reușit să-l intercepteze. O.Z.N.-ul s-a îndepărtat cu o mare viteză — ce a putut fi înregistrată pe ecranul radarului —, apoi a menținut față de avion o distanță de 45 de kilometri. Obiectul zburător producea pe radar un impuls asemănător celui emis de un tanc petrolier 707; de asemenea, emitea lumini strălucitoare roșii, verzi, portocalii și albastre, într-o rapidă succesiune. La un moment dat, un O.Z.N. de dimensiuni mai mici s-a desprins din cel inițial și s-a îndreptat cu o mare viteză către bombardierul F-4. Pilotul acestuia a încercat să-l lovească printr-o rachetă AIM-9*,

* *to aim* = a ținti, a ochi. (*n. tr.*)

însă panoul de control al rachetelor și tabloul de comunicații au încetat deodată să funcționeze. Atunci a încercat să fugă, îndepărtându-se de O.Z.N.; lumina strălucitoare l-a urmărit, iar observatorii de la sol au raportat prezența unui obiect întunecat, de formă dreptunghiulară, pe carcasa bombardierului său. Lumina strălucitoare s-a întors și a fuzionat cu O.Z.N.-ul inițial. Un alt O.Z.N. s-a desprins cu o mare viteză din acesta, a coborât și a aterizat, luminând pe o suprafață de peste 1 kilometru și jumătate în diametru.

Echipajul de la bordul unui avion de linie civil și pilotul de pe bombardierul F-4 au raportat căderea tabloului de comunicații în apropierea O.Z.N.-ului. Locuitorii din apropierea aeroportului au raportat că auziseră un zgomot puternic și văzuseră o lumină ca de fulger. Generalul Abdullah Azerbarzin a confirmat ulterior existența acestui incident, declarând că unul dintre piloți trecuse cu bombardierul pe dedesubtul unui O.Z.N., pe care l-a descris ca un disc cu o cupolă în vârf și o „carlingă" de culoare galben aprins.[19]

Noua Zeelandă a reprezentat scena unui incident de acest tip ce a avut loc în primele ore ale dimineții zilei de 21 decembrie 1978, în timpul unui val de apariții ale O.Z.N.-urilor „la antipozi". Căpitanul John Randle, care pilota un aparat Argosy, a raportat în două rânduri existența mai multor lumini strălucitoare neidentificate deasupra oceanului în apropiere de Kaikoura; el efectuase două zboruri, la orele 1.20 și 4.06 dimineața. Radarul de la baza din Wellington a detectat în acea zonă prezența unor O.Z.N.-uri. La ora 3.28 dimineața, căpitanul Vernon Powell pilota un aparat Argosy în apropierea orașului Christchurch. Un O.Z.N. s-a apropiat de avionul său cu o viteză de peste 16 000 km/h, „lăsând o dâră pe ecranul radarului", apoi a efectuat un viraj și a dispărut de pe ecran. Apoi, la o depărtare de 37 de kilometri a apărut o lumină albă strălucitoare, care a ținut ritmul avionului cam 30 de kilometri, schimbându-și culoarea. Radarul din Wellington a înregistrat-o. Numeroase alte O.Z.N.-uri au fost văzute în acea zonă în lunile decembrie și ianuarie.[20]

Deseori, observatorii descriu O.Z.N.-urile ca „mișcându-se atât de rapid, încât luminile lor par să lase o dâră" ori „țâșnind la fel de rapid ca un meteor" sau „retrăgându-se la o mare distanță cât ai clipi din ochi". Faptul că O.Z.N.-urile sunt capabile de asemenea viteze stranii a reprezentat un argument în plus pentru confirmarea tezei ET. Susținătorii ipotezei ET afirmă: „Alte planete se află la miliarde de kilometri de noi; prin urmare, dacă locuitorii acestora vizitează Pământul, ei trebuie să fie capabili să călăto-

reasca prin Spațiu cu viteze extrem de mari. O.Z.N.-urile călătoresc cu viteze extrem de mari; așadar, ele sunt, neîndoielnic, nave cosmice venite de pe alte planete".

Acest raționament este valabil numai atâta timp cât „navele cosmice" se află în Spațiu, unde nu există aproape deloc forță de frecare. Dar cum pot ele să zboare cu mii de kilometri pe oră prin atmosfera densă a Terrei fără a lua foc? Este oare tehnologia lor atât de avansată încât au descoperit o metodă de evitare a acestei forțe de frecare?

Avionul supersonic Concorde, cu toate că este profilat foarte aerodinamic, se încălzește până la sute de grade când zboară la viteza sa maximă, de circa 2 800 km/h. Carcasa lui a fost concepută astfel încât să reziste la temperaturi care ar provoca mari stricăciuni avioanelor obișnuite. Dacă ar fi să atingă o viteză de aproape 6 500 km/h, probabil că fricțiunea l-ar rupe în bucăți și l-ar incinera, pur și simplu.

Primele noastre capsule spațiale aveau nevoie de un scut de protecție împotriva temperaturilor înalte pentru a fi protejate de căldura arzătoare degajată de forța de frecare la reintrarea lor în atmosferă. Fiecare centimetru de pe traiectoriile lor de reintrare în atmosferă a fost planificat cu mare migală. Cea mai mică eroare, unghiul cel mai puțin deformat le-ar fi făcut să ardă înainte de a ajunge la sol. Pierdeau cu mare greutate puțină viteză „forând" cu multă prudență în straturile superioare ale atmosferei, căci acestea erau suficient de rarefiate pentru ca forța de frecare să nu fie atât de mare încât să incinereze scuturile de protecție împotriva căldurii. Capsulele vibrau și deveneau friabile și particulele din scuturile de protecție ce ardeau le învăluiau și rămâneau în urma lor precum niște comete incandescente. Particulele ionizate făceau imposibilă comunicarea în timpul reintrării în atmosferă. În momentul în care capsulele amerizau în sfârșit sfârâind în apele oceanului, scuturile lor de protecție împotriva căldurii erau aproape distruse iar astronauții din interiorul lor suportau cu greu temperatura înaltă din cabină.

Astăzi, eforturile noastre sunt mult mai sofisticate. Cele mai avansate cunoștințe ale lumii despre tehnologia materialelor au făcut posibilă crearea unor plăci de silicon pentru disiparea căldurii, care sunt lipite pe carcasa capsulei spațiale. Chiar și în aceste condiții, reintrarea în atmosferă trebuie realizată exact sub unghiul adecvat pentru a se micșora treptat forța impulsului. Dacă aceste capsule spațiale ar fi încercat să zboare drept în sus, drept în jos ori la mici altitudini cu numai o fracțiune din viteza cu care

zboară O.Z.N.-urile, atunci plăcile respective s-ar fi spulberat pur și simplu. În actualele condiții, este nevoie aproape întotdeauna ca aceste plăci să fie schimbate între două misiuni.

Este posibil ca ființele care au construit O.Z.N.-urile să fi dezvoltat o tehnologie atât de avansată în raport cu a noastră, încât să fie capabile să construiască niște vehicule spațiale performante cu ajutorul unor materiale pe care noi nu le-am descoperit încă — materiale care pot rezista la temperaturi incredibil de mari. Cu toate acestea, rămâne faptul că — cel puțin după câte știm noi — orice obiect material zburând cu mii de kilometri la oră prin atmosferă produce un zgomot de-a dreptul asurzitor. Avioanele de tip Concorde și multe alte supersonice au fost puse în afara legii în aproape toate statele americane din cauza zgomotului pe care îl fac. Noi nu avem cunoștință despre nici o formă de avion — inclusiv des întâlnitele și raportatele configurații de sfere, trabucuri și discuri ale O.Z.N.-urilor — care să nu dea naștere unui huruit sonic atunci când avionul trece prin atmosferă cu o viteză superioară celei a sunetului (aproximativ 1 150 km/h). Cu toate acestea, adesea O.Z.N.-urile nu produc nici un fel de sunet, darămite din cele sonice! Iar despre ele se raportează de multe ori că zboară ca un glonț cu mii de kilometri pe oră, înclinate sub unghi ascuțit — ceea ce pare să contrazică tot ceea ce știm noi în materie de aerodinamică.

Această problemă i-a făcut pe unii cercetători dezamăgiți să considere că O.Z.N.-urile nu sunt de fapt obiecte materiale, ci niște proiecții — precum imaginile unui film „3-D"*. Însă, bineînțeles, nici această ipoteză nu poate fi confirmată prin datele de care dispunem. O.Z.N.-urile lasă urme pe pământ, rup crengile copacilor, lasă arse iarba și pavajul ori cad plescăind în apele oceanelor. Ele târăsc mașinile pe drumuri lăturalnice, stârnesc animalele și emit semnale care sunt captate prin radar. Există oameni care au cercetat interiorul lor, atingând cu degetele podelele, pereții și mesele de operații din aceste vehicule. O.Z.N.-urile sunt, fără putință de tăgadă, obiecte fizice!

Prin urmare, cum este posibil ca O.Z.N.-urile să poată zbura fără nici un zgomot prin atmosferă cu asemenea viteze uluitoare? Le permite oare tehnologia lor să se sustragă de la barierele sunetului, ca și de sub influența forței de frecare? Sunt ele oare capabile să facă de râs toate legile termodinamicii? Poate că da. Însă ar

* Film în trei dimensiuni. (*n. tr.*)

putea exista un răspuns și mai simplu. Ele ar putea să nu fie supuse acelorași bariere fizice pe care le întâmpină avioanele noastre, întrucât ele ar putea să se deplaseze mai curând prin *timp* decât prin spațiu.

Cu toate că puțini dintre noi s-au gândit vreodată la acest lucru, cu toții ne îndreptăm în mod constant și cu o viteză incredibilă în mai multe direcții prin Univers. În fiecare zi, planeta noastră efectuează o mișcare de revoluție. Aceasta înseamnă că la Ecuator suprafața Pământului se învârte cu mai mult de 1 600 km/h, în jurul unei axe care trece prin polii nord și sud. O dată pe an, Pământul efectuează o mișcare completă de rotație orbitală în jurul Soarelui, care se află la circa 150 de milioane de kilometri depărtare. Aceasta înseamnă că noi ne deplasăm în acest cerc mai larg (care face un unghi de 23°cu axa Terrei) cu o viteză mai mare de 52800 km/h. Întregul nostru sistem solar orbitează în jurul centrului galaxiei noastre într-un cerc și mai mare, cu o viteză de 800 000 km/h (cu o înclinație corespunzătoare unui alt unghi). Galaxia noastră se îndepărtează față de alte galaxii cu mai mult de 217 600 000 km/h![21]

Viteza se măsoară prin unități de lungime împărțite la unități de timp — kilometri pe oră, metri pe secundă etc. Dacă noi am fi capabili, într-un anumit fel, să modificăm viteza trecerii noastre prin timp, viteza noastră aparentă față de un observator staționar s-ar modifica și ea în mod automat.

De exemplu, să presupunem că zburăm cu 100 de kilometri la oră. Pentru un observator de pe Pământ, noi vom părea că am parcurs 100 de kilometri în durata unei ore. Dacă atunci am schimba viteza trecerii noastre prin timp în raport cu observatorul nostru, astfel încât o oră să treacă de două ori mai repede pentru noi, observatorului respectiv i se va părea că după o oră (timpul său) noi am parcurs 200 de kilometri. Dacă însă noi am modifica viteza trecerii noastre prin timp astfel încât o oră să treacă de două ori mai *încet* pentru noi, observatorului i se va părea că noi am parcurs numai 50 de kilometri într-o oră.

Aceasta înseamnă că, dacă noi am fi capabili să construim o mașină temporală înconjurată de un câmp ce distorsionează timpul, am putea *părea* că ne deplasăm prin spațiu la viteze foarte mari, schimbând pur și simplu lungimea unei secunde în interiorul câmpului nostru de distorsionare a timpului, în raport cu lungimea unei secunde în exteriorul acestuia.

Dacă, de exemplu, noi am „opri" timpul brusc în interiorul câmpului întorcând un comutator, mașina noastră temporală nu

s-ar mai deplasa cu viteza normală a Terrei, de 800 000 km/h. Ea s-ar opri. Însă toate celelalte lucruri și ființe *ar continua* să se deplaseze cu viteza de 800 000 km/h. Dacă am fi norocoși, ne-am afla pe partea „din spate" a Pământului în momentul în care întoarcem comutatorul. Un observator situat în afara câmpului nostru ar părea că dispare instantaneu. Cu o jumătate de oră mai târziu (după timpul observatorului), noi ne-am afla la fel de departe de Pământ ca și Luna! Dacă nu am fi atât de norocoși — dacă am fi început într-un anumit punct al traiectoriei Pământului din jurul Soarelui — am putea fi trântiți la pământ (sau, mai exact, pământul ar fi trântit peste noi!) la o viteză relativă de 800 000 km/h. Noi încă nu cunoaștem fizica deplasării în timp, astfel că nu putem fi siguri de rezultatul acelei coliziuni, însă pare rezonabil să considerăm că o mare cantitate de energie ar fi cheltuită. Împreună cu mașina noastră temporală, am putea fi spulberați.

Dar materializând acest plan, am putea varia într-un grad uluitor de mare viteza aparentă a unui vehicul aerian cu acționare electrică, în raport cu un anumit punct fix. Și chiar și o capsulă fără propulsie internă ar putea fi făcută să se miște în diferite direcții (ce ar depinde de poziția acelui punct fix de pe Pământ în timp ce planeta noastră se învârte în acel moment în jurul axei sale, în jurul Soarelui ș.a.m.d.).

Iarăși, nu avem nici un fel de cunoștințe în legătură cu legile fizice implicate, însă putem presupune că acel câmp al nostru, ca toate câmpurile pe care le cunoaștem, s-ar conforma, după toate probabilitățile, legii proporționalității inverse. Dacă așa ar sta lucrurile, atunci moleculele de aer care s-ar afla pe traiectoria noastră când noi trecem prin păturile de aer ar fi probabil afectate din ce în ce mai mult de către această lege, pe măsură ce ele ar intra din ce în ce mai profund în interiorul sferei sale de influență, încetinind și oprindu-se în interiorul câmpului ca niște gloanțe trase în nisip, în loc să-l penetreze și apoi să ricoșeze, ieșind din el. Iar energia cinetică pe care ele ar pierde-o în cursul acestui proces ar fi probabil eliberată sub formă de căldură și/sau alte forme de radiație. În funcție de gradul de încetinire, ar putea fi chiar generată suficientă căldură pentru a ioniza aerul în interiorul și în jurul câmpului nostru. Acesta ar putea începe să strălucească precum aurora boreală, mai ales drept în fața noastră, unde efectul ar fi cel mai mare. Câmpul nostru ar fi probabil configurat precum alte câmpuri — sferic, în formă de ou, aplatizat sau convex — astfel că un observator ar vedea strălucirea uneia dintre aceste forme

ce ne înconjoară. Întrucât efectul n-ar fi conturat în linii clare, probabil că ar da impresia de difuz, precum o ceață.

Carcasa vehiculului nostru ar înregistra probabil o anumită căldură, însă numai o parte din aceea care afectează avioanele noastre convenționale, deoarece moleculele de aer ar fi încetinite într-o asemenea măsură de câmpul nostru, încât ele n-ar putea de fapt niciodată să-l penetreze (într-adevăr, câmpul nostru ar putea, de asemenea, să distorsioneze spațiul însuși într-un grad atât de mare, încât moleculelor de aer le-ar fi imposibil să-l penetreze). N-ar exista așadar nici o forță de frecare de înfruntat. Nici deplasarea noastră n-ar mai produce tipurile de șocuri sonice care provoacă acel huruit sonic, dezvoltat de avioanele obișnuite — și aceasta s-ar întâmpla chiar și atunci când ne-am deplasa cu o viteză mult superioară celei a sunetului (în raport cu un observator staționar).

Cu alte cuvinte, odată acceptată ipoteza că O.Z.N.-urile ar putea într-adevăr să utilizeze câmpuri de distorsiune a timpului, afirmațiile martorilor oculari, cum că au văzut O.Z.N.-uri învăluite într-un „abur strălucitor" țâșnind prin aer cu mii de kilometri pe oră fără a se aprinde sau a produce un huruit sonic, devin dovezi mai degrabă *în favoarea* decât *împotriva* aparițiilor acestora.

Note

1. Jacques Vallée și Janine Vallée, *Challenge to Science* (O provocare pentru știință) (Chicago: Henry Regnery Co., 1966), p. 186.

2. Keyhoe, *op. cit.*, pp. 46–47.

3. Edward J. Ruppelt, *The Report on Unidentified Flying Objects* (Raportul asupra Obiectelor Zburătoare Neidentificate) (Garden City, New York: Doubleday and Company, Inc., 1956; reeditare în New York: Ace Books, Inc., n.d.) pp. 97–98.

4. Vallée, *Challenge to Science*, pp. 1–3.

5. Keyhoe, *op. cit.*, p. 122.

6. Dale White, *Is Something Up There?* (E ceva acolo sus?) (New York: Doubleday and Company, Inc., 1968; reeditare în New York: Scholastic Book Services- Scholastic Magazines, Inc., 1969), p. 136.

7. Binder, *What We Really Know*, p. 33.

8. Albert K. Bender, *Flying Saucers and the Three Men* (Farfuriile și cei trei oameni) (New York: Paperback Library, Inc., 1968) pp. 34–35.

9. White, *op. cit.*, pp. 102–109.

10. Aimé Michel, *Lueurs sur les Soucoupes Volantes* (Paris: Mame, 1954), în traducerea lui Paul Selver, *The Truth About Flying Saucers* (Adevărul

despre farfuriile zburătoare) (New York: Criterion Books, 1956; reeditare în New York: Pyramid Books-Pyramid Communications, Inc. 1974), pp. 95–97.

11. John G. Fuller, editor, *Aliens in the Skies* (New York: G.P. Putnam's Sons, 1969), pp. 35–36.

12. Keyhoe, *op. cit.*, pp. 262–263.

13. Binder, *What We Really Know*, pp. 7–8.

14. Keyhoe, *op. cit.*, p. 106.

15. Edwards, *Serious Business*, pp. 167–169.

16. Frank Edwards, *Flying Saucers — Here and Now!* (Farfuriile zburătoare — aici și acum!) (New York: Lyle Stuart, 1967), p. 181.

17. Keyhoe, *op. cit.*, pp. 154–155.

18. Hendry, *op. cit.*, pp. 117–118.

19 Bruce Maccabee, „UFOs — Still Unexplained" (O.Z.N.-urile — o enigmă încă nedezlegată), *Fate*, martie 1984, pp. 72–75.

20. Kevin R. Berry, „The Kaikoura Controversy", *Flying Saucer Review*, 26, nr. 2 (1980), pp. 13–15.

21. Hoyle, *op. cit.*, pp. 226, 309.

7

...Marina a dezvăluit faptul că două O.Z.N.-uri fuseseră urmărite prin radar la Centrul de Testări Aero-Navale din Maryland. Unul a executat o cotitură bruscă, la viteza de 7 000 km/h.

Mair Donald Keyhoe
(USMC, Ret.)[1]

Acrobații aeriene „imposibile"

Una dintre cele mai frumoase apariții de O.Z.N.-uri a avut loc deasupra podișului Rainer, în statul Washington, în după-amiaza zilei de 24 iunie 1947. Cu toate că mai fuseseră raportate apariții de O.Z.N.-uri până atunci, cea la care a asistat Kenneth Arnold este azi considerată de toată lumea ca începutul „erei farfuriilor zburătoare".

Arnold era un pilot experimentat, membru al echipei aeriene de salvare din Idaho și delegat districtual. În timp ce efectua cu micul său avion investigații pentru a găsi un avion de transport al Marinei C-46, a observat o formație de nouă O.Z.N.-uri strălucitoare, în formă de semilună, care emiteau niște lumini albastre-albe, de la extremități, și zburau într-un mod extrem de bizar, „precum un disc pe care îl faci să salte deasupra apei", sau ca "bărcile cu motor de mare viteză, pe o mare agitată".

Folosind munții ca pe niște repere, Arnold a calculat că viteza lor medie și constantă era de peste 2 000 de km/h (și asta cu câteva luni înainte ca limita vitezei sunetului, de 1 200 km/h, să fie depășită...). Cuvintele lui Arnold au fost deseori citate după aceea: „corpul omenesc nu poate, pur și simplu, rezista la o asemenea viteză, mai ales dacă avem în vedere mișcările extrem de ciudate ale acestor vehicule stranii."[2] Zeci de martori au văzut în acea seară, până la ora 23:00, mai multe lumini albastre și roșii făcând diferite manevre pe cer, deasupra orașului Seattle, Washington.[3]

Acrobațiile aeriene dincolo de posibilitățile de manevră ale avioanelor obișnuite reprezintă mărcile distincte ale fenomenului

O.Z.N. În multe cazuri, tocmai această incredibilă capacitate de manevrare este cea care — pe lângă apariția lor — îi determină pe martori să raporteze scenele la care au asistat. Așa s-a întâmplat în ziua de 1 august 1948, când pasagerii și echipajul de pe un avion ce zbura de la Hong Kong la Saigon, inclusiv un corespondent radio-TV francez, Samy Simon, au văzut un O.Z.N. lung, în formă de pește, care reflecta razele soarelui de parcă era metalic. Obiectul, a cărui lungime s-a estimat a fi dublă față de cea a unui bombardier de mare calibru, a executat o răsucire în unghi de 90°, fără a-și reduce viteza, și „a dispărut după niște nori".[4]

În ziua de 15 octombrie a aceluiași an, la ora 23:00, locotenentul-major Oliver Hemphill și operatorul său radar, locotenentul Barton Halter, au încercat de șase ori să se apropie de un O.Z.N. fără aripi și fără coadă, de dimensiunile unui avion de luptă, în apropiere de Fukuoka, Japonia. O.Z.N.-ul apărea pe ecranul radarului lor, apoi accelera și se distanța de ei cu ușurință. La un momendat, când ajunseseră pe la 3600 m altitudine, O.Z.N.-ul a făcut o răsucire sub un unghi de 180° și a intrat în picaj dedesubtul lor. S-a înălțat și a coborât aproape perpendicular dincolo de limitele înregistrate de radar.[5]

În ziua de 2 iulie 1952, ofițerul superior D. C. Newhouse și soția sa mergeau cu mașina în Utah, când deodată au văzut pe cer mai multe O.Z.N.-uri. Newhouse a scos din valiză un aparat foto și le-a fotografiat. Instantaneele au fost analizate în laboratorul foto din cadrul Centrului departamental din Wright, precum și la Centrul de analiză și interpretare foto al Marinei Statelor Unite. Specialiștii au ajuns la concluzia că obiectele respective nu erau păsări, nici avioane sau baloane; de asemenea, au arătat că acestea „se opreau aproape instantaneu, se răsuceau și își schimbau direcția așa cum nici un avion cunoscut n-ar fi putut-o face la o asemenea viteză". Air Force a declarat că nu cunoaște natura acestor obiecte zburătoare.[6]

După cincisprezece zile, în timpul nopții, căpitanul Paul L. Carpenter pilota un avion DC-6 al Companiei Aeriene Americane la o altitudine de 7 500 m, când a văzut patru O.Z.N.-uri strălucitoare ridicându-se perpendicular „cu o viteză incredibilă". Fusese avertizat de către aerodromul din Denver, Colorado, unde obiectele fuseseră detectate prin radar ca având o viteză de circa 5 000 km/h.[7] Trei dintre ele au efectuat instantaneu o răsucire de 180°.[8]

Nu peste multă vreme, în luna august, un O.Z.N. a fost văzut deasupra strâmtorii Horn Island, Mississippi. Oliver Bryant supraviza desfășurarea unui concurs de pescuit la Bayou La Battre. Im-

preună cu zece sau doisprezece pescari, a observat un O.Z.N. ce scotea un zumzet și avea o cupolă în vârf, cu „lumini de jur împrejur" și lung de circa 15 metri. I-au văzut planând timp de 44 de minute, ridicându-se perpendicular și efectuând diferite schimbări de direcție; după consumarea acestui incident, au înmânat un raport semnat serviciului FBI din Mobile, Alabama.[9]

Gabriel Gachignard, un agent de vânzări francez, a observat în ziua de 27 octombrie 1952, la ora 2:03 dimineața, un O.Z.N. accelerând brusc deasupra aeroportului Marignane. Gachignard mânca pe terasă, când a văzut o lumină difuză apropiindu-se de aeroport pe un culoar aerian la mică înălțime, cu circa 25 km/h. Când a atins pista a făcut un zgomot „surd" și s-a oprit brusc, fără a încetini deloc în prealabil. Mergând spre el, martorul a văzut că era un obiect de circa 4,5 metri, de forma unei mingi de fotbal, cu o culoare întunecată și patru „hublouri" pătrate ce-și schimbau culorile, din verde în albastru și roșu. După ce a stat nemișcat cam un minut, în timp ce martorul se apropia de el, O.Z.N.-ul a scos o ploaie de scântei și, fără să accelereze, „a atins deodată o viteză înfricoșătoare, imposibil de estimat", a zburat înapoi pe exact același culoar aerian aflat la mică înălțime și a dispărut după un lac dincolo de șosea.[10]

Este interesant de observat în acest moment al discuției faptul că, adesea, relatările despre aparițiile O.Z.N.-urilor arată că acestea se apropie dintr-o anumită direcție și apoi se îndreaptă pe exact aceeași rută — precum în cazul Marignane —, uneori chiar dispărând pentru un timp între venire și plecare. Este exact lucrul la care ar trebui să ne așteptăm dacă O.Z.N.-urile ar călători înainte și înapoi în timp.

Aimé Michel a prezentat, în *Flying Saucers and the Straight Line Mystery*, un excelent *pattern* pentru această tendință a aparițiilor O.Z.N.-urilor de a se ordona de-a lungul unor linii drepte. Michel a descoperit că aparițiile O.Z.N.-urilor nu se derulau neapărat într-o succesiune strictă; de exemplu, primele două aparții erau înregistrate la extremitățile unei linii cu o lungime de sute de kilometri, în timp ce următoarele aveau loc în diferite puncte de-a lungul aceleiași linii.[11] Această întoarcere vizibilă pe aceeași rută pare să nu ofere prea multe informații în legătură cu posibilitatea ca O.Z.N.-urile să reprezinte niște vehicule extraterestre efectuând o recunoaștere a Terrei. Însă ea este perfect logică în cazul în care ele constituie niște mașini ale timpului încercând să repereze o anumită dată și un anume loc cu mare precizie, poate pen-

tru a căuta ceva despre care piloții lor știu cu certitudine că s-a petrecut în trecutul lor.

Ploaia de scântei produsă atunci când obiectul zburător de pe aeroportul Marignane a țâșnit spre cer ne amintește de „coada de cocoș" de scântei făcută de o bară de protecție auto desprinsă și târâtă la spatele unei mașini în viteză. Poate că piloții acelui O.Z.N. ar fi trebuit să fie mai atenți, să se ridice cu câțiva centimetri în aer înainte de a decola cu o asemenea viteză uluitoare. Poate că o parte din mașina lor s-a tocit frecându-se de pistă la o asemenea viteză!

Piloții Air Force au presupus că zăriseră un O.Z.N. deasupra Parcului Național Sequoia-Kings din California, în ziua de 1 august 1953. Zburau în cerc pe deasupra parcului, pentru a investiga semnalările O.Z.N. ale administratorului parcului, E.T. Scoyen, și ale angajaților, în cele trei nopți anterioare. Chiar înainte de miezul nopții, au văzut un „disc coborând oblic cu viteză redusă și l-au urmărit, zburând pe deasupra lui cu aceeași viteză, pentru a-l sili să aterizeze. O.Z.N.-ul s-a oprit instantaneu în aer, fără a încetini, apoi a urcat abrupt, eschivând turboreactoarele.[12]

Nouă O.Z.N.-uri au fost văzute din Albuquerque, New Mexico, un „punct fierbinte O.Z.N.", la data de 3 iulie 1954. Răspândeau o lumină verde și au fost descrise ca „rotunde". Au plutit în loc, apoi au efectuat o întoarcere de 340 de grade, cu o viteză estimativă de 4 000 km/h.[13]

Ofițerii superiori și piloții militari din Aviația Italiană s-au numărat printre miile de oameni care au văzut un O.Z.N. executând manevre uluitoare deasupra Romei, la orele 18:28 ale serii de 17 septembrie, în același an. Timp de peste o oră, personalul aeroportului l-a urmărit pe radar. L-au observat accelerând din poziție de repaus până la viteza de circa 270 km/h „aproape instantaneu, numai pentru a se opri brusc din nou, a coborî, a se ridica și așa mai departe." Când O.Z.N.-ul se mișca, o protuberanță ca o antenă din centrul lui părea să lase o „scurtă dâră luminoasă".[14]

Dr. J. I. Bennet și soția lui au văzut două O.Z.N.-uri silențioase, rotitoare, de culoare „albastră prăfoasă", plutind pe cer „ca peștii într-un acvariu". Brusc, s-au împerecheat și au staționat, după care s-au repezit în direcții diferite cu viteză foarte mare. Între timp, Bennet le fotografiase. Incidentul s-a produs la Kilburn Estate, în Singapore, la orele 20:20 din seara de 26 iulie 1956.[15]

Niște lumini puternice au trezit-o din somn pe doamna Mary Starr, în vila ei din Old Saybrook, Connecticut, pe la orele 02:30 ale dimineții de 16 decembrie 1957. A văzut un O.Z.N. cenușiu

sau negru, lung de aproximativ șapte metri, în poziție staționară la trei metri de casa ei și un metru și jumătate înălțime deasupra solului. A observat niște siluete mișcându-se înăuntru, prin „hublouri". O.Z.N.-ul a devenit luminos și a scos o protuberanță sclipitoare, ca o antenă. A plutit în loc timp de cinci minute, apoi s-a deplasat lateral, a executat o întoarcere bruscă de 90 de grade, și-a schimbat culoarea în albastru-cenușiu (cu lumini circulare în locul unde fuseseră hublourile), s-a înclinat și s-a îndepărtat tăcut, rapid ca un turboreactor.[16]

O altă întâlnire în zorii zilei a avut loc deasupra Oceanului Pacific, la data de 12 iulie 1959. În timp ce pilota o cursă Pan Am spre Hawaii, căpitanul C.A. Wilson (veteran de nouăsprezece ani în aviație), copilotul Richard Lorenzon și inginerul de zbor au văzut un O.Z.N. în forma unui ciorchine de lumini. Acesta s-a apropiat din față și din stânga aeronavei, cu o viteză uluitoare, apoi a cotit brusc la dreapta „cu o viteză de neconceput pentru orice vehicul cunoscut, iar lumina a dispărut pe neașteptate". Wilson a raportat că O.Z.N.-ul se apropiase în unghi de 180 de grade față de traiectoria sa de zbor și a efectuat o întoarcere de 90 de grade.

Au urmat alte rapoarte, de la cel puțin încă opt curse comerciale. Ofițerul Șef de la Controlul Traficului Aerian din Honolulu a telefonat la cartierul general al Frontierei Mării de Vest și la Pacific Air Force. Piloții au fost chestionați de ofițeri militari de informații, apoi de presă. Incidentul a fost raportat în numeroase ziare. Personalul Proiectului Bluebook a conchis că O.Z.N.-ul fusese un meteor — cu toate că executase o cotitură în unghi drept și nu lăsase siaj luminos![17]

Un bărbat din Trenton, New Jersey, a văzut un O.Z.N. portocaliu, în formă de trabuc, înconjurat de o „zonă" albastră-verzuie, chiar deasupra orizontului, la orele 19:45 ale serii de 19 august 1959. A făcut nu mai puțin de zece întoarceri în unghi drept, în douăzeci și cinci de minute, fiind însoțit de alte cinci O.Z.N.-uri strălucitoare.[18]

La orele 03:35 ale dimineții de 23 martie din anul următor, un cuplu a văzut un O.Z.N. executând întoarceri de 180 de grade și 90 de grade deasupra orașului Indianapolis, Indiana. Avea formă de zmeu și părea confecționat din mărgele luminoase. Și-a inversat traiectoria și s-a îndepărtat zburând cu o viteză estimativă de 30 000 km/h.[19]

Cu câteva minute înaintea miezului nopții de 13 august 1960, un alt O.Z.N. și-a inversat traiectoria. Acesta a fost văzut la est de Corning, California, de către polițiștii de patrulă rutieră Stanley

Scott și Charles Carson, care au sărit din mașină pentru a privi obiectul elipsoidal înconjurat de o aură albă și afișând lumini roșii și albe. Au constatat o „tăcere absolută". O.Z.N.-ul a coborât sub un unghi de 45 de grade, până la o altitudine de 30–60 metri, la nici un kilometru și jumătate distanță, după care și-a inversat brusc traseul cu mare viteză și s-a ridicat la 170 de metri. Era lung de 50 de metri și înalt de 13, și nu scotea nici un sunet.

Au fost alertați alți ofițeri, iar câțiva dintre aceștia au văzut și ei obiectul. Prezența sa a fost confirmată de baza radar locală. Timp de două ore, a fost observat și urmărit, în timp ce executa manevre incredibile, adesea staționând sau schimbându-și direcția la viteze extrem de mari și de multe ori măturând zona cu un fascicul de lumină roșie. A doua zi, lui Scott și Carson nu li s-a permis să discute cu operatorul radar care fusese de gardă în perioada observațiilor.[20, 21]

La orele 19:18 ale serii de 14 septembrie 1961, un O.Z.N. alb, circular s-a deplasat cu viteză și direcție neregulate pe deasupra Bazei Air Force Osan din Coreea. Zbura mai repede decât un avion, s-a oprit, a staționat în aer, a devenit foarte luminos, apoi a urcat vertical, în timp ce își schimba culoarea în roșu. Când de zonă s-a apropiat un turboreactor, a început să execute întoarceri de 90 grade.[22]

În timp ce conducea o escadrilă de avioane de vânătoare Javelin cu aripă-delta peste Egipt, în după-amiaza zilei de 11 septembrie 1962, un pilot R.A.F. a suferit o pierdere parțială de energie. A coborât cu 300 de metri mai jos decât celelalte avioane. Când a ridicat privirea spre ele, a zărit o lumină albă puternică, definită acut pe fundalul siajelor lor de vapori, care le urmărea cu o viteză de cel puțin 2400 km/h, le-a depășit, apoi s-a oprit într-o clipă. A executat o întoarcere instantanee de 150 de grade și s-a îndepărtat cu repeziciune. Alți trei membri ai escadrilei au văzut și ei obiectul; toți au depus note informative la informațiile R.A.F.[23]

Manuel Fernandez și soția lui au văzut un disc bombat, mare și roșu, decolând ca din pușcă, în jurul orelor 04:33 ale dimineții de 12 iulie 1965. Se apropiase rapid dinspre nord-est, s-a oprit brusc și a staționat legănându-se încet deasupra copacilor. Fernandez a spus că avea partea superioară de o culoare orange vie și o bordură întunecată cu o lumină roșie „pâlpâitoare". A pornit brusc spre nord, cu mare viteză, fără nici un interval de accelerare. În timpul celor trei minute cât O.Z.N.-ul s-a aflat în apropiere, recepția aparatului de radio a lui Fernandez s-a schimbat, din muzică, în

paraziți sonori, după care a revenit pe muzică, la plecarea obiectului.[24]

Două luni mai târziu, în data de 9, sute de locuitori ai orașului Cuzco, Peru, au privit patru farfurii albastre metalice plutind, întorcându-se în unghiuri drepte și zburând în diverse moduri imposibile pentru avioane, timp de două ore. Și acestea au plecat cu o velocitate „incredibilă".[25]

O altă observație la orele 04:30 a avut loc în Charleston, Virginia de Vest, pe data de 4 mai 1966. Un operator de la centrul de control al traficului aerian a văzut un semnal neidentificat descriind o întoarcere cu 180 de grade, la viteza de 1 600 km/h, într-un spațiu de numai opt kilometri. În același timp, un pilot de la Braniff urmărea o lumină foarte puternică schimbându-și culorile, în același loc.[26]

În ziua de 20 septembrie 1966, pilotul veteran James O'Connor zbura în apropiere de Sebring, Florida, pe la jumătatea dimineții, când un O.Z.N. gigantic (mare cam cât un teren de fotbal) s-a apropiat cu viteză, pentru a începe să staționeze în preajma avionului. Îngrozit, O'Connor a intrat în picaj, întreprinzând o acțiune evazivă, dar nu a putut scăpa de urmăritor, care a rămas în aceeași poziție relativă. În cele din urmă, acesta s-a îndepărtat cu o manevră imposibilă, „o desprindere din formație înapoi, într-o întoarcere de 360 de grade„ ca și cum ar fi „căzut în sus".[27]

Urmează două cazuri din România. Profesorul politehnic Octavian Bota a fost martorul primului incident la orele 22:30 ale serii de 4 august 1967, la Sângeorz-Băi. Un O.Z.N. luminos, albastru-gălbui, s-a apropiat în același mod ca un meteor. A încetinit, a schimbat direcția, a urcat abrupt și și-a modificat culoarea din albăstruie în albă-gălbuie. Apoi, a executat o întoarcere cu 90 de grade fără a reduce viteza, a traversat jumătate din câmpul vizual al profesorului și a descris încă o cotitură în unghi drept, devenind, din alb-gălbui, galben, apoi galben-trandafiriu.[28]

Un alt inginer a asistat la un incident similar la Ploiești, în anul următor. Nicolae Rădulescu a văzut un O.Z.N. de formă discoidală, roșu-luminos, cu o ceață înconjurătoare, apărând brusc la sud de apartamentul lui. S-a deplasat spre nord cu mișcări neregulate, a revenit către sud, a executat pe neașteptate o întoarcere cu 90 de grade și apoi a dispărut spre Aeroportul Strejnic. Se mișca mai rapid decât un turboreactor, și totuși nu scotea nici un sunet.[29]

În 1976, pe la orele 2:00, caporalul din Patrula de Stat Idaho E. H. Christensen și un ajutor de șerif au văzut un O.Z.N. efectuând acrobații incredibile. L-au privit prin binoclu, în timp ce

obiectul cu lumini rotative albastre, verzi și albe se mișcă haotic, timp de peste cinci minute, făcând întoarceri de 90 de grade „cu viteze fantastice", pentru ca dintr-o dată să inverseze direcția, pornind pe o traiectorie în zigzag. Christensen a spus că obiectul avea partea de sus rotunjită și fundul plat. De asemenea, a raportat alte câteva semnalări în zona Soda Springs, în 1976.[30]

Comandantul Francisco de Tejada Lerdo nu a putut evita să-și zguduie cei 109 pasageri, când un O.Z.N. a făcut cascadorii în apropierea avionului său Supercaravelle, lângă Valencia, Spania, în 11 noiembrie 1979. Pilotul și copilotul au depistat două lumini roșii puternice venind spre aeronavă cu o viteză uimitoare. Lerdo a raportat: „În viața mea n-am mai văzut o asemenea viteză". Luminile păreau să fie atașate de un obiect. S-au apropiat până la mai puțin de opt sute de metri, unde au început să se „joace" aparent cu avionul de linie, executând întoarceri și manevre de care nici o aeronavă nu ar fi fost capabilă. Pilotul a trebuit să întoarcă avionul violent, într-o acțiune de „desprindere", și a fost urmat de O.Z.N. cale de aproximativ 50 de kilometri. A aterizat pe Aeroportul Valencia, unde directorul, controlorul de trafic și mai mulți membri ai personalului de la sol au spus că văzuseră un O.Z.N. cu mai multe lumini roșii plutind deasupra clădirilor aeroportului. O.Z.N.-ul a fost observat pe radarurile din Barcelona, Valencia și ale Cartierului General de Comandă al Apărării Antiaeriene. Două avioane de vânătoare F-1 au fost trimise să-l intercepteze.[31]

Multe dintre rapoartele despre aceste acțiuni aeriene aparent imposibile provin de la martori respectabili și cu multă experiență — cercetași de rachete, controlori de trafic, piloți, astronomi, meteorologi, polițiști și observatori C.A.A. — persoane ale căror depoziții ar fi considerate în mod normal indiscutabile. Comandantul Tejada, de exemplu, avea la activ 8 000 de ore de zbor; e inutil de spus că era familiarizat cu aeronavele. Și totuși, relatările implică faptul că O.Z.N.-urile ignoră principiile termodinamicii și ale aerodinamicii. Studiile adânciturilor lăsate pe sol de dispozitivul de aterizare al O.Z.N.-urilor sugerează că au o masă de mai multe tone, și totuși plutesc prin aer fără zgomot și fără a produce mișcări atmosferice — în contrast accentuat cu elicopterele sau turboreactoarele V.T.O.L., ca modelul Harrier, care, când fac punct static, produc un zgomot și un vânt cutremurător. S-a estimat că unele dintre accelerările și întoarcerile în ac-de-păr observate (atât vizual, cât și pe radar) ar produce forțe inerțiale de 1 000 gravitații terestre — suficient pentru a strivi complet orice pilot, ca

să nu mai menționăm dezintegrarea oricărei aeronave convenționale.

Cum e posibil așa ceva? Încă o dată, ipoteza călătoriei în timp ne poate oferi un răspuns.

Din nou, putem ilustra problema cu ajutorul ipoteticei noastre mașini a timpului. Să presupunem iarăși că am răsucit câmpul deformator al timpului într-un asemenea mod încât secundele se prelungesc, iar Pământul, care continuă să-și urmeze orbita complexă prin Univers, se îndepărtează de noi cu o viteză mai mică de 804 650 km/h — să zicem, 8 046 km/h. Întrucât suntem închiși complet în câmpul nostru, nu observăm modificarea mișcării mai mult decât ar observa o muscă zburând în interiorul unei mașini că aceasta se deplasează cu 160 km/h. Dacă, în continuare, scurtăm secundele, acea viteză relativă se va reduce. Dacă le scurtăm suficient de mult, vom începe să câștigăm un avantaj în relație cu Pământul, până când, în cele din urmă, vom alerga spre el, în loc să ne îndepărtăm. Dacă mai continuăm astfel, ne vom ciocni de Pământ. Iar dacă, înainte de contactul cu solul, egalăm lungimea secundelor noastre cu cea a secundelor terestre, vom rămâne în aceeași poziție. Practic, ne vom afla într-o mișcare ascendentă suspendată — vom pluti.

Astfel, mașina noastră poate pluti. Dar ne aflăm întru totul la discreția mișcărilor Pământului. Continuăm de fapt să ne deplasăm cu exact aceeași velocitate unghiulară ca a suprafeței solului, dar faptul că acum ne aflăm deasupra ei (altfel spus, mai departe de centrul planetei și, prin urmare, mai departe de axa în jurul căreia se rotește) ne face să tindem a intra în derivă, rămânând încet în urmă. Cu cât încercăm să plutim mai sus, cu atât deriva e mai rapidă. Și nu avem decât trei posibilități: să ne îndepărtăm de Pământ, să mergem spre Pământ sau să derivăm în timp ce încercăm să plutim. Mașina noastră temporală are foarte puțină utilitate practică, fiindcă de fiecare dată când încercăm să călătorim „înapoi în timp" (relativ la un observator de pe suprafața Pământului) zburăm în spațiu, îndepărtându-ne. Și de fiecare dată când încercăm să vizităm viitorul, suntem împinși în direcția opusă, spre sol.

Pentru a ne deplasa înainte și înapoi în timp, rămânând în aceeași poziție relativă față de Pământ, avem nevoie de un gen de propulsie — un mod de a ne compensa mișcarea „absolută". Ne-am putea dota mașina timpului cu propulsoare sau reactoare, dar acestea nu ar funcționa decât în straturile inferioare ale atmosferei (dacă ar funcționa cât de cât în interiorul sferei de influență a

câmpului nostru tempo-deformant). În spațiu, nu ar fi de nici un folos. Acolo ar merge rachetele, dar până și ele ar fi jalnic de inadecvate pentru a compensa imensele viteze de care e capabilă mașina timpului (să ne amintim că, oprind timpul în loc, putem atinge teoretic viteza de 804 650 km/h în relație cu Pământul).

Ceea ce ne trebuie realmente este capacitatea de a distorsiona câmpul tempo-deformant propriu-zis, astfel încât să se extindă mai mult într-o anumită zonă decât în oricare alta. Astfel, am putea stabili (într-o oarecare măsură) pe care din numărul virtualmente infinit de vectori componenți ai complexei mișcări unghiulare terestre dorim să-i folosim, într-un mod foarte asemănător cu al unui velier care poate să adopte diverse unghiuri împotriva vântului, sau să se lase suflat de vânt sub alte unghiuri.

Desigur, aplicarea acestui principiu poate fi foarte înșelătoare. Mișcarea noastră ar continua să fie determinată de diverșii vectori ai velocității noastre unghiulare intrinseci, derivați din toate orbitele și mișcările intergalactice diferite. Astfel, în funcție de ora din zi și ziua din an, putem de fapt să prelungim o secțiune a câmpului îndreptată într-o anumită direcție, pentru a merge într-o cu totul altă direcție. Echipamentul nostru va trebui să includă un computer capabil să calculeze toate mecanicile orbitale relevante în orice moment dat din timp pe care am dori să-l vizităm. Ar trebui să ne asigurăm că niciodată câmpul nostru nu se va distorsiona într-un asemenea mod încât o parte din mașină să rămână pe Pământ, în timp ce restul zboară în spațiu. Și am putea fi constrânși în cadrul unor drastice limite de viteză pe anumite direcții (la fel cum se întâmplă cu velierul analog), astfel încât ar fi necesar să urmăm o serie de zigzaguri (curs de navigație) pentru a ne deplasa în anumite direcții.

Poate că o analogie mai inspirată ar consta în asocierea manipulării câmpului cu subtilele schimbări de echilibru pe care le folosește un surfer pentru a-și modifica viteza și direcția (în cadrul anumitor limite) în timp ce „înhamă" imensa putere a valului de sub surfboard. Noi am înhăma puterea mișcării planetare. La fel cum surferul trebuie să aibă grijă să nu lase valul să-l împingă într-un dig sau într-o stâncă, trebuie să fim atenți să nu alegem direcția greșită în care am extinde câmpul tempo-deformant, pentru a nu fi trântiți la pământ. Cum spuneam, nu avem cum ști care ar fi deznodământul unei asemenea coliziuni, dar este rezonabil de presupus că s-ar putea elibera o imensă cantitate de energie, mai ales dacă mașina noastră temporală a pornit din viitorul îndepărtat, din trecutul îndepărtat sau de pe o altă planetă, astfel încât velo-

cităţile intrinseci relative au fost din capul locului foarte disparate. În acest caz, o coliziune care determină colapsul câmpului ar putea fi şi mai catastrofală.

În mod destul de interesant, există unele dovezi care sugerează că este posibil ca tocmai o asemenea coliziune să fi avut loc în secolul nostru. În dimineaţa zilei de 30 iunie 1908, un corp neidentificat s-a prăbuşit pe Pământ în zona siberiană Tunguska. Flacăra exploziei a fost văzută pe o rază de sute de kilometri. Nori negri s-au ridicat până la înălţimi de 2000 de metri, provocând o „ploaie neagră". Nori radioactivi luminoşi au traversat Europa şi Asia. Au fost distruse sute de kilometri pătraţi de taiga, dar nu s-a găsit nici un loc unde unele fragmente meteorice să fi lovit pământul. Ceea ce *s-a* găsit păreau a fi bucăţi de metal. Cercetările au dezvăluit martori care susţineau că obiectul fusese cilindric şi zburase pe o traiectorie în zigzag înainte de a exploda. Forma neregulată a detonaţiei sugera că explozia fusese parţial îngrădită în interiorul unei construcţii artificiale. S-au descoperit urme de radiaţii, iar oamenii din regiune au suferit de o boală radioactivă.[32]

Numeroase cărţi şi articole s-au ocupat de misterul evenimentului Tunguska. Unii sugerează că a fost o prăbuşire de navă spaţială extraterestră. Alţii susţin că o cometă s-a ciocnit de Pământ. Indiferent de explicaţie, fenomenul ilustrează grăitor ce s-ar putea întâmpla dacă o maşină a timpului (cu energie nucleară) s-ar defecta sau ar cădea în mâini nepricepute. Şi ar putea ajuta să se explice cazul Roswell, precum şi alte raportări de prăbuşiri ale farfuriilor.

Dacă ozenologii folosesc într-adevăr câmpuri tempo-deformatoare pentru a-şi efectua manevrele magice, acest pericol de a o lua „zig" când este necesar „zag"-ul ar reprezenta un grav pericol, putând impune anumite comportamente caracteristice. De exemplu, ne-am aştepta ca, deşi gonesc cu viteze incredibile, O.Z.N.-urile să aterizeze foarte atent, pentru a nu lua un contact „dur" cu solul. Uneori, ar putea doar să plutească la câteva zeci de centimetri înălţime în loc de a ateriza, pentru ca fluctuaţiile din câmpul lor să se poată compensa înainte ca sistemul de aterizare să fie forţat şi avariat la atingerea solului. Pot fi necesare rachete sau alte mijloace de propulsie. Unele sisteme automate controlate de computer ar efectua permanent ajustări minuscule în forma (sau forţa) câmpurilor, pentru a împiedica nava să se îndepărteze în derivă sau să se ciocnească de un obiect. Sistemele ar trebui să compenseze efectele vântului, fluctuaţiile câmpului sau ale timpului propriu-zis, excentricităţile diverselor orbite etc.

Ozenologii care folosesc un asemenea sistem ar putea dori să nu rămână mai mult decât e absolut necesar pentru a-şi îndeplini misiunea, întrucât nava ar fi expusă pericolelor când se află pe sol sau în apropierea acestuia. Orice eroare a energiei sau a controlului ar putea declanşa o coliziune catastrofală sau ar face nava să decoleze şi să plece fără ei. Şi de asemenea ne-am putea aştepta ca O.Z.N.-urile să aterizeze ocazional numai pentru a „înlătura" diferenţele de velocitate unghiulară şi a face proximitatea solului să devină mai sigură şi mai uşor de menţinut. Acest lucru s-ar putea realiza aterizând pentru scurt timp şi modificând cu mare atenţie câmpul, astfel ca energia cinetică nedorită să se transfere, prin intermediul echipamentului de aterizare, în pământ.

Acest proces ar putea explica două dintre cele mai enigmatice mistere care apar frecvent în rapoartele O.Z.N. Mai întâi, ar justifica motivul pentru care O.Z.N.-urile aterizează adesea şi, după câteva secunde, decolează din nou fără a fi deschis măcar o trapă. Apoi, ar lămuri de ce „tălpile" trenului de aterizare al O.Z.N.-urilor lasă în sol adâncituri care indică greutăţi extreme (pot fi produse nu numai de masa navei, ci şi de vectorul descendent al propriei mişcări intrinseci care le împinge în sol).

O.Z.N.-urile efectuează şi alte manevre aeriene neobişnuite, pe lângă întoarcerile în ac-de-păr instantanee. Una dintre cele mai comune şi mai derutante dintre ele este cea denumită „manevra frunzei moarte" sau „coborârea în cădere de frunză", conform căreia nava urmează o serie de arcuri similare cu traiectoria descrisă de o frunză căzând încet spre pământ într-o zi calmă de toamnă. Unii au asemuit mişcarea cu aceea a unei farfurii scufundându-se într-un bazin. Uneori, când staţionează în aer, această mişcare dobândeşte un traseu ca balansul unui pendul sau oscilaţia unui titirez gata să cadă. Când se ridică, uneori se comportă ca şi cum ar urca o scară. În zbor, par câteodată să lunece sau să ricoşeze cu mişcări ondulatorii (se reţine analogia lui Kenneth Arnold dintre farfuriile săltăreţe şi şalupele gonind peste valuri, când descria O.Z.N.-urile pe care le-a văzut zburând pe lângă Munţii Cascadelor).

Unul dintre primii oameni care au raportat o mişcare vibratilă a fost Dr. Clyde Tombaugh, celebrul astronom care a descoperit planeta Pluton în 1930. În după-amiaza zilei de 10 iulie 1947, Profesorul Tombaugh, împreună cu soţia şi fiicele lui, mergea cu maşina prin New Mexico, când a văzut un obiect elipsoidal lucitor, aproape imobil, cu un contur bine definit. Părea să prezinte o mişcare de vibraţie. S-a ridicat până în nori, a ieşit din nou şi a acce-

lerat în sus, atingând o viteză estimativă între 1 000 și 1 500 km/h. Dr. Tombaugh le-a spus ofițerilor Air Force că bruscheța ascensiunii l-a convins că era un fenomen fără precedent.[33]

O altă apariție după-amiaza a avut loc în 12 iunie 1952, la Paris. Domnul și doamna Jean-Paul Nahon, cu încă două persoane, au văzut prin binoclu, din fereastra apartamentului familiei Nahon, un O.Z.N. elipsoidal argintiu, înconjurat de o aură roșie. Inițial, a plutit la o elevație de 30-40 de grade, apoi s-a apropiat, în timp ce executa violente manevre ascendente, descendente și laterale, caracterizate prin accelerări și opriri instantanee. Urca prea repede pentru a putea fi urmărit cu binoclul, apoi cobora încet, „fluturând ca frunza", se legăna momentan ca un pendul și se repezea lateral într-un unghi oblic.[34]

În Franța anului 1954 s-au raportat multe manevre din categoria frunzei-moarte. Bernard Miserey a urmărit una chiar înainte de ora 1:00 a dimineții de 23 august 1954, din fața garajului său de la Vernon, Eure. Fiindu-i atrasă atenția de o lumină palidă care scălda zona, Miserey a văzut un imens O.Z.N. luminiscent, în formă de trabuc, plutind în poziție verticală, silențios, pe deasupra râului, la 300 de metri distanță. Din „trabuc" au coborât patru discuri luminoase — roșii în centru, decolorându-se spre margini — care s-au repezit peste capul martorului, spre sud-vest, cu o „viteză prodigioasă". Un al cincilea a căzut din O.Z.N. până la mică altitudine, plutind cu mișcări de balans și vibrații, apoi a țâșnit spre nord „ca un fulger", în timp ce trabucul se estompa în întuneric. Doi polițiști și un inginer de armată au asistat și ei la fenomen, din puncte de observație separate. Incidentul a fost relatat în numărul din 25 august al ziarului parizian *Libération*.[35]

În luna următoare, pe data de 19, la orele 16:30, domnișoarele Marie Christine Delaire și Madeline Gauthier se aflau la un picnic în trecătoarea Beal, pe frontiera Puy-de-Dôme/Loire, când au văzut un O.Z.N. discoidal cenușiu, de aparență metalică, „apărând brusc la nord". A încetinit până la oprire, a plutit pendulând timp de aproximativ 30 de secunde, apoi a zburat spre nord-vest accelerând foarte rapid.[36]

Apoi, pe data de 26, Dr. Martinet, soția sa și alte treisprezece persoane, lângă Col du Chat, Savoia, au văzut un O.Z.N. în formă de disc ce părea din aluminiu, la o altitudine de circa 500 de metri, deasupra muntelui Croix du Nivolet înalt de 1700 de metri. A coborât într-o mișcare de frunză-moartă, a staționat deasupra unui turn radio de pe Mont Revard, și „a accelerat brusc, dispărând fulgerător". Martinet a spus că O.Z.N.-ul avea un punct mai

deschis la culoare în mijloc şi pete întunecate în jurul acestuia şi că şi-a schimbat culoarea, din gri închis în gri deschis. În trecut, Martinet fusese observator de artilerie.[37]

În seara de 16 octombrie, la căderea nopţii, lângă Baillolet (Seine-Inférieure), Dr. Henri Robert a văzut patru O.Z.N.-uri circulare mişcându-se în formaţie verticală cu viteză moderată, cam la 300 de metri altitudine. Unul dintre ele a coborât în mişcare de frunză. În timp ce maşina sa se apropia de O.Z.N.-uri, motorul şi farurile au ieşit din funcţiune, iar doctorul Robert a avut o senzaţie ca un şoc electric, care l-a paralizat. Maşina s-a oprit exact în momentul când O.Z.N.-ul a aterizat. Atunci, Robert a văzut o „creatură" înaltă de un metru şi ceva, după care lumina s-a stins, lăsându-l pe Robert într-o beznă şi tăcere desăvârşite. Nu peste mult, farurile maşinii s-au aprins brusc, iar Robert a văzut O.Z.N.-ul îndepărtându-se în zbor spre nord.[38]

Doamna Ivonne Torres de Mendonca, şoferul ei, un servitor şi copiii mergeau cu maşina dinspre fermă spre Ponta Poran, Brazilia, când două O.Z.N.-uri tăcute, luminoase, rotitoare, în forma planetei Saturn, au coborât cu oscilaţii, au încercuit jeepul şi l-au însoţit un interval de timp considerabil, uneori îndreptând o lumină asupra lui. Partea centrală, sferică, a O.Z.N.-urilor părea să fie metalică şi cu un diametru de vreo cinci metri. Inelele şi părţile superioare erau roşii, iar fundul era învăluit într-o aură albă sau argintie. La un moment dat, în timpul plutirii, aura a pălit. Incidentul a avut loc la data de 21 decembrie 1957, în jurul orelor 18:30.[39]

O altă întâlnire braziliană s-a produs la ora trei dimineaţa şi câteva minute, în 24 februarie anul următor, lângă Conceiçao Almeida, Bahia. Dr. Carlos José da Costa Perieira, Manoel Mendes şi Antonio de Araujo mergeau cu maşina între Santo Antonio de Jesus şi Conceiçao Almeida, când motorul maşinii s-a împotmolit şi s-a oprit. S-a apropiat de ei o lumină albastră-argintie. Cu toţii au putut vedea că era un O.Z.N. silenţios, de forma planetei Saturn, având cam 20–27 de metri diametru şi înconjurat de aura strălucitoare a inelului rotativ. A coborât ca o frunză în cădere şi s-a stabilizat cam la trei metri deasupra solului. Când doi martori s-au apropiat de el, s-a repezit în sus şi a început să zboare pe cer executând manevre imposibile pentru aparatele convenţionale. Acestea includeau ascensiuni verticale rapide, cercuri strânse, zboruri în linie dreaptă efectuate „mai repede ca fulgerul", coborâri de frunză-moartă şi plutiri staţionare. Ultima oară a fost văzut la ora

6:30, sub forma unui disc argintiu. De cum a plecat, martorii și-au putut porni mașina în condiții normale.[40]

O observație care a beneficiat ulterior de publicitate extinsă s-a produs la orele 2:00 ale dimineții de 3 septembrie 1965, lângă Kensington, New Hampshire. Norman Muscarello făcea autostopul pe Drumul 150, când a văzut un O.Z.N. tăcut de vreo 25–30 de metri diametru, cu „lumini roșii strălucitoare, pulsatorii, în jurul unei borduri aparente", deplasându-se încet prin aer spre el, cu o mișcare vibratilă, în salturi. A ajuns atât de aproape, încât Muscarello s-a trântit pe acostament ca să nu-l lovească. A staționat deasupra unei case din apropiere, apoi s-a îndepărtat.

Ulterior, polițistul de patrulă Eugene Bertrand l-a însoțit pe Norman înapoi la fața locului (Bertrand auzise o relatare similară de la o femeie de pe Drumul 101, care a spus că O.Z.N.-ul plecase cu o viteză peste măsură de mare). Au ajuns în jurul orelor 03:00. Nu peste mult, au văzut un O.Z.N. care plutea ca o frunză în vânt la 100 de metri distanță și 30 de metri altitudine. Caii și câinii erau nervoși. Casele erau înroșite de lumina O.Z.N.-ului. Acesta se îndrepta fără zgomot spre Hampton, executând acrobații dezordonate. Bertrand a spus că „săgeta" și „se putea întoarce ca banul". Apoi a sosit și polițistul David Hunt, care a văzut și el O.Z.N.-ul în timp ce se îndepărta. Din aceeași regiune au provenit ulterior numeroase rapoarte O.Z.N., determinând apariția celebrei cărți a lui John Fuller, *Incident la Exeter*.[41]

La orele 20:20 ale serii de 2 octombrie, 1966 în Cincinnati, Ohio, o femeie a suferit de grețuri și amețeli de pe urma unui miros urât inexplicabil în casa ei, având senzația că o privea cineva. Apoi, a văzut un O.Z.N. oval, viu colorat, plutind în apropierea solului, într-o pădure din apropiere. Și-a alertat soțul și alte rude. Cu toții, împreună cu un vecin, ofițerul de marină în rezervă David Stites, au privit spectacolul. Stites s-a uitat prin binoclu. O.Z.N.-ul părea să aibă cam 25 de metri în diametru și lumini roșii, verzi și albe care se roteau rapid în jurul marginii, precum și „ferestre" pătrate, luminate galben. S-a îndepărtat, a revenit, a urcat până la o altitudine de vreo 30 de metri, a staționat și a oscilat. S-a deplasat încet orizontal, s-a întors, a emis un mic glob oval roșu care de asemenea oscila și se mișca haotic, după care s-a repezit spre sud.[42]

Bob Luca, viitorul soț al femeii răpite Betty Andreasson (vezi Capitolul 1), a suferit o înspăimântătoare experiență de răpire proprie în luna iunie a anului 1967. În timp ce călătorea cu mașina dinspre Hammonasset Beach, Connecticut, Bob a văzut două O.Z.N.-uri mari, strălucitoare, în formă de trabuc. Unul din ele a

lăsat să cadă două ovoide mai mici, mate, cu aspect metalic. Dintre acestea, unul s-a îndepărtat rapid, în timp ce celălalt a coborât cu mișcare de frunză, cam la patru sute de metri distanță. Luca își amintește că se temea ca „ei" să nu „vină după" el. Altceva nu mai ține minte. Sub hipnoză, și-a amintit că fusese luat la bordul unui O.Z.N., silit să se dezbrace complet și examinat pe o masă, de niște umanoizi.[43], [44]

Timp de decenii, cercetătorii nu au fost capabili să explice efectul frunzei-moarte. E posibil să aibă o legătură cu mecanica orbitală? S-ar putea ca O.Z.N.-urile pur și simplu să se legene după ce evită atracția gravitațională cu ajutorul câmpurilor tempo-deformatoare? Sunt oare pozițiile lor în spațiu remediate continuu pentru a corespunde cu pozițiile în timp, astfel evitând obstacolele? Trebuie să genereze permanent câmpuri pentru a ne vizita sistemul temporal de referință? Din acest motiv plutesc uneori în loc de a ateriza? Fiindcă le este dificil să potrivească exact mișcările relative? Le-ar putea deveni imposibil să se întoarcă acasă după ce au operat ajustările necesare pentru a ateriza și a-și opri câmpurile? Dacă au venit aici din viitorul (sau din trecutul) Pământului, sau de pe o altă planetă, manipulând câmpurile care deformează timpul, s-ar putea ca, proporțional cu distanța la care e localizat sistemul lor temporal de referință, să fie necesară o compensație mai mare pentru a-și menține o poziție stabilă în apropierea noastră? E de presupus că timpul conține curenți turbionari, iar pentru compensarea acestora trebuie să se aplice ajustări constante? Oare vizitatorii dintr-un viitor de câteva mii de ani ar avea nevoie de ajustări și mai accentuate pentru a rămâne stabili în sistemul nostru temporal, și prin urmare navele lor ar oscila mai mult decât cele ale vizitatorilor din viitorul nu prea îndepărtat?

Note

1. Keyhoe, *op. cit.* p. 106.
2. Flammode, *op. cit.* pp. 147–150.
3. Keel, Trojan Horse, p. 61.
4. Jacques Vallée, *Anatomy of a Phenomenon: Unidentified Objects in Space* — A Scientific Appraisal (Chicago: Henry Regnery Co., 1965); rpt. *UFOs in Space: Anatomy o a Phenomenon* (New York: Ballantine Books – Random House, Inc. 1974), p. 59.

5. Blum, Beyond Earth, p. 188. Unele informații originale vin de la James E. McDonald, Symposium on Unidentified Flying Objects (Camera Comisiei pentru știință și astronautică, 29 iulie 1968), pp. 69–70.

6. Frank E. Stranges, *Flying Saucerama* (New York: Vantage Press, Inc., 1959), pp. 28–29.

7. Renato Vesco, *Intercettateli Senza Sparare* (Milano, Italia: U. Mursia & C., 1968), trad. Grove Press. Inc., Intercept – But Don't Shoot: *The True Story of Flying Saucers* (New York: Grove Press, Inc., 1971), p. 58.

8. Flamonde, *op. cit.*, p. 263.

9. Blumm, *Beyond Earth*, pp. 19–20.

10. Michel, *The Truth About Flying Saucers*, pp. 159–169.

11. Michel, *Straight Line Mystery*, p. 77.

12. Keyhoe, *op. cit.*, p. 49.

13. Binder, *What We Really Know*, p. 34.

14. Vallée, *Challenge to Science*, p. 131.

15. Lorenzen, *The Whole Story*, p. 73.

16. Coral Lorenzen, „Ocupanți O.Z.N. în Statele Unite", în *The Humanoids*, red. Charles Bowen (Chicago: Henry Regnery Company, 1969), pp. 157–159.

17. White, *op. cit.*, pp. 59–64.

18. Vallée, *Challenge to Science*, pp. 178-179.

19. Binder, *What We Really Know*, p. 27

20. Mărturia doctorului James A. Harder în fața Comisiei Camerei pentru știință și Astronautică (29 iulie, 1968), citată în Fuller, *Aliens in the Skies*, pp. 134–136

21. Dintr-un raport înaintat comandantului zonal al Patrulelor Rutiere din Statul California, citat în Lorenzen, *The Whole Story*, pp. 153–156.

22. Vallée, *UFOs in Space*, p. 174.

23. David Apps, „Observația unui pilot de vânătoare deasupra Egiptului", *Flying Saucer Review*, 26, No. 1 (1980), pp. 32, iii.

24. Steiger, *Strangers from the Skies*, pp. 103–104.

25. Keel, *Trojan Horse*, p. 253.

26. Hynek, *Experience*, pp. 73–74.

27. Edwards, *Here and Now!*, pp. 109–111.

28. Hobana, *op. cit.*, pp. 156–157

29 *Ibid.*, pp. 246–247

30 Anderson, *op.cit.*, pp. 15–16.

31 Juan José Benitez, „Turboreactor de linie interceptat de un O.Z.N. lângă Valencia", trad. Gordon Creighton, *Flying Saucer Review*, 25, No. 5 (1980), pp. 13–15.

32 James E. Oberg, „Evenimentul Tunguska (Rusia)", în Story, *Encyclopedia*, pp. 371–372.

33 Flammonde, *op. cit.*, p. 153–154

34 Michel, *The Truth About Flying Saucers*, pp. 173–174.

35 Michel, *Straight Line Mystery*, pp. 19–23.

36 *Ibid.*, p. 62
37 *Ibid.*, p. 81
38 *Ibid.*, p. 81
39 Lorenzen, *The Whole Story*, pp. 148–149.
40 Lorenzen, *Startling Evidence*, pp. 151-153.
41 Fuller, *Incident at Exeter* pp. 9-15
42 Stringfield, *Situation Red* (Doubleday), pp. 33–36.
43 Fowler, *The Andreasson Affair*, pp. 195–196.
44 Fowler, *Phase Two*, pp. 15, 57–58.

8

...apare o configurație remarcabilă, în care schimbările de culoare sunt aproape sigur legate de mișcările O.Z.N.-ului — plutire, accelerare, încetinire, ascensiune și accelerare cu viteză extremă.

Otto Binder[1]

Un curcubeu de culori, o mulțime de indicii

Încă de la începuturile jocului deductiv O.Z.N., cercetătorii au remarcat că incredibilele capacități de zbor ale O.Z.N.-urilor păreau să fie oarecum asociate cu spectaculoase exhibiții luminiscente. O.Z.N.-urile văzute noaptea emit aproape întotdeauna lumini puternice. Lumina își modifică frecvent strălucirea, uneori devenind „mai orbitoare decât soarele", și își schimbă culoarea - totul părând legat de modificările vitezei și ale direcției. Îl citâm pe autorul științific Otto Binder:

> *... lăsând la o parte specimenele anormale, poate 80% din toate O.Z.N.-urile văzute noaptea sunt în mod „normal" luminoase și manifestă acel straniu sistem de schimbare coloristică legată de mișcare ...*
>
> *Mulți cercetători consideră că prezentarea culorilor curcubeului se află în relație directă cu sistemul de* ***propulsie*** *al O.Z.N.-ului și, de fapt, indică uluitorul gen de energie și forță care le deplasează cu viteze atât de ametitoare și asemenea manevre năucitoare.*[2]

Aimé Michel a fost unul dintre numeroșii cercetători O.Z.N. care au remarcat de asemenea o relație între schimbările de viteză și cele ale culorii, cu mai multe ocazii. În cartea sa *Farfuriile zburătoare și misterul liniei drepte*, Michel a scris următoarele despre un grup de observații efectuate în timpul valului francez din 1954:

> 1 *Obiectul în stare de repaus e roșiatic, nu foarte luminos și își menține o poziție verticală.*

2 Când se pune în mișcare, este văzut înclinându-se, iar culoarea devine albă, apoi albastră. Culoarea albă corespunde unui unghi mic al înclinației și unei porniri lente, iar albastrul, poziției orizontale și vitezelor mari.

3 La oprire, succesiunea se inversează.[3]

În *Adevărul despre farfuriile zburătoare*, Michel a făcut următoarele observații interesante:

Culorile... par asociate într-un fel cu viteza, sau mai probabil cu rata accelerației.

...există o anumită legătură între accelerație și intensitatea luminii. Cenușiul-argintiu cu margini roșii este în realitate un roșu foarte slab luminos, aproape infraroșu...

Anumite mișcări cu viteză mare dar constantă nu produc nici una dintre culorile puternice, ceea ce pare să confirme ipoteza că există o anumită relație între culoarea emanată de obiect și energia dezvoltată în fiecare moment de către motor.

...nu ar explica anumite observații din februarie 1954, când martorii au avut o senzație de arsură în ochi, în timp ce urmăreau câte o manevră deosebit de violentă? Acea senzație îi este perfect familiară alpinistului, care o asociază cu ultravioletele de la altitudini mari și binecunoscuta orbire a zăpezii.[4]

Michel pare să fi stabilit o legătură foarte importantă între manevrele violente și emisia de radiații electromagnetice în gama ultravioletă.

Piloții veterani Pan Am W.B. Nash și W.H. Fortenberry au observat modificări cromatice în timp ce zburau cu un DC-4 în apropiere de Norfolk, Virginia, pe data de 14 iulie 1952. La orele 21:12, au văzut șase O.Z.N.-uri discoidale argintii, luminoase, cu diametrul de circa 25 de metri, zburând spre ei cu o viteză de 1600 km/h. Erau înconjurate de halouri roșii care din când în când se preschimbau în portocaliu. Când încetineau, aurele scădeau, iar când viteza creștea, deveneau mai strălucitoare. Efectuau cotituri bruște, dintre care una a avut peste 150 de grade, în timp ce zburau în formație eșalon. Li s-au alăturat alte două obiecte, care staționaseră la o altitudine inferioară. Toate s-au întunecat pe neașteptate și, când au devenit din nou strălucitoare, s-au dispus în linie. Au urcat cu mare viteză, lansând străfulgerări intense, regulate, și au dispărut.[5]

Două luni mai târziu, la data de 22 septembrie, lucrătorii din schimbul de noapte ai fabricii de chimicale Mouguerre de lângă

Bayonne, Franța, au văzut un O.Z.N. a cărui luminozitate varia o dată cu mișcarea, iar culoarea i se prefăcea din roșie, albastră. De asemenea, obiectul oscila.[6]

Peste exact două luni, un O.Z.N. schimbător la culoare a fost reperat lângă Bocaranga, în Africa Ecuatorială Franceză, la orele 22:00. Părintele Carlos Maria de Beata Assumptione și alte șapte persoane se opriseră pe drum, între sate, când au observat patru discuri argintii care, alternativ, staționau, se înroșeau, porneau cu viteză unui turboreactor, urcau vertical, redeveneau argintii și staționau. Deveneau strălucitoare înainte de a porni și reveneau la culoarea inițială ori de câte ori se opreau. Unele păreau să se rotească. Observația a durat douăzeci de minute.[7]

John Stewart a raportat un incident din Cincinnati, Ohio. Conducea mașina, când a văzut un O.Z.N. întunecos, elipsoidal, cu un halou. Emana o lumină pulsatorie. După ce a staționat șapte-opt minute, s-a îndepărtat cu mare viteză, schimbându-și culoarea, din albă-albăstruie, în galbenă și apoi în roșie. Era data de 9 martie 1954.[8]

În 7 august 1954, un locotenent din aviația elvețiană urmărea niște avioane și balonul unui copil, prin binoclu, din apartamentul său aflat în Zürich. A remarcat un disc întunecos, lat de aproape 17 metri. Avea o „coroană" mare, care se preschimba încontinuu din argintie în roșie și albastră. Contururile O.Z.N.-ului deveneau neclare *numai* atunci când culoarea era roșie. Oscila ca un titirez și emana fum brun la anumite intervale. Au existat și alți martori.[9]

Observația elvețiană a fost urmată de un iureș de observații franceze nocturne. În 10 septembrie, la orele 22:00, Celeste Simonutti și alte două persoane au văzut un O.Z.N. sferic, luminos, de 13 metri diametru, plutind cam la un metru înălțime, lângă La Flotte-en-Re (pe Insula Re). A devenit roșu, apoi albastru, după care a părăsit regiunea.[10]

Peste nouă nopți (în 2 noiembrie), zona Croix d'Epine a fost scena unei întâlniri. Ernest Delattre mergea cu scuterul, când a văzut un O.Z.N. strălucitor, în formă de ou, mare cât un autobuz, aterizând pe marginea drumului, la 13 metri de locul unde se afla el. În jurul O.Z.N.-ului se mișcau niște siluete întunecate. Delattre a accelerat, iar O.Z.N.-ul, din portocaliu, a devenit albastru, apoi albastru-cenușiu, în timp ce își lua zborul.[11]

În continuare, pe data de 10, trei oameni din Bordeaux au dat peste un O.Z.N., în timp ce mergeau cu mașina spre Tapignac, Charente-Maritime. Avea formă de disc, cu un dom roșu-orange. Staționa la o altitudine de circa 10 metri, luminând peisajul. Din-

tre cele trei persoane, două l-au urmat pe jos, când s-a deplasat în spatele pădurii, unde au văzut patru „omuleți" lucrând lângă obiect. Când martorii au ajuns la 15 metri, entitățile au intrat în O.Z.N., care s-a făcut albastru, portocaliu, roșu, i-a orbit pe martori și „a părăsit solul cu o viteză «înspăimântătoare»."

În zorii aceleiași zile, pe o pășune din Heimersdorf (Haut-Rhin) fusese văzută o navă de către Anny și Roselyne Pracht. Era luminoasă, în formă de disc și înaltă cam de doi metri. Când s-au apropiat, a dobândit o culoare roșu-aprinsă și s-a îndepărtat în zbor foarte repede, fără nici un zgomot. Alți doi locuitori din Heimersdorf au văzut-o repezindu-se spre cer și dispărând ca o săgeată.[12]

La căderea înserării, în data de 14, un fermier din Méral, Mayenne, a văzut un O.Z.N. portocaliu, în formă de cupolă cu fundul plat, aterizând în apropierea lui. Răspândea o aură strălucitoare care lumina priveliștea în jur pe o rază de 200 de metri. Părea transparent, iar înăuntru se distingea o siluetă. După zece minute, O.Z.N.-ul a devenit, brusc, din alb, roșu și a zburat cu mare viteză. A lăsat în urma lui o substanță ca parafina, care plutea prin aer asemenea unui abur. S-a depus pe hainele martorului, apoi s-a evaporat.[13]

O săptămână mai târziu, un om din Charbonnieres își ducea fiul în vârstă de trei ani cu mașina spre Pouzou, când a simțit furnicături pe tot trupul, iar copilul a început să plângă. Motorul s-a oprit, farurile s-au stins, iar omul a văzut o lumină roșie devenind portocalie, apoi strălucitoare, în timp ce un obiect a plutit pentru scurt timp în aer, după care a dispărut. Abia atunci a putut porni din nou motorul.[14]

În timp ce zbura cu un DC-3 National Airways de la Wellington, Noua Zeelandă, spre Auckland, în ultima zi a lunii octombrie, 1955, căpitanul W.T. Rainbow și copilotul S.G. Trounce au fost urmăriți și depășiți de un O.Z.N. a cărui luminozitate fluctua, devenind, din roșie, galbenă, apoi portocalie. Pasagerul A.R. Tuckett, ofițer de control al traficului aerian și pilot cu experiență, a spus că păruse „la început roșu-orange, apoi s-a făcut albastru ca oțelul". O.Z.N.-ul s-a îndepărtat în grabă.[15]

Peste numai trei zile, Roland Martin a fost unul dintre numeroșii participanți ai unei întâlniri, lângă Levelland, Texas, în ceasurile dinaintea zorilor zilei de 3 noiembrie. Martin se afla la volanul camionetei, când a văzut un O.Z.N. mare, roșu-portocaliu, care semăna cu un glob de foc. S-a apropiat, a aterizat pe drum în fața lui și a devenit albastru-verzui. Motorul mașinii și farurile s-au

stins. Aura obiectului lumina interiorul cabinei. După vreun minut, obiectul a redevenit roșu-orange și s-a ridicat vertical. După ce a dispărut, camioneta a reînceput să funcționeze normal.[16, 17]

La Painesville, Ohio, un ipsosar a întâlnit un alt O.Z.N., după numai trei nopți, la orele 23:30. Olden Moore se deplasa cu mașina, când a văzut un O.Z.N. luminos scindându-se. O parte a urcat vertical; cealaltă s-a mărit în dimensiuni, schimbându-se, din albă-strălucitoare, în verde, apoi verde-albăstruie, și a aterizat la 170 de metri distanță, cu un zgomot ca un „sfârâit". Moore a privit-o timp de 15 minute. Era circulară („de forma unei farfurii cu capac") și avea 17 metri diametru. O înconjura o ceață albastră-verzuie, care pulsa. Părea să aibă suprafață reflectorizantă. La fața locului au fost găsite urme de pași care duceau de nicăieri spre nicăieri, găuri stranii și semne de radioactivitate.[18]

La orele 03:20 ale dimineții de 3 octombrie 1958, pompierul Cecil Bridge era de serviciu într-un tren Monon cu direcția sud, ajuns în apropiere de Wasco, Indiana. Bridge și alți patru membri ai echipajului au văzut patru O.Z.N.-uri luminoase, tăcute, zburând în formație de „V" peste linii, în fața trenului, cu viteza de circa 80 km/h. Obiectele s-au oprit brusc, și-au inversat direcția și s-au îndepărtat spre est. Apoi au revenit, apropiindu-se dinspre sud, iar pompierii au putut vedea că aveau formă discoidală și un diametru de aproximativ 13 metri. Deveneau succesiv mai luminoase și mai întunecate, strălucind mai puternic și mai alb când se deplasau mai repede, precum și mai slab, mai galben-portocaliu, când încetineau.[19]

Localitatea Boianai din Papua, Noua Guinee, a fost scena unor observații multiple în luna iunie a anului 1959. În seara de 26, Reverendul Părinte William Booth Gill și alte 37 de persoane au privit mai multe O.Z.N.-uri într-o perioadă de câteva ore. Unul, mai mare, părea să aibă o construcție superioară, iar martorii au văzut ființe la bordul său. Altele erau mai mici, în formă de disc. Erau galbene sau portocalii și, când se deplasau, foarte strălucitoare. Când au plecat (în jurul orelor 21:30), culoarea, inițial albă, a devenit roșie, apoi albastră-verzuie. În noaptea următoare, a apărut un alt obiect, iar Gill și ceilalți le-au făcut cu mâna ființelor de la bord, care le-au răspuns asemenea. Când au semnalizat cu lanternele, obiectul a pendulat înainte și înapoi.[20]

Una dintre cele mai bizare relatări provine din Argentina. Înaintea zorilor zilei de 12 octombrie 1963, Eugenio Douglas conducea un camion cu cărbuni prin ploaie, între Monte Maiz și Isla Verde, când a observat o lumină orbitoare în față. S-a oprit, a cobo-

rât din camion și a văzut un O.Z.N. circular, cu aparență metalică, înalt de circa 12 metri. Trei oameni înalți de patru metri, având pe cap echipamente cu antene, au ieșit din obiect printr-o deschizătură luminată. Pe Douglas l-a lovit o rază de lumină roșie. A fugit la Monte Maiz, urmărit de rază. Luminile felinarelor de pe străzi au devenit „violete și verzi". De asemenea, a simțit un miros înțepător de gaz.

Douglas a alergat la o casă din apropiere, să ceară ajutor; locatarii casei, familia Ribas, au spus că flăcările lumânărilor și luminile electrice din casă se înverziseră. Și ei au simțit mirosul.

Douglas a suferit arsuri pe față și mâini, despre care un medic a afirmat că erau provocate de radiații similare cu ultravioletele. Poliția a primit multe anunțuri despre lumini care își schimbaseră culoarea. Sătenii au găsit la fața locului urme de pași, mari de 50 de centimetri.[21]

Poliția și alte persoane au văzut mai multe O.Z.N.-uri în formă de umbrelă săgetând pe cer deasupra orașului Madras, Oregon, timp de câteva ore, la data de 20 iulie 1964. Uneori staționau, alteori se repezeau cu „viteze incredibile", schimbându-și culoarea în timpul accelerației. La fel cum s-a raportat și în multe alte cazuri, în stare de repaus erau roșii.[22]

Chiar și Antarctica, unde aerul este curat și aeronavele zboară rar, a avut partea ei de cazuri O.Z.N. În seara de 3 iulie 1965, un O.Z.N. foarte mare, silențios, cu formă lenticulară și aparență solidă, a zburat peste o bază argentiniană, pe un traseu în zigzag. Uneori se deplasa cu viteză foarte mare, iar alteori staționa, și s-a raportat că era mai mult roșu și verde, dar în unele momente devenea galben, albastru, alb și portocaliu. Un meteorolog, trei subofițeri chilieni și alte treisprezece persoane au fost martori. S-au făcut fotografii.

Un O.Z.N. similar a fost văzut în aceeași după-amiază la baza argentiniană din Insulele Orkney de Sud. Informația a fost transmisă pe data de 6 iulie, într-un raport al Ministrului Marinei Argentiniene. Bazele chiliene și engleze de pe insula Deception au anunțat și ele O.Z.N.-uri. Comandantul Barrera de la baza chiliană Pedro Aguirre Cerda a declarat presei că O.Z.N.-ul observat acolo era solid, se deplasa cu „viteze incredibile", a staționat cam 20 de minute, a manevrat, a emis o lumină verde și a afectat instrumentele de la baza argentiniană.[23]

Dacă data și ora estimative când și-a făcut constatarea doctorul Antonin Kulka sunt corecte, s-a întâmplat exact peste o lună ca un alt necunoscut colorat să fie văzut în emisfera sudică. De astă dată,

locul a fost Carnarvon, Australia. Kulka și doamna Audrey Lawrence au văzut un O.Z.N. oval, portocaliu, plonjând în picaj spre mașina lor. Au coborât din mașină să-l privească. O.Z.N.-ul a plutit în apropierea solului, și-a schimbat culoarea în „verde fluorescent" și a plecat cu mare viteză.[24]

Din apropierea casei sale aflată în zona rurală Ann Arbor, Michigan, Frank Mannors a văzut un O.Z.N. la orele 20:00 ale serii de 20 martie 1966. Semăna cu un meteor, dar s-a oprit brusc imediat deasupra nivelului copacilor. Mannors, soția sa, fiul, fiica și ginerele lor au privit cum a aterizat și s-a întors la înălțimea copacilor, atingându-le vârfurile. Această manevră s-a repetat de câteva ori. Culoarea devenea de fiecare dată roșie și albastră, între copaci, și albă, la sol.

Mannors și fiul lui s-au apropiat până la 500 de metri. O.Z.N.-ul părea să fie galben-cenușiu, în forma unei mingi de rugby, cu o suprafață corodată, ca a coralilor. Avea într-un capăt o lumină albă pulsatorie, iar în celălalt, una verde, tot pulsatorie. Plutea la o altitudine de circa trei metri, deasupra unui nor de vapori. Ambele lumini răspândeau în jurul lor halouri. Apoi, s-a înroșit ca fierul încins, și-a stins luminile și a zburat cu mare viteză, scoțând un țiuit ascuțit. Acest O.Z.N., precum și altele, au fost văzute de numeroase persoane, inclusiv câțiva polițiști.[25]

În același an, la data de 11 iunie, un pescar din Westport, Connecticut, a văzut un O.Z.N. în formă de farfurie cu dom, coborând spre mașina lui și oprindu-se deasupra copacilor. S-a înclinat cu 45 de grade, a urcat, a executat o întoarcere în unghi drept și și-a schimbat culoarea din albă în galbenă, albastră și verde, în timp ce accelera. Incidentul a avut loc la orele 03:45 dimineața.[26]

În luna următoare, o altă relatare din zorii zilei s-a consemnat în Carolina de Nord. La orele 02:00 ale datei de 25, un om a fost urmărit de un O.Z.N. luminos pulsator, care zbura la de 100 de metri distanță și la altitudinea de 16 metri, în timp ce el se deplasa între Greenville și Vancehars. Și-a schimbat culoarea portocalie în roșu, albastru, verde, „a oscilat în ax", s-a apropiat la 30 de metri și pe neașteptate s-a repezit în sus, pe direcție verticală.[27]

La data de 30 septembrie, David Leer și un alt polițist din Anderson, Indiana, au văzut un O.Z.N. alb luminos mare cât un fuzelaj de avion de linie zburând pe sub plafonul de nori. În timp ce încetinea, a devenit din alb roz, roșu, apoi a emis dedesubt o lumină pulsatorie, albă-albăstruie.[28]

Anul 1967 ne-a oferit unul dintre cele mai enigmatice cazuri de întâlniri ale tuturor timpurilor. S-a întâmplat la amiaza zilei de

20 mai, în Manitoba, Canada. În timp de făcea prospecţii la nord de Falcon Lake, Steven Michalak a fost abordat în tăcere de două O.Z.N.-uri, care iniţial au părut a avea formă de havană cu umflături, apoi ovală, apoi de discuri calotate. Unul dintre obiecte s-a oprit, a plutit în loc, apoi s-a ridicat şi a plecat cu viteză, schimbându-şi culoarea roşie în portocalie, gri şi din nou portocalie. Celălalt a aterizat pe o stâncă plată şi întinsă, la 50 de metri distanţă, şi a devenit, din roşu, cenuşiu cu un halou auriu în jur. A stat acolo 30 de minute şi a „radiat căldură în culori de curcubeu". O lumină purpurie vie, care producea imagini remanente roşii, se revărsa din deschizăturile O.Z.N.-ului — *din interiorul lui* — scăldând împrejurimile. Obiectul părea să emane căldură şi un miros ca de sulf, şi scotea sunete asemenea unor sfârâieli şi şuierături.

Apropiindu-se, lui Michalak i s-a părut că auzea nişte glasuri. A strigat în cinci limbi, dar fără a primi nici un răspuns. S-a dus direct spre O.Z.N., coborându-şi ochelarii de protecţie din cauza extremei străluciri (prospector amator, Michalak folosea o cască de sudură ca mijloc de apărare improvizat împotriva aşchiilor de rocă) şi şi-a vârât capul înăuntru, unde a văzut raze de lumină şi străfulgerări. Peretele părea să aibă cam 45 de centimetri grosime. Casca şi mănuşa martorului au fost topite şi arse de la contactul cu obiectul.

O.Z.N.-ul s-a rotit şi a decolat, împroşcându-l pe Michalak cu gaze fierbinţi printr-o duză de eşapament ca un grilaj, aprinzându-i hainele şi lăsând un miros ca de circuite electrice arse. Locul aterizării părea măturat complet, cu excepţia unei grămezi circulare de ace de brad, frunze şi ţărână. Busola lui Michalak s-a comportat arbitrar pentru un scurt răstimp după plecarea O.Z.N.-ului. Omul a suferit de migrene, greţuri, vomă, slăbiciune şi arsuri grave, în formă de grilă.[29, 30]

Pastorul Estanislao Lugo Conteras a văzut un O.Z.N. enorm schimbându-şi culorile în timp ce ţâşnea din ocean, în largul coastelor Salinei, Venezuela. Era chiar după lăsarea întunericului, în seara de 8 august 1967. Preotul a văzut o porţiune întinsă a oceanului, cam la 500 de metri distanţă de mal, „zbârcindu-se", devenind albastru-deschisă, apoi albă, galbenă şi în sfârşit portocalie. Din apă s-a ridicat un disc uriaş, cu un bâzâit sonor, a plutit pe loc, apoi s-a îndepărtat, dispărând în câteva secunde. Pastorul a simţit furnicături la picioare.[31]

Un paznic de noapte în vârstă de şaptezeci şi trei de ani, care a întâlnit un O.Z.N. colorat în Argentina, a simţit şi el furnicături la picioare — iar în urma evenimentului i-a crescut un nou set de

dinți! Ventura Maceiras stătea așezat în fața barăcii sale din Tres Arroyos, ascultând un radio cu tranzistori, în jurul orelor 22:20 din seara de 30 decembrie 1972. Radioul s-a oprit din funcțiune, iar Maceiras a auzit un sunet ca un zumzet sau murmur. Apoi, a văzut un O.Z.N. viu luminat, având o cabină rotundă cu ferestre. Culoarea i s-a preschimbat din orange în purpuriu, sub ochii lui. A distins înăuntru instrumente, cadrane și doi umanoizi în costume gri, segmentate. Aparatul a plutit deasupra unui crâng apropiat de eucalipți, s-a înclinat, a tras un fulger orbitor de lumină spre el, apoi s-a îndepărtat în zbor, cu zumzetul întețindu-se.

Pe lângă furnicăturile picioarelor, Maceiras a mai suferit dureri de cap, grețuri, diaree, căderea părului, lăcrimare, dificultăți de vorbire și pustule roșii pe ceafă, timp de câteva săptămâni. La fața locului, s-au găsit vârfurile copacilor arse și pești morți într-un râu.[32]

Ventura Maceiras pare să fi fost unul dintre numeroșii receptori involuntari de radiații O.Z.N. generate într-o cantitate suficientă pentru a provoca îmbolnăvirea. Ne amintim de afacerea Cash-Landrum, în care o martoră a trebuit să fie spitalizată pentru luni de zile în urma întâlnirii (vezi Capitolul 2). Asemenea boli au fost raportate de multe ori și, ocazional, cercetărilor li s-a asociat și relatarea câte unui deces.

Cel mai incitant aspect al cazului Maceiras constă în noii dinți. În mod incredibil, și în alte situații anterioare fuseseră consemnate întineriri și vindecări ale rănilor și bolilor. Într-un caz, un martor fusese mușcat de un animal domestic, iar mușcătura se infectase, provocându-i dureri. Când a fost iradiată, cu ocazia unei întâlniri O.Z.N. ulterioare, s-a vindecat ca prin miracol. Persoanele răpite au fost expuse unei anumite lumini, pe mesele de examinare de la bordul O.Z.N.-urilor, și li s-a spus că erau vindecate de boli. Se pare că, dintre zecile de lungimi de undă diferite ale radiațiilor emise de O.Z.N.-uri, unele sunt nocive, altele nu, și cel puțin una stimulează dezvoltarea celulelor.

La fel ca în cazul miilor de alte anecdote din literatura ozenistică, povestea bătrânului paznic de noapte nu poate fi expediată cu ușurință. Pentru a o face, ar trebui să presupunem că un bătrân fără știință de carte, care trăiește în „mahalalele" Argentinei, a reușit cumva să se expună unor radiații periculoase, apoi a scornit o poveste care corespunde perfect obscurelor rapoarte americane nepublicate niciodată în limba lui. Mai mult, trebuie să presupunem că s-a cățărat în eucalipți, înarmat cu un obiect, pentru a le arde vârfurile, a omorât un număr de pești în râul de jos și a mințit

cu succes în privința noii serii de dinți. Ne confruntăm cu aceeași enigmă care bântuie atât de multe alte cazuri. Chiar dacă bătrânul era suficient de agil, inteligent și smintit pentru a face o atât de splendidă farsă, ce motiv ar fi putut avea?

Fie și acceptând că nouăzeci la sută din cazuri, inclusiv cazul Maceiras, sunt neîntemeiate — o atitudine care ar însemna să desconsiderăm total migăloasa documentare a acestor cazuri de către cercetători — suntem totuși siliți să conchidem că O.Z.N.-urile există și emit într-adevăr radiații pe lungimi de undă care acoperă toată gama electromagnetică cunoscută, de la undele radio, până la căldură, lumină de toate culorile posibile, raze X și raze gamma.

Observând mica porțiune a spectrului pe care o putem vedea, găsim indicii despre mecanismul emisiilor. Adeseori, O.Z.N.-urile emit o aură proprie — ceea ce înseamnă că lumina radiază în exterior din toate suprafețele lor. Lumina se poate transforma treptat, printr-un curcubeu de culori diferite, se poate schimba rapid de la o culoare la alta, sau poate combina mai multe culori în același timp („portocaliu-albăstrui", „gri-roșiatic" etc.). Intensitatea luminii se poate modifica gradual, de la o lucire mată până la o strălucire puternică. Culoarea și/sau strălucirea se schimbă adesea chiar *înainte* ca O.Z.N.-ul să se repeadă din loc cu mare viteză.

Aura mată este de obicei roșie și adeseori asociată cu căldura. Căldura ar putea fi produsă de interacțiunea moleculelor de aer cu un câmp tempo-deformant, așa cum am schițat anterior, sau de către un număr de alți factori. În orice caz, se știe că uneori carcasele navelor sunt fierbinți. Pârlesc vegetația și îmbrăcămintea, dau foc ierbii, fac să se evapore umezeala solului etc. De aici, putem deduce că, în unele momente, temperatura carcasei unui O.Z.N. poate atinge 300 de grade sau chiar mai mult. Cu alte cuvinte, întreaga suprafață a unui O.Z.N. este încinsă ca elementul unui radiator electric reglat la căldură moderată. O farfurie cu diametrul de 8 metri ar avea o suprafață de circa 50 de metri pătrați, ceea ce înseamnă că ar putea emana cu ușurință energie calorică (infraroșie) de ordinul a sutelor de mii de wați.

Radiațiile infraroșii au o lungime de undă doar cu puțin mai mare decât aceea a luminii roșii vizibile (și o frecență ușor mai scăzută decât a luminii roșii vizibile). Dacă lungimea de undă a acestei radiații infraroșii ar putea fi comprimată până la 5–7 zecimi de miimi de milimetru, ar deveni egală cu lungimea de undă a luminii vizibile și ar stimula retinele ochilor martorilor. Cu alte cuvinte, dacă fierbințeala unei carcase închise de farfurie zburătoare ar fi supusă unui efect Doppler la trecerea printr-un câmp

care schimbă natura timpului, acea carcasă ar putea arăta ca și cum ar fi acoperită cu mii de becuri de 100 de waţi. Dacă temperatura ar crește până la o mie de grade — lucru care se poate întâmpla cu propriile noastre nave spațiale — ar da senzația că întreaga suprafață e acoperită cu proiectoare de mare intensitate. Aceste condiții ar corespunde cu energia calculată la 2,3 milioane de waţi a luminii din exemplul doctorului Vallée (vezi Capitolul 5).

După cum demonstra modelul nostru ipotetic din Capitolul 5, un observator care se apropie de un obiect înconjurat de un câmp tempo-deformant ar putea vedea o schimbare de culoare dacă ar înainta sau s-ar retrage dinspre obiect (ori viceversa), sau în eventualitatea extinderii ori contractării câmpului, sau a distorsionării formei sale. Acest lucru se întâmplă întrucât măsura efectului Doppler dintre obiect și ochii observatorului se modifică. Efectul ar putea fi comparat cu amplificarea sau micșorarea unei imagini, când este privită prin lentile convexe sau concave de curbură variabilă, ori cu schimbarea cromatică a unei imagini văzute prin filtre de diverse culori. Intensitatea luminii poate varia proporțional cu cantitatea de căldură emisă și cu porțiunea din acea căldură care devine vizibilă datorită efectului Doppler (căldura radiază pe o gamă de frecvențe, la fel ca lumina).

Un studiu al observațiilor propriu-zise denotă că, în repetate rânduri, O.Z.N.-urile au fost văzute schimbându-și culoarea în trei situații concrete: *a)* când își modifică viteza sau direcția, *b)* când trec prin dreptul unui martor, și *c)* când se ridică înaintea decolării sau coboară înaintea aterizării. Dacă O.Z.N.-urile se deplasează din loc în loc schimbând forma câmpurilor tempo-deformante, tocmai acestea sunt efectele pe care ar fi de așteptat să le vedem.

Ipotetica noastră mașină a timpului ne poate ajuta să explicăm de ce. Încă o dată, să presupunem că am construit o mașină temporală. Înăuntru se află un generator, care radiază un câmp tempo-deformant ce înconjoară complet întreaga instalație. Acest generator anume creează întâmplător un câmp perfect sferic, astfel că am construit o carcasă sferică în jurul mașinii timpului și am plasat generatorul în centrul ei.

Este miezul nopții. Ne uităm la ceas, concomitent cu un prieten, pentru a ne asigura că și al lui arată aceeași oră. Apoi, în timp ce prietenul ne observă de la o distanță de trei metri, intrăm în mașina timpului și punem generatorul în funcțiune. Imediat, ne înconjoară un câmp, ajungând până la circa șapte metri dincolo de carcasă, în toate direcțiile. Este ca un balon invizibil, cu „nava" în mijloc.

E o noapte caldă, astfel că, asemenea aproape tuturor celorlalte obiecte, carcasa navei emană o oarecare căldură. Desigur, aceasta e în mod normal invizibilă, așa că prietenul nostru nu o poate vedea — până deschidem generatorul. Acum, însă, căldura este supusă efectului Doppler, la trecerea prin câmp, înainte de a ajunge la ochii lui. În acest moment, câmpul e încă slab, iar prietenul nostru nu privește decât prin jumătate din el, astfel că efectul Doppler este redus. Frecvența infraroșie s-a schimbat doar atâta cât să apară o lumină roșie vagă. Când am pornit generatorul, prietenului nostru i s-a părut că, deodată, carcasa s-a luminat într-un roșu mat (și este de asemenea posibil să fi perceput unele efecte fiziologice stranii).

Acum suntem gata să facem un zbor de probă. Nu dorim să fim striviți la pământ, așa că avem grijă să nu manipulăm câmpul într-un mod care ar face ca mișcarea să se aplice într-un vector descendent în relație cu pământul. Ne aflăm într-o poiană din pădure, deci trebuie și să fim atenți să nu mergem spre o margine anume, pentru a nu ne ciocni de copacii înconjurători. Este necesară o ascensiune verticală.

Îi spunem computerului că dorim să ne ridicăm drept în sus. El calculează complecșii vectori orbitali care acționează în acel moment anume. Dacă în clipa respectivă nu există nici un vector pe care să-l putem folosi pentru ascensiunea verticală, poate fi necesară folosirea unor rachete sau a altor mecanisme auxiliare, cel puțin până am trecut de vârfurile copacilor și avem mai mult spațiu de manevră. (De asemenea, putem alege mecanisme auxiliare de ridicare pentru a evita să-l afectăm pe prietenul nostru, care poate sta atât de aproape de mașină încât ar tinde să fie ridicat o dată cu noi). Altminteri, computerul va manipula forma câmpului astfel ca nava să „plutească" în sus.

Această modificare în forma câmpului nu va provoca presiuni asupra navei, întrucât ea este învăluită complet de câmp. La fel cum o muscă poate zbura fără probleme printr-o mașină care se deplasează cu o sută de kilometri pe oră, nava noastră nu va fi distorsionată de deformarea structurii timpului și spațiului care se produce în afara ei.

În sfârșit, am depășit coroanele copacilor. Computerul readuce câmpul la forma inițială, astfel că acum plutim la circa 30 de metri deasupra pământului. În timp ce ne ridicam, observatorul nostru privea printr-o parte tot mai mare a câmpului, și astfel căldura carcasei (și a rachetelor, dacă am folosit) suferea un efect

Doppler tot mai accentuat. Pentru el, carcasa roșie-luminiscentă părea să devină tot mai cărămizie, apoi portocalie.

Aici, sus, bate vântul. Vântul împinge câmpul, care poate să facă sau nu nava să se legene puțin, în funcție de forța și forma câmpului în acel moment. De asemenea, din moment ce ne aflăm o idee mai departe de axa Pământului, în vreme ce velocitatea noastră unghiulară rămâne aceeași, mașina timpului se îndepărtează în derivă, încet, de luminiș. Computerul aplică ajustări continue la comenzile generatorului (și/sau ale mecanismelor auxiliare) pentru a compensa și a ne menține poziția.

Acum, că am scăpat dintre copaci, putem pune cu adevărat la încercare puterea mașinii noastre temporale. Alegem o direcție, iar computerul manipulează forma câmpului astfel încât să ne deplasăm în acea direcție. Când o face, grosimea câmpului (și prin urmare cantitatea de efect Doppler) dintre noi și observator crește. Pentru el, se pare acum că mașina timpului și-a schimbat din nou culoarea — de astă dată, din portocaliu în galben — în timp ce ne punem în mișcare.

Între timp, generatorul a început să funcționeze mult mai greu și degajă căldură. Pentru a preveni înfierbântarea carlingii, căldura este deviată spre carcasă. Observatorul are impresia că aura galbenă câștigă în strălucire.

Vrem să ne deplasăm mai repede. Atingem comenzile respective, iar computerul intensifică și/sau distorsionează și mai mult câmpul, pentru a deforma timpul din jur și mai drastic. Observatorului i se pare că mașina timpului se repede brusc spre est, mai rapid decât un turboreactor, devine albastră-verzuie și atât de strălucitoare încât nu o mai poate privi. Noi, aflându-ne complet în interiorul câmpului, nu percepem nici o accelerație. Dar tot ceea ce se găsește în exterior arată straniu — toate luminile sunt în chip ciudat diferite. În fața noastră — la est — nu se mai văd deloc. În celelalte direcții, culorile par anormale. Semafoarele și firmele de neon care ne așteptăm să fie verzi arată roșii. Luminile roșii și portocalii nu mai apar deloc. Până și stelele par roșii! Reținem că vom avea nevoie de un program special de computer, pentru a regla imaginile înregistrate de camerele video îndreptate spre exteriorul mașinii, în conformitate cu măsura în care deformăm timpul, astfel ca efectul Doppler să se compenseze și să putem observa lucrurile așa cum sunt în realitate.

Mărim încă o dată forța deformației temporale și, de astă dată, observatorul nostru, care ne-a privit gonind ca o săgeată verde-albăstruie, ne vede străfulgerând violet și apoi dispărând ca prin

farmec. Când reducem deformația, ne materializăm din nou în fața ochilor lui.

Am ajuns la o oarecare distanță, așa că inversăm forma câmpului. Pentru observator, se pare că am făcut o întoarcere bruscă de 180 de grade, la mare viteză, iar acum revenim năprasnic spre el. Și, din nou, are senzația că ne-am schimbat culorile. De asemenea, acum el remarcă o ceață roșie înconjurând mașina timpului la oarecare distanță. Aceasta se datorează faptului că aerul e ionizat la intrarea în câmpul nostru și eliberează energie.

Întorcându-ne, hotărâm să facem un experiment. Îi dăm computerului instrucțiuni noi, iar el schimbă ușor unghiul părții puternice a câmpului. Observatorul vede nava sărind în sus pe cer și, întrucât unghiul său de vedere prin câmp s-a modificat, culoarea noastră violetă pălește spre indigo. În timp ce ne repezim pe deasupra capului său, constată că lumina albastră devine rapid albastră-verzuie, verde, verde-gălbuie și din nou galbenă.

Mașina timpului pare să funcționeze, așa că ne decidem să revenim în poiană, pentru a ateriza. Am depășit locul, deci trebuie să inversăm din nou traiectoria. Prietenul nostru vede iarăși culorile schimbându-se. În cele din urmă, ajungem să staționăm deasupra luminișului, modificând câmpul tempo-deformant înapoi la forma inițială. Aterizarea va fi partea cea mai periculoasă a zborului. Trebuie să coborâm, dar folosirea vectorilor descendenți s-ar putea vădi o greșeală. La cea mai mică eroare de calcul din partea computerului, ne putem prăbuși la sol înainte de a mai apuca să oprim. Poate ar fi bine să slăbim întregul câmp, până când abia ne mai susține, pentru a lăsa apoi gravitația să acționeze.

Reducem puterea generatorului, iar prietenul nostru ne vede aura galbenă pălind și revenind, prin galben-orange, la portocaliu. Pe măsură ce forța câmpului scade, începem să plutim în jos. Greutatea noastră e anulată aproape complet, așa că briza ne leagănă în timpul coborârii, iar computerul ajustează câmpul pentru a compensa, balansându-ne în sens opus. Ne clătinăm ca o frunză în cădere. Acum suntem la șapte metri de prietenul nostru. El vede lumina întunecându-se spre cărămiziu. Am ajuns la trei metri. Pentru ochii lui, cărămiziul s-a închis la roșu.

În sfârșit, aterizăm. Din păcate, mișcarea pendulatorie a coborârii ne-a lăsat într-o poziție incomodă — nava a aterizat pe o parte! Înainte de a încerca un nou zbor, va trebui să înzestrăm nava cu un giroscop, pentru a o stabiliza. Eventual am putea să adăugăm o bordură discoidală în mijloc și să folosim motoare care

s-o mențină tot timpul în stare de rotație. O putem echipa spre a elimina căldura excesivă a generatorului de câmp.

Acum, ajunși la sol, reducem treptat intensitatea câmpului. Observatorul vede lumina dispărând și poate simți căldura carcasei încinse. Exact așa cum bănuiam, în stare de repaus mișcarea noastră nu mai corespunde exact cu aceea a locului de aterizare. Carcasa navei se încordează pe sol, strivind iarba și formând o impresiune concavă a laturii mașinii temporale în pământul moale. E clar că mai avem nevoie și de un echipament de aterizare solid.

După această aventură, comparăm impresiile cu prietenul care ne-a observat. Ceasul lui arată 12:20. Al nostru, însă, a rămas la 12:05. De la începutul testului, noi am îmbătrânit doar cu cinci minute, câtă vreme pentru observator au trecut douăzeci de minute!

Desigur, mașina timpului încă nu a fost inventată (din câte știm), așa că scenariul pe care tocmai l-am expus poate fi complet greșit. S-ar putea să nu aibă nici o legătură cu ceea ce se întâmplă cu O.Z.N.-urile. Pe de altă parte, ar putea fi purul adevăr. Propune nu numai o explicație logică pentru uluitoarea luminozitate și schimbările de culoare și strălucire observate în sute de cazuri ale întâlnirilor, ci poate ajuta de asemenea să se rezolve enigma modului și a motivului pentru care O.Z.N.-urile par să emită alte frecvențe de radiații, acoperind întregul spectru electromagnetic.

Lumina vizibilă, trebuie să reținem, comportă doar o mică fracțiune din spectrul total. Toate celelalte frecvențe, de la undele radio, până la razele ultraviolete, razele X și gamma, sunt invizibile, dar totuși reale. Și, în cantități mari, pot fi dăunătoare sau chiar fatale.

Acea porțiune cromatică care se schimbă din cauza modificărilor de câmp ale unui O.Z.N. aflat în zbor, efectuând manevre violente, poate fi semnificativă în anumite circumstanțe. Asemenea manevre pot necesita balansuri drastice ale câmpului, atât în direcția originală de deplasare, cât și în cea nouă. După cum a observat Michel, în acele momente pot apărea radiații ultraviolete puternice.

Enormele O.Z.N.-uri întâlnite de către bombardiere deasupra Coreei, în septembrie 1950 (vezi Capitolul 5), s-au oprit brusc în timp ce veneau spre avioane cu o viteză de 1500–3000 km/h. Dacă operau în modul presupus de noi, câmpul înconjurător — care trebuie să fi avut din capul locului o forță cutremurătoare, întrucât obiectele aveau un diametru mai mare de 200 de metri — a fost fără îndoială schimbat drastic pentru a le face să se oprească

brusc în plin zbor. Toate filmele din camerele de luat vederi ale bombardierelor au fost găsite voalate, deși aparatele nici măcar nu fuseseră puse în funcțiune. Concluzia este că O.Z.N.-urile emiseseră raze X sau gamma, ca rezultat al unei schimbări accentuate.

Știm că emiteau radiații pe o întreagă varietate de frecvențe. Produceau atât frecvențe radar, cât și radio, de o asemenea magnitudine încât bruiau echipamentele de detecție și comunicații ale avioanelor. Erau înconjurate de luciri roșii. Prin hublouri se revărsa o lumină verde care dobândea tonuri pastelate pentru ca apoi să revină la verdele inițial. De asemenea, centrele suprafețelor inferioare erau complet negre, iar acea zonă neagră circulară rămânea constantă, câtă vreme restul navei părea să fibrileze. Aici indicația este că forța sau forma câmpului de dedesubtul navei era substanțial diferită de restul câmpului. S-ar putea încerca o analogie cu polul unui disc magnetic. Același gen de zonă neagră s-a consemnat în multe alte situații, mai ales în cazul Insulei Maury (care va fi discutat în Capitolul 14).

Energia transmisă de multe dintre posturile noastre de televiziune se ridică până la un milion de wați sau chiar mai mult. Dacă ar fi pus în funcțiune un emițător similar, la bordul unui O.Z.N., iar carcasa navei s-ar folosi ca antenă de transmisie — poate a semnalelor radar — rezultatele ar putea fi dezastruoase pentru observatorii din apropiere. Convertiți în căldură prin efectul Doppler, un milion de wați pot fi foarte incomozi. Este posibil ca santinelele braziliene care au suferit arsuri când s-a întrerupt energia electrică în fortul lor (vezi Capitolul 5) să fi suferit tocmai un asemenea incident. Adus de efectul Doppler în gama microundelor, un semnal de un milion de wați putea produce ușor degajările calorice care l-au obligat pe pilotul avionului de urmărire de deasupra localității Walesville, New York, să abandoneze (vezi Capitolul 5). Transpuși prin efectul Doppler în lumină vizibilă, un milion de wați ar străluci ca un arc de sudură, iar O.Z.N.-urile sunt adesea observate emițând o lumină atât de puternică de pe toate suprafețele.

Lumina ultravioletă este aceea care provoacă bronzarea și arsurile sudorului. Expunerile îndelungate generează cancerul pielii. Ultravioletele au o lungime de undă doar infim mai scurtă decât cea a luminii violete vizibile, ceea ce înseamnă că orice lungime de undă infraroșie prescurtată numai puțin mai mult decât e necesar pentru a se înscrie în spectrul vizibil ar dobândi o lungime de undă din gama ultravioletă. După cum ilustrează Capitolul 5,

arsurile de ultraviolete apar foarte frecvent în rândurile martorilor unor apariții O.Z.N.

O frecvență și mai înaltă (și, deci, o energie mai mare) au razele X și gamma. Acestea sunt extrem de periculoase. Câteva secunde de expunere pot fi fatale. Din când în când, se raportează situații de expunere aparentă a martorilor la asemenea radiații (de exemplu, cazurile Cash-Landrum și Maceiras, precum și filmul voalat în aparate deasupra Coreei), dar ele nu sunt nici pe departe atât de răspândite ca expunerile la ultraviolete. Se pot deduce mai multe motive în acest sens. Unul ar putea fi acela că, în mod normal, câmpurile tempo-deformante pe care le folosesc O.Z.N.-urile pur și simplu nu sunt destul de puternice pentru a ridica frecvența radiațiilor obișnuite la nivelul acestor emisiuni „dure", făcând-o doar cu rare ocazii. O altă explicație ar fi aceea că ufonauții înșiși sunt conștienți de pericolul pe care îl prezintă pentru noi și evită să ne expună ori de câte ori este posibil. După cum vom vedea în Capitolul 11, studiile statistice arată că în cea mai mare parte a timpului rămân cât de departe posibil de regiunile populate, acesta putând fi unul dintre motivele izolării lor.

Dacă ne-ar vizita un O.Z.N. din trecut (nu din viitor), câmpul său tempo-deformant ar putea avea tocmai efectul Doppler contrar. Lungimea de undă a căldurii emanată de carcasă ar fi prelungită, nu prescurtată, apropiindu-se astfel de valoarea undelor radio. Ar putea produce „zgomot de fond" pe una sau mai multe frecvențe radio. În loc de a fi împinsă de efectul Doppler în gama ultravioletă, lumina acestui gen de navă ar putea fi transferată pe frecvențe infraroșii sau radio, astfel că O.Z.N.-ul ar deveni invizibil pentru un observator chiar și în lumina zilei, dar i s-ar putea simți căldura.

Majoritatea oamenilor vor trage concluzia că manevrele pe care le efectuează O.Z.N.-urile necesită foarte multă energie, de la un soi de uzină; totuși, s-ar putea să nu fie cazul. Rețineți, e posibil ca ele de fapt să modifice timpul, în loc de a se deplasa literalmente prin spațiu. În împrejurările adecvate, procesul poate să *producă* energie, nu s-o consume, iar ocupanții navelor se pot găsi în posesia unor mari surplusuri de energie nedorită, pe care trebuie s-o „deverseze" sau s-o „arunce". Procesul de eliminare poate consta în aterizări și reduceri treptate ale puterii câmpului, astfel încât energia cinetică e eliberată prin apăsarea pe sol, sau se poate realiza încălzind carcasa navei (ceea ce ar explica o parte din radiațiile de căldură despre care am discutat în acest capitol), ori emițând unde radio.

În mod interesant, câmpurile tempo-deformante nu contravin neapărat legilor actualmente acceptate ale fizicii. În scopul de a le considera posibile, nu e nevoie să insistăm că ecuațiile convenționale ar fi *greșite*, ci numai *incomplete*. Ceea ce înseamnă că orice expresie matematică implicând timpul poate avea nevoie de adăugarea unui factor suplimentar — l-am putea numi „@" — care să reprezinte variabilitatea timpului. De exemplu, velocitatea luminii este o constantă universală în fizica ortodoxă. Ea este „c"-ul din celebra ecuație a lui Einstein $E=mc^2$, unde „E" reprezintă energia, iar „m" reprezintă masa. Viteza luminii este exprimată în general ca 3×10^8 m/sec. (300 000 000 metri pe secundă). Aceasta ar putea trebui să fie schimbată în 3×10^8 m/@sec. Forța este exprimată de obicei în newtoni, care sunt egali cu 1 kgm/sec^2 (un kilogram-metru pe secundă la pătrat). S-ar putea să fie necesară schimbarea în 1 kgm/@sec^2. Și așa mai departe.

Factorul @ va avea pur și simplu valoarea 1 în majoritatea situațiilor, așa că nu va manifesta nici un efect asupra calculelor matematice. (Ba chiar, probabil, nu a fost dovedit fiindcă a avut valoarea 1 în virtualmente toate experimentele încercate până acum). Dar proba că valoarea lui poate diferi de 1 ar avea implicații enorme. Ar schimba întreaga imagine a universului în ochii fizicienilor. Ar putea ajuta să se explice enigmele până în prezent neelucidate ale unor fenomene ca găurile negre. Ar putea rezulta în elaborarea unor surse de energie virtualmente nelimitate. Și ar face posibilă călătoria în viitor, în trecut și pe alte planete. Sau chiar și în alte galaxii, fiindcă ne-ar da posibilitatea să depășim limita de viteză a velocității luminii stabilită de Einstein. S-ar putea să fi făcut posibile toate aceste lucruri pentru nenumărate specii inteligente de pe nenumărate planete.

Dar ne depășim competența. Aceste lucruri vor fi determinate de matematicieni și fizicieni, și numai după ce comunitatea științifică va accepta ipoteza călătoriei în timp ca posibilă. Deocamdată, încă nu s-au prezentat suficiente dovezi pentru a-i convinge pe majoritatea oamenilor de știință că O.Z.N.-urile pot genera într-adevăr câmpuri capabile să deformeze spațiu-timpul.

Poate ar trebui să privim unele dintre celelalte enigme pe care ni le-au servit O.Z.N.-urile; poate că acestea vor duce la aceeași concluzie — că timpul nu e atât de inflexibil pe cât am crezut întotdeauna cei mai mulți dintre noi.

Note

1. Binder, *What We Really Know*, p. 48.
2. *Ibid.*, p. 58
3. Michel, *Straight Line Mystery*, p. 29.
4. Michel, *The Truth About Flying Saucers*, p. 143.
5. Vesco, *op. cit.*, pp. 56-57.
6. Michel, *The Truth About Flying Saucers*, p. 140.
7. *Ibid.*, pp. 120-128.
8. Binder, *What We Really Know*, p. 21.
9. Aimé Michel, „Flying Saucers in Europe: The crisis of Autumn in 1954". „Farfurii zburătoare în Europa: criza din toamna anului 1954", *Fate*, august, 1957, pp. 28-35.
10. În *Sud Quest*, 2 octombrie 1954, reluat în Vallée, *Magonia*, p. 213.
11. Vallée, *Magonia*, p. 215.
12. Michel, *Straight Line Mystery*, pp. 159–160.
13. *Ibid.*, pp. 176–177.
14. Vallée, *UFOs in Space*, p. 140.
15. Din *New Zealand Herald*, 31 octombrie 1955 și 7 noiembrie 1955, citat în Stranges, *op. cit.*, pp. 102–103.
16. Hynek, *Experience*, p. 125.
17. Flammonde, *op. cit.*, p. 291.
18. Dintr-un interviu cu martorul, consemnat de Paul Colebrook, în *Lake County Republican Herald*, din Willoughby, Ohio, 12 noiembrie, 1957, *Plain Dealer*, din Cleveland, Ohio, 8 noiembrie 1957; *Press*, din Cleveland, 8 noiembrie, 1957, și *APRO Bulletin*, ianuarie 1958, reluat în Michel, *Straight Line Mystery*, pp. 252–253.
19. Edwards, *Serious Business*, pp. 62–66.
20. Lorenzen, *Startling Evidence*, pp. 175–177.
21. Din „Giganți în Argentina", *U.F.O.I.C.* (227 Bay Street, Brighton-le-Sards, Sydney, N.S.W. Australia), iunie 1965, relatat în Vallée, *Magonia*, pp. 111–112.
22. Vallée, *Challenge to Science*, p. 40.
23. Loenzen, *The Whole Story*, pp. 245–248.
24. Din NICAP, reluat în Vallée, *Magonia*, pp. 311–312.
25. Edwards, *Here and Now!*, pp. 21–27.
26. Din NICAP, reluat în Vallée, *Magonia*, p. 331
27. Din dosarele Centrului de Informații Tehnice al Aviației, reluat în Vallée, *Magonia*, p. 333.
28. Edwards, *Here and Now!*, p. 115.
29. Chris Rutkowski, „The Falcon Lake Incident — Part I," „Incidentul de la Falcon Lake — Partea 1", *Flying Saucer Review*, 27, No. 1 (1981), pp. 14–16.
30. Lorenzen, *UFOs Over the Americas*, p. 39.
31. *Ibid.*, pp. 54–55.
32. Blum, *Beyond Earth*, pp. 143–145.

9

O altă serie nefirească de fenomene manifestate de numeroase O.Z.N.-uri, conform martorilor oculari, constă în modurile stranii în care apar sau dispar farfuriile...

— Farfurii care se fac nevăzute fără a se micșora sau a se pierde în depărtare.

— Farfurii luminoase văzute noaptea, care dintr-o dată „se sting".

— Farfurii cu contururi „tulburi".

— Farfurii care apar într-un „nor" ceţos emanat din ele însele și de obicei se „dizolvă" tot într-un nor.

— Farfurii care par să se prăbușească în picaj la pământ și totuși nu lasă nici o urmă sau epavă...

Otto Binder[1]

Uite-l, nu e

Uluitoarea capacitate a O.Z.N.-urilor de a dispărea chiar sub ochii martorilor este o problemă dezbătută cu aprindere, nu numai între scepticii înveterați și adevărații susținători ai O.Z.N.-urilor, ci și între un grup de cercetători și altul. Faptul că asemenea relatări sunt valide îi poate părea inițial profund improbabil unui om care se apucă să studieze fenomenul. Dar există sute de rapoarte despre întâlniri de acest gen — de la martori credibili, din întreaga lume și acoperind intervale de timp foarte îndelungate.

O întâlnire din data de 2 noiembrie 1951 servește ca exemplu concludent. În acea noapte, la orele 23:00, doi observatori, forestieri din California, au văzut lângă Mojave un O.Z.N. discoidal de 10 metri, albastru-verzui, înconjurat cu o aură de aceeași culoare. Au „semnalizat obiectul", care se apropia și se retrăgea, parcă în joacă. Apoi, „a dispărut ca într-o scamatorie".[2]

Santa Maria, Rio Grande do Sul, Brazilia, a fost scena unei dispariții la sfârșitul unei după-amieze din luna martie a anului 1954. Rubem Hellwig a văzut un O.Z.N. în formă de dovleac, mare cât un Volkswagen, aterizat în apropierea locului pe unde trecea el cu mașina. Când s-a oprit ca să-l cerceteze, a întâlnit doi bărbați de proporții normale, blonzi, cu ten închis, dintre care unul colecta mostre de iarbă. Deși vorbeau într-o limbă necunoscută, Hellwig a crezut ca înțelesese că doreau amoniac. Le-a spus să se ducă într-un oraș din apropiere. Când a plecat, obiectul a devenit luminos, a emis flăcări albastre și galbene și „a dispărut într-o clipă, fără zgomot."[3]

La orele 3:12 ale dimineții de 4 noiembrie 1957 (doar după câteva ore de când santinelele braziliene suferiseră arsuri grave din cauza unui O.Z.N. portocaliu-luminos de deasupra fortului lor din Itaipu, și la numai douăzeci și patru de ore după seria de opriri ale automobilelor provocate de O.Z.N.-uri luminoase lângă Levelland, Texas), polițiștii de patrulare Joseph Lukasek și Clifford Schau, împreună cu pompierul Robert Volt, au văzut un O.Z.N. în formă de ou, strălucitor, roșu-orange, staționând cam la 80 de metri deasupra unui cimitir din Elmwood Park, Illinois. Părea să se „împăturească în sine însuși". Când a fost prins în raza proiectoarelor, a părut să se umfle, a urcat foarte repede și s-a îndepărtat. Peste zece minute, a dispărut, după ce se „împăturise spre înăuntru, începând de jos". Ofițerul Daniel de Giovanni l-a văzut și el. Proiectoarele și farurile mașinii de poliție au luminat intermitent în timpul întâlnirii.[4]

La data de 23 ianuarie 1958, un alt O.Z.N. luminos a dispărut pe cerul dinaintea zorilor, la Sroarzedz, Polonia. George Barroinski a văzut un nor verde-fosforescent, cu centru strălucitor. A devenit roșu-aprins, după care în mijlocul lui s-a văzut un obiect oval, apoi o scânteie, și tot ansamblul a dispărut.[5]

În 26 octombrie același an, pe când treceau cu mașina pe lângă Baltimore, Maryland, Phillip Small și Alvin Cohen au întâlnit un O.Z.N. mare, alb, în formă ovoidală, lung de 30 de metri, staționând deasupra unui pod. Când mașina a ajuns la 25 de metri distanță de pod, motorul și farurile i s-au defectat. Cei doi au privit cam un minut, de lângă mașină. O.Z.N.-ul a început să lumineze și să emită căldură. Cu o detunătură, s-a repezit în sus vertical și a dispărut. Amândoi oamenii au suferit arsuri faciale; Small a fost ars doar pe o parte a feței. Incidentul a avut loc la orele 23:30.[6]

La orele 21:15 ale serii de 3 mai 1975, Alois Olenick își conducea automacaraua spre vest, pe Mogford Road, la sud de San Antonio, Texas. A văzut un O.Z.N. de culoarea chihlimbarului urcând rapid dintr-un pâlc de copaci aflat pe o pășune, la 800 de metri depărtare. Obiectul s-a repezit în picaj spre autovehicul cu o viteză extremă, preschimbându-și lumina din chihlimbarie în roșie-aprinsă. Motorul și farurile mașinii s-au stins. Nava, de forma planetei Saturn, a plutit deasupra automacaralei timp de 10–20 de secunde, timp în care Olenick a văzut prin calota transparentă a O.Z.N.-ului doi umanoizi înalți de un metru și jumătate, cu cap chel, urechi mari și nasuri lungi. Apoi s-a îndepărtat, clătinând mașina cu curentul de aer produs, și a dispărut instantaneu, ca și cum ar fi fost apăsat un comutator.[7]

S-ar putea susține că toate O.Z.N.-urile din aceste relatări au dispărut pur și simplu zburând mai repede decât le putea urmări ochiul. Iar acest argument ar fi rezonabil, mai ales având în vedere vitezele permise de ipoteza călătoriei temporale. Dar nu toate dispariţiile sunt la fel de bruște. Un O.Z.N. cu multe „celule sau «ferestre»" s-a *dematerializat* sub privirea unui martor din Ardmore, Oklahoma. S-a întâmplat după orele 20:00, în seara de 9 aprilie 1964.[8]

Un incident înspăimântător, implicând o dispariţie similară, a avut loc cam la aceeași oră din seară în Bealsville, Ohio, peste patru ani, la data de 3 martie. Fiul doamnei James E. Wells, Gregory, a fost ars de o rază luminoasă provenită dintr-un O.Z.N. oval. A fost doborât la pământ, iar jacheta i-a luat foc. Mama și bunica băiatului au răspuns la țipetele lui. Doamna Wells a spus că O.Z.N.-ul era roșu, cu lumini roșii fulgerând prin jurul mijlocului, și destul de strălucitor pentru a lumina drumul. Nu a părăsit zona, ci „doar s-a mistuit". Efectele fizice au mai inclus defectarea becului de pe un stâlp din apropiere, interferențe de televiziune și lătrăturile necontrolate ale câinelui bunicii. Gregory a fost tratat pentru arsuri de gradul II la spitalul lui Bealsville. A rămas cu cicatrice. Alți numeroși martori au văzut în aceeași noapte O.Z.N.-uri în zonă.[9]

La orele 21:00 ale serii precedente, Vianora Isopescu și „numeroși martori" au observat un O.Z.N. mare, sferic, portocaliu-luminos, la Câmpulung, România. A stat nemișcat, după care s-a deplasat orizontal, apoi vertical. Și a dispărut brusc, dar haloul care îl înconjura s-a risipit mai încet.[10]

În dimineața de 3 august 1966, la orele 04:45, Donald Peck și William Rutledge de la poliția din Erie, Pennsylvania, au privit un O.Z.N. luminos mergând spre est, oprindu-se, înroșindu-se și dispărând. Apoi, a *reapărut* sub forma unei lumini albe-albăstrii. La răsăritul soarelui, cei doi ofițeri au putut observa că era un obiect argintiu de tip metalic, înainte de a pleca în zbor.[11]

Vivienne Roberts a observat un fenomen similar în fața casei sale din Llanerchymedd, pe Anglesey Island, North Wales, în jurul orei 21:55 a serii de 1 septembrie 1978. Domnișoara Roberts a zărit o lumină galbenă de mărimea unei stele, care a dispărut instantaneu, pentru a reapărea aproape în aceeași clipă într-un loc puțin diferit. După aceea, a „țâșnit la vedere" un obiect cu aspect solid, triunghiular, albastru-de-Prusia, cu două lumini galbene și înconjurat de o fâșie mai deschisă, violetă. Domnișoara Roberts a coborât din mașină și a privit obiectul, în timp ce luneca încet spre sud, scăldând curtea bisericii într-o văpaie violacee. Caii din apro-

piere au fost tulburați, iar domnișoara Roberts a auzit ulterior „voci" ciudate în curtea ei.[12]

O șosea de lângă Ririe, Idaho, a fost scena unui alt incident în care un O.Z.N. a apărut ca prin farmec. Doi tineri americani mergeau cu mașina spre sud pe Șoseaua 26, la orele 21:30, în seara de 2 noiembrie 1967. Dintr-o dată, au văzut o strălfulgerare luminoasă care a slăbit și au putut distinge un O.Z.N. oval, cu tot cu doi umanoizi ce se holbau din cupola sa transparentă.[13]

Paznicul de noapte John Justice tocmai pleca de la locul său de muncă din Springfield, Ohio, în dimineața de 8 ianuarie 1974, la orele 03:00, când farurile mașinii sale au slăbit brusc, iar motorul s-a oprit. O lumină ca de curcubeu a coborât în fața lui, la mică distanță, apoi „s-a stins", lasând în urma ei un O.Z.N. oval, auriu, transparent, foarte strălucitor. Justice a văzut în el cinci ocupanți identici, cu părul lung. La ora 03:15, O.Z.N.-ul s-a îndepărtat cu mare viteză, într-un unghi oblic față de sol, iar mașina lui Justice „a pornit instantaneu".[14]

Peste aproape doi ani, un O.Z.N. și-a făcut o apariție similară lângă Stanford, Kentucky. Cazul a implicat trei martore cât se poate de credibile, care se pare că au căzut victime unei răpiri, și a fost investigat exhaustiv, iar detaliile s-au dat publicității pe scară largă.

S-a întâmplat la orele 23:30, în seara de 6 ianuarie 1976. Mona Stafford, Louise Smith și Elaine Thomas mergeau cu mașina dinspre Lancaster, Kentucky, către Liberty. O lumină roșie a coborât până la înălțimea copacilor, lângă mașină, s-a oprit, a plutit și a luat forma unui O.Z.N. discoidal foarte clar definit, tăcut, lat de 30 de metri, cu „ferestre", lumini intermitente roșii și galbene și un dom strălucitor, alb-albăstrui. A început să manevreze în jurul mașinii, lansând raze de lumină. Doamna Smith a oprit mașina și a coborât, dar imediat a părut să paralizeze. Doamna Stafford a tras-o înapoi înăuntru. Apoi, toate trei au constatat o tăcere și o beznă totală, stranie. Simțeau furnicături pe piele, căldură, dureri de cap și ochi și le curgeau lacrimile.

Când doamna Smith a pornit mașina, vitezometrul indica 135 km/h (o viteză mult prea mare pentru drumul pe care circulau), iar ea nu avea nici un control asupra mașinii. Peisajul a devenit ciudat; în locul drumului șerpuitor, cu case și felinare, pe care ar fi trebuit să se afle, au văzut un drum drept, fără nimic pe margini. Apoi, privelișteа a redevenit familiară și și-au continuat drumul spre casă cu viteza normală, remarcând mișcări și sunete firești.

Au sosit cu circa 90 de minute întârziere față de ora stabilită. Două dintre ele aveau ceasuri; unul se oprise; celălalt era cu 4 ore

și 40 de minute în avans, iar minutarul și secundarul se roteau cu aceeași viteză. În urma incidentului, martorele au suferit îngrozitor de sete, arsuri roșii pe piele, ochi umflați și cu usturimi, lipsa poftei de mâncare, pierdere în greutate, epuizare și apatie. Pielea doamnei Stafford era plină de băsici, chiar și sub inele. Papagalul doamnei Smith se purta ciudat, ca și cum nu ar fi cunoscut-o, și se speria de ea.

Detectivul de poliție James Young a efectuat ulterior un examen cu poligraful asupra martorelor. A declarat că toate trei spuneau adevărul în legătură cu întâlnirea. Sub hipnoză, martorele au dezvăluit faptul că fuseseră luate la bordul O.Z.N.-ului și examinate de niște umanoizi, în intervalul de timp neexplicat. Doamna Thomas a descris un instrument „în forma de glonț" care i-a fost depus pe partea stângă a pieptului (unde a rămas cu pielea înroșită și dureroasă) și un dispozitiv de tip zgardă cu ajutorul căruia era controlată. Doamnele Smith și Stafford aveau pe gâturi urme roșii inexplicabile.[15]

Deși unii au tras concluzia că strania scenă pe care o percepuseră cele trei femei cât timp mașina lor era sub control din afară a fost un fel de amintire-paravan provocată cu ajutorul drogurilor sau al hipnozei, ne intrigă întrebarea dacă au fost efectiv transportate, în interiorul câmpului înconjurator al O.Z.N.-ului, până într-o altă dimensiune — *un alt sistem de referință temporal, poate* — și apoi readuse în universul lor.

Peste câteva luni, trei martori de o credibilitate și mai incontestabilă au raportat că văzuseră un O.Z.N. materializându-se din senin. La orele 21:00 ale serii de 30 iulie 1976, căpitanul D. W. (pilot British Airways de 20 de ani, cu 10 000 de ore de zbor la activ), primul ofițer C. T. (care și el zbura de 20 de ani) și secundul S. S. (veteran de 5 ani) pilotau o cursă comercială Trident 2 a British Airways, la 60 de kilometri sud de Lisabona, Portugalia. După ce l-au auzit pe un controlor de trafic aerian din Lisabona cerându-i unui Tristar din apropiere confirmarea unei observații O.Z.N., au văzut o lumină albă orbitoare. Sub privirile lor, s-au materializat două O.Z.N.-uri cafenii, în formă de cârnat, învăluite în zone rectangulare de ceață, începând să plutească sub lumina staționară. Căpitanul C. T. a adus faptul la cunoștința pasagerilor, care priveau și ei. Pilotul unui T.A.P. 727 a văzut și el fenomenul.[16]

Și alți piloți au raportat „apariții". În după-amiaza de 4 iulie 1981, căpitanul P. S. pilota un Lockheed L1011 pe o rută comercială de la un litoral la altul. Deasupra Lacului Michigan, a văzut un O.Z.N. discoidal, cu aspect metalic, care a apărut instantaneu,

„...ca și cum s-ar fi deschis atmosfera". A putut distinge șase însemne rotunde, negre, pe care le-a luat drept hublouri. El și primul ofițer au văzut un fulger puternic, despre care P. S. a crezut că era reflectarea unei raze de soare. De asemenea, P. S. a raportat că zona din spatele obiectului părea mai întunecată decât restul cerului, ca și cum ar fi putut vedea „până departe în spațiu". Obiectul s-a apropiat de avion pe un traseu oblic și, când a ajuns alături, s-a întors și a plecat înapoi cu viteză. P. S. a descris un halou oarecum asemănător cu o pânză de păianjen și o pată neagră rotundă în centrul suprafeței inferioare a obiectului.[17]

Ocazional, O.Z.N.-urile nu apar sau dispar complet, ci unele părți din ele par să se estompeze — devenind transparente. Tânărul Christophe Fernandez a asistat la un asemenea spectacol în seara de 19 noiembrie 1974, la orele 18:00. Prin ferestrele casei sale din Uzès, Gard, Franța, Christophe a văzut o sferă strălucitoare, opalescentă, cu porțiuni de culoare mai închisă, circulare, asemenea unor baloane, în mișcare pe suprafața ei. În timp ce plutea la mică înălțime sau se depunea pe sol, i-a făcut cinci fotografii. Una dintre ele „nu era bună de nimic". Deși strălucitor, obiectul nu părea să lumineze zona din jur. După câteva minute, s-a înălțat la circa 5 metri deasupra solului, a lăsat să coboare un cilindru orbitor lung de un metru și a urcat vertical „cu viteza fulgerului. A dispărut într-o infimă fracțiune de secundă". Fernandez a spus că, în unele momente, obiectul părea transparent — i s-a părut că putea vedea prin el un zid de piatră din partea cealaltă. Scotea un sunet ca al unei sticle din care se scurge lichidul.[18]

Faptul că strălucirea obiectului de la Uzès nu lumina împrejurimile poate fi semnificativ, mai ales având în vedere consemnarea unui alt O.Z.N. transparent, văzut în Anglia peste patru ani. În jurul orelor 18:30 ale serii de 26 ianuarie, Howard Honeywood și circa treisprezece copii au privit nu mai puțin de opt lumini aeriene care fulgerau neregulat orange și alb, efectuând silențios „acrobații incredibile", lângă Paverham. Le-au urmărit cu microbuzul lui Honeywood, trecând prin Paverham, West End și Carlton, și au putut observa O.Z.N.-urile de aproape, în repetate rânduri, pe o perioadă de aproximativ 40 de minute. Honeywood a descris obiectele ca fiind transparente și cupolate, afișând lumini portocalii și albe. Un asemenea obiect, văzut de la cam 50 de metri distanță, nu putea fi luminat de farurile martorului, fiindcă era înconjurat de un fel de ceață — aceasta, în pofida faptului că farurile altei mașini se puteau vedea prin ea.[19]

În anul următor, nu departe, în Scoția, Bob Taylor a fost martorul unui O.Z.N. care a pălit până la transparență — și se pare că a fost atacat cu acel prilej! La jumătatea dimineții de 9 noiembrie 1979, Taylor își parcase mașina și-și plimba câinele prin plantația de pini a Livingston Development Corporation. A dat peste ceva ce probabil n-ar fi trebuit să vadă — un obiect în forma planetei Saturn, gri-închis, cam de 7–8 metri diametru, depus într-o poiană, la doar 9 metri distanță. Avea câteva protuberanțe ca niște propulsoare și un număr de „hublouri". Deși părea solid, unele părți din calotă se ștergeau, devenind străvezii, apoi reapăreau, într-o anumită ordine, de la stânga spre dreapta și spre centru. Două sfere mai mici, cu țepi, s-au repezit brusc spre Taylor. A mai simțit un miros și un gust neplăcut, înainte de a-și pierde cunoștința.

Taylor s-a trezit căzut cu fața în noroi, având o senzație de slăbiciune și grețuri, dureri de cap și de bărbie și mâncărimi pe o coapsă. A auzit un „fâșâit" și lătrăturile furioase ale câinelui. Obiectul dispăruse. A mers acasă mai împiedicându-se, mai târându-se (nu mai putea conduce mașina) și a sosit cu hainele rupte și semne pe bărbie și șold. La fața locului s-au găsit urme fizice.[20]

Sceptcii au fost întotdeauna scandalizați de cazul lui Taylor și de altele asemănătoare. Ridicol! declara el. „Oricine știe că un obiect solid nu poate deveni pur și simplu transparent. Și, cu siguranță, nu poate să apară și să dispară. Martorii sunt fie pe jumătate orbi, fie pe jumătate nebuni, ori sunt niște mincinoși, proști sau beți. Totul e apă de ploaie!".

„Pare imposibil, nu-i așa?" recunoaște un cercetător O.Z.N. „Poate că nici măcar nu sunt fizice. Poate sunt construcții psihologice de un anumit fel — produse de subconștientul colectiv al tuturor oamenilor care își doresc atât de mult niște frați binevoitori din spațiu, care să ne scape de necazurile cu mediul ambiant și războiul nuclear iminent..."

„Probabil nu sunt decât imagini holografice proiectate aici de pe o planetă îndepărtată, de niște ființe superinteligente, pentru a ne avertiza și a încerca să ne oprească de a ne mai ucide între noi", propune altul.

„Aiureli! Sunt mesagerii lui Dumnezeu și demonii Satanei, încleștați în cea mai sfântă dintre bătălii!"

„Gaze de mlaștină!"

„Descărcări corona!"

„Inversiuni termice!"

„Spirite de pe lumea cealaltă!"

„Nu, nu, sunt marţienii şi ne afectează minţile ca să vedem lucruri care nu există!"

Doamnelor, domnilor, vă rugăm! Toate aceste lucruri merg ca speculaţii de lucru, dar nici unele nu corespund datelor. Avem un munte de depoziţii din partea unor martori credibili, care spun că O.Z.N.-urile *apar*, dispar şi devin transparente. Faptul că propriile noastre sisteme individuale de convingeri nu îngăduie acest lucru nu înseamnă că el nu se întâmplă — înseamnă doar că sistemele noastre de convingeri sunt incomplete. Am efectuat studii şi am constatat că majoritatea martorilor *nu* sunt nici nebuni, nici mincinoşi, nici beţivi etc. Imaginile *nu* lasă găuri în pământ, nu iau sub control maşinile şi oamenii, nu frâng copaci etc., cum n-o fac nici inversiunile de temperatură, gazele de mlaştină şi efectele corona. Îngerii şi demonii există, poate, dar e improbabil să recolteze mostre de iarbă şi crenguţe, cum sunt văzuţi făcând ufonauţii.

Nu toţi cercetătorii au propus ipoteze atât de improbabile. Câţiva au studiat serios *toate* datele şi au făcut unele observaţii foarte competente. Conform lui Raymond Fowler, unul dintre cei mai meticuloşi şi onești cercetători:

> *Capacităţile parapsihice ale extratereştrilor sunt năucitoare. Facultatea lor de a se materializa şi dematerializa după bunul plac este cum nu se poate mai incitantă. Acest proces de a apărea în propriul nostru sistem de referinţă spaţio/temporal a fost descris ca o conversiune de energie şi o modificare a frecvenţei de vibraţie.*[21]

Dr. Vallée, una dintre cele mai înaintate autorităţi ale lumii în problema O.Z.N.-urilor, scrie:

> *Atât O.Z.N.-urile cât şi operatorii lor au posibilitatea de a se materializa şi dematerializa pe loc, precum şi de a penetra obstacolele fizice.*[22]

În 1974, Charles Bowen, redactorul publicaţiei *Flying Saucer Review*, a scris că materializările şi dematerializările manifestate de O.Z.N.-uri par să susţină ideea că acestea ar putea proveni dintr-un „continuum spaţio-temporal" diferit de al nostru.[23] *Flying Saucer Review* este cunoscută pentru devotamentul său faţă de abordarea cinstită a problemei O.Z.N., iar Bowen deţine cunoştinţe directe despre sute, poate mii de cazuri.

John Keel este un neobosit căutător al adevărului despre O.Z.N.-uri, de decenii întregi, refuzând să respingă datele când acestea nu corespund cu ideile preconcepute, indiferent cât de

ridicole ar părea respectivele date. Atitudinea menționată l-a apropiat pe Keel de unele concluzii foarte pertinente:

> *Fenomenul ne este în cea mai mare parte invizibil... Se face vizibil pentru noi din când în când, prin manipularea configurațiilor de frecvență.*[24]
>
> *...martorii au văzut clar obiectele în curs de materializare și dematerializare. La început se observa o aură, de obicei roșiatică, marcând apariția obiectului din banda invizibilă a spectrului, în infraroșu și apoi în banda îngustă a luminii vizibile. Sau, dacă obiectul trece prin banda vizibilă spre frecvențele superioare, devine vânăt ... înainte de a se decolora în albastru... după care intră în gama ultravioletă...*[25]
>
> *O.Z.N.-urile apar adesea inițial ca un cocoloș vinețiu, apoi coboară pe scara vizibilă până când devin roșii, moment în care uneori se solidifică sub formă de obiecte aparent materiale.*[26]

La fel cum schimbările de frecvență a luminii (culorile) pot explica mecanismul prin care O.Z.N.-urile se deplasează atât de repede, staționează în zbor etc., ele pot fi și indicii semnificative cu privire la metoda lor de a apărea și a dispărea.

Folosind același tip de model ipotetic ca înainte, să presupunem că ocupanții unei mașini a timpului din viitorul nostru își fixează comenzile câmpului tempo-deformant astfel încât să călătorească „înapoi în timp". Obiectivul lor este acela de a asista la un eveniment important al istoriei — nașterea lui Christos, de exemplu. Au ajuns deja în Bethlehem, așa că își instruiesc computerul să le distorsioneze automat câmpul tempo-deformant și/sau să folosească rachete auxiliare sau alte mijloace de propulsie pentru a se asigura că mișcarea lor corespunde cu aceea a Pământului, în timp ce regresează. Astfel, vor putea privi orașul Bethlehem încontinuu.

Dacă noi ne-am afla la Bethlehem, în 1994, și am privi același loc, traiectoria noastră s-ar putea intersecta cu aceea a mașinii timpului. Am putea să vedem un soi de ceață ca un nor, din care mașina timpului s-ar forma ca un obiect solid. Pe măsură ce mașina își continuă drumul spre trecut, în vreme ce noi rămânem în prezent, ea ar putea părea din nou să se dizolve într-o formă cețoasă, pentru a dispărea la loc.

Dacă această trecere s-ar întâmpla în timp ce noi stăm la lumina zilei, probabil că nu am observa nici un efect coloristic, sau prea puține, dar asemenea efecte ar fi vizibile aproape cu siguranță noaptea. Faptul că obiectul se mișcă *spre* noi prin timp ar face probabil ca orice radiație electromagnetică emisă de el să sufere la o perceptibilă mărire de frecvență 0 un efect Doppler. Caldura ar crește până la o frecvență energetică superioară, egală cu aceea a luminii ultraviolete, a razelor X etc. S-ar putea să deducem că efectul Doppler ar fi direct proporțional cu viteza de trecere, plus cantitatea suplimentară de efect Doppler creat de trecerea radiației prin câmpul propriu-zis, așa cum am arătat în capitolele precedente.

O dată ce mașina timpului trece prin momentul nostru prezent și dispare în neantul trecutului, probabil că schimbarea cromatică s-ar inversa. Caldura ar tinde să fie transpusă prin efect Doppler în unde radio, lumina în căldură etc. Și, desigur, forța câmpului propriu-zis, gradul în care el a deformat timpul, ar continua să fie un factor major. Dacă stăm în același loc, am putea vedea un fenomen similar când mașina timpului, cu misiunea îndeplinită, revine spre viitor pe același drum (cu condiția, desigur, ca din nou să compenseze într-un fel mișcarea Pământului). Un fenomen similar, dar nu identic. Întrucât și noi, și călătorii temporali din viitor ne deplasăm acum prin timp în aceeași direcție (deși cu viteze diferite), diferența între vitezele de călătorie ar fi mai mică. Probabil trecerea ar părea să dureze mai mult, iar modificările de frecvențe ar fi mai puțin profunde.

Dacă piloții mașinii timpului ne-ar vedea privindu-i, s-ar putea hotărî să schimbe puțin forma câmpului, pentru a-și potrivi timpul cu noi. S-ar putea hotărî chiar să ne răpească și să ne examineze, sau să ne invite la o plimbare cu nava lor. În perioada respectivă, ei și mașina ar fi pentru noi solizi și reali ca o tonă de cărămizi. Dar o asemenea încercare ar putea fi periculoasă, mai ales într-o zonă ca Bethlehem. Ar putea fi necesar să fugă în grabă de avioanele israeliene hotărâte să-i spulbere — ca pe orice aeronavă străină care nu se identifică! Dacă ar fi atacați, câmpul le-ar permite să fugă mai repede decât orice avion. De asemenea, le-ar oferi o evadare rapidă în viitor sau trecut. Intensificând și/sau deformând dramatic și brusc câmpul, ar putea dispărea pe loc, ca și cum cineva ar fi apăsat un comutator.

O altă „super-putere" nefirească pe care o manifestă O.Z.N.-urile — vizibila lor capacitate de a-și schimba forma — poate fi înrudită strâns cu aparițiile și disparițiile lor.

La orele 21:05 ale serii de 29 iunie 1954, căpitanul James Howard pilota un avion de linie al British Overseas Airways Corporation de la New York spre Londra. La sud-vest de Goose Bay, Labrador, el și primul ofițer au văzut câteva O.Z.N.-uri de culoare închisă însoțindu-le avionul cam la aceeași altitudine. Tot echipajul și o parte din pasageri le-au privit. Un obiect mare, ca o meduză, și-a schimbat forma în săgeată, apoi în halteră. O.Z.N.-urile mai mici roiau în jurul lui „ca un grup de avioane de vânătoare escortând un bombardier". Postul de control din Goose Bay a spus că în zonă nu existau alte aeronave și a trimis un avion de vânătoare să investigheze. Când acesta s-a apropiat, O.Z.N.-urile au devenit invizibile, estompându-se treptat, cu excepția unuia singur, care s-a micșorat și a dispărut. Căpitanul Howard, în treacăt fie zis, avea 7500 ore de zbor.[27]

Peste două luni, în data de 19, Dl. Pardon, din La Carondelet, Dôle, Franța, a fost trezit de o lumină puternică în dreptul ferestrei deschise a apartamentului său. A văzut un O.Z.N. discoidal enorm, albastru-luminos. Și-a trezit soția și l-au privit devenind alb cu halou roșu, peste măsură de strălucitor. Părea să se rotească și și-a schimbat forma, din circulară în prelungă ca o havană, a luat o poziție verticală și a început să scoată un bâzâit.[28]

A urmat o serie de observații în Franța. Dl. Perrut a văzut un O.Z.N. în Marcoing, la orele 20:00 ale serii de 3 octombrie 1954. Era circular, de culoare roșie-portocalie luminoasă. Staționa deasupra pădurii Gouillet. Sub obiect, o pată de lumină se deplasa cu o „mișcare de balansoar". Perrut a anunțat poliția și a oprit niște bicicliști în trecere. Cu toții au privit O.Z.N.-ul luând o formă de trabuc, iar pata de lumină a dispărut. Apoi, obiectul s-a îndepărtat, redobândindu-și forma de semilună. A revenit în poziția inițială, după care s-a repezit cu mare viteză spre Villiers-Plouich, emițând cu acel prilej o rază de lumină intensă. În total, a avut cam 100 de martori din trei sate.[29]

O oră mai târziu, un O.Z.N. și-a schimbat forma la Milly-le-Fôret. Dl. Mourouzeau și trei angajați de-ai săi au văzut un obiect roșu, în formă de semilună, plutind aproape nemișcat în apropierea restaurantului lor. Apoi a dobândit o definiție mai clară, modificându-și forma în trabuc roșu, deasupra unui inel mai mic, lucitor. S-a apropiat, a pierdut din altitudine și în sfârșit a dispărut peste linia orizontului.[30]

La treizeci de minute după acest incident, a fost vizitată localitatea Champigny-sur-Marne. Claude Rigault, împreună cu sora și părinții lui, au privit un O.Z.N. portocaliu, în formă de havană, în

direcția Aeroportului Orly. Și-a schimbat forma încet, micșorându-se și pălind, și împărțindu-se în două surse de lumină punctiforme. Apoi luminile s-au reunit, devenind mai limpezi, și au luat o formă de farfurie înclinată, care se mărea. După aceea, s-a contractat din nou, s-a divizat în două, a devenit mai strălucitor și a plecat, pierzându-se la orizont.[31]

Offut A.F.B., Omaha, Nebraska, a fost scena unei întâlniri la data de 8 septembrie 1958. Maiorul Paul Duich (U.S.A.F., în retragere), și încă 10–20 de ofițeri, au privit un O.Z.N. luminiscent pălind și preschimbându-și culoarea în portocaliu, pe când își modifica forma neclară, „cețoasă", într-una solidă, de trabuc. Apoi, s-a înclinat de la orizontală până aproape de verticală, iar un grup de O.Z.N.-uri mult mai mici au apărut în capătul său inferior, săgetând în jur „ca un roi de țânțari..."[32]

Un inginer numit J. Beck a zărit un O.Z.N. nemișcat la orele amiezei, pe un cer fără nori, în ziua de 25 martie 1959. Avea formă de halteră, fiind alcătuit dintr-o sferă mai mare și una mai mică, unite printr-un cilindru. Părea a fi construit din aluminiu. S-a întors, modificându-și forma într-una de disc, și a pornit spre Mlocin (Polonia). Apoi s-a înapoiat în locul anterior, la 400 de metri deasupra Palatului Științelor și Culturii din Varșovia, unde a revenit la forma inițială.[33]

Era ora 22:05, când Richard Crawford, șeful poliției din Elmore, Ohio, a observat un O.Z.N. Se întâmpla în data de 12 iunie 1964. Fiind în patrulare, Crawford a văzut un glob staționar, tăcut, care clipea. Avea un diametru de 25–30 metri. S-a apropiat până la mai puțin de 170 de metri. Îl înconjura o „aură" și părea să răspundă la proiectorul mașinii prin mișcări, clipiri, încetări din clipit și stingerea luminii.

La orele 23:30, l-a zărit din nou. A comunicat prin radio cu ajutorul său, Carls Soenichsoen, care îl văzuse și el. O.Z.N.-ul s-a repezit în sus, și-a schimbat forma globulară cu una de ic, a modificat brusc direcția și a trecut pe la 170 de metri distanță de martori, cu viteza foarte mare — mai repede decât orice văzuse vreodată Crawford. Apelurile la Toledo Express Airport au primit un răspuns radar negativ.[34]

În dimineața de 20 octombrie 1967, la ora 04:36, ofițerul Mixon de la Biroul de Investigații Georgia și locotenentul de poliție Niblett au văzut și au urmărit un O.Z.N. în timp ce patrulau la câțiva kilometri în estul orașului Midgeville, pe șoseaua Georgia 22. O.Z.N.-ul s-a înroșit și a plecat, dar numai pentru a reveni ulterior, ca să-i urmărească el pe ei. Înainte de ivirea zorilor, li s-au alăturat

polițistul de patrulă J.M. Poole și ofițerul Alan Council. Toți patru au văzut obiectul strălucitor schimbându-și culoarea din roșu-orange în albastru, iar forma de minge de rugby într-una de trifoi cu patru foi, după care a părăsit zona.[35]

Jurnalul de bord al vaporului românesc *Moldoveanu* declară că întregul echipaj a privit un O.Z.N. radiant între orele 03:00 și 04:00, în ajunului Crăciunului 1972. S-a apropiat de navă cu mare viteză, a încetinit deasupra punții și și-a schimbat în repetate rânduri forma, din circulară în elipsoidală, pe când culoarea i se modifica din roșie în galbenă și în albă-albăstruie. Apoi a urcat vertical, cu imaginea micșorându-se până a dispărut.[36]

O anume doamnă Cromwell a văzut un O.Z.N. din casa ei aflată în Munții Angeles Crest, Tujunga, California, în seara de 3 septembrie 1975. Doamna Cromwell a văzut și a auzit un elicopter zburând în cerc la o altitudine de circa 800 de metri, apoi a zărit O.Z.N.-ul plutind deasupra lui, la aproximativ 1200 de metri. Prin binoclu, a putut vedea că avea formă de disc, cu o calotă verde-albăstruie, mijloc alb și fund roșu luminos. Forma i s-a schimbat „din rotundă în diamantină, în șevron și în farfurie clasică". Zbura pe un traseu în zigzag. Elicopterul s-a îndepărtat cu viteză. Ulterior, au revenit două elicoptere, care au continuat urmărirea (dacă asta era). Pe la ora 23:00, O.Z.N.-ul a plecat, cu elicopterul după el. Domnul Cromwell asistase și el la incident, precum și sora doamnei Cromwell, doamna Brandt. După aceea, cu toții au suferit de înroșiri dureroase ale ochilor, iar vederea doamnei Cromwell s-a împăienjenit.[37]

Una dintre cele mai ciudate forme a fost descrisă de Len Franklin, din Wantage, Oxfordshire, Anglia. Franklin conducea o guvernantă acasă, pe la miezul unei nopți de iarnă, în 1976, când a observat pe cer un obiect alb-strălucitor, „în formă de nucă", înconjurat de un nor plan, ca o amoebă, de mici particule albe cu contur alb care își schimba încontinuu forma. Prin norul „plat" se vedeau stelele. După aproximativ cinci secunde, obiectul central s-a luminat orange-viu, a pălit, s-a aprins din nou (în timp ce norul înconjurător dobândea instantaneu o formă triunghiulară și tot ansamblul a plecat cu viteză extremă, parcurgând cei aproximativ doisprezece kilometri până la un anumit punct de reper în cam două secunde (ceea ce însemna peste 19000 km/h). Guvernanta a văzut și ea obiectul, dar s-a temut să-l privească în continuare.[38]

O altă întâlnire engleză incitantă a fost raportată de doamna Matilda Antell, din Bristol Way, Hollington. La orele 21:00 ale serii de 4 octombrie 1981, doamna Antell și nora ei, Janette

Antell, au privit timp de aproape o oră un O.Z.N. auriu, care semăna cu o pereche de farfurii, schimbându-și forma în chip de minge, cruce și trabuc. Păruse să apară de după un nor, unde se ascundea din nou ori de câte ori se apropiau de el șase avioane rapide și un elicopter. Colin Carey, din Gladstone Terrace, Hastings, a descris o lumină galbenă cu centrul alb, văzută în aceeași perioadă de pe Plynlimmon Road.[39]

Fără îndoială, unele modificări de formă pot fi puse pe seama schimbărilor de altitudine. Disc, sferă, con, ovoid, minge de rugby sau trabuc, de pildă, îi vor părea toate perfect rotunde unui observator care le privește exact în lung. Dar, prin rotație, numai sfera își va păstra forma vizibilă. Discul va dobândi o aparență elipsoidală sau de havană, conul va părea triunghiular etc. Însă nu toate aceste schimbări pot fi explicate ca iluzii optice. Crucile, trifoiurile cu patru frunze, șevroanele, semilunele și formele neregulate de „ou prăjit" care se prefac în triunghiuri sunt întrucâtva mai dificil de explicat.

Este foarte posibil ca scepticii să se fi repezit să declare că toate aceste rapoarte sunt „false, fiind imposibile". Iar cercetătorii nu au nevoie să se implice în teorii atât de întortocheate ca manifestările metapsihice și formele de viață plastice, pentru a explica aceste schimbări de formă. Forma *propriu-zisă* a O.Z.N.-urilor respective poate să nu se schimbe mai mult decât propriul nostru trup, când îl privim reflectat în suprafața deformantă a unei oglinzi de bâlci. Trupul nu e cu adevărat mai mic decât capul — atâta numai că lumina pe care o vedem se distorsionează înainte de a ajunge la ochii noștri.

Lumina în trecere printr-o zonă a spațiului care o supune unui efect Doppler poate fi modificată astfel încât un observator aflat în afara acelei regiuni să vadă o imagine foarte puțin asemănătoare cu originalul. O parte din ea poate fi transpusă prin efectul Doppler în frecvențe din afara celor ale luminii vizibile, astfel devenind invizibilă. Dacă un observator ar privi un obiect sferic înconjurat de un câmp sferic, lumina de la marginile sferei ar trece printr-o porțiune mai întinsă a câmpului înainte de a ajunge la ochi decât lumina din centru — la fel cum lumina soarelui străbate o parte mai mare din atmosferă când soarele se află la orizont, decât când e la zenit, prin urmare astrul părând mai palid și mai roșu la răsărit și la apus. Lumina de la marginile sferei ar fi supusă unui efect Doppler mai accentuat decât lumina din centru, poate chiar până la a se comuta dincolo de gama vizibilă. Sau ar putea doar să-și transmute culoarea într-o frecvență mai mult

sau mai puțin vizibilă (lumina galbenă, de exemplu, este mai vizibilă decât cea violetă). Dacă obiectul sau câmpul au altă formă decât cea sferică, efectul crește în unele zone și descrește în altele, intensificând și mai mult iluzoria schimbare de formă. Un disc calotat în rotație oscilantă, acoperit cu străfulgerări luminoase de diferite culori — unul dintre genurile de O.Z.N.-uri cel mai des consemnate — poate părea, în anumite circumstanțe, să-și schimbe forma în mod spectaculos, chiar sub ochii martorilor.

Infraroșiile și alte frecvențe ar fi afectate în mod similar. Un obiect poate emite căldură sau unde radio în tot felul de configurații diferite, poate datorită încălzirii inegale a carcasei sau din cauza formei antenei de transmisie. O dată ce aceste frecvențe devin vizibile în virtutea efectului Doppler, iar obiectul își modifică altitudinea, viteza etc., configurațiile vor părea să se schimbe și ele. Orice reziduuri emanate ar accentua și mai mult aparența de schimbare.

Înfățișarea transparentă sau cețoasă a unei mașini temporale, la intrarea în sistemul nostru referențial dintr-unul străin, sau viceversa, ar exacerba fără-ndoială efectul. Partea din obiect cea mai apropiată de observator ar putea părea să devină vizibilă cea dintâi, după care ar dispărea din vedere înainte ca părțile mai îndepărtate să devină și ele vizibile.

Masele de aer cald din jurul obiectului ar putea fi vizibile la un moment dat și invizibile în următorul, sau și-ar schimba forma datorită mișcării lor naturale. Uneori, martorii pot vedea câmpul din jurul O.Z.N.-ului, dar nu și O.Z.N.-ul propriu-zis. Un observator care vede un O.Z.N. elipsoidal luminos poate privi de fapt un câmp ovoidal, fiind uimit când câmpul dispare, iar el se pomenește privind o navă de forma unei cruci sau a unei pale de ventilator. Și nu putem decât să deducem ce alte genuri de imagini caleidoscopice pot fi produse de către câmpurile tempo-deformante. De exemplu, acestea pot efectiv să ne stimuleze sau să ne inhibe în mod direct nervii optici.

Rezultatul final al interacțiunii dintre toate aceste surse de flux diferite poate fi incredibil de derutant pentru un observator, mai ales dacă omul a fost luat prin surprindere — cum sunt, în mod invariabil, martorii fenomenelor O.Z.N. — și este complet inconștient ce anume vede de fapt. Când privim un scamator transformând o motocicletă într-un tigru, știm că asistăm la o iluzie, dar când observăm un O.Z.N. care pare să-și schimbe forma, din sferă în disc și apoi în iolă, nu le putem relata altora decât ceea ce ne-au descris propriii noștri ochi.

În această privință, instalația radar nu face excepție. Radarul funcționează pe baza undelor radio respinse de un obiect și a vizualizării ecourilor pe un ecran. Undele radio sunt supuse efectului Doppler, la fel ca lumina. Lungimea de undă a unei raze radar care trece printr-un câmp tempo-deformant poate fi alungită (sau scurtată) înainte de a atinge obiectul din interiorul câmpului. După ricoșeu, se poate scurta (sau prelungi), dar măsura prescurtării (sau a alungirii) nu ar corespunde neapărat exact cu schimbarea inițială — ba chiar, probabil, nici nu corespunde, dacă obiectul și câmpul său se deplasează prin timp. Evident, un receptor radar e acordat pe frecvența emițătorului său corespondent, pentru a funcționa la sensibilitate maximă și a evita confuzia cu alte transmițătoare. Rezultatul este acela că nu va interpreta ca pe niște ecouri semnalele de frecvență diferită.

În plus, un semnal radar respins de un obiect care se afla efectiv într-un alt cadru temporal de referință poate efectiv să revină la sursă după câteva ore, nu la o fracțiune de secundă după ce a fost emis. Sau chiar înainte de a fi fost trimis! Iar un câmp tempo-deformant poate transfera prin efect Doppler alte frecvențe în gama radar, astfel încât apare în mod inexplicabil un ecou extrem de luminos. Un O.Z.N. care pare să-și schimbe culoarea sau forma în fața unui observator se poate stinge în invizibilitate pe un ecran radar. Sau un observator poate privi un O.Z.N. perfect vizibil dispărând fulgerător în aceeași clipă în care pe ecranul radar apare ca de nicăieri un ecou neașteptat. Cu alte cuvinte, criteriile care s-au folosit drept condiții necesare pentru acceptarea unui raport de studiu — că O.Z.N.-ul respectiv trebuie să fi fost perceput simultan vizual și pe radar — pot să nu se întrunească decât cu rare ocazii.

Una dintre cele mai vechi situații de acest gen a fost observată deasupra orașului Speyer, Germania, în 27 noiembrie 1944. Piloții Walter Cleary și Henry Giblin au văzut amândoi un imens O.Z.N. portocaliu, sub forma unei lumini, la 500 de metri deasupra avionului lor de vânătoare. Radarul de la sol nu l-a detectat, iar cel al avionului s-a stricat pe neașteptate și au fost nevoiți să se întoarcă la bază.[40]

O văpaie roșie a fost văzută în Goose Bay, Labrador, la câteva minute după miezul nopții de 19 iunie 1952, fiind confirmată și pe radar. Brusc, „s-a schimbat într-un alb orbitor și a luat-o din loc cu o viteză vertiginoasă". Exact în același moment, semnalul radar a devenit foarte viu. Peste o secundă, a dispărut.[41]

În noaptea de 19 iulie 1952, când O.Z.N.-urile au năvălit peste capitala țării noastre, operatorii radar n-au putut decât să clatine din capete, cu nervozitate și neîncredere. Harry Barnes și alți șapte controlori ai traficului aerian aflați în subordinea lui au reperat șapte O.Z.N.-uri. Celălalt turn de control din Washington și centrul radar Air Force de la Andrews Air Force Base au confirmat de asemenea obiectele. Zburau cu viteze între 150 și 11 000 km/h, peste toată zona orașului Washington, inclusiv coridoarele aeriene interzise de deasupra Casei Albe și a Capitoliului. Au manevrat până în zori, uneori — sau nu întotdeauna — în corespondență cu observațiile vizuale ale piloților de aeronave comerciale.

Operatorul turnului de la Bowling Air Force Base a depistat un O.Z.N. Aplicând instrucțiunile de la turnul radar, căpitanul Casey Pierman și alții de la bordul cursei T807 au văzut șase lumini puternice, circulare, care au accelerat brusc și au dispărut. Un O.Z.N. a urmărit zborul SP610 până la câțiva kilometri de locul de aterizare.

Unul dintre O.Z.N.-uri a executat o întoarcere de 90 de grade fără a încetini. La un moment dat, o sferă portocalie foarte mare, cu corespondent în semnalul radar, a fost localizată chiar deasupra postului de radio al bazei Andrews. În unele momente, O.Z.N.-urile dispăreau instantaneu de pe trei ecrane radar separate. Instalațiile radar au fost testate și s-a constatat că funcționau normal. O.Z.N.-urile dispăreau de fiecare dată când erau trimise în zonă turboreactoare să le intercepteze. Al Chop, purtătorul de cuvânt pentru O.Z.N.-uri al Pentagonului, a fost alertat și trimis la fața locului.[42, 43, 44]

Agitația s-a reluat peste exact o săptămână, în noaptea de 26. La orele 22:30, radarele din Washington au depistat din nou O.Z.N.-uri. Acestea au plecat, dar au fost văzute pe radarul Bazei Air Force Langley, lângă Newport News, Virginia. Locotenentul William Paterson, pilotând un avion de interceptie Air Force F-94, cu decolarea din Langley, a observat unul. În timp ce îl urmărea, obiectul luminos a dispărut dintr-o dată ca o lumină stinsă; imediat, radarul s-a fixat asupra obiectului.[45]

Răspunzând la telefonul dat în miez de noapte de către un purtător de cuvânt F.A.A., Al Chop a mers la Washington National Airport, unde el și controlorii de trafic aerian au urmărit șasedouăsprezece O.Z.N.-uri pe radar. Apăreau și dispăreau de pe ecrane în moduri imposibile avioanelor și se mișcau prea repede pentru niște avioane.

Chop a cerut o interceptare și le-a spus ziariștilor că o puteau privi pe ecran. Apoi, i s-a ordonat să scoată presa din încăpere. Două aparate F-94 au răspuns cererii de interceptare, la orele 2:20, dar, când au apărut pe ecranul radar, O.Z.N.-urile au dispărut. Piloții F-94-urilor au zburat câtva timp prin zonă, apoi s-au întors la bază, moment în care O.Z.N.-urile au reapărut pe radar.

S-a ordonat o nouă interceptare. Unul dintre piloți a văzut O.Z.N.-urile înconjurându-i avionul și apropiindu-se de el. Le-a descris ca fiind niște „lumini albe-albăstrii cutremurătoare". S-au îndepărtat după douăzeci de secunde.[46]

Bentwaters A.F.B. și Lakenheath, Anglia, au fost de asemenea asediate de O.Z.N.-uri pe o perioadă de câteva ore, în noaptea de 13/14 august 1956. Unele atingeau viteze de 7 000 km/h, ajungând poate chiar până la 28 000 km/h. Atât observațiile vizuale cât și cele radar remarcau plutiri, opriri bruște și schimbări de direcție neașteptate — fără interval de accelerare sau încetinire — la viteze de 1000 km/h. Un ecou a fost urmărit îndreptându-se direct spre Bentwaters, cu o viteză între 3 500 și 7 000 km/h. A dispărut de pe ecranul radar când a ajuns la trei kilometri est de Bentwaters, apoi a reapărut imediat, pe aceeași traiectorie, la cinci kilometri vest de obiectiv.

Un pilot Royal Air Force care a fost expediat să investigheze a intrat în contactul vizual și radar, dar le-a pierdut pe amândouă, în mod inexplicabil. Punând vectorul pe altă țintă, a localizat-o pe radar, raportând că era cel mai clar semnal radar pe care îl văzuse vreodată, și a ochit-o cu mitralierele. Ținta a ocolit rapid până în spatele lui și a început să-l urmărească. Pilotul n-a reușit să scape de ea prin manevre evazive. Apoi, ținta s-a oprit din nou, în stare de plutire. Un alt avion de vânătoare a fost trimis să cerceteze. Motorul i s-a dereglat, iar pilotul a fost nevoit să se întoarcă la bază.[47]

Un an mai târziu, enigmaticul fenomen a fost din nou consemnat de un pilot, de astă dată deasupra statului Louisiana, lângă Winnsboro. Maiorul Lewis Chase, U.S.A.F., pilota o aeronavă RB-47H, la data de 17 iulie. Echipajul său îi includea pe James McCoid (copilot), Thomas Hanley (navigator) și John Provenzano, Frank McClure și Walter Tuchsherer (cu monitoarele de contramăsuri electronice). La orele 4:10 dimineața, Chase a văzut un O.Z.N. luminat intens, alb-albăstrui, apropiindu-se cu viteză. Obiectul a schimbat instantaneu direcția și a traversat calea de zbor cu o viteză mult mai mare decât tot ceea ce văzuse Chase în cei 20 de ani ai săi de zbor, după care „s-a stins". A fost reperat pe

E.C.M. (*electronic countermeasures monitors*) în locul dispariției. A însoțit aeronava prin Louisiana, până în Texas. Pilotul și copilotul au văzut apoi un imens O.Z.N. luminat roșu, care a fost depistat pe E.C.M. Li s-a spus să-l urmărească. Radarul de la sol din Duncanville, Texas, a confirmat existența O.Z.N.-ului.

La orele 4:50, obiectul s-a oprit; avionul a trecut pe deasupra lui. Apoi, a dispărut din vedere, de pe E.C.M. și de pe ecranele radarelor de la sol. Aeronava RB-47 a fost întoarsă din drum. O.Z.N.-ul a reapărut, fiind din nou localizat pe E.C.M. și radarul de sol, dar avionul era cu combustibilul pe terminate și trebuia să se întoarcă la bază. O.Z.N.-ul urmărise aeronava pe o distanță de peste 1 100 de kilometri, timp în care apăruse și dispăruse simultan din câmpul vizual, de pe E.C.M. și de pe radarurile cu baza la sol, în repetate rânduri. De asemenea, vădea o incredibilă viteză și manevrabilitate.[48]

La orele 20:00, în seara de 7 aprilie 1959, observatorii din turnul de control al unității de apărare antiaeriană St. Hubert din Canada au văzut o lumină roșie plutind între altitudinile de 1 000 și 2 000 de metri, după care a plecat cu velocitate supersonică. Nu s-a înregistrat pe radar, dar a fost declarată „neidentificată" și „O.Z.N. veritabil" de către purtătorii de cuvânt ai Air Force.[49]

În data de 18 iulie 1966, astronauții Mike Collins și John Young, de pe *Gemini X*, au văzut un obiect cilindric mare și altele două mai mici, strălucitoare, din capsula aflată pe orbită. Deși Young a fotografiat obiectele, N.A.S.A. nu le-a detectat pe radar.[50]

La ora 22:00, în 13 ianuarie, anul următor, un pilot National Airlines și pilotul unui turboreactor Lear de lângă Winslow, Arizona, au privit un O.Z.N. roșu, cu străfulgerări, care „s-a cvadruplat în poziție verticală", în timp ce controlorul din turnul de la Albuquerque îl urmărea pe radar și comunica prin radio cu ambele avioane. O.Z.N.-ul apărea pe ecranul radar, dar *numai* când i se aprindea lumina.[51]

Un O.Z.N. care producea ecou radar puternic și manifesta caracteristicile de zbor ale unui turboreactor F-104 a zburat peste aeroportul din Colorado Springs, Colorado, în noaptea de 13 mai 1967. A trecut la 70 de metri înălțime pe deasupra aeroportului, cu mare viteză, dar nu a putut fi reperat vizual de operatorii din turnul de control, nici chiar când l-au căutat prin binoclu. Operatorii radar, experți în meserie, nu se îndoiau că era un obiect solid. Când a aterizat un avion de linie Braniff, O.Z.N.-ul invizibil a trecut instantaneu într-o parte.[52]

Dacă ținem seama de ipoteza călătoriei temporale, inconsecvența datelor radar care până acum i-a nedumerit și frustrat atât de mult timp pe toți cei care încearcă să deducă adevărata natură a O.Z.N.-urilor devine dintr-o dată mai mult un ajutor, decât un obstacol. O dată ce acceptăm că O.Z.N.-urile pot fi învăluite în câmpuri care distorsionează spațiu-timpul, inconsecvențele devin chiar foarte consecvente — corespunzătoare cu ceea ce raportează martorii oculari, precum și cu efectele care deducem că ar trebui să aibă loc. Dacă ipoteza călătoriei în timp e corectă, O.Z.N.-urile *n-ar trebui* să apară pe ecranele radar, nici în fața ochilor martorilor. Schimbările ecourilor „zugrăvite" pe ecranele verzi luminoase din turnurile de control de pretutindeni corespund cu modificările de culoare și formă raportate de martorii oculari de pe drumuri lăturalnice, câmpii și poieni de pădure izolate de pe tot globul.

Note

1. Binder, *What We Really Know*, p. 95.
2. Din Dosarele Centrului de Informații Tehnice Aeriene, reluat în Vallée, *Magonia*, pp. 196–197.
3. Lorenzen, *Occupants*, p. 109.
4. Lorenzen, *The Whole Story*, pp. 159.
5. Hobana, *op. cit.*, p. 211.
6. Lorenzen, *The Whole Story*, pp. 91–93.
7. Gary Graber, „Doi ocupanți în navă", *Skylook*, februarie, 1976, pp. 3-4.
8. Vallée, *Challenge to Science*, p. 34.
9. Stringfield, *Situation Red* (Doubleday), pp. 197–198.
10. Hobana, *op. cit.*, p. 237.
11. Keel, *Trojan Horse*, p. 28.
12. Martin Keatman, „O.Z.N.-ul din Llanerchymedd", *Flying Saucer Review*, 25, No. 5 (1979), pp. 20–21.
13. Fowler, *The Andreasson Affair*, p. 167.
14. Stringfield, *Situation Red.* (Doubleday), pp. 95-96.
15. Leonard H. Stringfield, *Situation Red: The UFO Siege* (Garden City, New York: Doubleday and Company, Inc., 1977; reeditare Fawcett Crest Books, 1977), pp. 228–242.
16. Omar Fowler, „O.Z.N. văzut dintr-un Trident, lângă Lisabona", *Flying Saucer Review*, 22, No. 4 (noiembrie, 1976), pp. 2–4, 19.
17. Richard F. Haines, „Echipajul unui turboreactor comercial vede un obiect zburător neidentificat" (părțile 1 și 2), *Flying Saucer Review*, 27, No. 4 (1982), pp. 3–6, și 27, No. 5 (1982), pp. 2–8.

18. Charles Gouiran ş.a., „Raport despre o aterizare la Uzès", *Flying Saucer Review*, 24, No. 4 (1979), pp. 3–7.

19. Ken Phillips, „Urmărire prin Bedfordshire", *Flying Saucer Review*, 25, No. 3 (1979), pp. 28–31.

20. Martin Keatman şi Andrew Collins, „Agresiune fizică din partea unor obiecte neidentificate, la Livingston – partea I", *Flying Saucer Review*, 25, No. 6 (1979), pp. 2–7.

21. Raymond E. Fowler şi Betty Ann Luca, *The Watchers* (New York: Batnam Books, 1990), p. 183.

22. Vallée, *Confrontations*, p. 144.

23. Charles Bowen, „Alte convingeri", *Flying Saucer Review*, 20, No. 6 (aprilie, 1975), p. 1.

24. Keel, *Trojan Horse*, p. 51.

25. Keel, *Mothman Prophesies*, p. 42.

26. John A. Keel, *Our Haunted Planet* (Greenwich, Connecticut: Fawcett Gold Medal – Fawcett Publications, Inc., 1971), p. 169.

27. Gray Barker, *They Know Too Much About Flying Saucers* (New York: University Books, Inc., 1956), pp. 141–142.

28. Michel, *Straight Line Mystery*, pp. 27–28.

29. *Ibid.*, pp. 114–115.

30. *Ibid.*, p. 122.

31. *Ibid.*, p. 121.

32. Binder, *What We Really Know*, pp. 127–128.

33. Hobana, *op. cit.*, p. 212.

34. Richard D. Osborn, „O.Z.N.-uri peste Toledo", *Fate*, noiembrie, 1964, pp. 31–37.

35. Lorenzen, *UFOs Over the Americas*, pp. 170–171.

36. Hobana, *op. cit.*, p. 279.

37. Ann Druffel, „Raport din California – Elicopterele misterioase", *Skylook*, februarie, 1976, pp. 8–9.

38. Bob Webb, „Un O.Z.N. în formă de amoebă peste Oxfordshire", *Flying Saucer Review*, 24, No. 4 (1979), pp. 26–27.

39. Johnathan Mendenhall, „O.Z.N. în Hastings: «Lumina lunii», declară observatorul", *The News* (Hastings, East Sussex, Anglia), 8 octombrie 1981; reeditat în „Panoramă mondială", *Flying Saucer Review*, 27, No. 4 (1982), p. 25.

40. Vesco, *op. cit.*, p. 81.

41. Michel, *The Truth About Flying Saucers*, p. 92.

42. Ruppelt, pp. 210–219.

43. Robert Emenegger, *UFOs, Past, Present and Future* (New York: Ballantine Books — Random House, Inc., 1974), pp. 42–43.

44. Michel, *The Truth About Flying Saucers*, pp. 86–88.

45. Geza Korcsmaros, jr., „Radarul – Cheia propulsiei O.Z.N.?" *Fate*, august, 1957, pp. 64–69.

46. Emenegger, *op. cit.*, pp. 43–45.

47. G.D. Thayer, „Întâlnire O.Z.N. II" (Mostră de caz selecționată de subcomisia O.Z.N. a A.I.A.A.), *Astronautics and Aeronautics*, septembrie, 1971, pp. 60–64.

48. James E. McDonald, „Întâlnire O.Z.N. I", *Astronautics and Aeronautics*, iulie, 1971, pp. 66–70.

49. Lorenzen, *The Whole Story*, p. 100.

50. J. Allen Hynek și Jacques Vallée, *The Edge of Reality* (Chicago: Henry Regnery Company, 1975), p. 64.

51. Hynek, *Experience*, p. 72.

52. Keyhoe, *op. cit.*, pp. 259–260.

10

Despre efectele fiziologice se raportează că includ... paralizia temporară, amorțeală, o senzație de căldură și alte stări incomode. De asemenea, uneori este consemnată „interferența" cu câmpul gravitațional local, evidențiată prin descrierea de unii observatori a sentimentelor temporare de imponderabilitate și a altor efecte inerțiale, ca și cum binecunoscutele legi ale inerției ar fi fost provizoriu abrogate.

Dr. J. Allen Hynek[1]

Ieșiri pe teren

În 1963, statul Paraná din sudul Braziliei a fost locul unei incredibile întâlniri O.Z.N. În timp ce o mulțime de spectatori priveau unul dintre numeroasele incendii distrugătoare care au pustiit pădurile din Paraná în acel an, o farfurie lucitoare, în formă de cuvă, cu diametrul de peste 300 de metri, a coborât din cer pentru a pluti în tăcere la 50 de metri distanță, *în foc*. Timp de 15 minute, a stat cam la 4 metri deasupra solului. Nu avea nici un mijloc de susținere vizibil, dar părea a fi învăluită într-un câmp de respingere protector. Sub ochii privitorilor uimiți, „doi sau trei «oameni» înalți și frumoși" au ieșit din obiect și s-au plimbat prin zona protejată, colectând pietre și vegetație arsă, nestânjeniți de flăcările și fumul care făceau ravagii în afara ei![2]

Reiese că O.Z.N.-ul din Brazilia era înconjurat de o anume forță, care forma o barieră prin care flăcările nu puteau trece. Atât publicațiile O.Z.N. de popularizare, cât și bazele de date științifice sunt pline cu relatări ale unor martori care au întâlnit bariere invizibile în jurul O.Z.N.-urilor. Un englez a descoperit așa ceva pe Aerodromul Winkleigh din nordul comitatului Devon, în luna mai a anului 1957. În timp ce bea o cafea, cam cu 30 de minute înaintea zorilor, domnul J. Payne a văzut un obiect mare, luminos, albastru-fluorescent, în formă de submarin. A încercat să meargă spre el, dar l-a întâmpinat o barieră ca o pernă de aer, atât de rezistentă încât se putea rezema de ea. „Părea să înconjoare complet obiectul". O.Z.N.-ul s-a ridicat vertical și fără zgomot. A lăsat în urma lui „un cerc negru vag, cu diametrul de circa 50 de picioare[3]".

Apoi, martorul a descoperit că ceasul său rămăsese în urmă cu 20 de minute.[4]

Oare timpul trecuse mai încet pentru el când era în contact cu perna de aer?

În vara anului 1961, s-au tras două salve de rachete ruseşti sol-aer asupra unui grup de O.Z.N.-uri discoidale care pluteau la 20 de kilometri deasupra unei baterii de rachete din Ribinsk, la 149 de kilometri nord de Moscova. Toate rachetele au explodat degeaba la peste un kilometru şi jumătate distanţă de ţinte. Discurile au reacţionat întrerupând curentul electric în toată unitatea de rachete.[5] Un incident identic se raportează că a avut loc la o baterie de rachete N.A.T.O. de pe o insulă din Mediterana, în 1975, dar acel incident nu poate fi confirmat.[6]

Un fermier din Missouri a încercat să arunce cu pietre spre un O.Z.N. verde-cenuşiu, în formă de bol. Avea 4-5 metri diametru, 2 metri grosime şi străfulgerări de lumină care îşi schimbau încontinuu culoarea. Martorul se afla la numai 10 metri distanţă, dar piatra lui a lovit o barieră invizibilă, la 5 metri depărtare de navă, şi a căzut la pământ. A încercat să mai arunce încă una, mai sus. A doua piatră a alunecat fără zgomot pe deasupra barierei. Când a vrut să se apropie de obiect, l-a oprit o „presiune" în locul unde se oprise prima piatră. O.Z.N.-ul a zburat fără să scoată un sunet. Incidentul s-a produs în dimineaţa de 14 februarie 1967, la ora 7:00.[7]

Sr. Nélson Vieira Leite şi nepotul său, Manoel Carlos Leite, au întâlnit O.Z.N.-uri înconjurate de bariere cu două prilejuri separate, la Itaperuna, Rio de Janeiro, Brazilia. Primul incident a avut loc în 7 februarie 1969, la orele 20:00, când nu s-au putut apropia la mai mult decât un cvartal distanţă de un O.Z.N. luminos care staţiona cam la trei metri deasupra solului, din cauza unei bariere pe care nu puteau s-o vadă. Apoi, în luna mai a anului 1971, Nélson a văzut un O.Z.N. verde strălucitor, în formă de farfurie întoarsă cu josul în sus, coborând în apropiere. A încercat să se apropie, dar ajunsese la 11 metri distanţă când a descoperit „că nu mai umbla", lucru pe care încetase să-l facă de câteva minute. „Deacum, pierduse într-un fel sau altul orice noţiune a timpului" şi se simţea „semi-amorţit". Manoel Carlos a alergat spre el, s-a ciocnit de zidul nevăzut şi a rămas fără cunoştinţă timp de câteva ore. Ambele obiecte au pârjolit solul în locul deasupra căruia plutiseră.[8, 9]

O altă întâlnire braziliană s-a produs la Itajuba, Minas Gerais. Era în luna mai, 1969. Maşina lui Sr. Clixto Borges de Mouros a

nimerit într-o barieră invizibilă, pe drumul dintre Pouso Alegre și Maria da Fé. Roțile continuau să se rotească, dar nu mai înainta. Un O.Z.N. viu luminat putea fi văzut deasupra. O.Z.N.-ul a făcut de asemenea să se întrerupă curentul electric al farurilor mașinii și al unui oraș din apropiere.[10]

Un alt raport provine din Serra do Muro, Santa Catarina. João Romeu Klein se întorcea acasă după ce vizitase un prieten, în seara de 3 septembrie 1976, la ora 19:00. A văzut un disc cenușiu cam de trei metri lățime, cu partea de jos rotativă. Deasupra, o lumină varia din roșu în portocaliu, galben, verde, conform vitezei obiectului. Când O.Z.N.-ul virtualmente s-a oprit în loc, lumina a devenit mai slabă și albă. Trei umanoizi cu căști au coborât încet pe drum, într-o rază de lumină roșie, blocându-i lui Klein calea. A aruncat spre ei un cuțit, dar acesta s-a abătut din zbor, ca și cum ar fi izbit un obiect nevăzut. Un umanoid i-a tras în picior cu o rază de lumină albastră, făcându-l să-și piardă cunoștința. Mușchii piciorului i-au rămas destul de rigizi pentru a-l face să șchioapete câteva zile.[11]

La ora 23:15, în seara de 7 octombrie 1973, o femeie din Duluth, Minnesota, a auzit pași pe verandă, apoi a văzut un nor argintiu slab plutind deasupra unui copac, în curtea din spate, și lansând o rază de lumină spre fereastra unui vecin. Un bec de pe stradă se aprindea și se stingea, iar câinii din preajmă erau nervoși. Peste circa 15 minute, norul s-a împrăștiat, iar femeia a putut vedea un O.Z.N. discoidal cu calotă, prelungiri atârnând de pe margini și o protuberanță ca o antenă în vârf. Partea inferioară era roșie, luminoasă. A încercat să se apropie, dar a întâlnit în repetate rânduri o barieră care o oprea și îi bloca vederea cu lumină argintie. La orele 12:15, O.Z.N.-ul a zburat drept în sus, făcând o gaură în plafonul de nori. Martora, în mod inexplicabil, a uitat de întâlnire, până când, a doua zi, unul dintre ceilalți trei martori i-a reamintit-o.[12]

Lumina argintie pe care a întâlnit-o ne intrigă. A spus că de fiecare dată când intra în barieră, nu mai vedea nimic decât argintiu. Ar fi posibil ca lumina să fi fost transpusă prin efectul Doppler într-o frecvență diferită, de către un câmp cu perimetru bine definit? Ne amintim de alte relatări în care razele de lumină păreau să strălucească numai până într-un anumit punct, după care se opreau, ca și cum ar fi lovit ceva. Un martor a spus că o rază de lumină ajungea numai până la *jumătatea* distanței spre sol.

Edwin Pratt și Joyce Bowles au văzut o aură portocalie pe cer, în timp ce mergeau cu mașina pe Varianta Winchester din

Hampshire, Anglia. S-a întâmplat în seara de 14 noiembrie 1976, la orele 21:00. Mașina s-a zguduit violent, a cotit de pe șosea și s-a oprit. Martorii au văzut un O.Z.N. portocaliu în formă de trabuc, lung de 5 metri, staționând foarte aproape de sol. Din partea lui inferioară păreau să țâșnească „jeturi" de „vapori". Un ocupant blond, cu ochi roz și barbă, înalt cam de un metru optzeci, îmbrăcat în costum argintiu, a părut să iasă *prin* latura O.Z.N.-ului, spre partea din spate a mașinii. Martorii au privit din nou spre O.Z.N., dar nu l-au mai văzut. Când au încercat să meargă înainte, roțile mașinii s-au învârtit în gol, iar motorul a dat rateuri, ca și cum un zid invizibil i-ar fi oprit în loc.[13]

În noaptea de 14 iunie 1980, un ofițer rus, locotenent-colonelul Oleg Kariakin, a raportat că văzuse o farfurie zburătoare plutind la 30 de metri de casa lui și emanând un gaz trandafiriu luminiscent, cu un sunet ca un bâzâit slab. Când a încercat să se apropie, a dat peste o barieră, devenind complet incapabil să mai avanseze. Farfuria a emis câteva străfulgerări albastre-verzui și a zburat. Un alt martor a spus că văzuse o siluetă omenească sub cupola transparentă a navei.[14]

În dimineața de 22 mai 1973, la orele 3:00, un brazilian a cunoscut efectul contrar. Onilson Papero își conducea mașina prin ploaie, la nord de Catanduva, São Paulo. Radioul mașinii s-a oprit, iar motorul a început să tușească și să dea rateuri. A văzut o lumină albastră puternică apropiindu-se, apoi staționând la 11 metri altitudine și 17 metri distanță. Îi era cald și-i lipsea oxigenul — chiar și când a coborât din mașină. Apoi, a văzut un O.Z.N. în formă de farfurie, cu diametrul de 11 metri, plutind cu un bâzâit în locul unde fusese lumina. O „perdea transparentă" a înconjurat încet O.Z.N.-ul, după care senzația de sufocare a încetat. Papero a fugit, dar, după doar o sută de pași, a simțit că îl împiedica un „lassou de cauciuc". O.Z.N.-ul a emis o rază de lumină tubulară spre mașina lui Papero, care a devenit transparentă, dându-i posibilitatea să vadă înăuntrul ei fotoliile și motorul.

Papero a leșinat, fiind mai târziu găsit cu fața în jos, în ploaie, de șoferii în trecere Valdomiro Barosco și Celso Aparecido Piu. Portiera mașinii era deschisă, iar farurile, aprinse. I se umblase prin valiză, dar nu lipsea nimic. Mașina funcționa normal. Când l-a trezit poliția, Papero a început să se zbată. A fost dus la Spitalul Padre Albino din Cantaduva și eliberat. Ulterior, i-au apărut vânătăi pe abdomen, spinare, fese și șolduri, pe care doctorul Max Berezovski nu le-a putut explica, în pofida examenelor extensive (toate, inclusiv o electroencefalogramă, indicau numai rezultate normale).[15]

Afirmația lui Papero că mașina lui devenise transparentă e fascinantă. Este posibil să fi glisat într-un alt sistem temporal? Sau poate chiar cu Papero se întâmpla acest lucru? Oare intrase în influența câmpului? Din acest motiv avea greutăți de respirație? Și a fost împiedicat să fugă de către un câmp, la fel cum alții au fost împiedicați tot de câmpuri să fugă spre O.Z.N.-uri? „Perdeaua transparentă" pe care a descris-o probabil reflectase, refractase sau reținuse o parte din lumină (ca perdeaua de celofan străveziu a unui duș). Altfel, n-ar fi văzut-o deloc. S-ar putea să fi văzut efectul unui câmp, cam în același mod în care ar fi văzut interfața dintre aer și apă, privind într-un lac limpede și liniștit?

E posibil ca Wells Allen Webb să fi văzut efectele unui câmp înconjurând un O.Z.N. în plină lumină a zilei. La ora 10:00, în 5 mai 1953, Webb se afla la 11 kilometri vest de Yuma, Arizona. A văzut un O.Z.N. lunguieț, alb sau argintiu, ca un nor, care și-a schimbat forma, devenind circular. Când l-a privit prin ochelarii săi de soare Polaroid, i s-a părut că era înconjurat de o serie de cercuri concentrice întunecate, dar de fiecare dată când își scotea ochelarii, nu le mai vedea.[16]

Experiența lui Webb poate fi unică (deși amintește, totuși, de alte cazuri în care observatorii au afirmat că O.Z.N.-urile arătau altfel privite prin binoclu, decât cu ochiul liber). Ochelarii Polaroid polarizează lumina într-o anumită direcție, înainte de a ajunge la ochii celui care-i poartă. În termeni simplificați, permit trecerea luminii cu o formă de undă în sus și în jos, blocând lumina cu formă de undă dintr-o parte în alta. Dacă lumina a fost deja polarizată în plan vertical înainte de a ajunge la ochelari, prin ei nu va mai trece nici o rază. Din acest motiv, două lentile polarizate reții toată lumina, când una dintre ele este rotită cu 90 de grade la stânga sau la dreapta.

Faptul că Webb a observat inelele întunecate înconjurând O.Z.N.-ul numai când purta lentile polarizante sugerează că un factor invizibil provoca măcar polarizarea parțială a luminii, la anumite intervale, în jurul navei. Se pare că ochelarii de soare i-au îngăduit să „vadă" efectiv „liniile de forță" în mod normal invizibile, la fel cum pilitura de fier presărată pe o coală de hârtie ne permite să „vedem" liniile magnetice de forță ale unui magnet ținut sub hârtie. Păcat că Webb nu și-a scos ochelarii pentru a roti o lentilă cu 90 de grade, în timp ce privea prin ei spre O.Z.N. Dacă ar fi făcut-o, probabil că ne-ar fi putut prezenta indicii și mai valoroase despre zona imediat înconjurătoare a O.Z.N.-ului. În orice caz, cercurile descrise de el arată implicit că, în acel moment al

întâlnirii, O.Z.N.-ul era încercuit de un soi de câmp capabil să polarizeze lumina.

O altă frapantă observație la lumina zilei, care de asemenea e posibil să fi implicat polarizarea, s-a produs la orele 10:30, într-o dimineață de august a anului 1952, la Catalina Island, California. Circa 300 de Mici Cercetași și 50 de adulți, aflați la Camp Fox, au văzut apărând un O.Z.N. lenticular, strălucitor, cu aspect metalic și „ferestre". Un martor, Clyde Vrooman, din La Cresenta, California, a estimat că se găsea cam la 50 de metri distanță și 150–250 de metri altitudine. La început, a fost orientat vertical, dar s-a întors în poziție orizontală. A plecat cu o viteză incredibilă. În imediata apropiere a obiectului, aerul era de un albastru sau violet mult mai închis decât pe restul cerului, iar acea zonă se mișca o dată cu obiectul. Directorul taberei și toți Cercetașii au scris relatări personale despre ceea ce văzuseră și le-au trimis la Air Force. Vrooman a primit o scrisoare de confirmare a primirii de la colonelul Charles W. Bicking, comandantul bazei aeriene militare March din California.[17] Descrierea zonei este similară cu cea oferită de căpitanul unui turboreactor de linie Lockheed, deasupra Lacului Michigan, la data de 4 iulie 1981 (vezi Capitolul 9). Căpitanul P.S. a spus că o zonă în formă de evantai din spatele O.Z.N.-ului văzut de el avea o nuanță albastră mai închisă decât restul cerului, ca și cum ar fi putut vedea până în spațiul cosmic.

Cerul propriu-zis se polarizează, în cazul unui avion care trece prin lumina soarelui. Polarizarea maximă se produce în poziția de 90 de grade față de soare, ceea ce face ca acea zonă de cer (senin) să pară mai închisă decât restul. Ținând seama de acest fapt, am putea extrapola ipoteza că nuanțele mai închise de albastru care înconjoară O.Z.N.-urile descrise de martori rezultau dintr-un efect de polarizare creat de un element invizibil care învăluia nava. Și am putea presupune că, în fiecare caz, elementul invizibil trebuie să fi fost un câmp de un fel sau altul.

„Învelișurile" sau „ambianțele" care par să înconjoare de multe ori O.Z.N.-urile sunt adesea perceptibile datorită altor efecte fizice. De exemplu, martorii descriu adesea obiectele ca fiind cuprinse într-o ceață, nor sau aură.

Georges Fortin și câteva sute de alte persoane au privit un gigantic O.Z.N., în formă de trabuc, care părea să fie o mașinărie înconjurată de o „ceață albastru-violetă luminoasă", la data de 14 septembrie 1954, în plină lumină a zilei. Fortin asista din La Gabelière, Departamentul Vendée, Franța. O.Z.N.-ul a coborât, a plutit, apoi s-a întors în unghi vertical. După aceea, un disc mai mic,

cu aspect metalic, a trasat o dâră elicoidală de fum în jurul trabucului, a săgetat prin zonă cu mare viteză, oprindu-se din când în când pentru a face punct static, și în sfârșit a dispărut în cilindru, care s-a înclinat și a fugit în nori.[18]

Observația lui Fortin a avut loc în timpul unui val de întâlniri similare. Peste exact două săptămâni, la orele 23:10, mecanicul feroviar Gérard și pompierul Paroux au văzut un O.Z.N. discoidal, luminos, roșu-închis, înconjurat de o aură violetă, la Butte du Rouge, Redon-St-Nicholas. Le-a urmărit locomotiva timp de zece secunde, înainte de a pleca spre vest, „cu o iuțeală amețitoare". Paroux a „suferit de șoc nervos și febră" câteva zile.[19]

La orele 19:35 ale serii de 13 octombrie, domnii Perano și Oliver, împreună cu încă un bărbat, au întâlnit un O.Z.N. discoidal, înconjurat de o „văpaie cețoasă". În apropiere stătea un umanoid în „costum de scafandru" lucitor. Când unul dintre martori a încercat să se apropie la mai mult de 22 de metri, s-a „pomenit paralizat". O.Z.N.-ul a urcat rapid, iar martorul a fost doborât la pământ.[20]

Ufonauții pot avea un soi de „pistoale cu raze" care paralizează mușchii, folosind fasciculele pe post de conductori ai curentului electric. Există multe relatări în care victimele au fost năucite prin lovirea cu o rază de lumină. Dar paralizia trăită de Perano și Oliver, precum și de mulți alții, fie că o descriu ca pe o capturare într-un „lasson de cauciuc", fie că sunt opriți pe loc de o „presiune" sau „perete invizibil", pare să rezulte din „încurcarea" lor într-un fel de câmp invizibil.

Paralizia este răspândită în aceste întâlniri și se asociază adesori cu alte efecte. Într-un alt incident francez din 17 septembrie 1954, mergând cu bicicleta pe lângă Le Pontereau, Departamentul Vienne, Yves David a început să simtă mâncărimi și furnicături care-i aminteau de un șoc electric, apoi a fost paralizat. A văzut un O.Z.N. întunecos, lung de nouă metri. De el s-a apropiat o „creatură" scundă, i-a atins umărul, a spus ceva într-o limbă necunoscută și a revenit la O.Z.N., care s-a îndepărtat zburând cu o „viteză uluitoare", răspândind lumină verde. Apoi, David a fost capabil să se miște. Întâlnirea a avut loc la 22:30.[21]

Apoi, în seara de 20 octombrie, Jean Schoubrenner mergea cu mașina prin partea franceză a pădurii Turquenstein, între Schirmeck și St-Quirin-en-Moselle, când a văzut un O.Z.N. luminos în față, pe drum. Apropiindu-se până la 20 de metri, s-a simțit paralizat, iar motorul mașinii s-a oprit. Mașina a mers în continuare, timp în care Schoubrenner simțea o căldură tot mai puternică

prin trup. După câteva secunde, O.Z.N.-ul a zburat, iar simptomele au dispărut.[22]

O situație similară s-a raportat din Williston, Florida, în 2 noiembrie 1955. C.F. Bell, ajutorul de șerif A.H. Perkins și alte douăsprezece persoane au văzut șase O.Z.N.-uri în formă de clopote „mișcându-se în salturi succesive". Când unul dintre obiecte s-a apropiat de mașina poliției, membrele ocupanților acestora „au murit", iar hainele li s-au încins foarte tare.[23]

Adeseori, martorii leșină când ajung prea aproape de O.Z.N.-uri. Lutz Holtmann a fost unul dintre aceștia. Holtmann și-a pierdut cunoștința când s-a apropiat de un O.Z.N. rotund și strălucitor, cu „trepied de aterizare și două șiruri de deschizături luminoase", într-o pădure din Werdehl-Eveking, Germania. Când s-a trezit, l-a văzut urcând drept în sus, fără zgomot. Incidentul s-a întâmplat la orele 11:00 ale zilei de 25 august 1959.[24]

Un alt efect clar asupra oamenilor care intră în contact cu câmpul este imponderabilitatea. O martoră chestionată de Dr. Hynek știa ce este imponderabilitatea — fusese stewardesă în Air Force. În timp ce mergea cu mașina prin apropiere de Cockrane, Wisconsin, în seara de 3 aprilie 1968, a văzut farurile altei mașini stingându-se și a tras pe marginea drumului, când și ale ei au început să cedeze. Apoi, a remarcat un O.Z.N. roșu-orange, în formă de semilună sau de triunghi, apropiindu-se pentru a se opri deasupra mașinilor. Motorul, radioul și luminile ieșiseră din funcțiune și nu mai putea porni mașina — deși a spus totuși că starterul a gemut scurt. În prezența O.Z.N.-ului, se simțea imponderabilă și percepea o tăcere absolută, fără să mai audă nici unul dintre obișnuitele sunete din jur. De asemenea, a declarat că după încheierea experienței o ardeau picioarele.[25]

Liniștea ireală — lipsa completă a obișnuitelor zgomote ambientale — este foarte des întâlnită. În seara de 4 noiembrie 1975, șase oameni dintr-o mașină au observat un O.Z.N. cilindric cu diametrul de 25 de metri, lumini rotitoare albastre și verzi și ferestre pătrate, plutind la înălțimea vârfurilor copacilor, deasupra unei păduri din Ross, Ohio. A început să se învârtească, iar din el a căzut o sferă de lumină roșie. Motorul și farurile mașinii s-au stins, iar sunetele insectelor au încetat. Sfera a dispărut, iar din navă a coborât ceva asemănător cu un „tren de aterizare albastru-luminos. A părut să aterizeze, apoi și-a luat zborul, la care mașina a pornit și zgomotele insectelor s-au reluat.[26]

Vânătorul de nutrii Robert Melerine lipăia prin Dike Canal, în St. Bernard Parish, Louisiana, la ora 20:45, în seara de 21 ianuarie

1977, când a fost abordat brusc de un O.Z.N. strălucitor, dinspre nord-vest. În timp ce staționa deasupra lui, luminând zona, lui Melerine i s-a făcut cald și a fost frapat de absența totală a obișnuitelor sunete de fond, ca orăcăitul broaștelor, măcănitul rațelor și freamătul vântului.

Melerine s-a întors la tabără și și-a chemat partenerul de vânătoare, Irwin Menesses (căpitan în Departamentul Pompierilor din St. Bernard). Cei doi au mers încet cu șalupa spre sud-est, pe canal. O.Z.N.-ul a revenit și a plutit deasupra ambarcațiunii, la vreo 20-25 de metri. Din nou, zgomotele lipseau cu desăvârșire. Cei doi au presupus că motorul exterior al șalupei continua să funcționeze, dar nu mai propulsa barca, aceasta rămânând inertă pe apă. Lui Melerine i s-a ridicat părul în cap, în timp ce priveau nava rotundă, de 5–8 metri. Avea o înfățișare brăzdată cruciș și curmeziș. Când a plecat, barca s-a repezit brusc înainte și amândoi martorii au fost trântiți pe fundul ei.[27]

Cam pe la aceeași oră, în noaptea de 9 octombrie a aceluiași an, Holly Prunchak, paznică la Pinkerton, a trecut printr-o situație similară, la o uzină din Walcott, Iowa. Prunchak a povestit că toate zgomotele vacilor și ale greierilor au încetat, când un O.Z.N. oval, luminat, a coborât pe un drum al fabricii.[28] Un radio pe frecvență medie cu acumulator, un walkie-talkie cu baterii, felinarele de pe stradă și televizoarele din apropiere au ieșit și ele temporar din funcțiune, în perioada întâlnirii.[29]

Dacă acceptăm ideea că O.Z.N.-urile sunt uneori cuprinse în câmpuri tempo-deformante, însă, un asemenea efect ar părea să urmeze absolut firesc. Orice fel de sunet ar fi supus, desigur, efectului Doppler. Întrucât gama auzului uman e foarte limitată, numai un efect Doppler slab poate să coboare frecvențele tuturor sunetelor audibile în gama subsonică, sau să le ridice până în gama ultrasonică.

Martorii care relatează că glasurile „extratereștrilor" sună „ascuțite și melodioase" prezenta dovezi despre acest fenomen. Pentru a-l cita pe John Keel:

> *...Am subliniat obsesia entităților față de timp. Comportamentul lor... sugerează că au probleme în a se adapta la cadrul nostru temporal. De exemplu, „limbajul" mitraliat rapid, neinteligibil, ...ca „un disc de fonograf învârtit mai repede", poate fi provocat de nereușita lor de a se ajusta la ciclul nostru de timp, când intră în acest continuum spațio-temporal. Vorbesc cu viteză mai mare fiindcă timpul lor e diferit de al nostru.*[30]

Unii martori raportează că până şi propriile lor voci se modifică în timpul întâlnirilor. Obsedanta experienţă din 20 ianuarie 1988, a familiei Knowles, e un exemplu concludent. În jurul orelor 5:40, Faye Knowles, fiii ei maturi, Wayne, Sean şi Patrick, şi câinii familiei, mergeau cu maşina spre est, pe Eyre Highway, în mijlocul aridei câmpii Nullarbor din îndepărtata Australie de Vest. Se aflau undeva între hanul Madura şi Mundrabilla, când au zărit un grup de lumini, în întunericul dinaintea zorilor. Au început să audă paraziţi şi zgomote la radioul maşinii, după care au văzut un O.Z.N. strălucitor, alb cu centrul galben, ca un pahar de ouă cu oul în el.

Sean a făcut două întoarceri în U ca să se uite, apoi O.Z.N.-ul s-a repezit în sus, a aterizat deasupra maşinii, care se deplasa cu 190 km/h, şi a ridicat-o în aer! Faye a scos mâna pe fereastră, pentru a atinge obiectul. Era fierbinte şi spongios. În timp ce maşina era purtată în zbor, *glasurile lor sunau groase şi îngreunate, ca şi cum ar fi vorbit cu încetinitorul.* O pulbere fină şi neagră, ca de cenuşă, acoperea maşina pe dinăuntru şi pe din afară. Câinii „înnebuniseră". Membrii familiei Knowles se simţeau dezorientaţi şi credeau că îi aştepta moartea.

Apoi, O.Z.N.-ul a coborât maşina la loc pe drum (sau i-a dat drumul), cu acest prilej spărgând şi un cauciuc din spate. Familia îngrozită a oprit maşina şi s-a ascuns după tufişuri, până când obiectul a plecat, apoi au schimbat pneul şi au fugit.

Membrii familiei Knowles s-au simţit rău. Braţul şi mâna pe care Faye le scosese pe fereastră pentru a atinge O.Z.N.-ul s-au umflat. Blana câinilor a căzut pe alocuri. Capota maşinii a rămas cu îndoituri în cele patru colţuri. Cauciucul era spart în lungul marginii.

Un şofer de camion şi echipajele pescuitoarelor de ton *Monika* şi *Empress Lady* au raportat independent constatări în aceeaşi zonă şi perioadă (confirmate de poliţie), şi au mai apărut şi alte relatări, înainte şi după incident. S-a spus că echipajul vasului *Monika* a trecut şi el prin faza vorbirii cu încetinitorul, dar acest lucru a fost negat ulterior de către proprietar.[31], [32]

Jacques Vallée a consemnat două cazuri de distorsiune a sunetului în *UFO Chronicles of the Soviet Union: A Cosmic Samizdat.* Primul s-a petrecut la 18 iulie 1967, la orele 14:47, într-o localitate numită Amvrosieyevka. Y. Divak, student, pescuia cu un prieten, când pe deasupra a trecut un O.Z.N. cu suprafaţă mată. Imaginea i s-a reflectat în apă. În timpul incidentului, sunetele de pe calea ferată şi zgomotele oraşului s-au auzit altfel, sau au dispărut cu totul.[33]

A doua întâlnire a fost mai dramatică, amintind și de calvarul familiei Knowles. În jurul orelor 18:00 din seara de 11 octombrie 1989, tânăra de șaisprezece ani Natașa Barinova se afla în curtea din fața casei, în satul Maelski (în Caucaz, lângă Nalșik), când a simțit că ceva o ridica. Din cer a căzut spre ea o plasă, cu un obiect alb luminos în mijloc. Când a ridicat mâinile s-o dea la o parte, a suferit un șoc, arzându-se grav. A urlat, iar vocea îi părea distorsionată straniu — „ascuțită și stridentă". Membrii familiei au ieșit în grabă și au văzut-o — în aer — la nici 15 metri de o farfurie zburătoare staționară. Obiectul a dispărut. Martora a rămas paralizată temporar. A fost tratată pentru nervi, la un spital. Avea capetele degetelor mărite, ca și cum ceva i-ar fi tras pielea.[34]

Un alt martor și-a auzit propriul glas distorsionat când a încercat să discute cu ocupanții unui O.Z.N. pe care l-a întâlnit lângă Jaraba, Zaragoza, Spania, într-o dimineață de octombrie a anului 1978 (vezi Capitolul 5). De asemenea, a prezentat câteva efecte care ar părea de natură electrică — „dinți metalici", un sunet bâzâitor și încălzire. De asemenea, filmul pe care-l folosise ca să fotografieze acvile s-a voalat complet.

Ar fi posibil ca acele câmpuri care înconjoară O.Z.N.-urile să aibă efecte *atât* temporale, *cât și* electric/magnetice? S-ar putea ca un câmp tempo-deformant să aibă efecte colaterale electromagnetice? Sau, poate, câmpurile tempo-deformante sunt ele însele realizate prin intermediul unui gen de forțe electromagnetice?

Camerele de luat vederi, automobilele, aparatele de radio și oamenii nu sunt singurele care se perturbă în vecinătatea O.Z.N.-urilor. Sunt afectate și alte lucruri, care nu ar trebui să sufere efectele unor câmpuri electromagnetice. Fermierul italian Amerigo Lorenzini n-a putut trage cu pușca în „trei pitici îmbrăcați în costume de scafandri metalice" care au ieșit dintr-un O.Z.N. luminos în formă de trabuc. Omuleții vorbeau între ei într-o limbă pe care Lorenzini nu o recunoștea și i-au furat niște iepuri. Nu numai că arma a refuzat să ia foc, dar Lorenzini s-a simțit atât de slăbit încât n-a mai putut-o ține în mâini, scăpând-o pe jos. O.Z.N.-ul a zburat, „lăsând o dâră luminoasă". Incidentul a avut loc în după-amiaza de 14 noiembrie, 1954, la Isola.[35]

Joe Martinez și Albert Gallegos mergeau cu mașina pe la marginea răsăriteană a orașului Santa Fe din New Mexico, când au văzut un gigantic O.Z.N. în formă de ou, luminos, care a trecut încet, bâzâind, pe deasupra mașinii lor. Motorul și ceasul mașinii s-au oprit, iar ceasul de mână al lui Martinez a încetat să mai funcționeze.[36]

Incidentul s-a întâmplat exact la trei zile după valul de opriri ale mașinilor produs la miezul nopții în jurul localității Levelland, Texas (vezi Capitolul 4), în timpul căruia s-a raportat un alt caz interesant care indică prezența unui câmp. Frank Williams își conducea mașina prin apropierea orașului Whitharral (nu departe de Levelland), când a întâlnit un O.Z.N. imens care pulsa cu o luminozitate când palidă, când puternică. Motorul s-a oprit, iar farurile au început să pulseze slab/puternic în *contratimp* cu pulsațiile O.Z.N.-ului. În cele din urmă, O.Z.N.-ul a urcat, scoțând un vuiet sonor, iar Williams și-a putut porni din nou mașina.[37]

Farurile domnului R. Sullivan au fost supuse unui și mai bizar efect de câmp. În timp ce conducea dinspre Wycheproof, Australia, spre casa lui din Maryborough, fasciculele de lumină ale farurilor s-au *curbat* dintr-o dată spre dreapta drumului. A văzut un O.Z.N. luminiscent de formă conică, înalt de 8 metri, pe o tarla arată (pe pământ sau imediat deasupra acestuia). Fundul navei era de un alb strălucitor; restul strălucea în „toate culorile spectrului". S-a înălțat silențios și a plecat cu foarte mare viteză. La fața locului s-a găsit o adâncitură concavă de un metru lățime. Avea adâncimea de 5–12 cm. (Printr-o coincidență, după numai două zile, o mașină condusă de tânărul Gary Taylor, din Carnegie, a cotit de pe drum, în același loc, fără nici un motiv clar. S-a ciocnit de un copac, iar Taylor a murit).[38]

Acest efect s-a mai observat și cu alte ocazii. John Keel, în cartea sa *Disneyland of the Gods*, are de spus următoarele:

> *Există dovezi concludente că unele O.Z.N.-uri sunt înconjurate de un câmp de forță care exercită o influență puternică asupra coordonatelor spațio-temporale ale realității noastre. Nu este o atracție gravitațională în sensul acceptat al termenului, și totuși deține unele dintre caracteristicile gravitației. Farurile unei mașini din Anglia au fost deviate de o asemenea distorsiune spațio-temporală.*[39]

După exact un an de la neliniștitoarea observație a domnului Sullivan, judecătorul de pace John H. Demler se deplasa cu mașina prin apropierea localității Jonestown din Pennsylvania. La orele 19:45, motorul și farurile mașinii s-au stins. A văzut un O.Z.N. cu diametrul de 11 metri în plutire la joasă altitudine deasupra mașinii, scoțând un zgomot ca al unui motor electric și scântei. Demler a remarcat un miros ca de „sulf și ulei camforat". O.Z.N.-ul a plecat, moment în care mașina s-a clătinat și a fost

trasă din loc. Peste douăsprezece ore, Demler a suferit de jupuirea pielii și transpirație.[40]

Un șofer adolescent numit Edward Bruns a fost victima unei întâlniri similare dar mai dramatice cu necunoscutul, la 20 decembrie 1965. Bruns mergea cu o automacara spre ferma familiei sale, aflată la câțiva kilometri de Herman, Minnesota. La orele 23:45, a dat peste un O.Z.N. strălucitor care plutea la doi metri deasupra drumului, acoperindu-i întreaga suprafață. Motorul și farurile camionetei au ieșit din funcțiune. O.Z.N.-ul a început să urce. Bruns putea să vadă înăuntrul lui și l-a descris ca fiind roșu, cu o ființă asemănătoare unui om mișcându-se prin interior. Din partea inferioară țâșneau scântei. În timp ce O.Z.N.-ul se ridica, automacaraua *s-a ridicat* o dată cu el. A căzut într-un șanț, pe marginea sudică a drumului, cu fața spre nord (în loc de a ajunge pe drum, cu fața spre vest). Tatăl lui Bruns și un reporter de la ziarul *Review* din Herman nu au putut găsi urme de pneuri care să ducă spre locul unde stătea mașina, în șanț.[41]

Cuvântul unui șofer de cincisprezece ani al cărui vehicul părăsise șoseaua noaptea târziu poate fi trecut cu vederea, cu excepția faptului că au mai fost raportate și alte asemenea cazuri. Un incident surprinzător a fost trăit de Adolfo Paolino Pisani, pe șoseaua Andean, între La Victoria și El Vigia, Venezuela, în ianuarie 1961. Pisani trăsese pe margine pentru a lăsa să treacă un camion, când un disc strălucitor ce părea din oțel albastru lustruit s-a repezit din cer „cu o viteză incredibilă", ajungând extrem de aproape de capota camionului. S-a întors în sus și a plecat — menținându-și viteza foarte mare — până când a dispărut. Când O.Z.N.-ul s-a ridicat de deasupra camionului, *„vehiculul s-a ridicat și el cu câteva zeci de centimetri în aer, răsturnându-se în direcția obiectului"*. Camionul a căzut cu roțile în sus.[42]

Oamenii și mașinile nu sunt singurele lucruri care au fost răsturnate sau ridicate — aparent accidental — când ajung cumva să se încurce în câmpurile care înconjoară O.Z.N.-urile. Există cel puțin un exemplu de cal afectat la rândul lui! S-a întâmplat pe 16 octombrie 1954, în timpul intensului val de întâlniri O.Z.N. din Franța. Guy Puyfourcat ducea de căpăstru o iapă, la Cier-de-Rivière. Un O.Z.N. mic și cenușiu s-a ridicat de pe marginea drumului și a zburat deasupra iepei, care *s-a înălțat la trei metri* în aer (Puyfourcat a trebuit să dea drumul căpăstrului), după care a căzut din nou la pământ, în timp ce O.Z.N.-ul se îndepărta cu mare viteză. Animalul a fost paralizat și îngrozit de această experiență.[43]

Cu mai multe ocazii, în timpul aceleiași serii, ufonauții au judecat probabil inexact limita câmpului navelor — în afara cazului că intenționau să ia cu ei o cantitate de țărână la decolare.

Primul caz s-a înregistrat la Poncey-sur-l'Ignon, în seara de 4 octombrie 1954, la orele 20:00. Yvette Fourneret a văzut un O.Z.N. alungit, portocaliu-luminos, cu diametrul de 3 metri, plutind peste curtea primarului ca și cum s-ar fi pregătit să aterizeze. Se afla la doar 20 de metri distanță. Speriată, și-a trimis copilul în casa unui vecin. Alți doi vecini au făcut cercetări și, cu toate că O.Z.N.-ul plecase deja, au găsit o urmă foarte ciudată, sub forma unei gropi de 1,37 m. lungime și 50–70 cm lățime. Pământul fusese dislocat ca și cum ar fi fost absorbit în sus de un aspirator puternic. Bulgări mari erau împrăștiați pe o rază de 4 metri în jurul gropii, iar unii rămăseseră agățați pe partea interioară a marginilor. Din marginile gropii ieșeau rădăcini și râme, nevătămate, iar groapa era mai lată la jumătatea înălțimii decât la suprafață. Nu se vedea nici o urmă a unor eventuale unelte folosite la excavare. În centru se găsea o plantă cu rădăcină lungă, încă prinsă de fund dar dezgolită complet de pământ, cu toate ramificațiile intacte. Apoi a sosit François Bouiller, exclamând că observase un O.Z.N. luminos cu formă de fuzelaj, care părea să se învârtească pe măsură ce accelera. Poliția și anchetatorii militari au petrecut zile întregi examinând zona și interogându-i pe toți cei 140 de locuitori ai satului, fiind în cele din urmă nevoiți să accepte relatarea.[44]

Un crater și mai mare a fost găsit de țăranii italieni care au urmărit aterizarea și decolarea unui O.Z.N. la Po di Gnocca, Italia, în lumina după-amiezei, după numai unsprezece zile. Nava circulară și silențioasă a plutit, a aterizat, a stat pe sol câteva minute, apoi a decolat vertical. În locul unde stătuse, pământul a fost aspirat lăsând o groapă cu diametrul de 7 metri și bulgări împrăștiați în jur, la fel ca în cazul din Poncey. Copacii din apropiere au fost „carbonizați". Autoritățile militare au investigat imediat.[45]

În acest punct, poate fi important să consemnăm observația făcută de scriitorul și cercetătorul ozenolog Ray Stanford, care analizează de ce celebrul O.Z.N. de la Socorro, New Mexico (văzut de ofițerul de poliție Lonnie Zamora în 1964) părea să folosească două moduri diferite de propulsie:

> *La circa douăzeci de picioare[46] deasupra solului, e posibil să fi fost preferată propulsia cu reacție, din cauza pericolului de a folosi propulsia silențioasă (de tip câmp?). În funcție de genul câmpului folosit, anumite obiecte de pe pământ pot fi*

trase în sus, reacționând față de câmp, poate riscând să lovească nava și să o avarieze.[47]

Wilson Lutosa a constatat că și apa este afectată. În data de 15 aprilie 1958, Lutosa și mulți alții au văzut un O.Z.N. lângă Paripueira, Brazilia. Era gros de 13 metri, în formă de lentilă, cu hublouri. Emana o aură roșie și un zgomot ca un „sfârâit". În timp ce staționa la 17 metri deasupra oceanului, la o distanță de peste 40 de metri, apa de dedesubt părea să se agite, ca și cum ar fi fost atrasă spre el. Obiectul a urcat și a coborât de mai multe ori, timp de peste o oră.[48]

Douăsprezece persoane care se plimbau cu bărcile pe Lacul Leman din Elveția au zărit o farfurie în lumina zilei, la data de 16 august a aceluiași an. Avea o „cabină" cu ferestre și margine rotitoare, cu un diametru de circa 11 metri. Fără nici un sunet, s-a apropiat de apă, provocând „un curent perceptibil". A executat „câteva salturi prin aer", după care a plecat cu viteză extremă.[49]

Și se pare că ufonauții sunt capabili a-și folosi câmpurile ca plase pentru a „prinde" oameni, la fel cum prindem noi fluturi. Au existat numeroase situații când au ridicat mașini sau au capturat avioane. John Jenssen poate să fi fost victima unei răpiri temporare de acest gen, în timp ce zbura la 2.000 de metri altitudine, în ziua de 23 iulie 1947. Jenssen, redactorul unei reviste americane de aviație, a observat o lumină puternică deasupra avionului, apoi motorul acestuia s-a înecat și s-a oprit! Vitezometrul aerian indica zero... dar, în loc să intre în picaj, cum ar fi fost de așteptat, aparatul a rămas la altitudinea normală de zbor — cu botul spre orizont. Jenssen a avut o senzație de înțepături și i s-a părut că era privit, după care a văzut deasupra lui două O.Z.N.-uri discoidale. Cel mai apropiat părea metalic. Avea „o margine proeminentă, cu bride", și hublouri ca ale unui vapor. Jenssen a simțit impulsul de a-și porni magnetoul și a redevenit stăpân pe comanda avionului.[50]

John Jenssen a avut o soartă fericită. A aterizat fără probleme și a putut povesti palpitanta aventură prin care trecuse. Alții nu au fost la fel de norocoși. Rivalino Mafra da Silva, de exemplu, s-a mistuit chiar sub ochii fiilor lui! În 19 august 1962, un vecin, Antonio Rocha, a văzut două sfere zburând pe deasupra casei lui da Silva. Da Silva și cei trei băieți ai săi n-au putut dormi în noaptea de 20, din cauza unor zgomote ca niște glasuri și a unor „siluete umbrite" care lunecau prin casă. A doua zi dimineață, unul dintre băieți, Raimundo, a ieșit din casă și s-a pomenit imediat față în față cu două sfere pâlpâitoare, care zumzăiau la doi metri înălțime.

Fiecare dintre ele avea atașată un fel de coadă și ceva asemănător cu o antenă. Unul dintre obiecte era negru, celălalt negru cu alb. Raimundo și-a chemat tatăl, care s-a oprit ca hipnotizat și și-a prevenit fiii să stea pe loc, apoi s-a îndreptat spre O.Z.N.-uri. Când a ajuns la doi metri de ele, obiectele s-au alăturat, stârnind praful și emanând un fum galben cu miros neplăcut care l-a învăluit pe da Silva. Când fumul s-a risipit, da Silva și cele două sfere dispăruseră. Autoritățile au organizat o anchetă amănunțită, dar nu au putut rezolva misterul.[51]

Privite una câte una, aceste anecdote par a nu fi nimic mai mult decât mici aiureli interesante. Dar există sute și sute, și cu cât le analizăm *en masse*, cu atât devine mai clar ansamblul.

O.Z.N.-urile pot transporta o dată cu ele un înveliș protector — ca un mic univers alternativ — sub influența căruia au loc în chip aparent firesc evenimente considerate în mod normal imposibile. Deși invizibilă, această regiune se poate detecta indirect, observând efectele pe care le exercită asupra materiei și a energiei. Sfera sa de influență pare să poată ajunge de la câteva zeci de centimetri până la un kilometru și chiar mai mult în jurul navei. Influența sa poate fi sau minimă, sau profundă și, la fel ca în cazul unui câmp gravitațional sau magnetic, pare să devină tot mai mare pe măsură ce ne apropiem de sursă. Este „o regiune a spațiului caracterizată printr-o proprietate fizică" — altfel spus, un câmp.[52]

Într-o tentativă de a explica modul cum se pot mișca atât de rapid O.Z.N.-urile, cotind în unghiuri drepte, dispărând etc., am postulat că ar putea fi înconjurate de câmpuri care distorsionează spațiu-timpul. Deși dovezile existenței acestor câmpuri sunt departe de a fi concludente, ele devin tot mai convingătoare pe măsură ce examinăm fiecare exemplu. Ar fi posibil ca aceleași câmpuri tempo-deformante să provoace bizarele anomalii gravitaționale, electrice, magnetice și temporale raportate de atât de mulți oameni care au întâlnit de aproape O.Z.N.-uri? Oare Nélson Leite și-a pierdut complet noțiunea timpului și a descoperit că nu mai mergea spre O.Z.N.-ul din Brazilia fiindcă fusese „înghețat" în timp? Vitezometrul aerian al lui John Jenssen indica zero pentru că era imobilizat în timp? Când a dispărut, Rivalino da Silva a trecut cumva într-un alt sistem temporal? Este cumva viu și nevătămat, trăind în viitor cu o sută de ani, ca un Buck Rogers din realitate? Asta se întâmplă cu unii dintre miile de oameni care în fiecare an dispar fără urmă? Furnizează spermă și ovule în laboratoarele unei alte epoci? Efectuează „ieșiri pe teren" împotriva voinței lor?

Note

1. Hynek, *Experience*, p. 110.

2. Din *Exchange Bulletin*, No. 4 (octombrie 1963 – februarie 1964) din Circulo da Amizade Sideral, Curitiba, Paraná, Brazilia, reluat în Charles Bowen, „Un trio sud-american", *Flying Saucer Review*, 11, No 1. (ianuarie-februarie, 1965), p. 21.

3. 50 *feet* = (aprox.) 17 m. (*n. tr.*)

4. Din Richard Farrow, „Aterizarea de pe Aerodromul Winkleigh" (relatări ale cititorilor), *Flying Saucer Review Case Histories*, Suplimentul 8 (decembrie, 1971), p. 16, și din Ron Toft, „Pretinsa aterizare de la Winkfield" (relatări ale cititorilor), *Flying Saucer Review Case Histories*, Suplimentul 13 (februarie, 1973), p. 16.

5. Din *Oltre Il Cielo: Missili & Razzi*, No. 105 (1–15 iunie 1962, Roma), reluat în Gordon Creighton, „Veşti uimitoare din Rusia", *Flying Saucer Review*, 8, No. 6 (noiembrie-decembrie, 1962), p. 28.

6. Vladimir Grigorievici Ajaja, „Viața în Cosmos" (conferință), traducere de Gordon Creighton, *Flying Saucer Review*, 25, No 1. (1979), p. 26.

7. Din Ted Phillips, „Evenimente O.Z.N. în Missouri, 1957-1971", *Flying Saucer Review Case Histories*, Suplimentul 8 (decembrie, 1971), pp. 10–11.

8. Walter Buhler, „Cazuri braziliene în 1968 și 1969 - 4", *Flying Saucer Review Case Histories*, Suplimentul 5 (iunie, 1971), p. 10.

9. Gordon Creighton, „Din nou Itaperuna", *Flying Saucer Review*, 18, No. 2 (martie-aprilie, 1972) p. 13. Vezi și Carlos Chagas, în numărul din 17 octombrie, 1971, al *Domingo Ilustrado* (Rio de Janeiro).

10. Din *O Dia* (Rio de Janeiro), 30 mai 1969, reluat în Walter Buhler, „Cazuri braziliene în 1968 și 1969 – Pct. 6", *Flying Saucer Review Case Histories*, Suplimentul 7 (octombrie, 1971), p. 15, traducere de Gordon Creighton.

11. Walter Buhler, „Piticii extratereștri atacă un lucrător agricol", *S.B.E.D.V. Bulletin* (Rio de Janeiro), No. 136/145 (septembrie, 1981 – aprilie 1982), traducere de Gordon Creighton, *Flying Saucer Review*, 28, No. 1 (1982), pp. 5–8.

12. „Un nor ascunde un O.Z.N.", *The A.P.R.O. Bulletin*, 22, No. 3 (1973), pp. 1, 4.

13. Leslie Harris, „O.Z.N. & entitate în costum argintiu văzute lângă Winchester", *Flying Saucer Review*, 22, No. 5 (februarie, 1977), pp. 3-6.

14. Gordon Creighton: „Dr. Felix Zigel și dezvoltarea ozenologiei în Rusia – Partea a II-a", *Flying Saucer Review*, 27, No. 4, pp. 15–16.

15. „Urmarea", *The A.P.R.O. Bulletin*, iulie-august 1973, pp. 6–7.

16. Mărturia doctorului James A. Harder în fața Comisiei Camerei pentru Știință și Astronautică, din 29 iulie 1968, consemnată în Fuller, *Aliens in the Skies*, pp. 137–138.

17. Dave Kenney, „Observația de la Catalina, 1952", *The A.P.R.O. Bulletin*, 27, No. 10 (aprilie, 1979), pp. 4-5.

18. Michel, *Straight Line Mystery*, pp. 23–25.

19. Din *Parisien Libéré*, 30 septembrie 1954, reluat în Michel, *Straight Line Mystery*, p. 95.

20. Din *Paris Presse*, 15 octombrie 1954, *Libération*, 15 octombrie 1954, și *La Croix*, 16 octombrie 1954, reluat în Vallée, *Magonia*, p. 227.

21. Michel, *Straight Line Mystery*, pp. 58–59.

22. *Ibid.*, pp. 203–204

23. Din Richard Hall, *UFO Evidence* (Washington: Comisia Națională pentru Investigarea Fenomenelor Aeriene, 1964), reluat în Vallée, *Magonia*, p. 252.

24. Din *UFO Nachrichten* (62 Wiesbaden, Schierstein, Milanstrasse 5, Germania), octombrie 1959, reluat în Vallée, *Magonia*, p. 277.

25. Hynek, *Experience*, pp. 116–118.

26. Stringfield, *Situation Red* (Doubleday), p. 20

27. Ted Peters, „Căldura caldă oprește totul!", *MUFON UFO Journal*, februarie, 1977, pp. 3–6.

28. „Întâlnire de gradul II în Iowa", *International UFO Reporter*, 2, No. 12 (decembrie 1977), pp. 4, 8.

29. Hendry, *op. cit.*, pp. 119–120.

30. Keel, *Mothman Prophesies*, p. 173.

31. Randle, *The UFO Casebook*, p. 205.

32. Paul Norman, „Întâlniri O.Z.N. pe Câmpia Nullarbor„, în *The UFO Report*, red. Timothy Good (Londra: Sidgwick și Jackson, 1989; reeditat la New York: Avon Books, 1991), pp. 146–163.

33. Vallée, *Chronicles*, p. 191.

34. *Ibid.*, pp. 36–37.

35. Din *Settimana Incom*, 17 iunie 1962, reluat în Vallée, *Magonia*, p. 244.

36. Din ziarul *New Mexican*, Santa Fe, 6 noiembrie 1957, reluat în Mebane, p. 246.

37. Flammonde, *op. cit.*, p. 290.

38. Lorenzen, *Startling Evidence*, p. 268.

39. Keel, *Disneyland*, pp. 96–97.

40. Din N.I.C.A.P., mai 1967, reluat în Vallée, *Magonia*, pp. 342–343.

41. Steiger, *Flying Saucers Are Hostile*, pp. 43–44.

42. Lorenzen, *Startling Evidence*, pp. 185–186.

43. Vallée, *Magonia*, p. 231.

44. Michel, *Straight Line Mystery*, pp. 132–136.

45. *Ibid.*, pp. 180–181.

46. 20 *feet* = 6 m. (n.tr.)

47. Ray Stanford, *Socorro „Saucer" in a Pentagon Pantry* (Austin, Texas: Blueapple Books, 1976), p. 76.

48. Din *S.B.E.D.V. Bulletin*, reluat în Vallée, *Magonia*, p. 271.

49. Vallée, *Magonia*, p. 272.

50. Harold T. Wilkins, *Flying Saucers on the Attack* (New York: Citadel Press, 1954; reeditare: New York: Ace Books, Inc., 1967), pp. 70–71.

51. Lorenzen, *Startling Evidence*, pp. 213–215.

52. *American Heritage Dictionary*, Second College Edition (Boston: Houghton Mifflin Company, 1982).

11

...contactații au raportat că ființele sunt de multe ori interesate de modul în care se măsoară timpul la noi. Există în ufologie numeroase situații când timpul este accelerat, încetinit sau distorsionat. Aceste aberații temporale pot reprezenta un indiciu cu privire la originea ufonauților.

Warren Smith[1]

Ce oră e?

Într-o seară de iulie a anului 1957, un reputat avocat brazilian pe nume João de Freitas Guimares a avut o experiență zguduitoare în timp ce se plimba singur pe o plajă a insulei Bela. A văzut un O.Z.N. ieșind din ocean și apropiindu-se de el. Doi bărbați blonzi cu păr lung și salopete verzi strânse pe trup l-au invitat la bord, fără o vorbă. Guimares le-a vorbit în franceză, engleză, italiană și portugheză, dar nu i-au răspuns. A urcat o scară și a fost luat într-o plimbare de circa 40 de minute, timp în care ceasul i s-a oprit. Îi era frig la organele genitale. Cei doi i-au aratat o hartă stelară, părând să încerce a-i spune că aveau să-l mai viziteze, și l-au dus înapoi pe plajă.[2]

Oprirea ceasurilor de mână este de mult timp o caracteristică distinctivă a O.Z.N.-urilor. Poate mai țineți minte că lui Barney Hill i s-a oprit ceasul, iar cel al lui Betty de asemenea. La fel de afectate sunt și ceasurile mari. Ted Phillips, cercetător la Centrul de Studii O.Z.N.[3] (C.U.F.O.S.), care s-a specializat în acumularea de probe materiale, a investigat un caz dintr-un orășel din Tennessee unde un O.Z.N. a zburat peste casa unui colecționar de ceasuri vechi și toate ceasurile colecției, electrice sau de altă natură, s-au oprit.[4]

Alte echipamente mecanice par să fie și ele afectate. Conform unui mesaj al Ambasadei Americane din Kuweit City spre Departamentul de Stat S.U.A., instalațiile automate de pompare a țițeiului (care sunt concepute spre a se opri singure când are loc o avarie și nu pot fi repornite decât manual) s-au oprit și au pornit din nou de la sine, când un O.Z.N. a trecut pe deasupra câmpiilor

petrolifere din nordul Kuweitului, părăsind apoi zona. Incidentul a avut loc la 9 noiembrie 1978.[5] Singura explicație logică a acestui mister pare să fie aceea că pompele nu s-au oprit efectiv, ci au funcționat cu încetinitorul în timpul prezenței O.Z.N.-ului, astfel că păreau închise.

Dacă opririle de ceasuri și pompe se pot explica în termenii efectelor electromagnetice (deși majoritatea ceasurilor vechi sunt făcute din alamă, care e antimagnetică), alte evenimente bizare nu pot fi explicate la fel. Incredibila aventură a lui Mário Restier oferă un asemenea exemplu.

La orele 17:00 ale după-amiezei de 4 decembrie 1949, Mário se întorcea acasă, în Barra Mansa, Rio de Janeiro, Brazilia, de la Volta Redonda, când un disc cu diametrul de 17 metri a aterizat la 10–15 metri de șosea. Un glas i-a vorbit în portugheză, iar două persoane înalte cam de 1,70 m, cu fustanele și căști „romane", l-au invitat la o plimbare. A fost cufundat într-un lichid pentru a se anula forța accelerației (afirmație făcută și de Betty Andreasson și alții) și pare să fi fost transportat pe „altă planetă", unde niște oameni înalți și fără păr locuiau în orașe cu cupole și drumuri de acces suspendate.

După câteva ore, i s-a făcut dor de casă și a fost dus într-un vehicul de același tip, din nou în baie de lichid. Deși pentru el trecuseră numai trei zile, pe Pământ se făcuse 14 aprilie 1950 — *cu patru luni mai târziu*. Restier s-a simțit îndemnat să studieze fizica. A mai avut o întâlnire ulterioară, în septembrie 1956. Credea că ar fi putut construi un motor de navă spațială și că avea permisiunea entităților de a o face.[6]

Dacă Restier ar fi fost singurul care să raporteze o atât de incredibilă „prelungire telescopică" a timpului, mărturia lui ar putea fi respinsă. Sau am putea trage concluzia că fusese plasat în „animație suspendată" pentru patru luni. Dar afirmațiile lui nu sunt unice.

La 25 aprilie 1977, un lucru uimitor s-a întâmplat în capătul de nord al statului Chile, lângă Putre, în regiunea Arica. Caporalul Armando Valdés, comandantul unei patrule de graniță din Regimentul Rancagua, Brigada Huamachuco a Armatei Chiliene (cu baza la Arica) și subordonații săi au privit unul din două obiecte mari, violet-luminoase, care se deplasa tăcut la joasă altitudine pe după un zid de piatră scund. Valdés tocmai se bărbierise. La orele 4:15 (Valdés s-a uitat la ceas), a păsit peste zid și s-a apropiat de O.Z.N., provocator. Sub privirile lui Humberto Rojas, Iván Robles, Germán Riquelmo, Raúl Salinas, Pedro Rosales, Juan Reyes și Julio Rato, Valdés a dispărut brusc, ca prin farmec! Peste cinci-

sprezece minute, a reapărut printre ei, la fel de brusc. Era buimăcit, mormăind ceva în legătură cu cineva care urma să se întoarcă în curând. Nici el și nici oamenii lui nu au putut explica unde fusese sau cum se întorsese, dar acum avea barbă crescută de cinci zile, iar ceasul cu calendar, care se oprise, arăta data de 30 aprilie![7] Guvernatorul Provinciei Arica, colonelul Oscar Figueroa, a spus imediat presei că nu se putea publica nimic despre caz fără aprobarea lui și a confiscat toate informațiile. Un purtător de cuvânt din partea Ministerului Chilian al Apărării a declarat că afacerea necesita o investigație intensivă.[8, 9]

Un caz și mai bizar a fost raportat de domnul Zhang Ke-Tao (de la Societatea Chineză de Cercetări O.Z.N., filiala Peking). În 1975, într-o seară de toamnă, doi soldați din Armata Populară Chineză de Eliberare au văzut un O.Z.N. enorm, în formă de farfurie, zburând în cerc pe deasupra lor și emanând raze de lumină portocalie. Unul a fugit la unitate; celălalt a rămas pe loc să observe fenomenul. Al doilea soldat nu a putut fi găsit timp de câteva ore. Când l-au găsit, își pierduse memoria, ceasul i se oprise, iar părul, sprâncenele și barba îi *crescuseră foarte lungi*. Armele și ceasul de mână erau slab magnetizate.[10]

Mai există și alte situații de îmbătrâniri misterioase provocate de O.Z.N.-uri. Una s-a produs în 8 ianuarie 1981. În ziua aceea, un bătrân numit Renato Nicolai a văzut un O.Z.N. în forma de farfurie, cenușiu, de 2×3 metri, prăbușindu-se pe pământul lui din Trans-en-Provence, Franța, dar care a decolat din nou. Cercetătorii de la Grupul de Studiu al Fenomenelor Aerospațiale Neidentificate[11] (G.E.P.A.N.) au găsit pe pământ două cercuri concentrice. Au prelevat mostre de vegetație, care au fost analizate la Institutul Național de Cercetări Agronomice, de către traumatologul botanist Michael Bounias. Bounias a descoperit că frunzele îmbătrâniseră într-un mod neașteptat (și își pierduseră o treime din clorofilă). Efectul nu a putut fi reconstituit în laborator. Jean-Jacques Velasco, șeful G.E.P.A.N., a sugerat că plantele semănau cu acelea ale căror semințe au fost bombardate cu raze gamma — dar mostrele nu erau radioactive.[12, 13]

Cu plantele lui Nicolai se întâmplase ceva ciudat. Și cu militarul chinez și cel chilian. Și cu Mário Restier. Au fost prinși în distorsiuni de timp? Există cu adevărat distorsiunile temporale? John Keel face următoarele observații în *Disneyland of the Gods*:

> *...ocupanți ai automobilelor... au străbătut mari distanțe, în perioade de timp imposibil de scurte. Într-un număr de situații bine documentate, avioanele au trecut și ele prin câte una*

> *dintre aceste inexplicabile distorsiuni temporale. Asemenea deformări ale spațiului nu pot fi explicate decât printr-o misterioasă denaturare directă a realității noastre fizice... Spațiul propriu-zis se poate împături cumva, astfel încât realitatea imediată a unui avion sau a unei mașini... și distanța aparent fixă între punctele A și B se modifică. Vehiculele și oamenii prinși în asemenea distorsiuni spațiale cunosc de asemenea și o comprimare a timpului.*[14]

Un antreprenor din Boyup Brook, Australia, trebuie să fi fost prins într-o distorsiune temporală la orele 21:35 ale serii de 30 octombrie 1967. Conducea mașina pe lângă Boyup Brook, pe drumul Kojonup-Mayanup, când motorul și farurile s-au stins. Mașina s-a oprit, dar șoferul nu a simțit nici o încetinire. A privit în sus, printr-o rază luminoasă de 60 de centimetri lățime, care părea îndreptată spre el. A văzut un O.Z.N. oval, pulsator, înconjurat de o aură albastră. L-a privit câteva minute, apoi O.Z.N.-ul s-a îndepărtat, iar *martorul s-a pomenit dintr-o dată deplasându-se cu 90–100 km/h.* (cum făcuse înaintea întâlnirii), cu motorul și farurile funcționând normal.[15]

În timpul unei serii de observații din New Mexico, un șofer a avut probleme cu un dispozitiv care măsoară indirect timpul — vitezometrul. Trent Lindsey, soția și fiul său Byron mergeau pe șoseaua 54, în dimineața de 7 noiembrie 1957, când vitezometrul mașinii a început să oscileze necontrolat între 90 și 160 km/h. Apoi, au văzut un obiect strălucitor ca metalul șlefuit, cu margini clar definite și nici un propulsor sau emanație externă vizibilă, zburând spre sud-vest. Când a dispărut, vitezometrul și-a revenit la normal. Lindsey nu mai avusese niciodată dificultăți cu vitezometrul înainte de incident, și nu a mai avut nici în continuare.[16]

Experiența din 1981 a lui Alan Cave a fost și mai enigmatică. Într-o dimineață de octombrie, Cave, comis voiajor din Taunton, Somerset, Anglia, care încă mai susține că nu crede în farfuriile zburătoare, era pe drumul dintre Bath și Stroud. Știa că ceasul și pixul digital erau potrivite după ora exactă; tocmai le controlase înainte de a pleca. Exact când trecea pe sub o ciudățenie portocalie care arăta cam ca un nor pe cer, deasupra drumului, crainicul de la radio a anunțat știrile de la ora unsprezece. Cave și-a consultat din nou ceasul. Acesta arăta ora 8:00, nu 11:00. Nedumerit, s-a uitat la ceasul pixului. Arăta 9:00. Apoi, și-a văzut vitezometrul întorcându-se *înapoi* cu 470 de kilometri! Biroul Britanic de Cer-

cetări asupra Farfuriilor Zburătoare a investigat mai multe consemnări de activităţi O.Z.N. în zonă.[17]

La orele 20:35, în seara de 30 martie 1966, o femeie şi cei patru copii ai ei au văzut un O.Z.N. oval, roşu-portocaliu, în timp ce mergeau cu maşina prin apropiere de Lexisburg, Indiana. Când s-a apropiat, au auzit un sunet pulsator ce părea să provină de la radioul maşinii. Frecvenţa acestuia a părut să crească pe măsură ce O.Z.N.-ul se apropia (ca şi cum timpul s-ar fi comprimat proporţional cu distanţa până la el). Obiectul a urmărit maşina cale de 13 kilometri, apoi a devenit alb-albăstrui şi a accelerat, dispărând.[18]

Charles Gilpin, împreună cu soţia şi cei doi copii ai lor, au întâlnit o anomalie temporală în zona rurală din Kentucky, lângă Gravel Switch, cu câteva minute înainte de miezul nopţii de 18 iulie 1976. Au văzut un O.Z.N. tăcut, în formă de disc, cu diametrul de 25 de metri, apropiindu-se şi zburând pe o distanţă de circa 10 metri pe deasupra automacaralei lor. Gilpin simţea că nu mai stăpânea volanul, iar vitezometrul indica 140 km/h, deşi *peisajul părea să se deplaseze doar cu 20-25 km/h.* Când au ajuns la o fermă luminată, doamna Gilpin şi copiii au fugit în casă, dar Gilpin, care era paralizat, nu i-a putut urma. O.Z.N.-ul s-a îndepărtat, iar familia Gilpin şi-a continuat drumul spre casă. Pe drum, au văzut alte optsprezece persoane privind O.Z.N.-ul.[19]

Un caz şi mai incredibil a fost raportat din Africa. La orele 2:15 ale unei dimineţi de iunie, 1974, un cuplu sud-african mergea cu maşina, la sud de Umvuma, Rhodesia, spre Fort Victoria. Au observat că îi însoţea o lumină puternică, rotativă. Farurile s-au stins, iar o forţă a pus stăpânire pe maşină; acceleratorul, frânele şi volanul nu-i mai afectau înaintarea. Temperatura din maşină a scăzut cu circa 30 de grade. Când s-au apropiat de Fort Victoria, lumina a mărit viteza, îndepărtându-se, iar maşina şi-a reluat funcţionarea normală.

La scurt timp după ce şi-au reluat călătoria spre sud, au apărut două lumini care au început să-i însoţească, şi din nou au pierdut controlul maşinii . De astă dată, zgomotul motorului şi ambianţa sonoră a drumului au încetat, şi păreau să se deplaseze cu 160 km/h (când maşina lor era capabilă să atingă doar viteza de 115 km/h) pe un drum drept, prin mlaştini (deşi în realitate drumul e şerpuit şi străbate un ţinut arid).

Hipnotizat de doctorul Paul Obertick din Durban, Natal, Peter şi-a amintit contactul cu nişte fiinţe şi detaliile unei nave, despre care a spus că avea 25–30 de metri lăţime. Când O.Z.N.-urile au plecat, au părut să dispară instantaneu. Tot sub hipnoză, Peter a

declarat: „Pot călători în timp. Viteza luminii e prea mică pentru a parcurge miliarde de mile în câteva secunde. Dacă vor să meargă din punctul A în punctul B, trebuie să se întoarcă în timp. Sunt călători în timp, nu în spațiu."[20]

Participanții la întâlniri cu O.Z.N.-uri vorbesc adesea despre „mișcarea cu încetinitorul". La orele 19:00 ale serii de 16 noiembrie 1973, doi băieți care se jucau pe un teren viran din Lemon Grove, California, au găsit un O.Z.N. gri, cupolat, cu diametrul de vreo 6 metri, plutind la 45 de centimetri deasupra solului. Unul dintre ei a lovit în el cu o lanternă, producând un sunet metalic. Domul s-a înroșit, începând să lumineze zona, pe margine au început să clipească mai multe lumini verzi, iar O.Z.N.-ul s-a ridicat până la un metru, începând să se rotească și să scoată un vâjâit. Băieții au fugit, simțind „fiori, furnicături și slăbiciune". Aveau senzația că urmau să leșine și păreau să „fugă cu încetinitorul". O.Z.N.-ul s-a îndepărtat spre sud-vest, dispărând în nori. La locul aterizării s-au găsit urme, inclusiv adâncituri pătrate în pământul tare, care păreau să fi fost lăsate de un obiect foarte greu. Cinci televizoare din vecinătate au avut interferențe în acel timp, pe trei canale diferite.[21]

La ora 5:15, în data de 23 ianuarie 1976, Shelley McLenaghan, de șaptesprezece ani, a văzut un obiect mare cât o casă, luminat în roșu și verde, cu partea de sus plată, margini înclinate și trei picioare de susținere. A simțit vibrații ale dinților, un gust ciudat în gură și o apăsare asupra capului și a umerilor. Când a fugit, membrele i se mișcau încetinit, iar când a țipat, nu a auzit nimic. A doua zi, a avut o erupție roșie pe sfertul superior al trupului și dureri de articulații. Unele plombe i s-au desprins, iar restul s-au deteriorat. Incidentul a avut loc lângă Bolton, în nordul Angliei.[22]

Peste doar câteva luni, într-o zi din toamna anului 1975, Monty Skelton vâna prepelițe cu încă un om, la vreo 30 de kilometri nord de Joplin, Missouri. Skelton (care este fondatorul Întreprinderii de Cercetări Asociate Intercontinentale din Kansas City) a observat că prepelicarul lor părea să se miște cu încetinitorul. A ridicat privirea și a văzut un O.Z.N. oval, cu aspect metalic, de 20–30 de metri în diametru. Părea să se pregătească pentru aterizare. Skelton a constatat o absență completă a sunetelor ambientale. Apoi, O.Z.N.-ul a plecat cu o viteză incredibilă. Un vânzător de ziare rural a anunțat că văzuse O.Z.N.-uri cu numeroase ocazii în anii 1970, când ducea ziarele după orele 23:00, într-o zonă aflată la doar câțiva kilometri de locul unde vânase Skelton. De asemenea, a consemnat și el ciudata lipsă de sunete ale păsărilor și gâzelor,

când se afla câte un O.Z.N. în apropiere. A spus că, deși O.Z.N.-urile păreau uneori să fi aterizat, de obicei zburau încet, pe un traseu în formă de grilă, ca și cum ar fi căutat ceva.[23]

O întâlnire O.Z.N. cu mișcare încetinită și mai nedumeritoare a fost raportată în aceeași toamnă din micul și îndepărtatul sat Happy Camp, în nordul Californiei. În ziua de 25 octombrie, doi electricieni, Steve Harris și Stan Gayer, privind din Shivar Saddle, lângă Happy Camp, au văzut un O.Z.N. roșu, luminos, oscilând. Mai târziu au văzut un obiect similar depus pe un versant al Muntelui Cade.

Pe 27 octombrie, s-au înapoiat la locul unde aterizase obiectul. Au auzit un zgomot oarecum asemănător cu o sirenă și au văzut în vegetație doi ochi argintii, luminoși. Au îndreptat o lanternă în direcția ochilor (afară era întuneric), dar ceva a împiedicat lumina să dezvăluie zona, fie și doar vegetația înconjurătoare.

S-au întors la Happy Camp, apoi au revenit la fața locului, împreună cu Helen White, de șaizeci și doi de ani, (care a adus și un aparat de fotografiat) și un elev de șaptesprezece ani. Când au sosit, Harris a tras cu pușca în tufișuri. Au ieșit două făpturi cu căști asemănătoare celor de sudură, care s-au îndreptat spre martori, oprindu-se la 17 metri distanță. Helen White n-a putut imortaliza nimic în fotografii. Martorii au simțit că aerul se încinsese apăsător, dens și sufocant. Au fugit în josul muntelui. I-a urmărit un obiect roșu, luminiscent.

În 2 noiembrie, Helen, Stan, Steve și alte două persoane au venit încă o dată la Cade Mountain, să cerceteze din nou. Pe un drum neasfaltat din camionul de la poalele muntelui, au întâlnit o ceață deasă. Din acest moment, amintirea lor despre toate evenimentele e incompletă. Ulterior, și-au amintit că văzuseră bolovani căzând la sol, în jurul camionetei, de pe râpile înconjurătoare, și un O.Z.N. staționând în aer. O ființă i-a spus lui Steve că nu avea nevoie de pușcă. Helen și-a amintit că îl prevenise pe un om cu manta lungă asupra căderilor de stânci. Acesta a răspuns că n-avea să fie în nici un pericol.

Apoi, Helen a fost răpită. S-a ridicat în O.Z.N., într-o rază de lumină (situație consemnată foarte frecvent în cazurile de răpire). Ufonauții i-au permis să ia cu ea o amintire, ca dovadă a experienței sale, apoi s-au răzgândit. Acest lucru a supărat-o și a plâns amarnic. Ulterior, i-a spus lui Jacques Vallée că, în timpul răpirii, transpira, totul se întâmpla „cu încetinitorul" și a fost nedumerită de faptul că O.Z.N.-ul era considerabil mai mare pe dinăuntru decât pe din afară. Happy Camp a fost scena a numeroase alte incidente

stranii, la sfârșitul anilor 1970, inclusiv O.Z.N.-uri urmărite de turboreactoare, fenomene *poltergeist* și inexplicabila rupere în două a unui copac enorm, care a fost aruncat peste un drum.[24]

Printr-o coincidență, cea mai celebră întâlnire O.Z.N. implicând mișcarea încetinită a avut loc cu exact un an înainte de afacerea Happy Camp, de asemenea cu participarea unei nave neidentificate care părea mult mai mare pe dinăuntru decât pe dinafară. I s-a întâmplat unui om din Rawlins, Wyoming, numit Carl Higdon. În după-amiaza de 25 octombrie 1974, Higdon a tras cu puișca spre un elan, în Medicine Bow National Forest, la sud de Rawlins. Glonțul a ieșit pe țeavă fără zgomot, cu încetinitorul, și a căzut pe pământ la vreo 17 metri distanță. Higdon nu mai auzea nimic și simțea furnicături pe șira spinării. Apoi, a văzut un umanoid cam de 1,80 m și 90 kg, care nu avea bărbie, sprâncene, buze și urechi.

Ființa l-a întrebat dacă-i era foame, apoi a îndreptat spre mâna lui Higdon un obiect ascuțit. Un pachețel de pilule a plutit până la el. Apoi, ființa i-a spus să înghită una dintre pilule, informându-l că avea să-i ajungă patru zile. Higdon s-a conformat — ca și cum nu și-ar fi putut controla propriile mișcări. În spatele ființei, a văzut un obiect strălucitor, în formă de cutie, fără alte trăsături distinctive. Umanoidul l-a întrebat dacă ar dori să vină cu el, și deodată Higdon s-a pomenit legat într-un scaun care părea a fi o navă cu pereți transparenți. La un moment dat, lângă el a apărut pe neașteptate altă ființă.

A fost dus pe o „planetă" despre care umanoizii spuneau că se află la 163000 de *mile-lumină*[25] distanță (în loc de ani-lumină). Higdon a tras concluzia că pentru acele ființe timpul trecea altfel. De asemenea, a fost luat elanul spre care trăsese. Animalul era paralizat și stătea într-un alt compartiment, după un perete transparent. Pe Higdon îl deranjau luminile colorate și puternice, și i s-a spus că avea să fie adus înapoi pe Pământ.

Imediat după aceea, s-a pomenit rătăcind derutat pe un drum de țară. Și-a găsit camioneta și a cerut ajutor, prin radio. În cele din urmă, mașina a fost tractată din ravena unde se blocase până la osii. Salvatorilor li se părea imposibil să-și fi condus camioneta (care nu avea dublă tracțiune) până în acel loc. Higdon, care delira, a fost internat în Carbon County Memorial Hospital. A fost externat în data de 26, dar a trebuit să mai stea în casă trei săptămâni, pentru a-și reveni mintal și fizic.

Ziarul *Rawlins Daily Times* a scris despre incident. Doctorul R. Leo Sprinkle (profesor asociat la Universitatea din Wyoming) l-a hipnotizat pe Higdon, aflând următoarele detalii în plus: umanoi-

dul se numea „Ausso Unu". Acele ființe vânau și pescuiau pe Pământ, pentru a obține hrană și animale de prăsilă. Camioneta lui Hidgon fusese „teleportată" instantaneu la opt kilometri, în groapa unde aveau s-o găsească salvatorii.

Higdon a păstrat glonțul pe care-l trăsese la începutul bizarei sale aventuri. Experții balistici nu au putut explica în ce mod fusese „întors cu interiorul în afară". Higdon considera că fusese adus înapoi pe Pământ imediat după sosire, fiindcă entitățile descoperiseră, în cursul unui examen medical, că își făcuse o vasectomie. Grupul de căutători care l-au găsit pe Higdon au văzut că pădurea se luminase inexplicabil, de „o aură ireală" într-un desiș din apropiere.

În timp ce se afla pe „cealaltă planetă", Higdon a văzut oameni normali, în îmbrăcăminte normală. Ausso ar fi preferat să-i păstreze pușca (fiindcă era „primitivă"), dar acest lucru nu i s-a îngăduit.[26]

La fel ca Helen White, Higdon era foarte nedumerit de faptul că, văzut din afară, O.Z.N.-ul arăta foarte mic, și totuși, când a ajuns (aparent) înăuntru, părea extrem de spațios — destul de încăpător, practic, pentru a conține mai mulți elani ce fuseseră capturați și puși în stare de animație suspendată.

Alți participanți au fost de asemenea uimiți de relațiile spațiale care li se păreau imposibile. Incidentul de la Heraldsburg, California, oferă un bun exemplu. La orele 20:30, în seara de 30 august 1977, o anume doamnă Cray, fiul ei Bob (de nouăsprezece ani), fiica ei Cathy (de optsprezece ani) și frații lor Jeff și Josette au văzut un obiect luminos, de 17 metri, foarte aproape de mașina lor, pe care Bob o conducea la întoarcerea de la un meci de fotbal. Au spus că timpul părea să treacă foarte încet, ca și cum ar fi fost într-un vis, alergând cu încetinitorul. De asemenea, îi deruta direcția obiectului și distanța la care se afla. S-au întrebat cum putea să meargă spre nord, cum li se părea lor, când îi urmărea pe ei, care se îndreptau către sud. Și nu puteau înțelege de ce aveau impresia că puteau atinge O.Z.N.-ul, aflat la 3–7 metri de ei, sau de ce casa din apropiere, unde trebuiau să ajungă, părea atât de îndepărtată. În total, evenimentul din Heraldsburg a avut nouă martori. Unii dintre aceștia au suferit de grețuri, vomisment, migrene și tulburări de somn și alimentație anormală.[27]

Un om care susține că a fotografiat un O.Z.N. capturat și autopsia ocupanților săi morți, pentru Air Force, i-a vorbit cercetătorului O.Z.N. John Lear despre un derutant paradox spațial. „Mike" a afirmat că obiectul, amplasat într-o unitate subterană secretă la

două ore cu mașina de Norton Air Force Base din California, avea doar 10 metri lățime pe din afară, dar în interior era atât de mare încât puteai arunca o minge de fotbal dintr-o parte în cealaltă.[28]

Experiențele acestor martori și ale altora implică faptul că acele câmpuri care înconjoară O.Z.N.-urile pot deforma nu numai timpul, ci și spațiul. Poate că acest lucru nu ar trebui să ne mire atât de mult, întrucât fizicienii ne spun că spațiul și timpul sunt întrepătrunse inextricabil și, de fapt, pot fi pur și simplu două moduri abstracte diferite de a descrie ceea ce e etichetat mai exact ca „spațiu-timp". Dr. Vallée are de comentat următoarele, despre curioasele paradoxuri raportate de martori:

> *Dacă există mai mult de patru dimensiuni, atât de multe cât suspectează actualmente teoreticienii fizicii, poate fi interesant să speculam: o hipernavă capabilă de inversiune topologică în continuumul nostru spațio-temporal ar putea fi într-adevăr mai mare pe dinăuntru decât pe dinafară.*[29]

Câțiva martori au semnalat *decalaje* de timp. La ora 1:00, în noaptea de 30 decembrie 1980, un polițist din paza Bentwaters A.F.B. a alergat în Rendlesham Forest, o zonă împădurită din regiunea rurală a Angliei, la câțiva kilometri de Bentwaters, pentru a ajuta la manevrarea unui proiector montat pe trailer, pentru luminarea suprafețelor întinse de teren. Înainte de a părăsi baza, a văzut animale fugind din pădurile învecinate. Jeepul său le-a urmat pe altele, într-un convoi, până în pădure. Primiseră ordin să-și lase armele la unitate.

Într-un luminiș în jurul căruia se adunau oamenii și camerele de luat vederi, polițistul a văzut un O.Z.N. transparent, în formă de disc cu diametrul de aproximativ 17 metri, plin cu o „ceață galbenă, strălucitoare, pulsatilă", plutind cam la 30 de centimetri deasupra solului. O lumină roșie s-a repezit spre disc, a staționat circa un minut deasupra lui, apoi s-a dezintegrat, la care discul a fost înlocuit de un obiect alb, luminos, calotat, cu o suprafață complicată și două protuberanțe scurte, ca niște aripi.

Polițistul și ceilalți au înconjurat obiectul. Au observat că propriile lor umbre (proiectate pe O.Z.N. de reflectoarele cu gaz pe care le aduseseră) erau îndoite la cap și *mai făceau un pas după ce oamenii înșiși se opreau, ca și cum ar fi rămas în întârziere.* Au verificat acest efect de mai multe ori, apoi polițistul de pază și-a pierdut cunoștința. S-a trezit a doua zi dimineață, în pat, îmbrăcat complet și cu noroi pe pantaloni. A fost prevenit să uite — să nu discute — incidentul.[30]

Timpul. Într-un fel, în vecinătatea O.Z.N.-urilor pur și simplu nu mai e așa cum ar trebui să fie. După cum arată Charles Bowen în *The Humanoids*, ufonauții par să fie capabili de a intra și a ieși din vehiculele lor instantaneu.[31] Mașinile se strică, apoi își revin din proprie inițiativă, oamenii paralizează sau îmbătrânesc cu ani de zile în câteva ore, gloanțele zboară cu încetinitorul, ceasurile și vitezometrele nu mai funcționează corect — până și umbrele fac boroboațe.

Ocupanții O.Z.N.-urilor obișnuiesc să se refere la timp. Adesea, le pun martorilor întrebări ca „În ce timp suntem?" sau „Care e ciclul vostru temporal?"[32] Ufonauții le spun martorilor că ei (martorii) sunt „prinși în timp". Le mai spun că ei (ufonauții) trebuie să plece pentru că nu au mult timp, dar promit să se „înapoieze, în timp". Și adeseori o fac. Aceiași martori văd O.Z.N.-urile — și chiar pe aceiași ocupanți individuali — în repetate rânduri, uneori toată viața, ca și cum ufonauții i-ar urmări.

Ocazional, câte un martor va întâlni un O.Z.N. în același loc în care a mai avut o întâlnire, la aceeași oră din zi. Acesta a fost cazul vânzătorului de ziare rural, care mergea exact pe același drum singuratic, printre satele adormite, noapte de noapte, la aceeași oră târzie — când se întâmpla să aibă loc majoritatea activităților O.Z.N. A remarcat că nava părea să plutească încet pe deasupra câmpurilor, după un traseu în formă de grilă, ca și cum ar fi căutat ceva. Ar fi posibil ca ufonauții să folosească o facultate de călătorie temporală pentru a sări în avans cu o zi, o lună, un an, ca să supravegheze evoluția evenimentelor terestre? S-ar putea ca ei să observe schimbările mintale și/sau fizice ale ființelor omenești individuale? E de presupus că implanturile din creierele și trupurile celor răpiți să fie niște dispozitive de localizare pentru a facilita aceste eforturi?

La orele 21:15, în seara de miercuri, 25 iulie 1972, doamna Maurine Puddy se deplasa cu mașina pe lângă Dromana, Victoria, Australia, pe drumul Mooraduc, când a observat o lumină albastră deasupra și în spatele mașinii. S-a oprit, a coborât și a văzut un O.Z.N. în formă de farfurie, albastru, cu luminozitate intensă, cam de 30 de metri diametru, staționând deasupra drumului la o înălțime dublă cât a unui stâlp de telegraf și scoțând un sunet bâzâitor. Femeia s-a îndepărtat speriată, iar O.Z.N.-ul i-a urmărit mașina cale de circa 13 kilometri. A anunțat incidentul la poliție.

Peste douăzeci de zile, trecea prin același loc, cam pe la aceeași oră, când mașina i-a fost înconjurată de lumina albastră. A încercat să accelereze, dar motorul n-a mai ascultat-o, iar mașina a cotit

singură spre marginea drumului și s-a oprit. Putea distinge deasupra capotei o parte din marginea unui O.Z.N. luminos, staționar. O voce în mintea ei i-a spus: „Toate testele tale vor fi negative... Spune presei nu intrați în panică, nu vă vrem răul... Acum ai controlul." Doamna Puddy, care avusese senzația că se află „într-un vid", s-a simțit acum eliberată din vid, iar „motorul mașinii a pornit".[33]

La 20:40 în seara de 7 ianuarie 1974, un belgian se îndrepta spre Warneton, Belgia, când motorul mașinii a început să dea rateuri, s-a oprit, farurile s-au stins, iar casetofonul a ieșit din funcțiune. A văzut un O.Z.N. alb-portocaliu, de forma căștii unui soldat britanic din Primul Război Mondial, stând pe trei picioare, la 150 de metri distanță. La fel ca atâtea altele, avea cam 8-10 metri lățime și 2-3 metri înălțime. Doi „ocupanți" cu căști s-au apropiat la 4 metri de mașina martorului. Unul purta un costum segmentat, ca al lui „Michelin Man", iar celălalt avea o cască pătrată și o centură „Sam Browne". Brațele amândurora ajungeau până sub genunchi, iar fețele le erau cenușii, în formă de pară. Martorul a simțit un „șoc" la ceafă și a auzit un sunet modulat. Apoi, entitățile s-au întors la O.Z.N., cu mișcări sincronizate. A decolat oblic, după alte câteva secunde de staționare. În timpul întâlnirii, O.Z.N.-ul își schimbase culoarea, din alb-orange în albastru, apoi roșu și, în sfârșit, „albastru electric".

În 6 iunie, martorul a asistat la un fenomen similar, în același loc și la aceeași oră. Cu acea ocazie, entitățile au dispărut instantaneu — ca prin farmec.[34]

Un alt caz de întâlniri multiple din 1974 s-a semnalat la Horcajo, Spania. În timp ce mergea cu camioneta, în seara de miercuri, 20 martie, Maximiliano Iglesias Sanchez a întâlnit o lumină la 700 de metri în fața lui, pe șosea. Era atât de strălucitoare, încât nu și-a mai putut continua drumul. În cele din urmă, a slăbit, în timp ce mașina lui înainta, numai pentru a-i deregla motorul și farurile.

Când a ajuns la circa 200 de metri, a văzut un O.Z.N. stralucitor de 10-12 metri, rezemat pe un trepied cu talpi rotunde. Parea a fi metalic. Un alt O.Z.N. similar plutea în aer, prin apropiere. Apoi, a văzut doi umanoizi de 1,80 m, în salopete sclipitoare. Aceștia au intrat în O.Z.N. Cu un bâzâit, obiectul s-a ridicat, oprindu-se lângă omologul său. Abia atunci, Sanchez a putut porni motorul și a mers mai departe. S-a oprit să se mai uite puțin, după care a plecat acasă.

În seara următoare, pe la orele 23:15, Sanchez străbătea din nou cu camionul același drum și, în același loc, a trecut printr-o întâlnire aproape identică. De astă dată, mașina a dat un retur de

flacără când motorul și farurile s-au oprit (din nou, la vreo 700 de metri de O.Z.N.-ul aterizat), iar în dreapta drumului se găseau alte două nave similare. Patru umanoizi au pornit în direcția lui Sanchez, care a luat-o la fugă pe jos. Ființele s-au luat după el, dar Sanchez le-a scăpat ascunzându-se într-un șanț. Mai târziu, s-a întors la camion și, la fel ca înainte, O.Z.N.-ul a urcat, iar Sanchez a putut să pornească motorul și să plece. Totuși, era atât de curios, încât a parcat după vreo 200 de metri și s-a întors pe jos pentru a-i privi pe umanoizi străpungând solul cu niște unelte în formă de „T" și de potcoavă. La locul aterizării s-au găsit urme.[35]

Literatura O.Z.N. e plină de „coincidențe" ale datelor și orelor când se fac observații. De exemplu, un O.Z.N. a provocat o pană de curent la Salta, Argentina, în 22 iulie 1958.[36] La data de 22 ianuarie 1959 — după șase luni de la ziua primului incident — curentul electric din Salta s-a oprit din nou, când un O.Z.N. rotund și luminos a zburat pe deasupra orașului.[37] Dar coincidențele nu s-au terminat aici. Peste exact cinci luni, la 22 iunie, în Salta s-a produs încă o pană de electricitate, la trecerea unei sfere luminoase peste oraș. Întreruperea a lăsat în beznă tot orașul pentru câteva minute, după care curentul a revenit.[38]

Cazul Bentwaters/Rendlesham Forest menționat anterior (în care un martor a relatat că umbrele continuau să mai facă un pas după ce oamenii se opreau din mers) se pare că a implicat două incidente mai mărunte în același loc, la 48 de ore diferență. O scrisoare a locotenent-colonelului Charles Halt, comandant adjunct al unității în acea perioadă, declara că prima întâlnire a avut loc la ora 3:00 în dimineața de 27 decembrie 1980, iar a doua s-a produs la un moment dat din noaptea de 29–30 decembrie.[39]

Și, după cum observa cu perspicacitate doctorul Vallée, cel mai extraordinar aspect al acestui caz este că *autoritățile militare știau dinainte când și unde urma să apară O.Z.N.-ul.* Patruzeci de oameni s-au adunat în jurul poienii din pădure, pe întuneric, înainte ca O.Z.N.-ul să fie văzut. Nu li s-a permis să ia asupra lor armament. Au îndreptat proiectoarele portative, aparatele de filmat, camerele video și foto, spre nimic altceva decât ceața la sol pentru care e vestită Anglia. Și se întrebau de ce. Și așteptau. Ceața era luminată, dar nu se întâmpla nimic. Apoi (conform paznicului de securitate U.S. Air Force Larry Warren), cineva a strigat: „Uite-l că vine!"

O lumină roșie s-a repezit dinspre nord, oprindu-se brusc pentru a pluti la 6 metri deasupra ceței luminate. A părut să explodeze *cu încetinitorul* și fără nici un sunet, împrăștiind ceva asemănător cu niște cioburi de lumină. Când „explozia" s-a încheiat, Warren a

văzut în locul aurei roșii un O.Z.N. solid, în forma unui vârf de săgeată — cu o lumină roșie în capăt și altele câteva albastre la bază. Apoi, „comandantul unității, colonelul Gordon Williams, a sosit la fața locului și s-a apropiat de trei forme de viață care răspândeau o lumină puternică spre dreapta." Warren susține că Williams a comunicat efectiv cu ființele.[40]

Întrucât locul și ora exactă ale evenimentului de la Bentwaters erau cunoscute dinainte, doctorul Vallée sugerează că e posibil ca armata să fi înscenat tot incidentul, pentru a testa reacțiile soldaților față de un obiect zburător neidentificat.[41] Această teorie nu răspunde la întrebarea cum s-ar fi putut realiza o asemenea „scamatorie" incredibilă. Nici nu explică de ce înscenarea nu a fost mărturisită, sau de ce s-a consumat atât de multă peliculă și bandă magnetică la imortalizarea obiectului (filme care ulterior trebuiau să fie confiscate și urmau să creeze riscuri de securitate inutile).

Este oare posibil ca data, ora și locul să nu fi fost cunoscute nu fiindcă autoritățile militare ale momentului ar fi plănuit totul, ci pentru că le oferise informațiile cineva din viitor? Coopera cumva aviația americană din 1980 cu urmașa sa din 2080, găsind necesar sau recomandabil să înregistreze un anumit eveniment din viitor (după ce i se furnizaseră data, ora și coordonatele precise ale producerii acelui fapt)? Le-au spus ofițerii aviatorilor să-și lase armele la unitate pentru a evita un incident interplanetar — sau pentru a-i împiedica să tragă în viitorii membri ai propriei lor armate?

Analizele statistice ale orelor și datelor (și locurilor) multor observații au descoperit câteva fapte foarte semnificative.

Pentru început, se știe bine că aparițiile O.Z.N. au loc în „valuri" sau „serii". Pe o perioadă de câteva săptămâni sau luni, nu se raportează nici o întâlnire. În următoarele zile, ies la suprafață un raport sau două. Apoi, timp de alte câteva zile, se pot produce sute de consemnări. Exact când sosesc cercetătorii, aparițiile reduc la nivelul de foarte puține pe zi. În sfârșit, nu mai are loc nici o întâlnire, pentru încă o perioada îndelungată. Următorul grup de rapoarte va proveni dintr-o altă parte a țării, sau dintr-o țară aflată în cealaltă parte a lumii. Fenomenul de val este bine documentat.[42] Afirmația aviației că rezultă din isterie e neîntemeiată, întrucât martorii își anunță observațiile, de obicei, înainte de a fi citit sau auzit despre alte întâlniri.

Timp de câțiva ani, valurile au coincis aproximativ cu cele mai mari apropieri între Terra și Marte, iar unii cercetători au crezut că în asta se găsea o explicație. Dar, cu timpul, relația s-a evaporat, precum și ideea că O.Z.N.-urile ar fi dintr-un sistem stelar aflat la

„x" ani-lumină de Pământ și, prin urmare, ar apărea la fiecare „2x" ani. Se pare că nimeni nu poate prezice când va avea loc un val. S-ar putea ca valurile de observații să corespundă cu cercetările efectuate de ufonauți? Ar fi posibil ca ele să se întâmple atunci când oamenii din viitorul nostru găsesc necesar să călătorească înapoi în trecutul lor (care este prezentul nostru) pentru a căuta ceva ce știu că ar trebui să se găsească aici?

Un număr extrem de disproporționat de apariții O.Z.N. au loc noaptea, când pe afară se află minimum de persoane care le pot vedea. Graficele distribuției orelor arată o creștere uriașă în jurul orei 22:00 și una mai redusă în jurul orei 3:00. Aceste date sunt de asemenea bine stabilite.[43, 44] Întrucât sunt atât de puțini oameni treji la trei dimineața, și totuși un procentaj semnificativ de constatări au loc atunci, cercetătorii au tras următoarele concluzii:

a) Cea mai mare parte a activităților se desfășoară de fapt în jurul orei 3:00, nu 22:00 și

b) Momentele sunt alese intenționat din motive de camuflaj.

Există și alte date empirice pentru a susține teoria camuflajului; statisticile indică de asemenea că densitatea observațiilor este invers proporțională cu densitatea populației.[45] Într-adevăr, majoritatea aparițiilor au loc în intervale foarte scurte de timp, pe drumuri de țară pustii și întunecate, în zone foarte puțin populate, noaptea târziu. După cum scria Coral Lorenzen, „Comportamentul furișat al entităților O.Z.N. din ultimii ani indică o dorință de a evita contactele cu oamenii."[46]

Vizitatorii de pe alte planete ar putea avea motive serioase (în afara altruistei „politici de neamestec" pe care o sugerează câțiva pasionați) de a sta ascunși. Cu siguranță, ar descoperi aproape imediat, doar monitorizându-ne transmisiunile de televiziune, că noi, oamenii, suntem un neam nedemn de încredere, agresiv, războinic, înarmat cu arme îngrozitor de distrugătoare. Tendința noastră spre a lupta îi va fi îngrozit fără îndoială pe membrii oricărei civilizații pașnice. Cei care nu s-au gândit să se uite la televizor sau să observe direct oricare dintre asasinatele, trădările și nenumăratele războaie care au pustiit planeta de la apariția omului se vor repezi negreșit în calea gloanțelor și a rachetelor noastre, înainte de a avea măcar ocazia să ne contacteze. Am tras spre O.Z.N.-uri cu arme de ambele categorii, în mai multe ocazii. De asemenea, e posibil ca extratereștrii să dorească un contact minim pentru a ne proteja atât pe noi, cât și pe ei, de contaminarea biologică, pentru a ne apăra societatea de haosul economic și religios

care a fost prezis în eventualitatea că s-ar anunța contactul deschis, și/sau din alte motive pe care nu ni le putem imagina nici pe departe.

Vizitatorii din propriul nostru viitor ar putea avea de asemenea o pleiadă de motive temeinice pentru operațiuni clandestine. Ne-am putea aștepta să-i găsim strecurându-se să răpească, să amenințe și să spele pe creier indivizi nebănuitori, înfăptuind și alte acțiuni dezgustătoare, în genul romanelor de spionaj — pentru a asigura evoluția viitorului în sensul dorit de ei. Lista posibilelor misiuni, de la cercetarea istorică, până la fuga de lege sau eliminarea rivalilor, e nesfârșită. Ar putea avea o nevoie urgentă de a vizita orice zi din istoria Pământului, și cu siguranță că nu ar dori să fie prinși în trecut, mai ales dacă misiunile lor sunt neautorizate.

Mai multe statistici certe intrigă când sunt privite în termenii călătoriei în spațiu „convenționale", și totuși logice, dacă le privim în termenii călătoriei în timp. De exemplu, un procentaj semnificativ de înalt de observații au loc în luna iulie.[47] În data de 24 ale lunii, se produc mai multe apariții decât în oricare zi din lună. Și, incredibil, mai multe O.Z.N.-uri se văd miercurea, față de orice altă zi a săptămânii.

„Fenomenul miercuri", cum îl numește John Keel, pare ridicol. Dar este un fapt confirmat. Cam 20% din rapoartele colectate de Keel începând din 1966 descriu întâlniri O.Z.N. care s-au întâmplat miercurea. Acest procentaj reprezintă mult mai mult decât cel de 14% din săptămâna pe care îl ocupă ziua de miercuri și, prin urmare, se află mult deasupra probabilității statistice, mai ales întrucât mult mai mulți oameni rămân afară din casă, până târziu, în nopțile de vineri și sâmbătă și în zilele de sâmbătă și duminică. Keel a descoperit aceeași situație curioasă când a examinat datele despre valurile din 1967 și 1973. Dr. David Saunders (de la Universitatea din Colorado) a rulat pe computer analiza câtorva mii de rapoarte despre observații, pentru a obține rezultate similare. Și, de-atunci, alți cercetători au demonstrat independent sistemul zilei de miercuri, confirmând că sâmbăta și duminica au loc considerabil mai puține apariții.[48, 49]

Pare rizibil ca o ființă de pe altă planetă, într-o călătorie acoperind trilioane de kilometri, să aibă mai mari șanse de a sosi pe Pământ miercurea, în locul oricărei alte zile. Pe de altă parte, un călător în timp din propriul nostru viitor ar putea avea un motiv foarte simplu de a o face.

Poate ați remarcat că, atunci când scoateți din priză unele ceasuri electrice digitale, acestea își pierd memoria. Indiferent la ce

oră le băgați înapoi în priză, vor afișa „1:00". Ora unu este pentru ele „valoarea de rezervă". Multe dispozitive au valori de rezervă. Computerele oferă un bun exemplu. Dacă nu-i dăm procesorului de cuvinte instrucțiuni concrete de a nu alinia marginea din dreapta paginii, el o va alinia automat. Dacă-i spunem să n-o facă, îl închidem, apoi îl pornim din nou, el va reveni la alinierea de rezervă. Cronometrele de bucătărie, voltmetrele și ceasurile de mână se resetează la „0", dacă le lăsăm în pace. Unele calculatoare de buzunar se sting și-și șterg memoria dacă rămân nefolosite câteva minute. Iar mașinile americane sunt proiectate spre a reveni la direcția dreaptă, dacă dăm drumul volanului în timpul conducerii. Toate acestea sunt exemple ale valorilor de rezervă.

Dacă în viitorul nostru există într-adevăr mașini ale timpului, ele trebuie să aibă comenzi. „Pilotul" va trebui să aibă un mod de a indica exact anul, luna, ziua, ora, minutul și secunda pe care vrea să le viziteze. Dar dacă ziua nu e importantă, nici măcar luna? Dacă nu vor decât să se îndrepte spre un an anume? Ar pune în funcțiune mașina timpului, iar comenzile ar recurge automat la valorile de rezervă. Apoi, ar tasta anul pe care dorește să-l viziteze, lăsând în pace comenzile pentru lună, zi, oră și secundă. Dacă valorile de rezervă sunt „iulie", „data: 24", „miercuri" și „3:00", atunci va apărea în orice an din trecut pe care l-a ales în ziua de miercuri, 24 iulie, la ora 3 dimineața (desigur, în afara cazului când data de 24 iulie din acel an nu cade miercurea, situație în care rezervele s-ar schimba cu siguranță automat).

Pare evident că ora 3:00 ar putea fi o bună valoare de rezervă pentru a fi aleasă dacă încercăm să scăpăm de depistare și/sau să răpim oameni, fiindcă în acea perioadă cea mai mare parte a populației doarme adânc. Pe același principiu, miercurea poate fi o alegere inspirată a zilei de rezervă, fiindcă mijlocul săptămânii de lucru e momentul când umblă pe-afară (și, probabil, se uită în sus) cei mai puțini oameni. Majoritatea populației lucrează în mod normal înăuntru, de luni până vineri, și își concentrează activitățile în aer liber sâmbăta și duminica. Mai multe zile de concediu și vacanță sunt luate lunea și vinerea (și, în mai mică proporție, marțea și joia), pentru a prelungi weekend-urile. În consecință, sunt șanse ca mai mulți oameni să se afle afară (și eventual să privească spre cer) în acele zile, câtă vreme miercurea e cea mai improbabilă zi pentru ca grosul populației să fie în exterior.

Luna iulie poate de asemenea să fi fost aleasă ca valoare de rezervă din motive de escamotare. În emisfera nordică, unde locuiește cea mai mare parte a populației, ea corespunde cu mijlocul

verii, când creșterea vegetației, distorsiunile optice datorate căldurii, umezeala și praful care formează pâcla atmosferică se combină pentru a oferi acoperiri naturale considerabil mai utile pentru o navă care acționează lângă sol, decât în oricare alt moment al anului.

De ce ar fi selectată data de 24 a lunii că valoare de rezervă nu e clar, dar faptul că în acea zi au loc mai multe observații ar părea să indice mai mult o activitate cu baza terestră, decât vizite de pe alte planete, întrucât probabilitatea statistică a unor calendare identice cu ale noastre, elaborate de entități din lumi străine, este apropiată de zero.

Și încă o configurație statistică — remarcată de asemenea de către Keel — este aceea că O.Z.N.-urile sunt văzute an după an în anumite zone relativ mici, pe care Keel le numește „ferestre", și că zborurile lor par să coincidă cu frontierele de stat.[50] Keel scrie:

> *Dacă O.Z.N.-urile sunt într-adevar mașini de un gen sau altul, piloții lor par să fie familiarizați nu numai cu calendarul nostru, ci și cu granițele politice ale statelor. Nu-și concentrează activitățile numai în nopțile de miercuri, ci de asemenea ne explorează statele cu grijă și metodic, de la un hotar la altul.*
>
> *Așa ceva vi se pare cumva opera marțienilor sau a altor străini extratereștri? Sau seamănă cu activitatea cuiva care ne folosește hărțile și calendarele...?*[51]

Din nou, constatăm că datele stabilite nu se combină bine cu teoria populară că O.Z.N.-urile ar fi nave spațiale interplanetare, pilotate de extratereștri din sisteme solare îndepărtate, care străbat trilioane de kilometri pentru a ne supraveghea planeta și a ne studia pe noi. Câtă vreme ar putea exista vreun motiv necunoscut pentru care acești astronauți îndrăzneți ar alege an de an aceleași locuri pentru a „asoliza", este absurd să presupunem că îi interesează granițele artificiale ale statelor individuale. Totuși, ne putem imagina cu ușurință de ce călătorii în timp din propriul nostru viitor ar putea să respecte sau să fie constrânși de frontierele naționale. Și ar putea foarte bine să apară în aceleași zone-„fereastră", de mai multe ori, dacă respectivele regiuni corespund cu pozițiile bazelor lor din viitor. Călătorii temporali de pe alte planete ar putea găsi și ei utilă frecventarea anumitor locuri, poate fiindcă le-au cartografiat și prin urmare pot calcula unde, în spațiu, se vor afla la un moment dat, sau poate pentru că prezintă condiții spe-

ciale care permit trecerea prin timp sau facilitează intrarea ori ieşirea din sistemul nostru temporal.

Note

1. Smith, *op. cit.*, p. 11.
2. Keel, *Trojan Horse*, pp. 202–203.
3. **(În orig.)** *Center for U.F.O. Studies.* (*n.tr.*)
4. Stringfield, *Situation Red* (Doubleday), p. 197.
5. Mesajul 290606Z, ianuarie, 1979, de la Ambasada Americană din Kuwait City către Departamentul de Stat al S.U.A., citat în Fawcett, *op. cit.*, p. 90.
6. Richard W. Heiden, „Un contactat brazilian din 1949 – Partea I", *Flying Saucer Review*, 27, No. 5 (1982), pp. 28–iii.
7. Nota ediţiei originale: este interesant de remarcat că mai mulţi martori au raportat că îl văzuseră pe Eduard Meier, proaspăt bărbierit, plecând într-un contact O.Z.N., pentru a reveni după douăzeci şi patru de ore, cu barbă de cinci zile. Apoi, Meier a dormit alte douăzeci şi patru de ore. Călătoriile lui în timp sunt descrise de Gary Kinder, în *Light Years: An Investigation Into the Extraterrestrial Experiences of Eduard Meier* (New York: The Atlantic Monthly Press, 1987). Alte informaţii se pot găsi în cartea redactată de W.C. Stevens, *Message From the Pleiades: The Contact Notes of Eduard Billy Meier*, Vol. I şi II, (Tucson, Arizona: Arhivele Fotografice O.Z.N., 1989 şi 1990).
8. Gordon Creighton, „Întâlnirea din Arica – Un militar chilian face o «călătorie în a patra dimensiune»?", *Flying Saucer Review*, 23, No. 5, pp. 8–9.
9. Fowler, *Watchers*, p. 210.
10. Paul Dong, *Fiedie Bai Wen Bai Da* (Hong Kong: Deli Shuju, 1983), citat în „Extrase din *Fiedie Bai Wen Bai Da* (Întrebări şi răspunsuri despre O.Z.N.-uri) de Paul Dong)", traducere de Gordon Creighton, *Flying Saucer Review*, 29, No. 6 (1984), p. 17.
11. *Groupe d'Etude des Phénomènes Aérospatiaux Non-Identifiés.* (n. tr.)
12. Jerome Clark, „Mistere neelucidate – Din Franţa la New York, cele mai spinoase cinci observaţii ale anilor optzeci", *Omni*, decembrie, 1990, p. 100.
13. Vallée, *Confrontations*, p. 106.
14. Keel, *Disneyland*, pp. 96–97.
15. Keyhoe, *op. cit.*, p. 35–36.
16. Lorenzen, *Startling Evidence*, pp. 99–100.
17. Blundell, *op. cit.*, pp. 32–33.
18. Din dosarele Centrului de Informaţii Tehnice Aeriene, reluat în Vallée, *Magonia*, p. 325.
19. Stringfield, *Situation Red* (Doubleday), pp. 211–212.

20. Bill Faill, „Mașină dereglată de un O.Z.N., în Rhodesia, *Fate*, ianuarie 1977, pp. 34–42.

21. Stringfield, *Situation Red* (Doubleday), pp. 116–118.

22. Din *Australasian Post*, 30 iulie 1987, reluat în Vallée, *Confrontations*, p. 122.

23. *The Mike Murphy Show*, K.C.M.O. Radio, Kansas City, Missouri, 12 ianuarie 1989.

24. Vallée, *Confrontations*, pp. 164–169.

25. 163.000 *miles* = 262 315 km. (n. tr.)

26. Smith, *op. cit.*, pp 6–17.

27. Vallée, *Confrontations*, pp. 71–78.

28. Leonard Stringfield, „Obiecte recuperate din prăbușirea O.Z.N. – Se risipește camuflajul?", în Good, *The UFO Report*, pp. 191–192.

29. Vallée, *Confrontations*, p. 169.

30. Fawcett, *op. cit.*, pp. 215–216.

31. Charles Bowen, „Puțini și rari", în Bowen, red., *The Humanoids*, pp. 23–36.

32. Keel, *Trojan Horse*, p. 184.

33. Judith M. Magee, „O.Z.N. peste drumul Mooraduc", *Flying Saucer Review*, 18, No. 6 (noiembrie-decembrie 1972), pp. 3–5.

34. J. M. Bigorne, „Roboții de la Warneton", *Lumières dans la Nuit*, No. 139 (Franța), noiembrie 1974, traducere de Gordon Creighton, *Flying Saucer Review*, 20, No. 5 (martie 1975), pp. 6–9.

35. Brad Steiger, *Alien Meetings* (New York: Ace Books, 1978), pp. 158–164.

36. Edwards, *Serious Business*, p. 144.

37. Keyhoe, *op. cit.*, p. 207.

38. Lorenzen, *Startling Evidence*, p. 178.

39. Fawcett, *op. cit.*, pp. 214–219.

40. Jacques Vallée, *Revelations: Alien Contact and Human Deception* (New York: Ballantine Books, 1991), pp. 153–160. Vezi de asemenea Jenny Randles, Dot Street și Brenda Butler, *Sky Crash* (Londra: Neville Spearman, 1984).

41. *Ibid.*, pp. 159–160.

42. David M. Jacobs, „valuri, O.Z.N.", în Story, *Encyclopedia*, pp. 389–390.

43. Hendry, *op. cit.*, p. 249.

44. Hynek și Vallée, *The Edge of Reality*, p. 20.

45. Hendry, *op. cit.*, p. 260.

46. Lorenzen, „Ocupanți O.Z.N. în rapoartele Statelor Unite", în Bowen, red., *The Humanoids*, p. 174.

47. Hendry, *op. cit.*, p. 253.

48. Keel, *Mothman Prophesies*, pp. 132–133.

49. Keel, *Trojan Horse*, pp. 19–20.

50. *Ibid.*, p. 157.

51. *Ibid.*, pp. 20–21.

12

Credem că aceste obiecte au apărut în fața ființelor omenești într-o formă sau cadru de referință adecvat perioadei, sau la care ne-am putea aștepta în viitorul apropiat (relativ la perioada respectivă).

Charles Bowen[1]

Avertismente, salvări și anacronisme

În cea de-a douăzeci și patra zi a lunii aprilie, 1959, Helio Aguiar a făcut trei fotografii ale unui disc argintiu cupolat, care manevra încet pe cer, lângă Piatã, Brazilia. Avea ferestre și însemne asemănătoare unor simboluri. Aguiar s-a simțit îndemnat să noteze ceva și și-a pierdut cunoștința. Când s-a trezit, a găsit un mesaj scris de propria lui mână, conținând un avertisment de a înceta testele nucleare și spunând că „echilibrul universului e amenințat". Mesajul mai declara: „Vom rămâne vigilenți și gata să intervenim."[2]

Cazul Aguiar se revendică de la tehnicile hipnotice folosite de către C.I.A. sau K.G.B. în romanele de spionaj. Omul se trezește pentru a găsi mesajul scris de propria lui mână și își amintește că s-a simțit obligat să scrie, dar altceva, mai nimic. La fel ca altor sute de persoane răpite, este posibil să i se fi dat acea instrucțiune distinct omenească — o sugestie posthipnotică de a nu-și aminti anumite lucruri.

Conținutul mesajului nu este ieșit din comun. Juan Carlos Peccinetti și José Fernando Villegas au primit un avertisment similar în dimineața de 1 septembrie 1968, la ora 3:42. În timp ce treceau prin Mendoza, Argentina, motorul și farurile s-au stins, iar mașina s-a oprit. Ceasul lui Peccinetti s-a blocat și el. Cei doi s-au simțit paralizați. Au văzut un O.Z.N. oval de 4 metri lățime plutind la un metru deasupra unui loc viran. Lumina pământul cu un fascicul de raze.

Cinci umanoizi fără păr, de un metru și jumătate înălțime, cu capete foarte mari și îmbrăcați în salopete, stăteau în apropiere. Trei dintre ei au plutit peste șanț, apropiindu-se de mașină. Martorii au auzit un glas care le spunea să nu se teamă, adăugând că matematica era limbajul universal etc. În același timp, o altă entitate desena imagini peste toată mașina, cu un dispozitiv ca un aparat de sudură portativ. Lângă O.Z.N. a apărut un ecran ca de televizor, circular. Prezenta imagini: „...o cascadă într-un ținut luxuriant... un nor în formă de ciupercă... din nou scena cu cascada, dar fără apă". Apoi, umanoizii l-au înțepat pe fiecare martor în câte un deget al mâinii stângi și au urcat în O.Z.N., pe o rază de lumină. După care, O.Z.N.-ul și-a luat zborul, cu un „efect exploziv" și o „vastă strălucire" și s-a îndepărtat.[3]

Un locuitor din Runcorn, Cheshire, Anglia, a primit un mesaj asemănător în dimineața de 7 septembrie 1957, la orele 2:15. Un O.Z.N. luminos și-a schimbat culoarea din albastru în alb, iarăși în albastru, în roșu, și a aterizat foarte aproape de James Cook. Un glas l-a invitat să vină la bord sărind (nu pășind) pe scară, din cauza pericolului de șocuri electrice. Un alt O.Z.N., conținând 20 de persoane considerabil mai înalte decât Cook, a aterizat în apropiere. Cook a fost luat la o plimbare în spațiu și i s-a spus să avertizeze populația Pământului că avea să „perturbe balanța, dacă persistă să folosească forța în locul armoniei". Când Cook s-a plâns că nimeni nu avea să-l asculte, unul dintre ceilalți a răspuns cu iritare (o calitate distinctiv umană) că nici pe alții n-aveau să-i asculte. I-au spus lui Cook că veneau de pe o planetă din alt sistem solar, dar că nava lor nu putea fi folosită decât în apropierea Pământului și nu funcționa în spațiu.[4]

Ocupanții O.Z.N.-urilor ne lansează avertismente de decenii întregi. Conform lui John Keel:

> *În ultimii douăzeci de ani, ufonauții au repetat la nesfârșit două fraze către oamenii contactați de farfuriile zburătoare (care acum se numără cu mii și mii). „Suntem Unul" este una din declarațiile lor favorite. „Periclitați balanța universului", este avertismentul lor. Îi lovește apoplexia la gândul experimentelor noastre atomice...*[5]

Dacă ufonauții care emit aceste avertismente vin de pe o planetă îndepărtată, mesajul — că vom „perturba balanța universului" — nu prea pare să aibă sens. Exploziile atomice pe care le-am declanșat aici sunt un fleac pe lângă cele care au loc încontinuu chiar și într-o stea mică, și există nenumărate trilioane de stele. De

ce i-ar îngrijora riscul ca o specie războinică de pe o planetă neînsemnată să se facă singură praf și pulbere?

Dacă, însă, împart această planetă cu noi — iar propria lor mărturisire că au nave care nu se folosesc decât aici pare să susțină această ipoteză — ar fi veridic să-i îngrozească idioata noastră înclinație spre război și stocurile de arme suficiente pentru a distruge complet viața de pe această planetă, pentru totdeauna.

Oare declarația atât de des repetată a ufonauților că „Suntem Unul" înseamnă că noi suntem aceiași cu ei? Sunt umani? Au investit în noi anumite interese? De-asta au făcut mari eforturi să salveze oameni cu mai multe ocazii?

Un muncitor feroviar britanic pare să fi fost „salvat" la începutul serii de 12 februarie 1979. Mergea spre casa de la Headingly, Leeds, Anglia, pe calea ferată, când a văzut deasupra lui un O.Z.N. în formă de lumină verde. În momentul când a trebuit să treacă pe altă linie pentru a nu fi călcat de trenul Harrogate-Leeds, O.Z.N.-ul a coborât, l-a făcut să leviteze la doi metri în aer, apoi l-a depus mai încolo pe linie. Întorcându-se, „a văzut un oval cu vapori cețoși plecând". Ca un amănunt interesant, omul se ferise deja de pericol.[6]

Dacă martorul nu ar fi privit din capul locului spre O.Z.N., probabil că ar fi evitat de departe trenul. Oare ocupanții navei au crezut că erau pe punctul să provoace involuntar moartea martorului, și au acționat rapid pentru a se asigura că tragedia nu mai avea loc? Faptul că martorul era deja în siguranță face ca acțiunea lor să semene mai degrabă cu a unei cloști peste măsură de îngrijorată pentru unul dintre puii ei. Oare îl supravegheaseră pe englez cu scopul intenționat de a-l feri de primejdii? Aveau misiunea de a-i fi un soi de „îngeri păzitori"? Era important pentru ei, în vreun fel? Oare fiul, fiica sau nepotul său va face vreo descoperire importantă, într-un anumit moment din viitor?

Un incident care s-a întâmplat la crăpatul zorilor în Columbia Britanică, Canada, poate avea o anumită legătură cu cazul din Leeds. La orele 4:10 ale dimineții de 5 ianuarie 1977, Kirk Alore mergea cu mașina între Prince George și Vanderhoof, când a observat o lumină roșie zburând pe deasupra unei mașini care se apropia pe contrasens. Apoi, a distins că era un obiect prelung, cu aripi scurte triunghiulare și rotunjite la vârf, cu un dom luminat în roșu și o anexă circulară care se rotea în sens contrar. Avea 40 de metri lățime și 60 lungime. S-a repezit spre el, făcându-l să coteaască în fața celeilalte mașini, cu viteza de 112 km/h! Ultimul lucru

pe care şi-l mai aminteşte e că motorul i s-a oprit, iar la radio a auzit paraziţi, în locul postului pe care îl ascultase.

Amândoi şoferii şi-au pierdut cunoştinta. Dar, peste cincisprezece minute, şi-au revenit. Maşinile se opriseră la 60 de centimetri distanţă, însă nu se vedeau urme de frânare. Alore se afla pe locul mortului din maşina lui, cu senzaţia că fusese examinat, iar celălalt om stătea în picioare lângă maşina sa.[7]

La fel ca în cazul din Leeds, dacă O.Z.N.-ul nu era prezent, probabil că martorii n-ar fi fost în nici un pericol. Alore nu ar fi cotit în calea maşinii celeilalte. După ce a făcut-o, pe el şi celălalt şofer îi aştepta o moarte aproape sigură, pe care O.Z.N.-ul pare s-o fi prevenit. Intervalul de 15 minute şi faptul că Alore s-a trezit cu senzaţia că fusese examinat implica o răpire ulterioară, iar faptul că de-atunci a văzut O.Z.N.-ul de mai multe ori poate însemna că e supravegheat.

Una dintre cele mai dramatice povestiri despre o „salvare de către farfurie" este cazul elicopterului lui Coyne. La orele 23:02 din data de 18 octombrie 1973, căpitanul Lawrence J. Coyne (comandant), locotenentul Arrigo Jezzi (pilot), sergentul John Healy (medic de zbor) şi sergentul Robert Yanacsek (şef de echipaj) zburau cu un elicopter din Rezerva Armatei S.U.A., peste zona Mansfield, Ohio. Yanacsek a văzut o lumină roşie, constantă, apropiindu-se pe curs de coliziune. Coyne a preluat comenzile aparatului, a intrat într-un picaj de 150 de metri pe minut şi a căutat prin radio Turnul Mansfield. Legătura nu s-a realizat, nici pe UHF, nici pe VHF. Oamenii simţeau încetinirea provocată de picaj.

Lumina a continuat să se apropie dinspre est, devenind mai puternică. Coyne a mărit viteza coborârii la 600 de metri pe minut. Chiar înaintea coliziunii cu elicopterul, O.Z.N.-ul s-a oprit în aer, plutind în faţa acestuia, mai sus. Altitudinea elicopterului scăzuse la 500 de metri.

În acest moment, O.Z.N.-ul avea o lungime aparentă aproape egală cu lăţimea parbrizului. Era cenuşiu, cu calota în formă de trabuc şi cu aspect metalic. Pe cupolă se distingeau vag nişte semne asemănătoare cu ferestrele. Pe lângă lumina roşie din faţă, în partea posterioară strălucea o lumina albă, iar din cea inferioară cobora un con de lumină verde. Apoi, fasciculul verde a luminat carlinga elicopterului. După zece secunde, O.Z.N.-ul s-a îndepărtat, executând o întoarcere în 45 de grade, pentru a dispărea în depărtare peste Lacul Erie. La plecarea lui, oamenii au simţit o „zdruncinătură".

În acel moment, busola magnetică a elicopterului se învârtea cu 4 revoluţii pe minut, altimetrul indica 1.000 de metri, iar elicopterul îşi reluase ascensiunea cu 300 de metri pe minut, cu toate că manşa universală era coborâtă la maximum. Au ajuns la o altitudine de 1150 de metri, înainte de a restabili controlul. Deşi îşi reveniseră dintr-un picaj abrupt spre prăbuşirea în oraşul Mansfield într-o ascensiune imposibil de accentuată (câştigând 550 de metri în zece secunde), oamenii nu simţeau nimic din zdrobitoarea forţă gravitaţională care ar fi trebuit să însoţească mişcarea, iar căpitanul Coyne nu era decât vag conştient că aparatul urca.

Cercetătorii William Jones şi Warren Nicholson, din Columbus, au găsit cinci persoane care au declarat că asistaseră de la sol, independent, la întâlnire. Ulterior, F.A.A. a indicat că radarul aeroportului Hopkins din Cleveland ţinuse contactul cu elicopterul şi O.Z.N.-ul.[8, 9]

Se pare că toate aceste trei salvări au fost efectuate cuprinzându-i pe „salvaţi" într-un câmp şi, apoi, manipulând câmpul. Feroviarul britanic şi elicopterul căpitanului Coyne au fost ridicaţi în siguranţă, într-o sferă de influenţă unde gravitaţia nu putea ajunge, la fel cum în cazul altor întâlniri fuseseră ridicate maşini, automacarale, ţărână şi chiar cai. Inerţia maşinii lui Kirk Alore şi a celeilalte, care se năpusteau una spre alta cu o viteză relativă de peste 100 km/h, a fost redusă la zero într-un spaţiu de câţiva metri, la fel cum glonţul lui Carl Higdon a fost încetinit de la velocitatea la gura ţevii, de sute de kilometri pe oră, la zero, pe un interval de 17 metri, şi la fel cum, în alte situaţii, au fost oprite maşini, avioane, pietre şi oameni.

În toate cele trei cazuri, timpul însuşi pare să fi fost diferit de starea normală. Elicopterul şi-a schimbat brusc atitudinea, de la picajul cu 600 de metri pe minut la o ascensiune cu 3000 de metri pe minut (cu alte cuvinte, o schimbare de peste 6 gravitaţii terestre normale) în 10 secunde. Să ne imaginăm că intrăm într-un ascensor, la parterul unei clădiri cu 22 de etaje, şi ajungem la mansardă peste o secundă; e lesne de înţeles că echipajul ar fi trebuit să observe schimbarea de atitudine. Dar Coyne nu a simţit o atracţie gravitaţională mai mare decât dacă schimbarea s-ar fi desfăşurat pe un interval de timp mai întins. Forţa gravitaţională era atât de slabă, încât echipajul nici măcar nu şi-a dat seama de ea. Viteza ascensiunii, după dispariţia O.Z.N.-ului, demonstrează că timpul o luase razna; în acel moment, elicopterul se afla în urcare cu 300 de metri pe minut. Cu doar câteva secunde înainte, urcase cu 3000 de metri pe minut. La o asemenea schimbare de viteză,

trupurile membrilor echipajului ar fi trebuit să fie împinse înainte, în centurile de siguranță, cu o forță cât cinci gravitații terestre, dar ei nu au simțit altceva decât o „zdruncinătură". Trebuie să conchidem că *elicopterul nu a urcat efectiv 600 de metri în 10 secunde – ci doar a dat această impresie.*

Cazul Coyne amintește de cazul John Jenssen (vezi Capitolul 10). Avionul lui Jenssen a rămas în poziție orizontală, deși indicatorul de viteză a aerului arăta zero. Această situație a durat câteva secunde, poate chiar minute, ceea ce, în mod normal, ar fi imposibil. Dar dacă Jenssen și avionul lui fuseseră închiși într-un câmp influență durata unei secunde fusese prelungită sau prescurtată de zece sau de o sută de ori, ar putea deveni dintr-o dată posibil.

Kirk Alore se deplasa pe șosea cu circa 10 km/h, când O.Z.N.-ul l-a făcut să cotească în fața mașinii de pe contrasens. Nu știm cât de repede mergea cealaltă mașină dar am putea presupune că vitezele combinate ale celor două mașini depășeau 160 km/h. Când Alore a cotit, mașinile erau foarte aproape una de alta. Amândouă s-au oprit fără a lăsa urme de frânare pe asfalt. Din nou, ceea ce s-a întâmplat efectiv pare imposibil, până ne gândim că e posibil ca timpul să fi fost dilatat în vecinătatea O.Z.N.-ului. Dacă lungimea unei ore variază cu un factor de 10, 20 sau 100, atunci viteza de 160 km/h poate să nu mai fie deloc atât de mare.

În toate cele trei cazuri, salvările par să fi fost încercări deliberate de a împiedica prezența O.Z.N.-ului să cauzeze accidente care nu s-ar fi produs dacă O.Z.N.-ul nu era acolo. În cazul din Leeds, mai ales, se pare că o inteligență care controla O.Z.N.-ul a făcut unele eforturi pentru a se asigura că lucrătorul feroviar era în afară de orice pericol. Întrebarea este oare extraterestrii de pe planete îndepărtate au motive să salveze un singur membru al unei specii de câteva miliarde? De ce le-ar păsa lor dacă s-ar mai ciocni încă două mașini pe o șosea? Se întâmplă de mii de ori pe an, în toată lumea.

Pe de altă parte, piloții O.Z.N. din propriul nostru viitor ar putea avea motive temeinice să mențină starea de fapt a trecutului. Să ne imaginăm că am face o vizită în trecut și, accidental, am determina moartea bunicului soției înainte ca acesta să fi avut vreun copil. Când ne întoarcem acasă, nu mai avem soție! E posibil ca martorii să urmeze a fi implicați în cine știe ce descoperire sau luptă importantă din viitor. Un operator legitim al unei mașini temporale ar putea suferi pedepse aspre din partea superiorilor, dacă provoacă întâmplător moartea sau vătămarea unei asemenea persoane, la fel cum e penalizat un polițist care împușcă un cetă-

țean neînarmat. Iar un operator nelegitim, fără îndoială, nu ar dori să atragă atenția asupra lui și să-și dea de gol ascunzătoarea în timp, făcând un asemenea *faux pas*.

Există și cazuri în care martorii au fost „salvați" în alte moduri. Unii au relatat că entitățile O.Z.N. le aplicaseră un soi de tratament profilactic. De obicei, sunt plasați sub o lumină puternică și li se spune că o anumită maladie a fost vindecată.

Un alt argument al ipotezei că unele O.Z.N.-uri pot proveni din viitorul nostru este faptul că probele materiale lăsate în urma lor după întâlniri sunt adesea foarte banale. Un bun exemplu îl propune straniul caz al lui Oscar Heriberto Iriart. La amiaza zilei de 2 iulie 1968, Oscar călărea la ferma tatălui său de lângă Sierra Chica, Buenos Aires, Argentina. A văzut doi oameni obișnuiți, de mărime normală, dar cu păr alb și scurt, haine roșii și ochi adânciți în cap, care nu clipeau. I-au făcut semn să se apropie. Când a ajuns lângă ei, a constatat că putea vedea iarba prin picioarele lor semi-transparente. I-au spus că aveau să-l ia cândva să vadă lumea și i-au dat un plic oarecare, instruindu-l să-l cufunde într-o băltoacă. Conformându-se, Oscar a descoperit că plicul și mâinile sale rămăseseră uscate, și a văzut scris pe plic într-o spaniolă incorectă, cu o caligrafie de preșcolar, următorul mesaj: „Vei cunoaște lumea. Farfurie Z."

Oamenii au ridicat capacul unui O.Z.N. elipsoidal care stătea pe trei picioare într-un șanț de scurgere din apropiere. Au intrat și au închis capacul în urma lor. Apoi, O.Z.N.-ul s-a repezit imediat drept în sus, cu fulgere luminoase și cu o atât de mare viteză încât s-a micșorat aproape instantaneu ca un punct în depărtare. Iriart a avut senzația că adormise și și-a găsit calul și câinele paralizați. Nu s-au putut mișca timp de câteva minute. La locul faptei s-au găsit scobituri precis formate. Alți câțiva oameni au văzut în acel loc un O.Z.N., târziu în aceeași noapte.[10]

Greșelile gramaticale și scrisul copilăresc evidente în cazul lui Iriart sunt foarte interesante. Computerele fac deja ca hârtia și creionul să devină depășite. Se folosesc deja aparate de dictare care transpun vorbirea direct în scris. Pachetele software care corectează greșelile de ortografie se găsesc peste tot. Pentru omenirea viitorului, scrisul de mână și cunoașterea ortografiei trebuie să fie niște curiozități de muzeu, la fel cum știința folosirii unei rigle de calcul a început să dispară o dată cu introducerea calculatoarelor de buzunar, cu douăzeci de ani în urmă.

Experiența lui Iriart nu este unică. Ufonauții le-au dat scrisori și altor martori. Uneori, sunt redactate în coduri stranii. Air Force

le predă criptografilor, care le descifrează cu uşurinţă ca mesaje neînsemnate, scrise într-o engleză codificată, pe hârtie obişnuită. Prin urmare, oficialităţile trag concluzia că sunt farse ticluite de martori. Aşa să fie?

Mesajele nu sunt singurele probe materiale care au fost trecute cu vederea pentru că n-ar fi destul de exotice. Cu mai multe ocazii, s-au recuperat fragmente metalice rămase în urma O.Z.N.-urilor. Dacă martorii reuşesc să le păstreze timp destul pentru a le da la analiză, rareori se constată că sunt materiale „necunoscute", cu proprietăţi magice. De obicei, sunt compuse din metale obişnuite, ca aluminiul. Oficialităţile au conchis că sunt bucăţi de metal banal, fără nici o legătură cu navele spaţiale extraterestre.[11] Cercetătorii O.Z.N. citesc cu sufletul la gură referatele de analiză, sperând să depisteze caracteristici neobişnuite, cum a găsit maiorul Marcel la Roswell, după care le aruncă dezgustaţi în dosare, alături de alte asemenea rapoarte. Poate nici nu le trece prin minte că, dacă fragmentele provin din viitorul nostru de peste câţiva ani, probabil nu au cum să fie deloc exotice — la fel cum, probabil, hârtiile şi mesajele de peste câţiva ani nu vor fi nici ele exotice.

Poate că exemplele cele mai celebre ale acestui sistem constau în fragmentele metalice recuperate după explozia unui O.Z.N. discoidal deasupra unei plaje din Ubatuba, São Paulo, Brazilia, în 1957. Când au fost supuse unor analize ştiinţifice foarte detaliate, s-a descoperit că nu erau nimic altceva decât magneziu pur, cu o densitate puţin mai mare decât cea normală. „Mare lucru!" au strâmbat din nas scepticii. (Peste câţiva ani, însă, s-a constatat că altă mostră conţinea o cantitate neaşteptată de stronţiu, care în mod normal nu e prezent laolaltă cu magneziul. Apoi, în 1969, s-a observat că fragmentele fuseseră fabricate folosind cristalizarea direcţională, un proces de întărire care încă nu fusese inventat la vremea recuperării fragmentelor.)[12]

Un alt incident brazilian implicând metale a avut loc la Campinas, cu trei ani înaintea afacerii Ubatuba. În 14 decembrie 1954, mulţi spectatori au privit un disc oscilând şi pierzând din altitudine. Alte două discuri l-au urmat în jos, până s-a stabilizat, cam la 100 de metri deasupra solului. A împroşcat cu un jet de lichid argintiu fierbinte, din care s-a recuperat o parte. Conform cercetătorului Kenneth Behrendt, un laborator guvernamental brazilian a analizat substanţa şi a constatat că era cositor, în aliaj cu alte metale. După cum afirmă ziaristul Frank Edwards, doctorul Risvaldo Maffei, un chimist particular, a efectuat încă o analiză şi a constatat că metalul era în proporţie de 90% cositor.[13]

Incidentul din Campinal aminteşte foarte mult de celebra afacere a Insulei Maury (vezi Capitolul 14). Despre metalul din Insula Maury se spune că fusese identificat ca zgură oarecare (deşi se pare că nu s-a procedat la nici o analiză).

Industriaşul suedez Gosta Carlsson a întâlnit un O.Z.N. discoidal cu calotă, care aterizase lângă Angleholm, Suedia, în luna mai a anului 1946. A văzut un „paznic" în salopetă albă, apoi şapte bărbaţi şi patru femei cu cizme negre, mănuşi, centuri şi căşti transparente. Cu toţii aveau pielea cafenie, iar părul femeilor era „de culoarea cenuşii". Unii dintre ei păreau să repare o fereastră. Carlsson a auzit-o pe una dintre femei râzând când a aruncat un obiect. O.Z.N.-ul era scăldat într-o lumină violetă, de la un dispozitiv asemănător cu un abajur de lampă, aflat deasupra lui. Când şi-a luat zborul, a urcat până la 600 de metri, scoţând un ţiuit, apoi a oscilat, a devenit din roşu, vânăt, şi s-a îndepărtat cu o „viteză vertiginoasă". Carlsson a luat obiectul aruncat, care s-a dovedit a fi făcut parţial din silicon şi, ca majoritatea gunoaielor lăsate în urmă de ufonauţi, cu nimic ieşit din comun.[14]

O.Z.N.-urile lasă în urma lor şi ulei. Se cunosc multe cazuri când pe locurile de aterizare a O.Z.N.-urilor s-a găsit o substanţă uleioasă, vineţie, asemănătoare cu fluidul de transmisie automată. De obicei, cercetătorii conchid că e ulei de transmisie — şi elimină întreaga întâlnire, considerând-o o farsă.

Probabil că navele spaţiale de pe planete îndepărtate nu folosesc ulei de transmisie, dar maşinile timpului din viitorul nostru, s-ar putea. În sute de cazuri, martorii au relatat că o parte din O.Z.N. — de obicei marginea — se rotea. Kirk Alore, de exemplu, a descris o componentă rotativă ca făcând parte din O.Z.N.-ul care l-a determinat să cotească în faţa celeilalte maşini. Este de conceput să fie implicat un soi de aparat mecanic care are nevoie de ulei. Cea mai comună explicaţie a mecanismului rotativ este aceea că produce o acţiune de stabilizare giroscopică. Fluidul de transmisie ne aminteşte de afirmaţia lui Frank Scully că o farfurie zburătoare prăbuşită a fost recuperată, măsurată şi demontată. Măsurătorile implicau faptul că nava fusese construită folosind unităţi de măsură a lungimii terestre, iar în jurul marginii s-a găsit un angrenaj circular, care se combina cu un angrenaj al „cabinei".

Dacă cercetătorii s-au mirat găsind ulei de transmisie, trebuie să fi fost uimiţi de referatul de analiză primit de la Laboratorul de Alimente şi Medicamente HEW's, cu privire la „fursecurile" pe care un crescător de găini în vârstă de şaizeci de ani, pe nume Joe Simonton, le primise de la nişte ufonauţi. S-a întâmplat ziua în

amiaza mare, la data de 18 aprilie 1961, când un sunet ca de cauciucuri pe o stradă udă l-a îndemnat pe Joe să iasă din casa sa aflată în Eagle River, Wisconsin. La mică distanță deasupra curții staționa o farfurie de 10 metri, cu suprafață reflectorizantă. S-a deschis o ușă, iar Joe a văzut panouri cu instrumente și trei bărbați oacheși, înalți cam de 1,50 m, cu pulovere pe gât și căști tricotate. Aceștia i-au dat o carafă lucitoare, pe care bătrânul a umplut-o cu apă. Cu acel prilej, a observat că găteau pe un grătar. Joe a gesticulat spre mâncare, manifestându-și interesul, și a primit trei fursecuri perforate. Ufonauții au închis ușa, iar O.Z.N.-ul a urcat la șapte metri și s-a repezit spre sud, îndoind copacii din mers.

Încrezător din fire, Joe a mâncat unul dintre fursecuri. A spus că avea un „gust ca de carton", ceea ce nici nu e de mirare, având în vedere constatările Air Force. Personalul aviației a trimis unul la analiză, unde s-a descoperit că era făcut din aluat de clătite din hrișcă. Laboranții au declarat că provenea de pe Pământ.[15] Joe ar fi trebuit să-i adauge puțin unt și sirop de afine!

Probabil că fursecul lui Simonton era de origine terestră. Extratereștrii de pe o planetă îndepărtată probabil că n-ar face clătite cu soia, tărâțe de grâu și boabe de hrișcă, mai mult decât să arate ca noi, să ne vorbească limbile, să ne respire aerul sau să umble normal în gravitația noastră. Probabil că ar mânca alimente complet străine nouă, dacă mănâncă măcar. Iar dacă noi le-am consuma, probabil ne-ar îmbolnăvi sau ne-ar ucide. Vizitatorii din viitor, însă, pot foarte bine să aibă asemenea gusturi culinare. Hrișca e unul dintre cele mai nutritive alimente cunoscute. Analiza Laboratorului de Alimente și Medicamente a demonstrat că fursecul era un produs dietetic esențial. Conținea până și fibră dietetică. Și, întrucât Joe a spus că cel pe care l-a mâncat nu avea nici un gust, iar în buletinul de analiză nu se făcea nici o referire la sare, putem deduce că aluatul avea un conținut scăzut de sodiu. În ultimii câțiva ani, conștiința nutriției ni s-a dezvoltat tot mai mult. De ce nu ne-am aștepta ca temponauții din viitor să consume mâncăruri la fel de nutritive ca alimentele propriilor noștri astronauți?

La fel cum ne-am putea aștepta ca obiectele lăsate în urmă de extratereștrii călători prin spațiu să fie exotice și avansate, ne putem aștepta ca artefactele cunoscute ca având milioane de ani vechime să fie primitive. Dar nu se întâmplă întotdeauna așa. Minerii și săpătorii au dat în repetate rânduri peste anacronisme — artefacte nu întotdeauna explicate adecvat prin teoriile arheologice ale zilelor noastre.

Muncitorii unei cariere de lângă River Tweed (Rutherford, Scoţia) au descoperit în 1844 o bucată de şnur de aur, în stâncă, la doi metri sub pământ.[16] Desigur, piatra era veche de câteva milioane de ani. Atunci, cine împletise şnurul? Cine îl scăpase acolo, înainte de a se fi format roca?[17]

În anul următor, s-a găsit un cui într-un bloc de stâncă din Kingoodie, o altă carieră amplasată în nordul Angliei.[18] În 1851, au ieşit la suprafaţă cel puţin două anacronisme importante. Un cetăţean din Springfield, Massachusetts, domnul Hiram de Witt, a scăpat din mână o formaţiune de cuarţ aurifer veche de un milion de ani, care s-a spart, dezvăluind un cui tăiat din fier. Iar la 4 metri în interiorul unei stânci solide din Dorchester, Massachusetts, când au dinamitat-o muncitorii, s-a găsit un obiect metalic în formă de clopot, asemănător unui pocal sau sfeşnic, intarsiat cu desene florale complicate din argint.[19, 20]

În 1891, o anume doamnă Culp din Morrisonville, Illinois, a spart un bulgăre de cărbune vechi de milioane de ani. Înăuntru se afla un lanţ de aur migălos lucrat. Un alt obiect enigmatic s-a găsit într-o bucată de cărbune ce provenea din Salzburg, Austria. Este un cub de oţel, în mod vizibil prelucrat cu o maşinărie. Suprafeţele de sus şi de jos sunt bombate în domuri convexe şi îl înconjoară un şanţ precis trasat. Nimeni nu ştie ce e, dar nu avea ce să caute într-o bucată de cărbune.[21, 22, 23]

În 1927, Albert E. Knapp a găsit urma fosilizată a unui pantof din piele, cu tot cu fir subţire cusut manual, în gresia triasică din Fisher Canyon, Pershing County, Nevada. Descoperirea domnului Knapp, însă, e misterioasă fiindcă oamenii au început să umble pe Pământ în urmă cu mai puţin de un milion de ani, câtă vreme gresia din Triasic are între 180 şi 225 milioane de ani vechime.[24]

În iunie 1968, colecţionarul amator de fosile William J. Meister a descoperit, într-o altă rocă, ceva ce pare a fi amprenta fosilizată a unui picior cu sandală. Piatra provenea din regiunea Antelope Spring, la vest de Delta, Utah. Se pare că pasul strivise un trilobit viu, ceea ce nu ar avea cum să fie posibil, întrucât trilobiţii au dispărut acum 280 de milioane de ani. În ziua de 20 a lunii următoare, Dr. Clifford Burdick a găsit în aceeaşi zonă urma fosilizată a piciorului unui copil, iar în august, domnul Dean Bitter din Salt Lake City a spus că a descoperit încă două urme de sandale fosilizate.[25]

Unul din cele mai fascinante dintre toate anacronismele este cel care a ajuns cunoscut ca „harta lui Piri Reis". În 1513, un amiral turc numit Piri Reis a făcut o hartă a lumii. Una dintre sursele

lui de informare era o hartă pe care o folosise Cristofor Columb, în celebra sa călătorie spre America din 1492. Ceea ce Reis nu știa și avea să se descopere doar peste câteva secole era că harta copiată era distorsionată în mod straniu, datorită curburii Pământului. De fapt, testele efectuate de Oficiul Hidrografic al Marinei S.U.A. și de căpitanul maritim în retragere A.H. Mallery au demonstrat că harta lui Columb era incredibil de exactă. Includea detalii minuscule ale litoralului antarctic, așa cum existase cu mii de ani în urmă — fapt confirmat numai prin cartografierea seismică ulterioară a actualelor coaste, sub calota de gheață care acoperă în prezent continentul. S-a determinat că harta nu putea fi realizată decât cu ajutorul unor fotografii ale Oceanului Atlantic făcute de pe orbită, în perioada dinainte de a se fi format calota de gheață a Antarcticii — ceea ce s-a întâmplat cu mii de ani în urmă.[26]

Lista acestor anacronisme este lungă și surprinzătoare. Pot fi de o importanță extraordinară, dar majoritatea adună praful în pivnițele muzeelor lumii, lângă exponate învechite și scaune rupte. Nu corespund paradigmelor acceptate ale istoriei și preistoriei, așa că sunt ignorate în speranța că vor dispărea de la sine.

Sunt ele oare indicii ale faptului că pe Pământ a prosperat, cu milioane de ani în urmă, o civilizație foarte asemănătoare cu a noastră? „Nu", cad de acord arheologii, antropologii și evoluționiștii. Ei sunt convinși că omul nu s-a dezvoltat destul pentru a produce o civilizație până în urmă cu câteva mii de ani, iar pe Pământ nu a evoluat nici o altă ființă capabilă să facă potire și cuie. Să le fi scăpat cumva întâmplător astronauții extratereștri care au vizitat Pământul cu milioane de ani înainte de a fi evoluat omul? Poate, dar de ce să poarte cu ei călătorii spațiali niște banalități terestre cum sunt cuiele de fier?

S-ar putea ca urmele de pași fosilizate să fi fost lăsate de călători în timp care nici nu se gândeau că nu le va șterge fluxul următor? Cupele, lanțurile, cuiele și firele au fost oare pierdute de călători temporali care au explorat cândva (și poate că încă mai explorează, chiar în timp ce citiți aceste rânduri) atât prezentul nostru, cât și trecutul îndepărtat? Au fost aruncate cu nepăsare, ca bara de silicon a lui Gosta Carlsson? S-ar putea ca aceste anacronisme să fie o versiune cosmică a ambalajelor de gumă și Polaroid pe care le aruncau pe jos cu nepăsare vizitatorii ce se minunează azi prin parcurile noastre naționale? Oare oamenii viitorului nu se vor fi dezvățat să facă gunoi pe jos, chiar și când sunt departe de „casă"?

Folclorul O.Z.N. e plin de anacronisme ca folosirea procedurilor laparoscopice (numite uneori „chirurgie prin buric"), „pistoa-

le paralizante" şi lasere, cu ani întregi înainte de a fi fost inventate. Navele propriu-zise sunt anacronice. De exemplu, la sfârşitul secolului al XIX-lea, au existat nenumăraţi martori ai unor O.Z.N.-uri gigantice, sub formă de „aeronave" din categoria dirijabilelor, care au cutreierat cu mare uşurinţă Statele Unite şi alte ţări, înainte ca asemenea maşinării să fi fost inventate. Unii martori chiar s-au întâlnit şi au stat de vorbă cu echipajele, pe care le descriau ca formate din fiinţe omeneşti (unii remarcând că păreau de origine asiatică sau în orice caz străină). Efectuau zboruri într-o fracţiune de secundă din timpul posibil pentru tehnologia epocii, sau chiar de peste mai mulţi ani. Povestea aeronavelor e bine documentată şi apare în zeci de cărţi.[27, 28]

În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, piloţii şi echipajele aviatice ale ambelor tabere se întrebau cum îşi conduceau avioanele celebrii „luptători foo". Apoi, în 1946, peste Scandinavia au apărut „rachetele fantomă" verzi, care se deplasau mai rapid decât orice inventase omul — până atunci.[29, 30] În continuare, oamenii au început să vadă avioane şi elicoptere fără însemne. La suprafaţă, arătau ca nişte aparate normale vopsite în negru, dar făceau manevre pentru care aeronavele perioadei nu erau suficient de avansate. Zburau prin viscol fără lumini de navigaţie şi prin regiuni montane de care nici un pilot nu îndrăznea să se apropie. Unele aveau o lumină vie care le ieşea din *interiorul* carlingii — atât de puternică, încât l-ar fi orbit pe pilot. Altele aveau configuraţii ciudate — opt motoare, de pildă (cum pe vremea aceea nu avea nici un avion) — sau zburau la fel de bine indiferent dacă elicele li se învârteau sau nu.[31] Când au început zborurile supersonice, O.Z.N.-urile apăruseră deja şi erau mai rapide. Cu cât deveneau mai rapide avioanele noastre, cu atât mai repezi erau şi O.Z.N.-urile. Şi rămân doar cu un pas mai înainte, doar o idee mai avansate, decât aeronavele din toate epocile în care apar — ca nişte anacronisme. Conform doctorului Vallée:

> *...O.Z.N.-urile par să reprezinte o forţă nepământeană care ne anticipează cu zeci de ani dezvoltarea ştiinţifică, râzând de eforturile noastre de a-i identifica natura şi intenţiile pe termen lung. Lucru de înţeles, instituţia militară nu se simte mai comod faţă de dezvăluirea slăbiciunilor noastre, decât se simte instituţia ştiinţifică dispusă să-şi mărturisească ignoranţa.*[32]

S-a speculat adeseori că ufonauţii ar putea apărea intenţionat în vehicule întrucâtva mai avansate decât ale noastre, pentru a

stimula elaborarea de către noi înșine a unor asemenea mașini. Ideea e că, dacă știm că un lucru se poate face, îl vom realiza cu succes, câtă vreme altfel s-ar putea nici măcar să nu încercăm. Dar de ce ar dori extratereștrii să grăbească intrarea în spațiu a unei specii războinice (ca noi), care își demonstrează zilnic înclinațiile spre violență și trădare? Iar dacă ar dori-o, de ce nu aterizează pur și simplu la Cape Canaveral sau un alt centru spațial, ca să ne predea tehnologia lor?

Dacă unele O.Z.N.-uri sunt din viitor, însă, piloții lor ar putea avea motive serioase de a folosi vehicule care sunt aproape, dar nu tocmai potrivite pentru epoca pe care o vizitează. Procedând astfel, își pot îndeplini misiunile fără a fi împușcați și capturați, noi luându-i drept propriile noastre aeronave experimentale, sau arme secrete ale unui alt stat. Astfel, își ating obiectivele și în același timp evită să ne încurajeze spre elaborarea de capacități transtemporale înainte de momentul potrivit (ceea ce, fără îndoială, le ridică serioase probleme).

Deci, am putea să ne întrebăm: dacă ar fi să descoperim modul de generare a unui câmp care deformează timpul, am face-o? L-am folosi ca să vizităm trecutul? Dacă da, ce fel de vehicul am alege pentru a ne face vizitele? Am prefera o navă care poate evita să fie distrusă sau capturată? Și cum ne-am comporta? Împrăștiatul gunoaielor e practic un mod de viață pentru mulți oameni din prezent; oare unii dintre noi vor împrăștia gunoaie și în trecut? Dacă noi am ști că poluarea nucleară și toxică urmează să distrugă Pământul, iar oamenii din trecut nu, am încerca să-i prevenim? Iar dacă greșelile noastre ar pune pe cineva în pericol de moarte, am sta cu mâinile-n sân (sau am pluti cu mâinile-n sân) și l-am lăsa să moară? Sau l-am salva?

Note

1. Charles Bowen, „Alte convingeri", *Flying Saucer Review*, 20, No. 6 (aprilie, 1975), p. 2.

2. Keel, *Trojan Horse*, pp. 198-199.

3. Din *Los Principios* (Cordoba, Argentina), 2 septembrie 1968, din *La Crónica* (Buenos Aires), 9 septembrie 1968, din *Gente Y la Actualidad* (Buenos Aires), 5 septembrie 1968 și din *Ya* (Madrid), 3 septembrie 1968, reluat în Charles Bowen, „Într-o zi, în Mendoza", *Flying Saucer Review*, 14, No. 6 (1968); reeditat în Bowen, red., *Encounter Cases from Flying Saucer Review*, pp. 131-138.

4. Keel, *Trojan Horse*, pp. 199–200.

5. Keel, *Disneyland*, pp. 121–122.

6. Randles, *Conspiracy*, p. 105.

7. W.K. Allan, „Observațiile de la Fort St. James", *Flying Saucer Review*, 24, No. 3 (1978), pp. 8–11.

8. Jennie Zeidman, „Coyne (Mansfield, Ohio), incidentul cu elicopterul", în Story, *Encyclopedia*, pp. 93–95.

9. Stringfield, *Situation Red* (Doubleday), p. 189.

10. Din *La Razón*, 4 iulie 1968, reluat în Gordon Creighton, „Un val sud-american", *Flying Saucer Review*, 14, No. 5; reeditat în Bowen, red., *Encounter Cases from Flying Saucer Review*, pp. 50–53.

11. Nota redacției originale: totuși, când oamenii de știință au analizat mostrele metalice obținute de Eduard Meier, „caracteristicile generale ale specimenului de metal au părut să indice un proces de sinteză nonelectrolitică, cu fuziune la rece, necunoscut în general tehnologiei pământene". Vezi Brit Elders, et al., *UFO... Contact From the Pleiades., Volume I* (Munds Park, Arizona: Genesis III Publishing, 1980), p. 58.

12. Walter W. Walker, „Ubatuba (Brazilia), magneziu", în Story, *Encyclopedia*, pp. 374-375.

13. Vallée, *Confrontations*, p. 49.

14. Jerome Clark și Loren Coleman, *The Unidentified* (New York: Warner Paperback Library — Warner Communications Company, 1975), pp. 28–30.

15. Din dosarele Centrului de Informații Tehnice Aeriene, relatat în Vallée, *Magonia*, pp. 23–25, 281.

16. Din *London Times*, 22 iunie 1844, reluat în Carroll C. Calkins, red., *Mysteries of the Unexplained* (Pleasantville, New York: The Reader's Digest Association, Inc., 1982), p. 47.

17. Nota redacției originale: alți cercetători sugerează că relațiile extraterestrilor cu planeta noastră datează poate de milioane de ani. Vezi, de exemplu, Richard C. Hoagland, *The Monuments of Mars: A City on the Edge of Forever* (Berkeley, California: North Atlantic Books, 1987) și Zecharia Sitchin, *The 12th Planet* (New York: Avon Books, 1978).

18. Charles Fort, *The Complete Books of Charles Fort* (New York: Dover Publications, Inc., 1974), p. 133.

19. Din *London Times*, 24 decembrie 1851, reluat în Calkins, p. 46.

20. Din *Scientific American*, Vol. 7 (5 iunie 1852), p. 298, reluat în Calkins, p. 46.

21. The Morrisonville, Illinois, *Times*, 11 iunie 1891, relatat de Calkins, p. 46.

22. Otto O. Binder, *Flying Saucers Are Watching Us* (New York: Belmont Books — Belmont Productions Inc., 1968), pp. 88–89.

23. Jessup, *op. cit.*, pp. 87–92.

24. Brad Steiger, *Mysteries of Time and Space* (Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice Hall, Inc., 1974), p. 18.

25. Din *Bible-Science Newsletter*, august-septembrie 1969, și *Creation Research Society Quarterly*, decembrie 1968, relatate în Calkins, pp. 37-38.

26. Keyhoe, *op. cit.*, pp. 231–232, 236.

27. Loren E. Gross, „aeronave, valul din 1896", în Story, *Encyclopedia*, pp. 8–10.

28. Lucius Farisch, „aeronave, valul din 1897", în Story, *Encyclopedia*, pp. 10–11.

29. Ronald Story, „foo, luptători", în Story, *Encyclopedia*, pp. 135–136.

30. Loren E. Gross, „fantomă, rachete din 1946", în Story, *Encyclopedia*, pp. 147–149.

31. Keel, *Trojan Horse*, pp. 122–143.

32. Vallée, *Confrontations*, p. 230.

13

...O.Z.N.-urile, care sunt nave spațiale angajate într-o supraveghere generală a planetei noastre, trebuie să fi aterizat aici de nu mai puțin de ***trei milioane de ori*** *în două decenii...*

Acest număr e total absurd. Folosind o singură sondă, de mărimea unui butoiaș de bere, pe o orbită de la o mie șase sute de kilometri distanță de suprafața Pământului, tehnologia omenească din ziua de azi ar putea captura în câteva săptămâni majoritatea datelor importante despre geografia, condițiile meteorologice, vegetația și cultura planetei...

Teoria vizitării arbitrare ***nu*** *explică situația. Fie O.Z.N.-urile își aleg martorii din motive psihologice sau sociologice, fie sunt ceva cu totul diferit de vehiculele spațiale.*

Jacques Vallée[1]

„Imposibila" diversitate

Cu mâini tremurătoare, un inventator din secolul al XXI-lea își încearcă din nou experimentul. Notează afișajele dispozitivelor de măsură, consemnează numerele și-și privește aparatul dispărând în neființă. Cu răsuflarea tăiată, efectuează măsurători în locul unde a fost obiectul. Nu s-a produs nici o greșeală. Aparatul nu e invizibil; nu mai există! Gândurile i se învolburează, în timp ce umblă prin laboratorul său din subsol. Ce are de făcut? Cui să-i spună?

Un zgomot puternic din spate îl ia prin surprindere. Privește prin păienjenișul de cabluri și componente spre capătul opus al încăperii și își trage scurt respirația; aparatul lui zace pe dușumea, spart! Probabil s-a materializat în aer și a căzut!

Dar șocul încă nu s-a sfârșit. Când se ghemuiește să examineze dispozitivul, constată că ceasul acestuia continuă să funcționeze... dar a rămas cu cinci minute în urmă. Pentru prima oară, înțelege adevărata semnificație a experimentului. Câmpurile rotative pe care le-a descoperit nu fac doar să dispară obiectele; le trimit în viitor!

În câteva săptămâni, a perfecționat un model funcțional al aparatului care poate călători prin timp — atât în viitor, cât și în trecut. Îi încredințează secretul unui jurist de patente, care nu-i crede afirmațiile nebunești dar se bucură totuși să-i încaseze banii.

La câteva zile după ce și-a completat cererea de patent, agenții guvernamentali năvălesc în laboratorul improvizat, îi împacheteа-

ză echipamentele și însemnările în saci de plastic și încarcă totul într-un camion. I se dă o explicație scurtă: trebuie să coopereze, fiindcă e în joc securitatea națională.

Este legat la ochi și dus într-un complex subteran secret, la câteva ore distanță. I se pune la dispoziție folosirea integrală a unui laborator complet echipat, pe viață, plus o sumă fabuloasă de bani neimpozabili — dacă acceptă să îi învețe pe savanții statului cum să construiască mașini ale timpului. Se insinuează că i se poate obține cooperarea împotriva voinței lui, dacă e necesar — și fără plată.

Află că invenția lui va fi folosită pentru cercetări istorice și explorări spațiale. Acest lucru îl face să accepte mai ușor situația, așa că e de acord să coopereze. Dar, după ce îi învață pe ceilalți cum se construiesc aparatele, e dezgustat să afle că mașinile timpului se vor produce în masă și pentru scopuri militare.

Apoi, agenții străini capturează o mașină a timpului pe teren. Alta este furată de extremiștii politici. Curând, se formează o piață neagră. Delincvenții le folosesc pentru a scăpa de lege, evadând în trecut. Guvernele ostile le folosesc la răpirea oamenilor politici și furtul de dispozitive nucleare. Teroriștii aduc cu ele arme înfricoșătoare din viitor. Unii oportuniști ingenioși răpesc copii din trecut pentru a-i vinde cuplurilor sterile, dornice de adopții. Alții încasează tarife enorme ducând clienții înainte de era glaciară, la vânătoare de mamuți și dinozauri.

În disperare de cauză, guvernele cooperează grăbite spre a forma o forță polițienească internațională și interdimensională, pentru a împiedica folosirea neautorizată a mașinilor timpului. Dar sarcina lor e aproape imposibilă, întrucât vânatul se poate afla oriunde pe Pământ — sau în afara lui — în orice perioadă de timp.

Concomitent, aceeași invenție ușurează călătoria prin spațiu. Astronauții descoperă că alte ființe inteligente folosesc aceeași metodă. În cele din urmă, iau legătura cu alte specii. Unele dintre acestea se războiesc între ele. Altele au studiat Pământul de-a lungul istoriei. Ajutorul lor se alătură efortului polițienesc.

Un stat din trecut reușește să doboare și să captureze o mașină a timpului. Câțiva dintre cei care află secretul sunt duși cu forța în viitor, pentru a-i împiedica să-l dezvăluie. Altora li se asigură tăcerea prin amenințări. Iar alții sunt reduși la tăcere pentru totdeauna...

Timp de patruzeci și cinci de ani, oamenii au spus că e foarte improbabil ca O.Z.N.-urile să fie nave spațiale extraterestre. Mulți dintre cei care au făcut asemenea afirmații nu erau persoane de

rând, ci savanți, ca Dr. Carl Sagan, ale căror opinii au mare greutate fiindcă sunt foarte calificați să și le exprime.

„Limita de viteză" a velocității luminii, declarată de Henri Poincaré și ulterior „dovedită" de Albert Einstein, formează fundamentul majorității argumentelor împotriva vizitelor extraterestre. Acționează cam așa:

Conform teoriei, când un obiect care deține masă este accelerat, masa lui crește și lungimea i se reduce în direcția deplasării. La vitezele scăzute ale actualelor noastre nave spațiale, cantitatea de creștere a masei și scurtarea lungimii e neglijabilă. Dar matematica indică faptul că, dacă un obiect s-ar apropia de viteza luminii (cam 300 000 de kilometri pe secundă), masa sa ar deveni enormă (iar timpul s-ar dilata). Teoretic, chiar înainte de a se putea atinge viteza luminii, masa obiectului ar tinde spre infinit (astfel că ar fi necesară o cantitate infinită de energie pentru a-l accelera și mai mult) iar lungimea s-ar scurta la infinit. Astfel, velocitatea luminii, „c", devine, în toate sensurile practice, o limită de viteză pentru orice obiect fizic.

Pe baza observațiilor devenite posibile cu ajutorul sondelor spațiale, astronomii cred că în sistemul nostru solar, cu excepția Pământului, nu există nicăieri forme de viață inteligente. De asemenea, mai presupun că, deși în universul cunoscut există nenumărate trilioane de stele, numai circa 1 000 de stele se află pe o rază de 55 de ani-lumină de Pământ (distanța maximă la care își imaginează că ar putea călători un om într-o viață). Și numai 46 dintre aceste stele au șanse să fi generat planete capabile să producă viață. Chiar dacă unele asemenea planete există într-adevăr, apariția vieții pe mai mult decât câteva dintre ele e considerată o improbabilitate statistică. Și este și mai improbabil ca un asemenea sistem de viață să includă una sau mai multe specii inteligente. Iar probabilitatea ca măcar o singură asemenea specie inteligentă să-și fi elaborat deja o tehnologie capabilă de zborul interstelar tinde spre zero.

În consecință, când astronomii se confruntă cu enormul număr de apariții O.Z.N. raportate (și cu numărul și mai mare al celor ce nu sunt raportate), când se gândesc că rareori sunt descrise două O.Z.N.-uri exact la fel, când privesc larga diversitate de ocupanți pe care martorii jură că i-au văzut, nu pot crede că O.Z.N.-urile sunt nave spațiale extraterestre. Fiindcă, făcând-o, ar trebui să accepte ideea că, de când a început să se consemneze istoria, mii de ființe nepământene, reprezentând zeci de specii diferite, au călătorit timp de zeci, poate mii de ani, cu mii de tipuri

diverse de vehicule, numai pentru a veni pe Pământ să culeagă pietre, beţe, mostre de păr şi pilituri de unghii, şi să realizeze experimente bizare implicând sistemul reproducător omenesc.

Întrucât consideră că nici o navă spaţială nu s-ar putea apropia vreodată de viteza luminii, necum s-o mai şi depăşească, numeroşi astronomi atribuie contactului cu extratereştrii o şansă la un milion. Mulţi dintre ei cred că, dacă s-ar întâmpla vreodată, va fi sub formă de semnale radio transmise cu decenii sau secole în urmă de către o specie extraterestră şi recepţionate de giganticele radio-telescoape de pe Pământ. Şansele de a înţelege vreodată ceva din aceste semnale sunt socotite reduse şi, chiar dacă le putem descifra sensul, atât specia umană cât şi cea extraterestră pot fi moarte cu mult înainte ca răspunsul nostru să ajungă la planeta expeditoare. Prin urmare, miile de rapoarte de contacte propriu-zise sunt fie complet contestate, fie acuzate de a fi farse, halucinaţii, percepţii eronate ale unor fenomene normale sau manifestări locale diferite de vizitele extraterestre.

Dar dacă deplasarea temporală în stilul pe care l-am postulat este posibilă, aceste argumente pot să nu mai aibă absolut nici un fel de valabilitate, întrucât viteza luminii nu ar mai reprezenta o limită. În locul unor călătorii de zeci, sute sau chiar mii de ani, extratereştrii care folosesc maşini ale timpului pot fi capabili să traverseze hăurile spaţiului interstelar în doar câteva minute sau ore. În loc de a fi o destinaţie accesibilă numai din câteva alte sisteme solare, după o viaţă întreagă petrecută pe drum, Pământul poate deveni un loc comod pentru o ieşire de după-amiază — pentru specii inteligente din mii de sisteme solare diferite.

Iar călătoria în timp deschide de asemenea o altă posibilitate care ar explica enorma diversitate de vehicule ce par să ne viziteze. Fiindcă, dacă deplasarea temporală este posibilă într-adevar, fiinţele omeneşti sunt destinate să descopere în cele din urmă cum s-o folosească, sau să cumpere tehnologia de la vizitatorii extratereştri care o întrebuinţează. Odată ce se va întâmpla acest lucru, ne putem aştepta să fim vizitaţi de nenumărate maşini ale timpului din propriul nostru viitor.

Să presupunem un moment că maşina timpului va fi într-adevăr inventată pe Pământ, în secolul al XXI-lea, şi că peste câţiva ani le vor produce mai mulţi fabricanţi. Imaginându-ne că ar exista o sută de modele diferite de maşini temporale (există sute de modele diferite de automobile) care se schimbă întrucâtva în fiecare an, şi că această situaţie durează, să zicem, o sută de ani, atunci am putea avea de-a face cu 10 000 de *modele* diferite de maşini ale timpu-

lui, dintre care fiecare ar putea vizita orice loc de pe Pământ, acum sau în oricare altă zi a istoriei. Dacă din fiecare model produs există 100 de exemplare (automobilele se fabrică astăzi cu zecile de mii), atunci ar putea fi la mijloc un milion de mașini ale timpului numai de pe Pământ.

Dacă, din miliardele de alte planete care probabil există în Univers, numai pe 99 de alte planete ființele inteligente au elaborat în mod similar mașini ale timpului, atunci ar putea fi vorba de 100 000 000 de mașini temporale diferite. Întrucât mulți dintre constructori ar fi de specii necunoscute între ele și pentru noi, este firesc ca modelele să fie foarte diferite. Și la fel cum există sute de moduri diverse în care putem comanda un Chevrolet nou, mașinile temporale diferite de același tip pot avea înfățișări deosebite între ele.

De vreme ce ar putea exista un număr infinit de scopuri feluri te pentru folosirea mașinilor timpului, ne putem imagina că apar anumite specializări. Majoritatea sateliților și sondelor noastre spațiale, de exemplu, au înfățișări unice fiindcă fiecare servește unui scop aparte, extrem de specializat. Deci, poate că o analogie mai bună ar include nu numai automobilele, ci și diversele mărci și modele de camioane, trenuri, ambarcațiuni, submarine, avioane, elicoptere și nave spațiale.

Un profesor de electronică numit W. E. (Eddie) Laxson a întâlnit ceva ce s-ar putea să fi fost una dintre primele mașini ale timpului fabricate de om, la orele 5:05 în dimineața de 23 martie 1966, lângă Temple, Oklahoma. Laxson mergea pe Șoseaua 70, în apropierea granitei dintre statele Oklahoma și Texas. S-a oprit și a coborât să inspecteze un O.Z.N. aterizat, argintiu, cu însemne de înmatriculare clare — „TL-41" sau „TL 4768". Deși era familiarizat cu aeronavele militare, nu a putut identifica obiectul. Avea o mărime comparabilă cu a unui C-124 Globemaster (dar îi lipseau aripile și motoarele) și stătea în drum pe niște picioare cu tălpici. Deasupra se afla o emisferă transparentă similară cu carlinga unui B-26, iar în fiecare capăt al navei ardea câte o lumină puternică.

Un „mecanic de infanterie ca oricare altul" sau „șef de echipaj" îmbrăcat în „uniforma de campanie" cerceta ceva cu o lanternă, sub fundul aparatului. Purta o șapcă asemănătoare cu cele de baseball. Laxson era sigur că l-ar fi recunoscut, dacă îl mai revedea. S-a întors să-și ia aparatul de fotografiat, dar omul a urcat pe o scară, iar O.Z.N.-ul a scos un zgomot ca al unui „burghiu de mare viteză" și a decolat vertical. Un șofer de camion pe nume Anderson a asistat și el la incident.[2, 3]

Oare O.Z.N.-ul din Temple era o navă militară americană din viitorul apropiat? Eventual „T"-ul din numărul său de înmatriculare se referea la „Timp"?

Un alt martor a văzut un O.Z.N. care ar fi putut aparține unei unități militare viitoare a Națiunilor Unite. Haskell Raper jr. mergea cu mașina pe lângă Provencal, Louisiana, într-o seară ploioasă din luna noiembrie a anului 1957, la orele 23:00. Un O.Z.N. oval, verde-cazon, purtând literele „U.N." și niște cifre, a îndreptat spre mașina lui o rază de lumină. Mașina a încetinit, pentru a se opri de la sine la 5 metri distanță. S-a încins foarte tare, iar Raper a fugit, în momentul când mașina a luat foc. O.Z.N.-ul s-a înălțat cu un zgomot ca de motor diesel. Raper a alergat până la Provencal, unde a anunțat întâlnirea. Mașina i-a fost distrusă complet.[4]

O altă farfurie în culori bej-oliv de camuflaj a fost văzută în vara anului 1952 lângă Garden City, Texas, de către doamna Flora Rogers. Avea forma a două carapace de broască țestoasă cu dimensiunile de aproximativ 3x5 metri, trei protuberanțe ca niște padele și o duză asemănătoare cu o țeavă de eșapament, din care ieșeau flăcări. A zburat, cu o mișcare oscilatorie, pe la șase metri distanță de doamna Rogers. Femeia a oprit mașina și s-a aplecat pe fereastră, privind-o câteva momente. Dintr-o dată, obiectul s-a îndepărtat cu o viteză vertiginoasă, „aproape prea repede ca să-l mai vezi cu ochii", dispărând în câteva secunde.[5]

Probabil că întâlnirea cea mai veche cu un O.Z.N. oliv-brun a fost cea avută în perioada lunilor aprilie-mai 1928 de către Floyd Dillon, pe-atunci un tânăr de șaptesprezece ani. Dillon conducea un Ford Model T pe un drum de țară, la 16 kilometri vest de Yakima, Washington, la orele 16:00, când a văzut obiectul. Era hexagonal, cu un dom deasupra și o suprafață inferioară netedă, rotunjită. Avea cam 7 metri lățime, 2 metri înălțime, și părea a fi metalic, cu nituri pe fiecare margine și o ramă de metal în jurul unei ferestre de 60x90 de centimetri. Când s-a uitat pe fereastră, Dillon a văzut umerii și capul unui bărbat, care i s-a părut a fi italian. Purta uniformă bleumarin și era pieptănat cu cărare la mijloc. O.Z.N.-ul nu scotea nici un sunet, zburând încet peste câmpie. Ocupantul său a privit spre Ford. Apoi, nava s-a rotit în ax, a trecut pe deasupra drumului și s-a îndepărtat „cu o viteză teribilă".[6]

În pofida cazurilor care indică implicarea militară, ideea că unitățile armatei S.U.A. din prezent testează aeronave secrete pare improbabilă (mai ales pentru anul 1928). Dacă aveau aparate capabile de zboruri atât de radicale, probabil le-ar fi ținut ascunse, cum au făcut cu bombardierul anti-radar. Nu le-ar fi probat dea-

supra unor zone populate, și mai ales la lumina zilei. Nici n-ar fi riscat să le piardă deasupra tuturor țărilor, practic, din lume. Și de ce ar fi continuat să ceară miliarde din dolarii contribuabililor pentru proiecte ca bombardierul anti-radar, dacă aveau deja prototipuri superioare? Odată ce se descoperă tehnologia folosită de O.Z.N.-uri, toate celelalte tipuri de armament — și, în fond, toate celelalte mijloace de transport — devin instantaneu desuete.

Dacă, pe de altă parte, O.Z.N.-urile sunt aparate care vor fi inventate într-un moment din viitorul apropiat, putem băga mâna-n foc că armata va face tot ce-i stă în putere ca să pună mâna pe câteva dintre ele. Ar fi chiar absolut coerent cu actuala politică să încerce monopolizarea folosirii lor. Și tot felul de operațiuni militare și paramilitare din viitor — de la expedițiile de recoltare a informațiilor, până la urmărirea infractorilor evadați și la misiunile de luptă — pot cere expunerea ocazională în ochii publicului.

„Mecanicul de infanterie ca oricare altul" pe care l-a văzut Eddie Laxson nu e singurul. Sute de martori au raportat observarea unor ocupanți umani ai O.Z.N.-urilor.

În aceeași lună cu întâlnirea din Louisiana a lui Haskell Raper, un achizitor de grâne din Bakersfield, California, numit Reinhold Schmidt, a relatat că întâlnise niște oameni obișnuiți la bordul unui O.Z.N. Schmidt trecea cu mașina pe lângă Kearney, Nebraska, în după-amiaza zilei de 5 noiembrie 1957, când i s-a dereglat motorul. A văzut un O.Z.N. argintiu, în formă de balon cu patru picioare, lung de 30 de metri, lat de 10 și înalt de 5, aterizat cam la 20 de metri distanță. S-a apropiat de el, iar doi „bărbați de vârstă medie", îmbrăcați în haine obișnuite, l-au luat la bord, după ce l-au căutat de arme. Înăuntru, a văzut două femei de vârstă mijlocie — îmbrăcate de asemenea normal. Schmidt a relatat că lucrau la instalațiile electrice; i-au spus că erau nevoiți să mai rămână un timp acolo. I-au cerut„ să le spună oamenilor că nu făceau nici un rău" și au insinuat că Schmidt avea să înțeleagă curând cine erau. Apoi, i-au cerut să plece, iar O.Z.N.-ul a decolat vertical, fără zgomot. În continuare, Schmidt și-a putut porni mașina și s-a dus la biroul șerifului Dave Drage să-și anunțe experiența.[7]

Piloții și echipajele O.Z.N.-urilor trebuie să aibă motive serioase de a-și asigura martorii că, la un moment dat din viitor, vor înțelege cine sunt — căci o fac foarte frecvent. Cei care arată complet umani, ca aceia pe care i-a întâlnit Reinhold Schmidt, sunt în special predispuși spre asemenea declarații. Ar putea fi motivul acela că în curând se va descoperi călătoria în timp? Și că, odată ce vom ști că oamenii pot accelera sau încetini timpul, le vom deduce

originea? De-asta arată unii dintre ei atât de umani? Par să manifeste un asemenea interes față de noi fiindcă suntem strămoșii lor?

La orele 18:30, în seara de 18 martie 1950, la Lago Argentino, în sudul Argentinei, un fermier numit Wilfredo Arévalo a văzut două O.Z.N.-uri discoidale. Unul a aterizat și a emanat un gaz verde-albăstrui, cu miros ca de „benzină arsă". Părea a fi confecționat din aluminiu și avea o margine plată, care se rotea. Martorul a distins „patru bărbați înalți, bine croiți", cu chipuri palide și costume transparente, lucrând înăuntru. Văzându-l și ei, au îndreptat spre el o lumină puternică. O.Z.N.-ul s-a luminat albastru, vaporii s-au îndesit iar aparatul de la sol a decolat cu flăcări roșii și verzi, scoțând un bâzâit. Ambele O.Z.N.-uri au pornit spre Chile, lăsând în urmă dâre albastre. A doua zi, la locul incidentului s-a găsit iarba arsă.[8]

Asemenea multor, multor alți martori, Arevalo nu i-a descris pe ufonauți ca pe niște „creaturi", cum ne-am aștepta să fie priviți locuitorii unor lumi îndepărtate, ci ca oameni. În afară de paloarea fețelor, păreau să arate normal.

Joseph Matiszewski a auzit un zgomot ca un șuierat la Sonderberg, Danemarca, în amiaza zilei de 19 iunie 1951, și a privit un O.Z.N. coborând la sol. După ce s-a apropiat până la 50 de metri, a descoperit că era paralizat, la fel și vacile și păsările din apropiere. Patru bărbați „chipeși", cu ten închis, purtând costume negre lucioase și „căști translucide", au ieșit din O.Z.N. Matiszewski a văzut în interiorul obiectului și pe puntea acestuia și alți oameni, care păreau să facă reparații. În plus, a mai văzut încă opt obiecte, care „au ieșit din navă, plutind deasupra ei."[9]

O pereche de „bărbați cu ten blond" au coborât dintr-o mică navă care a aterizat lângă un miner numit Rafael Aguirre Donoso, ce stătea în mașina lui, lânga Arica, Chile, la data de 15 iunie 1964. Vorbind parțial în engleză, parțial în spaniolă, i-au cerut apă. Donoso s-a supus, iar cei doi s-au înapoiat la O.Z.N., care „s-a ridicat rapid și a dispărut".[10]

Un ofițer de penitenciar ieșit la pensie, pe nume E.A. Bryant, se plimba printr-o regiune rurală pitorească din Anglia (Scoriton Down, South Devon, Dartmoor), când a întâlnit un O.Z.N. mare care „a apărut «din senin»", a executat o mișcare pendulatorie, apoi s-a oprit la un metru deasupra solului, în fața lui, la distanță de 40 de metri. S-a deschis o ușă și au ieșit trei ființe cu formă umană, în echipamente asemănătoare cu costumele de scafandri, care i-au făcut semn să se apropie și și-au scos „căștile". Doi erau blonzi, cu ochi albaștri și frunți înalte; al treilea avea părul brunet, ochi și

trăsături normale, dar era mai scund. Bryant i-a estimat vârsta la cincisprezece ani. Acesta i-a vorbit lui Bryant în engleză, spunându-i că erau de pe Venus și aveau să revină peste o lună. În mod interesant, comentariile făcute de tânărul ufonaut păreau să aibă o oarecare legătură misterioasă cu George Adamski (celebrul și controversatul contactat, care murise în ajun) și cu căpitanul Thomas Mantell (pilotul militar american, al cărui avion se prăbușise în timp ce urmărea un O.Z.N., în 1948). La locul întâlnirii s-au găsit fragmente metalice. Incidentul a avut loc la orele 17:30, în ziua de 24 aprilie 1965.[11]

Localitatea Winsted, Minnesota, a fost scena unei aterizări în 25 ianuarie 1967. Un locuitor a relatat că, dimineața la ora 4:30, motorul camionetei i s-a blocat, apoi a văzut un O.Z.N. viu luminat, cu diametrul de 25 de metri așezându-se în drum, pe un trepied de aterizare. Un bărbat cu salopeta albastră și casca în formă de acvariu-glob a coborât cu un lift, părând să inspecteze ceva înainte de a pleca din nou.[12]

Travis Walton a descris niște persoane echipate similar. Incredibila poveste a lui Walton, care a început la asfințit, în 5 noiembrie 1975, este una dintre cele mai amplu investigate și documentate din istoria evenimentelor O.Z.N. Walton și șase colegi mergeau cu mașina pe un drum forestier izolat, lângă Turkey Springs, Arizona, după o zi de muncă la defrișarea Pădurii Naționale Apache-Sitgreaves, în regiunea Mogollon Rim, la sud de Heber. Ei au văzut, plutind la 5 metri deasupra unui luminiș, un O.Z.N. discoidal, auriu-luminos, care părea construit din panouri. Walton s-a apropiat, în timp ce ceilalți priveau. A fost lovit, azvârlit în aer și lăsat fără cunoștință, de către o rază de lumină albastră-verzuie. Ceilalți martori au fugit în panică, atât de repede cât putea conduce Mike Rogers mașina pe drumul desfundat, după care s-au întors, când au văzut luminile îndepărtându-se în zbor de zonă. Atât Walton cât și O.Z.N.-ul dispăruseră. S-au dus la Heber și i-au raportat incidentul ajutorului de șerif Ellison, care a remarcat că erau prea surescitați și răvășiți pentru a face o farsă.

În următoarele câteva zile, ajutoarele șerifului au efectuat o cercetare amănunțită a zonei, cu voluntari și elicoptere, dar nu s-a găsit nici urmă de Walton, deși prin regiune umblau numeroși vânători de cerbi. În 10 noiembrie, pe la orele 23:30, Walton s-a pomenit pe un drum de lângă Heber. A chemat ajutor de la un telefon public, iar rudele au venit după el.

Era vlăguit, dezorientat, extrem de flămând și însetat, cu câteva kilograme mai slab, și avea barba crescută de cinci zile. Treptat,

și-a amintit că se trezise într-o cameră albă, ca de spital, unde văzuse trei umanoizi identici, înalți de un metru și jumătate, cu „capete rotunde, bombate, ochi mari și nasuri, guri și urechi mici". Nu aveau unghii și purtau salopete bej-portocalii. Walton i-a amenințat, iar cei trei au fugit. A pornit pe un coridor curb, până într-o încăpere rotundă, unde se vedeau stelele prin plafon. Apoi, a mișcat o manetă, care a făcut ca poziția stelelor să se schimbe.

După aceea, a intrat în încăpere un bărbat cu aspect obișnuit, păr brunet tuns firesc, ochi căprui și dantură normală, înalt cam de 1,80 m. La fel ca ufonauții din Winsted, purta salopetă albastră și cască transparentă. L-a însoțit pe Walton pe o rampă, până într-un loc ca un hangar, unde Walton a văzut ca ieșiseră dintr-un O.Z.N. identic cu cel pe care el și ceilalți îl văzuseră în pădure. Mai existau și alte obiecte aparent metalice, pe care le-a luat drept nave. A fost dus într-o cameră ocupată de doi bărbați și o femeie (cu aceleași salopete albastre, dar fără căști), foarte asemănători cu primul om. I s-a cerut să se culce pe o masă și i s-a pus pe față ceva ca o mască de oxigen. Și-a pierdut cunoștința și nu și-a mai amintit nimic până peste cinci zile.[13]

Cazul Walton a zguduit lumea, nu numai fiindcă i s-a făcut o largă publicitate, ci pentru că șase martori separați au trecut proba cu poligraful, iar mărturia lui Walton îi plasa pe oamenii obișnuiți și „extratereștri" împreună în aceeași navă. Dar un studiu al altor cazuri arată că de fapt așa ceva nu e ieșit din comun.

Un exemplu este incidentul de la Bodega Bay, California, din data de 26 noiembrie 1972. Sub regresie hipnotică, Judy Kendall și-a amintit că ea și surorile ei, Danon și Becky, fuseseră răpite din mașină, undeva în apropierea podului peste Cash Creek. Au fost văzute trei tipuri distincte de entități — una complet umană, celelalte două fără păr și cu pielea lăptoasă. Se pare că martorei i s-a aplicat o sugestie posthipnotică de a nu-și aminti.[14]

Într-un alt caz, o mamă și cel puțin trei dintre cei șapte copii ai ei se pare că au fost răpiți în timp ce dormeau în casa lor din Utah, au „plutit" până la bordul unui O.Z.N., au fost examinați și aduși înapoi. Nu și-au amintit detalii ale întâlnirii, până când două dintre victime, Pat Roach și fiica ei, Betty, au fost hipnotizate de Dr. James Harder. Atunci, Pat și-a amintit că mai mulți umanoizi scunzi, cu mâinile ca niște gheare și un om normal, chel, cu ochelari cu rame de baga și o coroană de păr cărunt, au dezbrăcat-o, au examinat-o, i-au înfipt un ac în abdomen și, într-un fel, i-au extras gândurile împotriva voinței ei.

În timpul unei sesiuni hipnotice, Pat a afirmat — de două ori — că răpitorii „limitau timpul" cumva, într-un mod de care noi nu suntem capabili. O altă fiică, Dottie, și-a amintit tulburătorul detaliu ca văzuse un număr de oameni stând la coadă să intre în O.Z.N., inclusiv doi copii din vecini pe care i-a recunoscut. Răpirea a avut loc în jurul miezului nopții de 16 octombrie 1973.[15, 16]

Ochelari cu rame de baga? Poartă extratereștrii ochelari cu rame de baga? Arată ca niște oameni normali, cu păr cărunt și chelie și toate celelalte? Probabil că nu. Probabil ca ufonauții care arată exact ca niște ființe omenești obișnuite nici nu sunt altceva.

Dar de ce să apară niște oameni obișnuiți la bordul unor farfurii zburătoare extraterestre, populate de ființe scunde, plesuve, cu capete mari, așa cum au raportat Travis Walton și alții? De ce ar lucra un om normal cu umanoizi similari pentru a efectua o procedură laparoscopică asupra lui Pat Roach? Sunt și aceste persoane victime ale unor răpiri? Sunt oare „supuse unui soi de diabolic control al minții extraterestre și silite să tortureze femei nevinovate pentru a-l distra pe vreun demon nepământean pervers", cum ar putea să sugereze o bandă desenată science-fiction? Așa ceva să se găsească la baza sistemului de răpiri care par să se desfășoare de cel puțin câteva generații?

Poate. Aproape orice e posibil. Dar sună hilar, nu-i așa? Pur și simplu nu are nici un sens.

Dar poate că ne repezim cu ipotezele. Poate că „extratereștrii" nici nu sunt extratereștri. Poate că nu sunt decât forme avansate de ființe omenești.

Biologii au elaborat diverse modele pentru a ne studia evoluția. Mulți dintre ei preconizează că omul va evolua în cele din urmă — ca reacție față de poluare, dezvoltarea tehnologiei etc. — spre o ființă foarte asemănătoare cu „extratereștrii pitici" descriși de Betty Hill, Travis Walton și sute de alți martori. Câțiva cercetători O.Z.N. au stabilit această legătură. Conform lui Aimé Michel:

> *...acești mici umanoizi, cum spun, corespund de obicei cu ideea unei interpolări, în viitor, a evoluției omenirii din trecut... ca și cum o tehnică biologică și genetică ar fi „efectuat o misiune" asupra naturii umane... „accentuând performanța" în acele trăsături particulare ei (care sunt legate de folosirea creierului) și accelerând artificial ritmul natural de evoluție a omenirii.*[17]

Charles Berlitz și William Moore se exprimă astfel:

*Dacă valabilitatea diverselor rapoarte descriptive este discutabilă, trebuie totuşi să recunoaştem că despre trăsăturile ţinând de dilataţia capului, lipsa părului, deteriorarea musculaturii, elongaţia braţelor, pierderea în înălţime etc. se poate spune că reprezintă o deducţie perspicace a modului cum vom arăta **noi** în viitorul îndepărtat, punctul din care ar fi de conceput că provin „extratereştrii".*[18]

Dacă oamenii vor începe curând să colonizeze spaţiul, aşa cum prezic futurologii, cei născuţi şi crescuţi în medii ambiante cu gravitaţie redusă sau nulă pot prezenta o înfăţişare anormală, chiar şi fără selecţie naturală sau artificială. Este un fapt bine stabilit că perioadele prelungite de imponderabilitate ne determină atrofierea trupului. După cum spune Brenda Forman:

Absenţa gravitaţiei are efecte foarte neplăcute asupra trupului omenesc. Chiar şi după numai câteva zile, astronauţii îşi pierd calciul din oase, tonusul cardiovascular şi electroliţii.[19]

Atrofierea oaselor şi a muşchilor se produce fiindcă nu mai acţionează constant în contact reciproc, sub o tensiune dinamică. Astronauţii care stau în spaţiu luni de zile trebuie să efectueze riguroase exerciţii regulate, pentru a atenua acest efect, şi totuşi au o dificilă perioadă de readaptare după întoarcerea pe Pământ. Oamenii care trăiesc în medii imponderabile, în afara câmpului gravitaţional terestru, generaţii la rând (poate pentru a scăpa de poluare, războaie, contaminare biologică, suprapopulare, cataclisme sau poate chiar de procesul de îmbătrânire) vor arăta probabil complet străini faţă de noi, întrucât nu vor fi avut nici o facilitate (şi nici un motiv) pentru ceea ce considerăm dezvoltarea normală a trupului începând de la naştere. Pot foarte bine să semene cu nişte bebeluşi maturi. Şi totuşi, vor fi identici cu noi din punct de vedere genetic — cu alte cuvinte, se vor putea reproduce încrucişat cu noi.

Iar ufonauţii pot avea motive temeinice să se încrucişeze cu noi şi să execute „experimente" genetice, după cum afirmă anumiţi experţi. Richard Neal, doctor în medicină specializat în obstetrică şi ginecologie la Beach Medical Center din Lawndale, California, e de părere că pot încerca să creeze noi genotipuri, izolând genele mutante şi folosind împerecherea selectivă de-a lungul generaţiilor.[20] Este un concept incitant, în lumina ipotezei călătoriei în timp, întrucât o asemenea întreprindere ar fi foarte dificilă dacă cercetătorii ar trebui să aştepte generaţii întregi pentru a vedea

rezultatele, dar ar deveni cât se poate de simplă când ar avea posibilitatea să sară în viitor, până la următoarea sarcină sau următoarea generație, în numai câteva minute sau ore.

Michael D. Swords, profesor doctor de științe naturale la Western Michigan University, a propus în 1985 un scenariu puțin diferit. Într-un articol intitulat „Ufonauții: homo sapiens din viitor?", dr. Swords sugerează ca ocupanții O.Z.N.-urilor ar putea fi descendenții noștri — ameliorați prin metode de inginerie genetică elaborate în viitor — care revin în timp pentru a-și remedia pepiniera de gene, probabil afectată de schimbările mediului ambiant.[21]

În *The Watchers*, Raymond Fowler speculează că e posibil ca ființele extraterestre să fi vizitat Pământul încă de la începuturile existenței omului, fiind posibil să ne fi produs atât pe noi, cât și pe umanoizi.[22]

Betty Andreasson susține că acești „Supraveghetori" i-au spus că efectuează manipulări genetice, întrucât știu că specia umană va deveni sterilă în viitor.[23]

Investigațiile lui Fowler asupra mărturiilor lui Betty și ale altora indică faptul că umanoizii arată ca niște foetuși umani fiindcă asta *sunt*. Se pare că au fost extrași din mamele lor umane cu mult timp înainte de termen, împiedicați să respire aer și plasați într-un tip de aparat despre care presupunem că e un fel de uter artificial. Acest lucru se coroborează cu datele acumulate de Budd Hopkins și de alții.

Dacă deducția doctorului Neal că indivizii din noul genotip sunt rezultatul acestor acte bizare (despre care diverși cercetători susțin că implică mii de indivizi) este corectă, atunci putem începe să înțelegem unele dintre elementele și motivele înspăimântătorului — și până acum incomprehensibilului — sistem de răpiri.

Dr. Swords atrage atenția că secțiunile cezariene devin tot mai comune, întrucât îngrijirile prenatale și nutriția adecvată fac ca foetușilor să li se dezvolte cranii mai mari (în pofida faptului că ființele omenești nu au avut timp să li se dezvolte un pelvis de proporții mai mari, pentru a permite trecerea unui cap mai mare prin colul uterin). În același timp, există multe dovezi pentru a susține teoria că nașterile umane pot fi declanșate atunci când creierele foetușilor s-au dezvoltat până la a începe să se asfixieze, fiindcă mama nu le mai poate furniza suficient oxigen.[24]

Swords și Fowler speculează că dacă așa stau într-adevăr lucrurile, creierul (și capul) omenesc s-ar putea dezvolta și mai mult dacă foetușii ar fi extrași înainte de atingerea acestui stadiu evolu-

tiv și li s-ar permite să se dezvolte în afara pântecelui matern, într-un mediu de tip uterin care le-ar oferi tot oxigenul necesar. Astfel, ufonauții s-ar putea să forțeze dezvoltarea unor ființe umane superinteligente cu mult timp înainte ca evoluția noastră naturală să fi avut ocazia de a produce o mărime pelviană și o capacitate uterină de oxigen apte să favorizeze o asemenea dezvoltare.[25] (De fapt, s-ar putea să ne fi oprit propria evoluție naturală în această direcție pe termen nedefinit. Supraviețuirea celor mai înzestrați nu mai acționează pe deplin în cazul speciei umane. Datorită valorilor noastre sociale, ținem în viață indivizi mai slabi și le dăm posibilitatea de a se reproduce, prin eforturi medicale intense, eroice chiar. Și, în același timp, femeile cu bazin extrem de larg pot avea de fapt *mai puține* șanse de a procrea, de vreme ce concepțiile culturale ale elementelor de dezirabilitate din partea bărbaților le-au făcut să pară mai puțin atrăgătoare în multe zone ale lumii, iar stereotipul „ce e zvelt e și frumos" a început să se perpetueze de la sine.)

S-ar putea să existe motive mai obscure de a le permite foetușilor să se dezvolte în afara uterului. Unul dintre acestea poate fi supraviețuirea. Unii experți cred ca diferențele dintre sistemul nervos al bărbatului și cel al femeii încep încă din faza intrauterină, când un estrogen, sau așa-numit „hormon feminin", D.E.S. (dietilstilbestrol), scaldă fătul și îl „masculinizează", determinând deosebiri în anatomia creierului, care la rândul lor pot modifica nu numai sexul și comportamentul sexual, ci și atitudinile mentale și chiar „memoria, funcțiile cognitive, percepția, imaginația și controlul mișcărilor corporale."[26, 27] Întrucât studiile psihologice sugerează că la baza războaielor (care ar putea provoca în orice moment distrugerea completă a vieții pe Pământ) stă agresivitatea masculină, specia umană poate fi capabilă să supraviețuiască în viitor numai dacă își autoînlătură agresivitatea masculină. Extragerea foetușilor din uter înainte de producerea masculinizarii ar putea reprezenta un mod eficace de realizare a acestui deziderat. Desigur, metoda ar presupune procrearea asexuală, prin clonare sau alte mijloace artificiale — sau prin folosirea înlocuitorilor de părinți sexuali. Oare Betty Andreasson a fost o asemenea înlocuitoare?

Un alt motiv ar putea fi comunicațiile. Îndepărtarea foetusului înaintea schimbărilor hormonale menționate mai sus (sau înaintea altor factori de care suntem complet inconștienți), sau permiterea creierului de a se dezvolta în continuare în trupul mamei ar putea înlătura barierele comunicării mentale. Testele au arătat

că unele ființe omenești sunt capabile, deși sporadic și incomplet, de comunicare nonverbală cu altele (telepatie) la mari distanțe. Dacă această facultate ar putea fi cultivată, rafinată și stăpânită de majoritatea populației, toți ar putea comunica aproape cu oricine, într-o înțelegere aproape perfectă, indiferent de naționalitate, religie sau rasă. Enormele probleme sociale rezultate din neînțelegeri și prejudecăți — probleme care în prezent provoacă mari tensiuni și cândva ar putea să amenințe însăși existența civilizației — s-ar putea evapora. Iar progresele spirituale și tehnologice ar înflori dincolo de orice imaginație.

Investigațiile efectuate de Fowler, Hopkins și alții indică faptul că umanoizii miniaturali cu cap mare (numiți adesea „cenușii", datorită tonului palid al pielii) sunt de cele mai multe ori implicați în experimentele de procreare. Și, în repetate rânduri, oamenii care au fost răpiți de acești umanoizi declară că au comunicat cu ei prin telepatie.

Indiferent ce motive au ufonauții pentru „experimentele" lor, realizarea acestora poate să nu fie atât de „inumană" sau „monstruoasă" cum pare la prima vedere.

Timp de secole, omul a modificat biologic și/sau mecanic făturile vii — inclusiv ființele omenești — în scopuri precise. Majoritatea plantelor și animalelor de mare importanță nutritivă, majoritatea animalelor de casă, multe flori și copaci au fost „domesticite" prin împerechere selectivă și/sau altoire. Modelăm pomii fructiferi, plantele decorative, coamele cailor, cozile și urechile câinilor, adeseori numai pentru plăcerea ochiului. Am castrat bărbați pentru a crea eunuci de încredere la paza haremurilor. Am circumcis femei pentru a le interzice plăcerea sexuală, „ca să devină mame și soții mai bune". Circumcidem curent bărbații, din motive religioase sau pentru a duce o viață mai comodă. Ne perforăm urechile și nasurile (uneori grotesc), ne tatuăm pielea, ne vopsim fețele, ne bronzăm trupurile, ne radem părul, ne dilatăm buzele și sânii. Schimbăm regulat funcționarea minții și a trupului, cu ajutorul dietelor, al drogurilor și al operațiilor, ajungând chiar până la schimbarea sexului. Ne înlocuim organele cu alte organe asemenea extirpate de la oameni vii sau morți, de la animale, sau cu proteze din metal și plastic. Întrerupem sarcinile dacă nu ne convin. Cei mai mulți dintre noi am plăti *oricât* pentru a ne prelungi substanțial viața. Mulți au plătit deja pentru a li se congela trupul sau capul până în ziua când vor putea fi readuși la viață. Este perfect logic să conchidem că, odată ce vor deveni disponibile metode prin care ființele umane pot fi „îmbunătățite"

(mai inteligente, mai puțin animalice, mai longevive), oamenii le vor folosi. De fapt, ar fi aproape imposibil să nu tragem o asemenea concluzie.

Folosind scindarea genelor, duplicarea A.D.N., clonarea și fertilizarea in vitro, oamenii de știință pot de-acum practic să creeze noi forme de viață, pentru a satisface anumite cerințe specifice. Au produs deja bacterii care pot să digere țițeiul brut și deșeurile toxice, precum și să atace alte bacterii dinainte stabilite. Iar unii geneticieni susțin că numai câțiva ani și câteva bariere legale și morale ne mai despart de proliferarea „speciilor artificiale".

Dacă trecutul nostru conține vreo indicație despre viitor, „soldatul invincibil" și „servitorul perfect" vor avea, fără îndoială, prioritate. De asemenea, este probabil să creăm organisme capabile de a supraviețui în medii ostile, cum ar fi alte planete. Oamenii de știință de la N.A.S.A. și scriitorii de science-fiction discută deja despre „terraformarea" altor planete prin introducerea de organisme capabile să le metabolizeze scoarța și atmosfera și să secrete aer și apă. Printre biologi, ufologi și savanții care studiază istoria antică circulă multe speculații că legendara „verigă lipsă" dintre maimuțele antropoide și primii oameni s-ar putea să nu fie găsită niciodată, fiindcă noi înșine suntem o specie sintetică, mai umană cu un ordin de magnitudine decât strămoșul nostru imediat. Și multe mituri străvechi și scrieri religioase conțin materiale care ar părea să confirme o asemenea ipoteză.

Varianta că măcar unii dintre „extratereștrii" pitici sunt în realitate oameni ne-ar ajuta să explicăm diverse caracteristici ale fenomenelor O.Z.N. care au ridicat probleme dificile pentru preopinenții ipotezei extraterestre. O asemenea caracteristică este modul cum acționează „extratereștrii". După cum a subliniat Peter Gersten, avocat de drept penal în New York, faptele care se întâmplă în timpul răpirilor O.Z.N. par mai asemănătoare cu ceea ce le fac oamenii altor oameni, decât cu ce ne-am aștepta să le facă extratereștrii. Un cercetător crede că „dispozitivele de monitorizare" gen alice, configurațiile electroșocurilor, experimentele cu droguri, hipnoză și sugestiile posthipnotice care devin „amintiri-paravan" sunt atât de asemănătoare cu metodele folosite de propriul nostru C.I.A., încât răpirile ar putea fi operațiuni terestre clandestine, similare cu experimentele de „control asupra minții" care știm că s-au desfășurat în anii 1960.[28]

Un alt argument în favoarea caracterului lor uman este acela că au echipamente aparent concepute anume pentru oameni. După cum remarca pe bună dreptate Fowler, capacitățile lor de a

ne paraliza cu ușurință trupul fără a ne vătăma și de a precipita „experiențe extracorporale" cu mici dispozitive de la centură reflectă o înțelegere a sistemului nervos omenesc și a minții umane, superioară înțelegerii noastre proprii.[29] Posibilitatea lor demonstrată de a introduce sonde în diverse zone ale creierelor celor răpiți, din nou fără a provoca răni grave, întărește ideea, precum și faptul că alte materiale, ca fotoliul folosit la transportarea lui Betty Andreasson, par a fi proiectate spre a se potrivi perfect ființelor omenești.[30]

Desigur, nu e necesar ca toți ufonauții să fie umani sau cvasiumani, pentru a accepta teoria călătoriei în timp, mai ales întrucât capacitatea de a manipula timpul va face posibilă, probabil, deplasarea spațială pe mari distanțe. Și nu toți ufonauții sunt oameni. S-au observat aproape de toate, de la monștri verzi înalți de trei metri, cu ochi roșii luminiscenți, până la creiere decorporate, ființe în formă de cutie de bere cu apendice ca niște creioane etc.

Mulți ocupanți O.Z.N. au fost descriși ca fiind roboți. Probabil că sunt. Cândva plăsmuiri ale imaginației scriitorilor de science-fiction, roboții au devenit realitate. Pe tot întinsul lumii se folosesc sute de tipuri diferite. Mulți sunt concepuți să îndeplinească sarcini pe care oamenii doresc să le evite, ca detonarea bombelor, fotografierea zonelor radioactive, sudura pieselor de mașini — și explorarea altor planete.

Cu siguranță, vom avea roboți în viitor, iar unii ar putea fi atât de sofisticați încât să nu se deosebească de ființele omenești (s-au investit deja multe eforturi în elaborarea roboților care arată, acționează și gândesc la fel ca oamenii). Fără îndoială, se vor folosi în misiuni periculoase (ca explorarea altor planete și, poate, a altor epoci). Și nu avem nici un motiv să presupunem că locuitorii planetelor străine nu vor construi roboți proprii pentru misiuni similare.

Dacă folosim ipoteza călătoriei în timp ca ghid orientativ, putem explica vastul număr și marea diversitate de nave pe care le-au descris martorii, determinând știința clasică să excludă posibilitatea ca O.Z.N.-urile să fie nave spațiale. De asemenea, putem explica variațiile genurilor de ocupanți. Întrucât ipoteza este bazată pe câmpuri, și din moment ce câmpurile de obicei dobândesc o variantă a formei sferoide, ne-am aștepta ca tipurile de nave să fie aproximativ rotunde cel puțin într-o dimensiune, cum se întâmplă aproape invariabil. Întrucât ar fi de așteptat ca vizitatorii din viitor să aibă numeroase motive de a călători în trecut (prezentul nostru), ar fi logic ca mulți dintre ocupanții O.Z.N.-urilor să fie

umani sau cvasi-umani, adică exact ceea ce indică datele. Şi de vreme ce am prezenta mult mai mult interes pentru extratereştrii care respiră aerul nostru şi seamănă cu noi decât pentru cei cu care avem prea puţin — sau nimic — în comun (din motive de comerţ şi schimb, precum şi din curiozitate), ne-am aştepta ca o mare proporţie din vizitatorii noştri nonumani să fie umanoizi — cum pare să se întâmple în realitate.

Note

1. Vallée, *Dimensions*, p. 258.
2. Lorenzen, „Ocupanţi O.Z.N. în rapoartele din Statele Unite", în Bowen, red., *The Humanoids*, pp. 175–176.
3. Din dosarele Centrului de Informaţii Tehnice şi Aeriene, relatat în Vallée, *Magonia*, pp. 148, 324.
4. Din Ray Palmer, red., *Flying Saucers* (Amherst, Wisconsin), octombrie, 1958, reluat în Vallée, *Magonia*, p. 261.
5. Barker, *op. cit.*, pp. 63-66.
6. Vallée, *Confrontations*, pp. 147–149.
7. Lorenzen, *Occupants*, p. 123.
8. Din *La Razón* (Buenos Aires), 13 aprilie 1950, şi din Cristian Vogt, *El Misterio de los Platos Voladores* (Buenos Aires: Editorial La Mandrágora, 1956), p. 75, reluat în Gordon Creighton, „Umanoizii din America Latină", în Bowen, red., *The Humanoids*, pp. 89–90.
9. Din *UFO Nachrichten*, mai, 1959, reluat în Vallée, *Magonia*, p. 196.
10. Din *La Razón*, 21 iunie 1964, şi din *Flying Saucer Review*, martie/aprilie 1965, reluat în Creighton, „Umanoizii din America Latină", în Bowen, red., *The Humanoids*, p. 108.
11. Dintr-un comunicat al Asociaţiei Britanice pentru Cercetările O.Z.N., de N. Oliver şi Miss E. Buckle, 26 februarie 1966, şi din Plymouth, Devon, *Independent*, 8 august 1965; reluat în Charles Bowen, „Puţini şi rari", în Bowen, red., *The Humanoids*, pp. 20–21.
12. Din dosarele Centrului de Informaţii Tehnice şi Aeriene, reluat în Vallée, *Magonia*, p. 339.
13. Lorenzen, *Abducted!*, pp. 80–113.
14. Din B. Ann Slate, „Povestea răpirii Kendall", *UFO Report*, decembrie 1979, pp. 55-62, reluat în Hopkins, *Missing Time*, pp. 73–75.
15. Lorenzen, *Abducted!*, pp. 9-24.
16. Randle, *The UFO Casebook*, pp. 145, 206.
17. Aimé Michel, „Problema non-contactului", în Bowen, *The Humanoids*, pp. 249-256.
18. Berlitz, *op. cit.*, p. 102.
19. Brenda Forman, „Voiaj pe o planetă îndepărtată", *Omni*, iulie, 1990, p. 84.

20. Fowler, *Watchers*, p. 238.

21. Michael D. Swords, „Ufonauții: homo sapiens din viitor?" *MUFON UFO Journal*, februarie, 1985, pp. 8-10.

22. Fowler, *Watchers*, p. 224.

23. *Ibid.*, pp. 340–341.

24. Swords, *op. cit.*, p. 10.

25. Fowler, *Watchers*, pp. 223–224.

26. Kathryn Phillips, „De ce nu poate semăna mai mult bărbatul cu femeia... și viceversa", *Omni*, octombrie, 1990, pp. 44, 48.

27. Douglas Stein, „Interviu cu Roger Gorski", *Omni*, octombrie, 1990, p. 72.

28. Patrick Huyghe, „Informare O.Z.N.", *Omni*, iulie, 1990, p. 73.

29. Fowler, *Watchers*, pp. 72, 183.

30. *Ibid.*, p. 118.

14

Dacă folosesc argoul, ar putea veni cu termeni arhaici ca „douăstrei Skidoo" sau „hubba hubba".

John Keel[1]

Oameni în negru

Într-o dimineață în urmă cu câțiva ani (data exactă nu se cunoaște), între orele unu și patru, un om din Virginia de Vest, numit Jennings Frederick, a fost trezit din somn de o străfulgerare roșie. A zărit un bidon mare cât un măr rostogolindu-se pe podea. A fost înhățat, a simțit o înțepătură, apoi a văzut trei oameni cu pulovere negre pe gât, pantaloni negri și măști de ski. Aceștia au spus că tranchilizaseră câinii și gazaseră oamenii din casă. Unul dintre intruși l-a întrebat pe altul despre Frederick și i s-a răspuns că urma să-și piardă cunoștința și că era posibil ca ulterior să îl doară brațul de la injecție. Amândoi vorbeau într-un dialect american comun. Frederick își amintește că i s-a tras ceva peste față și au început să-i pună întrebări despre O.Z.N.-uri. Ce credea el că erau? Ce oră era? *Ce părere avea despre viitor?* Apoi, și-a pierdut cunoștința. A doua zi, nimeni din familie nu și-a amintit nimic despre incident.

Cu ani în urmă, mama lui Frederick văzuse o creatură priponită de un O.Z.N., adunând mostre de pământ și iarbă din apropierea casei. Frederick era un „maniac" O.Z.N., poate din cauza unei întâlniri anterioare, în anii de școală, cu o ființă stranie, așa că a investigat locul. A găsit urme ce păreau lăsate de labele unui animal. În ele se aflau fire de păr. A trimis probe de păr și mulaje din ipsos ale urmelor la Air Force, de unde i s-a „explicat" că mama lui văzuse un balon meteorologic! Nu i-au înapoiat niciodată mulajele, nici părul. Ulterior, Frederick s-a înrolat în Air Force. Răpirea a avut loc după lăsarea lui la vatră.[3]

Incidentul cu Frederick seamănă suspect de mult cu o operațiune acoperită a C.I.A. sau a altei agenții guvernamentale supersecrete. Metodele și stilul de a vorbi erau foarte omenești și contemporane. Dar de ce își întrebaseră făptașii victima ce oră era? Este o întrebare pe care ocupanții O.Z.N. le-o pun adesea celor pe care îi răpesc. De ce l-au întrebat pe Frederick ce părere avea despre viitor? Era important pentru ei să creadă ceea ce trebuia să creadă? Există o legătură între răpire și pachetul de indicii pe care îl trimisese la Air Force? Este o relație între spărgătorii-pisică din ținutul dealurilor, înarmați cu seringi, și umanoizii sumbri care își folosesc farfuriile zburătoare pentru a opri mașini pe drumuri pustii, care împung și străpung trupurile și mințile asistenților sociali, muncitorilor forestieri și avocaților? Face totul parte dintr-o alianță?

Eu, unul, cred că era ceva putred în Virginia de Vest.

Categoric, a fost ceva putred în statul Washington, la data de 21 iunie 1947, cu doar trei zile înainte ca vestita observație din Munții Cascadelor a lui Kenneth Arnold să ne catapulteze în „epoca farfuriilor zburătoare". Pe la amiaza acelei zile, salvamarul Harold Dahl, fiul său adolescent și doi membri ai echipajului de pe ambarcațiunea lui Dahl au văzut șase obiecte în formă de colaci, argintiu-aurii, deasupra Insulei Maury. Dahl a estimat că aveau diametrul de 30 de metri și pluteau la 600 de metri peste Strâmtoarea Puget. Fiecare avea „hublouri" la intervale regulate pe perimetru, o „fereastră de observație" rotundă și întunecată pe suprafața inferioară și o „gaură" centrală cât o treime din diametru. Nici unul nu avea componente exterioare vizibile. Cinci dintre obiecte păreau să-l ajute pe al șaselea, dispus central, care cobora ca și cum ar fi fost avariat, pentru a se opri la 20 de metri altitudine. Unul dintre celelalte O.Z.N.-uri s-a atașat de el pentru câteva minute, iar obiectul a emanat o ninsoare de fulgi ca foița de aluminiu, urmată de circa *20 de tone* de materie fierbinte, grea, ca zgura, din care o parte a rănit brațul fiului lui Dahl, i-a ucis câinele și a deteriorat ambarcațiunea.

A doua zi, un necunoscut în costum negru a apărut la ușa lui Dahl și a descris întregul eveniment ca și cum ar fi fost de față. L-a prevenit pe Dahl că asistase la lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vadă și că el și familia lui aveau să fie în pericol dacă mai spuneau cuiva. După scurt timp, doi ofițeri Air Force care anchetau afirmațiile lui Dahl au murit, când avionul cu care transportau o mare cantitate din zgura recuperată a explodat și s-a prăbușit în împrejurări misterioase. S-a suspectat un sabotaj.[4]

Întâlnirea din Insula Maury a fost ulterior categorisită ca farsă. Dar de ce am crede așa ceva? Nu s-a dovedit niciodată și, după cum știm, dezinformatorii angajați de guvern au obiceiul să declare întâlnirile O.Z.N. farse chiar și atunci când nu sunt.

Dacă a fost o farsă, seamănă cu multe alte rapoarte despre O.Z.N.-uri care au ieșit la suprafață în anii următori. Vizitatorul care știe despre o observație mai mult decât ar avea posibilitatea să fi aflat este un subiect familiar cercetătorilor O.Z.N. Julio Ladaleto a fost vizitat după ce a văzut un O.Z.N. la Cojutepeque, San Salvador, El Salvador. La orele 23:35 ale serii de 23 noiembrie 1958, mașina lui Ladaleto a lovit o cutie de tablă care se rostogolea pe drum. Ladaleto a oprit, apoi a văzut un O.Z.N. cu diametrul de 13 metri, aterizat la 35 de metri distanță. Arăta ca un abajur proptit pe trei emisfere și avea deasupra o sferă transparentă care emana o lumină albastră pulsatorie. Apoi a văzut o ființă pleșuvă, înaltă de doi metri și jumătate, cu cizme luminoase și salopetă albastră. A fotografiat-o în timp ce traversa drumul să inspecteze O.Z.N.-ul. După zece minute, O.Z.N.-ul și-a luat zborul, cu scântei, fum și un „țiuit".

Chiar a doua zi, l-au contactat niște „«ziariști» ciudați", care păreau să știe toate detaliile despre întâlnire, înainte ca Ladaleto să fi avut ocazia de a o povesti cuiva.[5] Dacă vizitatorii lui Ladaleto erau reporteri — sau chiar agenți de informații — cum puteau cunoaște amănunte despre incident? Martorul nu vorbise cu nimeni — *încă*.

Ajutorul de șerif Robert Goode din Angleton, Texas, a păsit în aceeași „zonă crepusculară" șapte ani mai târziu. La ora 23:00, în data de 3 septembrie 1965, ziua întâlnirii din New Hampshire care avea să inspire cartea lui John Fuller *Incident at Exeter*, Goode și ajutorul principal de șerif B.E. McCoy mergeau cu mașina de patrulare între West Columbia și Damon, când au văzut o văpaie purpurie strălucitoare. Au întors mașina, ca să privească. O.Z.N.-ul se apropia cu o viteză de 8–11 kilometri trei/patru secunde (ceea ce echivalează cu 9 600–13 200 km/h) și a rămas în staționare silențioasă la 50 de metri distanță și 30 de metri altitudine. Era cenușiu, în formă de trabuc, lung cam de 60 de metri, cu o lumină purpurie pulsatorie rectangulară, intensă ca o „flacără de sudură", într-un capăt, o umflătură la mijloc și o lumină albastră mai mică și mai slabă în celălalt capăt. Lumina pajiștea, șoseaua și mașina poliției (pe din afară și pe dinăuntru).

Goode a simțit fierbințeala și a intrat în panică. A demarat cu 170 km/h, în timp ce McCoy privea O.Z.N.-ul revenind la poziția inițială cu o viteză uluitoare — ca și cum ar fi fost o minge legată

cu un cordon elastic. Lumina purpurie a dobândit o strălucire orbitoare, când O.Z.N.-ul s-a repezit brusc drept în sus și a dispărut. Mușcătura unui aligator de crescătorie, pe care Goode o avea la mână, umflată și dureroasă, imediat înainte de incident, s-a vindecat aproape complet, în mod inexplicabil, după ce fusese expusă căldurii O.Z.N.-ului.

Ulterior, la biroul șerifului au venit doi oameni pentru a-l preveni pe Goode să tacă și să coopereze cu orice „ocupanți" pe care i-ar mai putea întâlni în viitor. Au descris O.Z.N.-ul în detaliu, *înainte* ca el să le fi putut spune cum arătase. Nu au fost identificați niciodată.[6, 7]

La ora 19:00, pe 2 noiembrie, anul următor, doi oameni au văzut un cilindru de culoare întunecată coborând pe șoseaua interstatală 77, în fața mașinii lor, lângă Parkersburg, Virginia de Vest. A ieșit un bărbat zâmbitor, într-o manta de culoare închisă. Ținându-și mâinile vârâte la subsuori, i-a întrebat cine erau, de unde veneau, încotro se îndreptau și ce oră era. Cu toate că întâlnirea nu a fost dată publicității, un „om de știință" necunoscut i-a avertizat mai târziu să uite totul.

Un comis-voiajor de articole de uz casnic, numit Woodrow Derenberger, a avut, cam prin același loc, o experiență aproape identică. A descris cilindrul ca având culoarea gri-cărbune și o formă oarecum asemănătoare cu coșul unei lămpi cu gaz. Ocupantul, „Indrid Cold", nu a vorbit; Derenberger îi simțea cuvintele. Cold i-a spus să aducă întâlnirea la cunoștința autorităților, urmând ca el să se prezinte pentru a o confirma. Cold și/sau obiectul au mai fost văzuți, independent, de doamna Frank Huggins și cei doi copii ai ei, precum și de alții.

Derenberger a primit telefoane de amenințare și alte hărțuieli, mai ales din partea unor oameni cu înfățișare de străini, care i-au spus să dea uitării cele întâmplate. În schimb, el a declarat că a continuat contactele mentale și a făcut câteva vizite pe planeta lui Cold, „Lanulos". În decembrie 1966, a fost testat electroencefalografic la St. Joseph's Hospital din Parkersburg. A fost declarat normal. Derenberger îi considera pe ufonauți „călători în timp", întrucât voiajele pe care chipurile le făcea cu ei păreau să dureze zile întregi, dar la întoarcere constata că nu trecuseră decât câteva ore. Indrid Cold se autodenumea „cercetător".[8]

La aceeași oră și în aceeași zi, peste Ohio River, în Gallipolis, Ohio, o intelectuală pleca de la serviciu, când a văzut un fulger ca de blitz și a rămas paralizată, în timp ce privea un cilindru aterizând la 6 metri de ea. Au ieșit doi bărbați cu ten închis, trăsături

unghiulare și salopete, pentru a o lua la întrebări cu glasuri „melodioase, ascuțite". Au întrebat-o de unde era, din ce trăia și „Ce oră e la voi?" (Această întrebare i-au pus-o de două, trei ori.) Mai târziu, i-a văzut pe cei doi mergând pe strada principală din Gallipolis, îmbrăcați normal. Au urmat și alte întâlniri, probleme telefonice, activități de tip poltergeist și chiar mutilări ale vitelor de la ferma ei.[9]

Statul Ohio urma să primească mai mulți oaspeți nepoftiți. La orele 23:30 ale serii de 13 iulie 1967, Robert Richardson și Jerry Quay mergeau cu mașina între Maumee și Whitehouse, cam cu 65 km/h, când au trecut de o cotitură și au văzut o lumină albă-albăstrie strălucitoare blocând drumul. Richardson n-a reușit să oprească, iar mașina s-a ciocnit de ceva. În momentul coliziunii, amândoi au închis ochii; când i-au deschis, obiectul dispăruse. Au anunțat incidentul la poliție și la patrulele rutiere ale secției din Maumee. Ulterior, la fața locului s-a găsit o bucată de metal.

În data de 16, la ora 23:00, doi tineri au venit acasă la Richardson și l-au interogat despre incident. Nu s-au identificat, dar Richardson a observat că aveau un Cadillac 1953 negru, cu numărul 8577-D. Mai târziu, poliția din Toledo a descoperit că acel număr încă nu fusese emis.

O săptămână mai târziu, doi bărbați cu fizionomii de străini și ten închis s-au prezentat la domiciliul lui Richardson, pentru a încerca să-l convingă că în seara de 13 nu avusese loc nici o coliziune. Au lansat amenințări vagi la adresa soției lui, dacă nu le dădea bucata de metal.[10]

Amenințările nu se limitează numai la Statele Unite. Carlos Antonio de los Santos Montiel le-a primit în Mexic. Zburând spre Mexico City, avionul ușor al lui Carlos a început să se zguduie. Carlos a văzut trei discuri gri-închise — câte unul dincolo de vârful fiecărei aripi și al treilea venind drept spre el. A încercat să coboare trenul de aterizare, pentru a atinge obiectul care se apropia, dar mecanismul nu l-a ascultat. O.Z.N.-ul s-a frecat de burta avionului. Un timp, înainte de a ateriza în sfârșit, nu a mai putut face aparatul să răspundă la comenzi. Emilio Estanol, controlor de trafic aerian, le-a spus reporterilor că O.Z.N.-urile descriseseră o întoarcere de 270 de grade, cu 833 km/h, pe un arc de numai 4,8 kilometri, câtă vreme un avion ar fi avut în mod normal de 12–16 kilometri pentru o asemenea manevră.

În timp ce martorul mergea să dea un interviu televizat, două limuzine Galaxie, aparent noi-nouțe, i-au silit mașina să se oprească, iar patru bărbați înalți și lați în umeri (care nu clipeau deloc),

cu costume negre și piele foarte albă, l-au amenințat pe el și familia lui dacă nu păstra tăcerea. Unul dintre aceiași străini ciudați l-a amenințat din nou când a încercat să meargă la o întâlnire cu doctorul Hynek (cercetătorul O.Z.N.), la hotelul acestuia.[11]

La ora 21:30, în seara de 2 octombrie 1981, un student numit Grant Breiland a zărit un O.Z.N. prin vizorul aparatului său foto, la Victoria, Insula Vancouver, Columbia Britanică, Canada. Era un obiect strălucitor ca o stea, ce părea a fi un disc calotat, întors cu susul în jos. Îl înconjurau patru lumini albe, atașate de el cu multiple raze, iar pe suprafața lui se mișca o lumină roșie în formă de diamant. Când a întrebat prin radioul C.B. dacă mai vedea cineva de pe un munte din apropiere obiectul, un alt tânăr a răspuns afirmativ.

Trei zile mai târziu, Grant a fost interpelat de doi oameni foarte ciudați, îmbrăcați cu haine stranii, aproape negre (inclusiv cămășile, care erau încheiate strâns la gât, deși nu se vedea nici un nasture). Erau foarte bronzați, cu buzele de aceeași culoare cu a restului pielii, lobi ai urechilor dreptunghiulari, dinți perfecți, regulați — și nu aveau unghii și sprâncene. I-au vorbit lui Breiland cu glasuri monotone, fără să-și miște gura, întrebându-l cum se numea, unde locuia și ce număr avea. Când el a refuzat să le răspundă, au plecat cu pași țepeni (fără a îndoi genunchii) în ploaie și peste un câmp noroios (unde nu lăsau urme), părând să dispară. În timpul întrevederii (care a avut loc în antreul unui populat magazin K-Mart de lângă casa lui Breiland), Grant a observat că toate activitățile păreau să fi încetat inexplicabil.

Se pare că Grant a suferit o ieșire în afara timpului. În aceeași noapte, a visat că străinii îl răpiseră, îl duseseră într-o cameră circulară și-i spuseseră să uite de cele întâmplate. A doua zi, a descoperit o băsică ciudată, inexplicabilă, pe picior. Ulterior, a primit telefoane anonime.

Cu câteva ore mai devreme, celălalt martor primise o vizită la fel de inutilă din partea a doi bărbați stranii (îmbrăcați identic cu vizitatorii lui Breiland, tot fără unghii, dar cu pielea extrem de palidă) la stația de benzină unde lucra. Au cerut „petrol" (nu „benzină"), au plătit o sumă peste măsură de mare, apoi au adus înapoi carburantul, nefolosit. Nici un moment nu s-a văzut vreo mașină. Doctorul P.M.H. Edwards, care a cercetat afacerea și a scris un articol în *Flying Saucer Review*, a primit și el telefoane anonime.[12]

Zeci de martori ai întâlnirilor O.Z.N. s-au plâns de hărțuire din partea unor oameni îmbrăcați de obicei complet în negru, ocazional în uniforme. „Oamenii în negru"[13], cum au ajuns să fie numiți,

sau „M.I.B.-ii", sunt descriși adeseori ca deplasându-se cu mașini negre mari, de obicei modele mai vechi, dar „ca scoase din cutie" (uneori, mașinile au chiar și miros de nou). Adesea ferestrele sunt vopsite în negru, iar numerele de înmatriculare, la fel ca acelea ale autovehiculelor de la agențiile secrete de stat, sunt întotdeauna neînregistrate.

M.I.B.-ii apar frecvent la ușa martorului a doua zi după eveniment, înainte de a fi avut ocazia să i-l menționeze cuiva. Câteodată, par să aibă dificultăți de respirație și/sau de vorbire, iar ocazional cer un pahar cu apă pentru a înghiți câte o pastilă. În unele cazuri, martorii observă că au pantofi cu tălpi foarte groase, ca și cum s-ar teme de șocuri electrice sau ar avea picioare diforme. Mulți martori remarcă și alte ciudățenii la hainele și/sau comportamentul M.I.B.-ilor. Au obiceiul să se îmbrace într-un stil ieșit din modă de ani de zile și folosesc expresii ridicol de demodate. Uneori, merg pe-afară, pe ger, fără nici un fel de manta. Ocazional, par să-i nedumerească lucrurile cele mai comune. De exemplu, unuia i s-a oferit un castronaș cu gelatină de desert și a încercat s-o bea.[14]

Aceste personaje sinistre știu de obicei despre orice probe materiale pe care le are martorul, ca fotografii, bucăți de metal etc., și vor să li se predea lor. În general, avertizează martorul să nu spună nici unui suflet de om despre întâlnire, câteodată lansând amenințări la adresa lui sau a familiei (amenințări de obicei goale de orice conținut, dar există oarecari dovezi că în unele cazuri sunt puse în aplicare). Încearcă să-l convingă pe martor că n-a văzut nimic. Înainte de a pleca, cer adesea câte un obiect nesemnificativ, ca un pix, și par încântați dacă li se permite să-l ia cu ei sau reușesc să-l fure.

E imposibil de spus unde se sfârșește conspirația guvernamentală pentru a nega existența O.Z.N.-urilor și a ține secrete informațiile despre ele, și începe acțiunea similară a ufonauților înșiși. Nici chiar ofițerii din Air Force nu sunt siguri. La 1 martie 1967, generalul Hewitt T. Wheless a emis un memorandum oficial către o duzină de departamente ale Aviației, declarând:

> *...persoane care susțin că reprezintă Aviația sau alte instituții ale Apărării au contactat cetățeni care văzuseră obiecte zburătoare neidentificate. S-a raportat cazul unui individ în haine civile, care s-a prezentat ca membru al N.O.R.A.D., a cerut și a primit fotografii aparținându-i unui cetățean privat. Într-un alt caz, o persoană în uniforma Air Force a inter-*

pelat poliția locală și pe alți cetățeni care observaseră un O.Z.N., i-a adunat într-o clasă de școală și le-a spus că nu văzuseră ceea ce credeau că văzuseră și că nu aveau voie să vorbească nimănui despre cele văzute...[15]

Scriitorul Brad Steiger, în *Alien Meetings*, are de spus următoarele lucruri despre M.I.B.-i:

Cei care au făcut fotografii cu O.Z.N.-uri au fost vizitați de indivizi foarte neobișnuiți, care au confiscat imaginile și negativele — adeseori, declarându-și afilierea guvernamentală ...

După ce un participant a trecut printr-o confruntare cu M.I.B.-ii ... telefonul începe să sune la toate orele, cu amenințări sau voci mecanice fără sens. Programele de radio și televiziune sunt întrerupte de semnale anormale. Rețelele video și audio sunt blocate, pentru a se introduce imagini de personaje în robe, uneori cu glugă, care îi instruiesc pe observatorii de O.Z.N.-uri să coopereze și să păstreze confidențiale toate informațiile pe teme O.Z.N. În schimb ... misterioasele entități le promit destinatarilor roluri-cheie în tot felul de proiecte minunate de pe urma cărora va beneficia întreaga omenire.[16]

În *UFO Trek*, Warren Smith scrie cele de mai jos:

Martorii vor primi aproape invariabil vizita unui om care vinde cărți, enciclopedii, cratițe și tigăi ... Rareori vorbesc despre produsele lor și niciodată nu încheie o tranzacție. Dar le place să discute despre O.Z.N.-uri. Recapitulează cu multe amănunte tot ceea ce a văzut martorul ... Dacă martorul a rămas cu un suvenir material de la locul unei aterizări O.Z.N., comisul voiajor devine și mai interesat. La câteva ore, nu mai mult decât o zi, după plecarea vânzătorului, martorul e vizitat de doi sau mai mulți oameni. Noii sosiți prezintă diverse acreditări, unii arătând legitimații de membri ai Informațiilor Aviației, N.A.S.A. sau ai altor agenții. Martorul sfârșește prin a le preda artefactele celor pe care îi crede anchetatori guvernamentali.[17]

M.I.B.-ii par să fie la fel de preocupați și de cercetătorii O.Z.N., ca și de martori, dacă acest lucru corespunde scopului lor. După ce a obținut o bucată de metal de la un fermier care spunea că o găsise pe pământ, sub locul unde staționase în aer un O.Z.N., Warren Smith a suferit pătrunderi prin efracție și scotociri ale camerei de hotel, intervenții în mesajele telefonice și corespondență, precum și vizita a doi oameni care au lansat amenințări

voalate la adresa soției, copiilor și editorului său. După ce l-au silit astfel să le predea artefactul, au plecat cu o mașină. Mai târziu, Smith a descoperit că numărul ei de înmatriculare nu fusese emis niciodată.[18]

John Stuart era cofondator al Flying Saucer Investigators, din Hamilton, Noua Zeelandă. Într-o zi a anului 1952, cam cu 30 de minute înainte de miezul nopții, a primit un telefon de la un glas mecanic care se declara a fi de pe altă planetă. Glasul l-a prevenit să nu se mai amestece în probleme care nu-l priveau. Stuart și partenera lui, Dorcen Wilkinson, au fost hărțuiți de fenomene paranormale și amenințări, până și-au întrerupt cercetările. Decizia finală de a renunța a fost luată când pe Stuart l-a vizitat un bărbat, i-a spus ceva ce l-a speriat foarte rău și a luat cu el cea mai prețioasă dovadă a lui Stuart — un fragment metalic căzut dintr-un O.Z.N. Acest lucru s-a întâmplat în februarie 1955.[19]

În aprilie 1952, Albert Bender, locuitor din Bridgeport, Connecticut, a întemeiat International Flying Saucer Bureau. Lucra la primul număr din publicația organizației, *Space Review*, când, începând cu un telefon anonim din ziua de 30 iulie 1952, s-a pomenit asediat de manifestări inimaginabil de bizare.

Personaje străine, umbrite, cu ochi luminoși și piele închisă, îmbrăcate complet în negru, apăreau în săli de spectacole sau pe străzi întunecoase. Până la urmă, au început să apară și în casa lui Bender. De fiecare dată când se petrecea așa ceva, Bender avea umflături și dureri de sinusuri, amețeli, grețuri, migrene etc. Întotdeauna simțea un miros de sulf și își găsea aparatul de radio deschis în mod inexplicabil și pus pe un canal gol.

Într-un târziu, trei dintre acești M.I.B.-i s-au materializat în locuința lui — à la *Star Trek* — și i-au dat un disc metalic în forma planetei Saturn, mic cât o monedă. I-au explicat că urma să funcționeze ca emițător, în conjuncție cu radioul său. Aplicându-le instrucțiunile de folosire a discului, Bender a fost transportat instantaneu într-un loc necunoscut, pe care l-a bănuit a fi interiorul unei farfurii zburătoare. Acolo, niște ființe „extraterestre" i-au spus că specia lor vizita Pământul de ani de zile pentru a recolta un anumit compus chimic din oceane. I s-a explicat că, pe Pământ, preluau forma omenească, și că mulți dintre ei se infiltraseră la Pentagon și în alte instituții sensibile, în scopuri informative.

Bender nu avea voie să dezvăluie secretul extratereștrilor. I s-au arătat fotografii ale planetei lor și ale stocurilor de arme atomice terestre. A fost prevenit că, dacă pământenii aflau ce făceau și încercau să intervină, aveau posibilitatea să detoneze simultan toate

stocurile. Bender și-a pierdut cunoștința și s-a trezit apoi în camera lui.

La 1 august 1953, cu ajutorul M.I.B.-ilor, a fost transportat într-o enormă grotă de gheață din Antarctica. I s-au arătat farfurii zburătoare, nave imense, în formă de trabuc și procesele prin care extratereștrii recuperau substanța chimică din apa mării. I-a văzut pe extratereștri sub forma lor naturală, pe care a descris-o ca nefiresc de oribilă. Un umanoid înalt de trei metri, cu păr argintiu, numit „înălțatul", i-a răspuns lui Bender la întrebările despre cosmologie, religie, tratamentul cancerului etc. A fost din nou avertizat să nu discute nimic din ceea ce văzuse și dus înapoi în camera lui.

Cu ocazia uneia dintre vizitele pe tărâmul extratereștrilor, Bender a fost dezbrăcat, spălat cu un produs chimic și iradiat cu o lumină violetă. I s-a spus că era un tratament preventiv pentru bolile grave. De asemenea, a fost avertizat că de-acum îi puteau urmări în amănunt acțiunile (probabil i se implantase un emițător). Se pare că urma să rămână sub supraveghere constantă până când vizita extratereștrilor pe Pământ se termina, moment în care putea spune oricui tot ce dorea.

Speriat de amenințarea nucleară, Bender a refuzat să dezvăluie cuiva detaliile calvarului său, până peste ani de zile, când și-a publicat povestea. Între timp, pe baza presupunerii că, din moment ce cunoștea deja toate răspunsurile, nu mai avea rost să continue cu cercetarea enigmei O.Z.N., a întrerupt orice efort de acest gen. Biroul Internațional al Farfuriilor Zburătoare s-a dizolvat.[20]

Conștienți că Bender reacționa față de unele presiuni dar necunoscând circumstanțele, numeroși ozenologi au tras concluzia că responsabile erau agențiile guvernamentale. Timp de câțiva ani după aceea, mulți au considerat acțiunile ulterioare ale M.I.B.-ilor opera unor agenții clandestine, ca suprasecreta Agenție Națională de Securitate (desigur, acestea se întâmplau cu mult timp înainte ca locotenent-colonelul Oliver North și audierile din cazul Iran-Contra să facă din N.S.A. un termen la ordinea zilei).

Este posibil ca Albert Bender să se fi apropiat prea mult de adevăratul răspuns al enigmei O.Z.N. Lanțul de evenimente coșmaresti descrise mai sus poate să fi fost înscenat (sau, eventual, implantat în creier pe când se afla într-o stare de intensă receptivitate) pentru a-l împiedica să descopere adevărul. Deși înspăimântătoarele lui răpiri par să fi fost destul de reale, povestea cu apa mării e ridicolă — ca o invenție diversionistă care ignoră complet miile de întâlniri O.Z.N. de pe uscat. Adevăratul răspuns poate fi acela pe care îl urmărea Bender când a început straniul său calvar.

Experiențele lui Bender ne fac să ne întrebăm dacă nu s-ar putea să fi fost drogat, spălat pe creier sau hipnotizat, și lăsat cu amintiri artificiale. Cercetătorii au descoperit alte dovezi care par să rezulte tocmai dintr-un asemenea scenariu. John Keel, de exemplu, a înregistrat pe bandă convorbiri cu martori O.Z.N. pe Long Island, New York. Când a revenit, peste un an sau doi, oamenii habar n-aveau cine era, nu-și mai aminteau de experiențele lor O.Z.N. și au fost sincer șocați când Keel le-a spus despre legăturile cu O.Z.N.-urile.[21]

Fie datorită sugestiei posthipnotice, fie din cauza vreunei acțiuni ulterioare, newyorkezii respectivi par să fi fost spălați pe creier. Poate că, dacă martorii nu respectă avertismentele M.I.B.-ilor, se iau măsuri pentru a li se șterge memoria?

Eu însumi am avut experiențe similare. Odată, am discutat mai mult de o oră despre O.Z.N.-uri, cu o prietenă, în prezența altor trei persoane. O interesa foarte mult planul meu de a scrie această carte, întrucât o rudă apropiată de-a ei avusese o întâlnire O.Z.N. S-a oferit să-mi pună la dispoziție o relatare amănunțită și mi-a spus că intenționa să ceară mai multe detalii. Data viitoare când am văzut-o, am întrebat pe cel mai firesc ton dacă vorbise cu femeia care avusese întâlnirea. N-avea idee despre ce vorbeam, nici chiar după ce i-am explicat pe larg totul. Nu-și amintea nici un cuvânt din conversația noastră anterioară, nici că vreo rudă de-a ei ar fi văzut vreodată un O.Z.N. Nu-mi era foarte apropiată, dar era o femeie absolut normală, calmă, deschisă și prietenoasă. N-o surprinsesem niciodată cu vreo minciună și, dacă acum mințea, însemna că devenise, fără știrea mea, o excelentă actriță. Uimirea i se citea clar pe față și credea sincer că glumeam când i-am vorbit despre conversația noastră prealabilă și întâlnirea O.Z.N. a rudei sale. Ceilalți care fuseseră prezenți, însă, își aminteau convorbirea.

Există unele dovezi că, pentru a asigura tăcerea cercetătorilor, s-au folosit metode și mai drastice decât cele aplicate asupra lui Bender sau Smith. Doamna Jennifer Stevens din Schenectady, New York, era în 1968 cercetătoare O.Z.N. activă. A suportat o sumedenie de telefoane anonime și probleme pe care compania telefonică nu le putea explica, în cazul postului ei neinformabil. Soțul său, Peter, a schițat portretul unui om ciudat care l-a abordat pentru a-i transmite un avertisment criptic în legătură cu căutarea O.Z.N.-urilor. Peter i-a dat o copie a schiței lui Keel. Ulterior, casa familiei Stevens a fost spartă și devastată. Nu a dispărut decât portretul. Keel le-a arătat copia unor martori ai întâlnirilor cu M.I.B.-i, care de obicei răspundeau că schița semăna atât de bine cu M.I.B.-ul

pe care-l văzuseră încât ar fi putut să fie fratele lui. La două luni după avertisment, domnul Stevens a murit subit. Doamna Stevens, convinsă că moartea lui Peter avea o anume legătură cu O.Z.N.-urile, și-a abandonat cercetările.[22]

Mai mulți cercetători O.Z.N. au murit, de-a lungul anilor, în situații oarecum neobișnuite. De exemplu, atât Morris K. Jessup cât și doctorul James E. MacDonald au fost victimele unor aparente sinucideri. Recent, D. Scott Rogo a fost înjunghiat mortal la el în casă, de către un agresor necunoscut. Deși nu există nici o dovadă care să le susțină afirmațiile, unii maniaci O.Z.N. cred că acești anchetatori și alții, printre care comentatorul Frank Edwards, decedat în urmă cu câțiva ani, au fost „reduși la tăcere" de M.I.B.-i.

Privită separat, fiecare poveste M.I.B. pare o aiureală; privite *en masse*, întregesc un înfiorător ansamblu de supravegheri, răpiri, amenințări cu moartea, spargeri, spălări de creier și asasinate. Metodele M.I.B.-ilor miros adesea a implicarea unor agenții ca C.I.A. și K.G.B. Acum știm, de pildă, că s-au folosit sub acoperire cetățeni nebănuitori drept cobai pentru a se afla efectele L.S.D.-ului și ale radiațiilor asupra oamenilor (la fel cum știm că din centrala nucleară Hanford erau eliberate regulat și intenționat scurgeri de radiații, iar efectele asupra cetățenilor se monitorizau în secret, fapt pe care guvernul l-a mușamalizat timp de 40 de ani). Mașinile negre ale M.I.B.-ilor, cu ferestre mate și numere false, ies direct din manualele de spionaj.

Dar M.I.B.-ii au fost văzuți conducându-și mașinile negre spre și dinspre O.Z.N.-uri aterizate și au fost observați intrând și ieșind din nave.

Conform lui R. Perry Collins, șapte membri ai unei familii au văzut o farfurie zburătoare aterizând pe un câmp din centrul Long Island, New York, într-o după-amiază de iunie a anului 1967. Sub ochii lor, o mașină a ieșit de pe șosea, îndreptându-se peste câmp, spre farfurie. Când a sosit, în farfurie s-a deschis o ușă. Au ieșit doi oameni. S-au urcat în Sedan, care a revenit pe șosea și a plecat. Farfuria a decolat, micșorându-se în depărtare până când nu s-a mai văzut.

Un băcan și doi polițiști au privit un O.Z.N. întunecat coborând la sol doi cilindri, în timp ce staționa la nici 20 de metri deasupra unei câmpii de lângă Miami, Florida. Cilindrii s-au despicat și s-au dizolvat complet, dând la iveală o mașină mare și câțiva oameni în costume de birou, cu serviete. O.Z.N.-ul a zburat. Oamenii au intrat în Sedan, care a traversat câmpia spre un drum și a

plecat. Polițiștii au refuzat să-i urmărească, dând de înțeles că intenționau să uite tot incidentul.

Uneori, oameni obișnuiți sunt văzuți la întâlniri dinainte stabilite cu O.Z.N.-urile. Un profesor de științe din liceu a privit un disc vag luminos aterizând într-un cinematograf-parking din Connecticut, la ora 22:00 a unei seri din august, 1983. A decolat din nou aproape imediat, după care martorul a observat un bărbat și o femeie normali la înfățișare, de vreo 25 de ani, îndepărtându-se de locul aterizării. Au ieșit din cinematograf, s-au urcat într-un Volvo parcat pe cealaltă parte a străzii și au plecat. Alte două persoane văzuseră O.Z.N.-ul zburând în cerc, înaintea aterizării.[23]

Unii M.I.B.-i pot fi într-adevăr agenți operativi ai zilelor noastre, angajați de agențiile guvernamentale ca C.I.A. Am stabilit deja că diverse servicii de informații știu despre O.Z.N.-uri mai multe decât spun și că au făcut mari eforturi pentru a mușamaliza subiectul. Diverși americani susțin că au cunoștință despre un tratat între extratereștri și guvernul S.U.A., care le conferă extratereștrilor dreptul de răpire și studiere a anumitor persoane și de mutilare a vitelor, cu condiția ca situația să rămână secretă și ca S.U.A. să aibă de câștigat primind tehnologie avansată. Cu excepția curioasei tendințe de a dispărea a oamenilor care fac asemenea afirmații, n-a ieșit la suprafață nici o dovadă convingătoare pentru a confirma zvonul tratatului. Dar dacă aceste idei sunt fie și doar parțial adevărate, putem deduce în mod logic că e implicată și cel puțin o agenție americană de informații. Fără îndoială, agenții ei operativi sunt informați despre cine, ce, unde și când a văzut, știind astfel pe care oameni să-i amenințe.

Unele servicii de informații ar fi de asemenea, aproape sigur, implicate în mod similar, dacă ufonauții sunt din propriul nostru viitor — mai ales dacă fac parte dintr-un viitor guvern al Statelor Unite.

Alți M.I.B.-i sunt, categoric, oarecum mai exotici decât agenții C.I.A.. Brad Steiger îi descrie astfel:

> *...bărbați scunzi, probabil de cinci picioare și șase inci[24] sau chiar mai puțin, cu ten închis și fizionomie întrucâtva orientală ... ochi vizibil oblici, dar într-un mod oarecum diferit de ... orientali ... urechi ascuțite sau cu diformități stranii... M.I.B.-ii vorbesc cu dificultate, din cauza lipsei de suflu.*[25]

John Keel a remarcat de asemenea această ciudată greutate respiratorie:

Când vorbesc, par să gâfâie sufocați, ca și cum ar suferi de astmă.

Această respirație chinuită este un factor comun al multor cazuri de contact, precum și al multor episoade cu Oameni în negru.[26]

Deci, unii M.I.B.-i arată ca ufonauții, vorbesc ca ufonauții; nu pot fi decât ufonauți — fără O.Z.N.-uri. Actualii agenți C.I.A. n-ar avea probleme de respirație (dar extratereștrii sau oamenii din viitorul îndepărtat pot foarte bine să se fi adaptat la respirarea unui alt gen de atmosferă). Ar ști că nu merge să bea jeleu și n-ar atrage niciodată atenția asupra lor circulând cu mașini demodate și purtând haine bătătoare la ochi.

Probabil că nici M.I.B.-ii nu vor să iasă în evidență, dar de multe ori o fac. Pentru a-l cita încă o dată pe Keel:

Adesea sosesc în mașini de tip vechi, lucioase și bine întreținute ca niște vehicule nou-nouțe. Uneori ... poartă haine ieșite din modă sau ... care nu vor intra în modă decât peste câțiva ani. Cei care se dau drept ofițeri militari e clar că nu au cunoștință despre procedurile militare sau despre jargonul militar de bază. Dacă au ocazia să scoată un portofel sau un carnet, e nou ca scos din cutie ... la fel ca zânele din povești, adesea colecționează suveniruri de la martori ... plecând încântați cu o revistă veche, un pix sau un alt obiect mărunt și dispensabil.[27]

Cum s-ar putea găsi un sens aspectelor aparent absurde ale comportamentului M.I.B.-ilor? Imaginați-vă, dacă vreți, că scenariul conturat în Capitolul 13 e cel puțin parțial corect. Adică, la un moment dat, în viitor, cineva va descoperi un mod de a încetini trecerea timpului într-un spațiu finit, astfel încât să poată efectiv aranja ca timpul să-l „ajungă din urmă". La fel ca în cazul tuturor celorlalte descoperiri făcute de om, de descoperire vor abuza în cele din urmă indivizi lacomi, proști sau disperați, iar aceste abuzuri se vor înmulți până când societatea nu va mai avea altă soluție decât să înființeze o forță polițienească interdimensională pentru a conserva integritatea istoriei.

În anii recenți, criminalitatea din Statele Unite a crescut în asemenea proporții, încât forțele de poliție sunt copleșite. An de an, mii de cazuri rămân nerezolvate. Imaginați-vă imensitatea sarcinii pe care ați avea-o de îndeplinit ca agent sub acoperire al unei forțe polițienești interdimensionale din viitor. Strategia, tactica și teh-

nologia folosite de delincvenții viitorului vor fi mai complicate și mai ucigătoare decât cele din zilele noastre. Iar vânarea infractorilor ar putea fi de mii de ori mai dificilă. Ei ar putea fugi nu numai în alte locuri de pe Pământ, ci și cu mii de ani în trecut sau viitor, precum și pe mii de planete, în oricare dintre acești ani. Găsirea lor ar putea fi o misiune de un milion de ori mai complicată decât proverbiala căutare a acului în carul cu fân, mai ales dacă se deghizează în „localnici" ai respectivei zone temporale unde se refugiază.

Am stabilit deja că timpul nu e râul curgător pe care ni-l imaginăm noi. S-ar putea ca în Universul real să nu existe cauze și efecte, progresie liniară din trecut, prin prezent, spre viitor, ca în modelul de Univers care există în mintea noastră.[28] În schimb, trecutul, prezentul și viitorul pot fi prezente toate trei simultan, astfel încât ceea ce reprezintă cu adevărat timpul este un număr infinit de universuri paralele coexistente. Sau timpul ar putea fi un lucru pe care nu suntem nici pe departe capabili să ni-l imaginăm, din cauza limitelor dimensionale ale gândirii omenești.

În orice caz, găsirea unui om care a fugit în trecut poate să nu conste în simpla deplasare pe o versiune accelerată a propriei noastre „linii temporale", căutându-l. Atât urmăritorul cât și cel urmărit pot risca să declanșeze orice număr de paradoxuri diferite, ale căror consecințe ar fi inimaginabil de complexe și extrem de periculoase. Pot exista mecanisme, de exemplu, prin care am putea face o gafă ce ne-ar eradica propria existență și orice amintire despre aceasta. Un exemplu tipic al acestui gen de paradox este cel al întoarcerii în perioada dinaintea propriei procreări, pentru a-i împiedica pe părinți să se cunoască. Nouă ni se pare hilar, întrucât mintea noastră s-a deprins să gândească timpul ca pe o progresie liniară, dar de vreme ce timpul nu e liniar, ar putea fi foarte verosimil. Practic, chiar s-ar putea întâmpla în permanență, fără să avem vreo modalitate de a ne da seama.

Agentul sub acoperire dintr-o forță de poliție interdimensională ar avea de rezolvat zdrobitoare probleme logistice. Oricine a avut vreodată de-a face cu teatrul, va recunoaște enorma anvergură de a încerca reconstituirea garderobei, a recuzitei, argoului, accentelor, mijloacelor de transport etc., din orice loc de pe Pământ și din orice perioadă a istoriei, în minimum de timp — poate, pentru o poliție cu mii de agenți! Ar fi necesare cantități uriașe — și scumpe — de studii documentare și obiecte de recuzită. Singura metodă viabilă de a proceda ar fi aceea a analogiilor aproximative — cu o marjă de zece-douăzeci de ani — și învățarea câtorva fraze

de bază din toate limbile, sau apelul la computere capabile să înțeleagă mii de limbi.

Oricine a lucrat vreodată pentru guvernul unui stat va putea să aprecieze profundele efecte ale reducerilor bugetare asupra unor asemenea operațiuni. În multe cazuri, costumul sau mașina potrivită pur și simplu nu se găsesc, și ești nevoit să te descurci cu ceea ce ai — chiar dacă e demodat de douăzeci de ani. Trebuie să te bazezi intensiv pe discreție, efectul surpriză, propagandă, hipnoza, droguri, dezinformare, amenințări etc., pentru a-ți menține cât de cât camuflajul.

De asemenea, ar trebui fără îndoială să folosești o echipă de „măturători", care să te urmărească pentru a șterge orice urme și indicii demascatoare pe care n-ai putut evita să le împrăștii prin timp. Altminteri, ai suporta permanent riscul ca o persoană din trecut să deducă modul de funcționare al călătoriei în timp, să construiască o mașină temporală și să înceapă să străbată timpul prematur — ceea ce ar provoca alte paradoxuri catastrofale. Munca măturătorilor ar fi la fel de dificilă ca a agenților, ei trebuind să recupereze de la martori orice probe materiale, ca fotografiile sau artefactele, ulterior încercând fie să le șteargă memoria, fie să-i înspăimânte pentru a-și ține gura, diseminând apoi povești false pentru a-i discredita și a asigura eșecul oricăror investigații serioase — și totul, cu aceleași limitări de garderobă și recuzită ca ale agenților. Mașinile vechi sunt firești, întrucât se puteau folosi pe un interval de douăzeci de ani sau chiar mai mult. Pe de altă parte, niște mașini avansate care să apară cu un an sau doi mai devreme ar fi niște anacronisme evidente.

Deasupra tuturor acestor complicații s-ar adăuga faptul și mai năucitor că mașinile temporale, prin însăși natura lor, vor face posibilă călătoria interstelară, ceea ce înseamnă că delincvenții pot scăpa în alte lumi, iar infractorii extratereștri se pot refugia pe Pământ. Oameni, roboți, androizi, mutanți și extratereștri din nenumărate lumi nepământene și viitoare colonii ale Terrei pot vizita istoria Pământului dintr-un număr infinit de motive, iar forțele polițienești interdimensionale respective, desigur, ar fi nevoite să-i urmărească. Dacă gândim lucrurile astfel, vizibilele legături între O.Z.N.-uri și zâne, spiriduși, yeti, „oameni-molie", pantere misterioase și așa mai departe (despre care diverși cercetători O.Z.N. au insistat că există) se plasează dintr-o dată în perspectivă. Motivul pentru care, pe tot parcursul istoriei, s-au raportat scurte apariții ale acestor fantome, dar autoritățile nu le-au

putut captura niciodată, poate fi acela că sunt doar „în trecere", pe parcursul unei călătorii prin timp.

Descrierea M.I.B.-ilor oacheși cu trăsături asiatice e interesantă. O mare parte din populația Pământului este deja concentrată în China și India, iar proporția crește încontinuu. Ținând seama de tot mai marea eficiență a mijloacelor de transport și comunicații, mai ales cu ajutorul translatorilor universali computerizați (de care s-ar putea să ne mai despartă doar câțiva ani), pare inevitabilă tendința spre o combinare a diverselor națiuni într-o formă mai omogenă. Copiii noștri devin deja cu repeziciune cetățeni ai planetei — în loc de naționaliști sau rasiști — datorită modului în care televiziunea prin satelit a comprimat lumea. Războiul se vădește tot mai nepractic, acum având arme care ne pot distruge pe toți; în cele din urmă, omul își va da seama că nimeni nu mai poate învinge. Necesitatea comerțului mondial pentru a susține o populație în expansiune este deja pe punctul de a ne sili să folosim moneda universală, sub forma creditelor de computer transferabile instantaneu prin satelit, și doboară barierele izolaționiste. Atât națiunile comuniste cât și cele capitaliste învață că trebuie să coopereze, dacă vor ca ele și planeta noastră tot mai poluată să supraviețuiască. Stavilele din calea liberei asocieri — deosebirile de limbă, restricțiile comerciale, bigotismul etc. — vor cădea inevitabil pe măsură ce omul va deveni tot mai educat și mai sofisticat. Iar dezvoltarea telepatiei va intensifica, fără îndoială, această tendință.

Este sigur că va urma o rasă mai omogenă. Putem doar să speculăm despre înfățișarea omului din viitor, dar genele dominante, ca ale părului brunet și ale ochilor căprui, vor supraviețui cu certitudine, iar imensele proporții demografice ale asiaticilor s-ar putea să asigure generalizarea staturii și a trăsăturilor lor.

Vizibilele dificultăți de respirație ale M.I.B.-ilor, cum spuneam, pot rezulta din deprinderea de a respira o atmosferă diferită. Dacă provin din viitorul nu prea îndepărtat al Pământului, probabil că s-au adaptat la inhalarea unui aer și mai poluat, iar defrișările, aproape cu siguranță, i-au determinat să folosească mai mult bioxid de carbon decât noi. Există mari șanse ca aici să aibă sufocații. Probabil învață să-și controleze respirația, pentru a putea acționa în aerul nostru relativ mai curat, sau ingerează pilule care să le ușureze tranziția. (M.I.B.-ii le cer martorilor apă pentru a înghiți pastile ce par să le faciliteze o respirație mai comodă). Dacă sunt din viitorul îndepărtat, pot fi deprinși cu o atmosferă imaculată (presupunând că au rezolvat problemele poluării aerului sau și-au con-

struit habitaturi de protecție). Iar dacă sosesc din altă lume, pot respira cu totul altceva.

Faptul că M.I.B.-ii par uneori încântați de ideea unui suvenir comun, ușor transportabil și aparent neînsemnat, ridică o întrebare fascinantă: ar putea fi pixurile niște trofee — amintiri de demult, pe care să le adauge într-o colecție de obiecte similare pe care le expun în vitrină, acasă? Le vor comenta cu amicii, la un pahar de brandy și un trabuc, târziu în viitor, la fel cum atâția militari americani discută despre pumnalele japoneze pe care le-au capturat în Al Doilea Război Mondial?

Probabil că un membru al poliției interdimensionale nu ar dori să-și ia piese semnificative pentru o asemenea colecție. Făcând așa ceva, ar putea să modifice accidental cursul istoriei. Dar riscul ca un obiect mărunt ca un creion sau o revistă să aibă efecte importante asupra evenimentelor viitoare ar fi infinitezimal — agentului dându-i mâna să mizeze pe acest risc în favoarea colecției. S-ar putea ca practica respectivă să fie tocmai prețul care face suportabilă o muncă peste măsură de stresantă.

După cât se pare, M.I.B.-ii de obicei reușesc să le ia martorilor dovezile. Dacă un martor nu înghite pretextul că Air Force are nevoie de fotografiile lui într-o problemă de securitate națională, este convins să le predea cu ajutorul amenințărilor. În caz contrar, fotografiile dispar misterios peste câteva zile. La un moment dat, martorul se duce să le ia și nu le mai găsește. Începe să-și pună la îndoială propria sănătate mintală, întrebându-se dacă a văzut într-adevăr ceva. Vizita M.I.B.-ilor i se pare atât de ridicolă, încât nu face decât să-i întărească dubiile. De cele mai multe ori, se hotărăște să nu spună nimănui. Și chiar dacă vorbește, nimeni nu-l va crede, în lipsa probelor. Oamenii se vor îndoi, desigur, că dovezile au dispărut de la sine.

Metoda de a le dobândi ar trebui să fie destul de simplă pentru cineva capabil să călătorească în timp. Probabil cel mai comod ar fi un câmp tempo-deformant personal. M.I.B.-ul se poate materializa în casa martorului, când acesta e plecat sau doarme, ia fotografia sau fragmentul de metal și se dematerializează. Dacă, din cine știe ce motiv, metoda e nepractică, merge și o simplă spargere. Să ne imaginăm cât de ușoară i-ar fi o asemenea operațiune unui James Bond din zilele noastre, dacă s-ar întoarce în secolul trecut cu toate uneltele unui spărgător modern.

Având în vedere proporțiile investigațiilor întreprinse de către Air Force și drasticele schimbări de politică intervenite pe neașteptate, plus evidentele mușamalizări, pare de presupus că cineva

din guvern a descoperit misterul O.Z.N./M.I.B. cu ani în urmă, poate în perioada prăbușirii de la Roswell. Nu e ilogic să presupunem că explicația a fost *dată* în schimbul deplinei cooperări a guvernelor din prezent cu cele din viitor, într-o încercare de a controla călătoriile temporale neautorizate și a ține sub obroc secretul deplasării în timp, până la data când e firesc să se dezvăluie.

Dacă așa stau într-adevăr lucrurile, agenții operativi din zilele noastre ar lucra sub acoperire pentru a sprijini anchetele și acțiunile guvernului din viitor. Principalele lor sarcini ar fi, probabil: să monitorizeze toate formele de comunicare (adică exact misiunea de care răspunde Agenția de Securitate Națională), în scopul de a depista călătorii în timp neautorizați, să infirme rapoartele de observații O.Z.N. (ceea ce Air Force și C.I.A. fac cu mare succes de decenii întregi), în scopul de a proteja secretul până va veni vremea să se afle, să reducă martorii la tăcere și să recupereze probele materiale. Ar lucra în tandem cu agenți operativi din viitor (M.I.B.-i) și ar interveni doar la nivel compartimentat, de minimă informare, când M.I.B.-ii ar fi incapabili să rezolve de unii singuri situația. Nevoia de menținere a secretului ar fi atât de mare, încât ar putea fi necesar să fie supuși hipnozei sau unor terapii de tip mecanic după îndeplinirea misiunii, pentru a li se șterge chiar și lor înșile din memorie datele acesteia.

S-ar părea că, o dată ce oficialitățile noastre guvernamentale au devenit conștiente de ceea ce se întâmplă, nu le-a mai rămas altă variantă decât să coopereze. Nu numai că tehnologia superioară a vizitatorilor din viitor sau de pe alte planete îi avantajează pe aceștia în orice conflict al voințelor, dar de asemenea cooperarea cu ei ar fi în interesul nostru. Faptul că există, pur și simplu, este de o importanță capitală — înseamnă că avem un viitor. În această lume nebună unde tineri și tinere de pe ambele emisfere ale globului stau neliniștiți în silozuri subterane, lângă butoanele care ar putea șterge orice urmă de viață, numai acest singur fapt depășește oricare alte considerente. Cu siguranță, nici un om sănătos la cap nu ar dori să perturbe această balanță delicată, chiar dacă din când în când mai trebuie să moară câțiva compatrioți de-ai lui pentru a o proteja. Și o dată ce orice persoană rațională află că un călător în timp are posibilitatea de a face ca întreaga sa existență să fie anulată, este foarte probabil să facă tot ce-i stă în putere pentru a împiedica așa ceva — ceea ce, desigur, ar însemna să coopereze, intrând în conspirație.

Fără cooperare, istoria însăși ar deveni cu ușurință un dezordonat care-pe-care, la discreția capriciilor și greșelilor oricui con-

trolează o mașină a timpului. O singură scurgere de securitate ar putea avea rezultate dezastruoase. Un singur individ neglijent sau lipsit de scrupule ar putea deregla întreaga istorie a Pământului, modificând trecutul accidental sau intenționat. Să ne imaginăm, de exemplu, în ce fel de lume am trăi acum, dacă Adolf Hitler ar fi avut la dispoziție arme bacteriologice sau bombe nucleare.

Mai există și alte motive pentru camuflaj — ramificațiile economice și politice ale mașinii timpului însăși. Odată ce mașinile timpului se vor afla la îndemâna tuturor, toate celelalte forme de transport și multe mijloace de comunicare pot deveni instantaneu lovite de desuetudine. De ce ar mai consuma cineva ore întregi călătorind cu automobilul, avionul sau trenul, când ar putea folosi o mașină a timpului pentru a ajunge imediat la destinație? De ce le-am mai trimite scrisori rudelor din alte state, și nu le-am vizita personal? Industriile constructoare de mașini, aeronave, căi ferate, șosele, vapoare, serviciile telefonice și poștale s-ar prăbuși virtualmente peste noapte. Ar rezulta haosul economic, inclusiv un crah bursier global. S-ar pierde averi, milioane de oameni ar suferi de foame, puterile politice s-ar modifica.

Și doar o singură mașină a timpului, folosită adecvat, i-ar putea permite ușor unui terorist să ia ostatică o planetă întreagă, pentru răscumpărare. Furtul armelor nucleare ar deveni simplu ca o ieșire la plajă. Proprietarul primei mașini a timpului s-ar putea hotărî să fie stăpânul lumii.

Dacă unii M.I.B.-i sunt într-adevăr agenți din viitor care încearcă să acopere adevărata natură a fenomenului O.Z.N., tendința noastră de a crede în romantica idee că toate O.Z.N.-urile sunt nave spațiale de pe planete îndepărtate care au venit aici prin spațiu sau printr-o falie în spațiu-timp s-ar putea număra printre cele mai puternice instrumente ale lor. Atâta vreme cât o credem, avem toate șansele să continuăm scrutarea depărtărilor universului, după semnale de pe acele planete îndepărtate, și să construim rachete tot mai mari și mai bune pentru a penetra spațiul pe calea rudimentară, astfel lăsându-le lor libertatea de a-și vedea nestingheriți de treburi. Există multe dovezi care susțin ideea că ufonauții au răspândit ei înșiși această ipoteză, pentru a ne pune pe o pistă falsă. Pentru a o cita pe Jenny Randles:

> *...vizitatorii înșiși ar putea dori să creeze falsa impresie că vin din spațiu. Astfel s-ar putea explica de ce se țin de jocuri și își asumă roluri bazate pe actualele noastre concepte science-fiction. În acest fel, nu mai percepem adevărul, iar dacă auto-*

rităţile îl bănuiesc, acest adevăr le oferă un şi mai mare stimulent de a-l acoperi.[29]

Ocupanţii O.Z.N.-urilor ne mint de secole. Ne spun că nu ne va durea când ne înfig ace în abdomen — dar ne doare. Ne promit că se vor întoarce într-o anumită zi şi într-un anume loc. Noi ne adunăm familiile, prietenii şi camerele de televiziune şi aşteptăm conştiincioşi la ora stabilită, pe cine ştie ce vârf pustiu de munte; iar ei nu mai apar. Ne spun că foarte curând vor ateriza la vedere şi vor dezvălui totul, dar acest lucru îl repetă de cel puţin câteva decenii. Între timp, se strecoară prin zone slab populate, în toiul nopţii, ne răpesc şi ne spun că sunt dintr-un oraş de pe Marte. Dar noi am trimis, bineînţeles, sonde pe Marte şi ştim perfect de bine că acolo nu există nici un oraş. Apoi, ne asigură că sunt de pe pădurile lunare (şi, desigur, ştim că pe Lună nu e nici o pădure, sau din galaxia Ganymede (Ganymede fiind a patra lună a lui Jupiter, nu o galaxie). Ne spun cum îi cheamă, iar ulterior descoperim că numele înseamnă ceva gen „vizitator" sau „căutător" în cine ştie ce limbă pământeană obscură sau străveche. Invită gospodine şi pictori de firme (în loc de ingineri atomişti sau proiectanţi de nave spaţiale) la bordul „navelor" şi le arată „motoarele cu propulsie stelară", care de obicei reies a fi câte un glob de sticlă, colac de sârmă sau alte aiureli. Îi conving pe acei oameni simpli şi cinstiţi să se înscrie în circuitul de conferinţe, pentru a zăpăci şi mai mult restul populaţiei repetând idei utopice răsuflate şi poveşti ridicole cu fecioare spaţiale frumoase şi goale, de pe planete inexistente pe care le-au vizitat.

Scriitorul şi cercetătorul de fenomene paranormale D. Scott Rogo consideră că ufonauţii ar putea avea un mod de a extrage gândurile oamenilor pe care îi ţin captivi, pentru a descoperi în ce cred sau din ce constă miturile actuale, pentru ca apoi să le spună sau să le arate ceea ce vor ori se aşteaptă să audă sau să vadă.[30]

Mai mulţi oameni răpiţi, printre care şi scriitorul Whitley Strieber, au sugerat că s-ar putea ca ufonauţii să poarte travestiuri — măşti sau costume.[31, 32, 33] Acest lucru corespunde cu numeroase descrieri de piele cenuşie şi netedă, uneori cu sugestia unei cusături prin mijlocul capului, sau o suprafaţă încreţită ca la „Michelin Man", lipsa unghiilor, ochi enormi, lucioşi, negri şi opaci, ca nişte ochelari de soare (care ar putea fi lentilele unei căşti ce acoperă tot capul) şi aşa mai departe. Unii spun că răpitorii lor le-au spus despre costume că erau profilactice — pentru a evita răspândirea în jur a unor germeni nefamiliari (şi, prin urmare, potenţial peri-

culoși).[34] S-ar putea să fie așa, dar ar putea fi și costume de spectacol, menite să ducă mai departe ideea că vin de pe alte planete. S-au descris tot felul de alte obiecte de recuzită și teatralisme care n-ar fi avut nici un scop, dacă nu urmăreau să ne inducă în eroare — ca avioanele cu opt motoare care zboară în tăcere fără ca elicele să li se învârtească, și poate chiar întâlnirea dintre mașină și farfurie.

Ufonauții au întărit iluzia, supunându-și victimele unei forme de control asupra minții. De obicei, martorii povestesc că au fost loviți cu o „rază de lumină" sau spun că li s-a pus pe gât un dispozitiv care le-a provocat un șoc urmat de paralizie. Apoi, relatează comunicații telepatice cu ufonauții și călătorii cu farfuriile zburătoare până pe alte planete.

Martorii sunt convinși că au conversat cu niște extratereștri. În realitate, probabil că unii sunt drogați sau hipnotizați, astfel că li se pot planta în minte amintiri-paravan, cu ajutorul unei aparaturi de „realitate virtuală" asemănătoare unui sofisticat joc video, astfel încât să poată fi duși pe Pământul viitorului și să li se spună că este „planeta Lanulos".

În mod ciudat, planetele „extraterestre" sunt de obicei populate cu locuitori care arată și vorbesc exact ca oamenii, deși civilizațiile *sunt de obicei mai avansate decât a noastră.* E important de remarcat că exemplele cele mai deplasat non-umane la înfățișare dintre ufonauți și M.I.B.-i sunt de multe ori descrise ca având un aspect robotic. Se mișca țeapăn, vorbesc cu glas monoton, fără să-și miște gura, au ochi luminiscenți etc. Mulți dintre „extratereștrii" cu care s-au confruntat martorii ar putea nici să nu fie extratereștri, ci manechine animate și machiate. S-au realizat „monștri" similari pentru filmele de cinema. Dubluri care merg, vorbesc, gesticulează, ale unor președinți și celebrități, atât de veridice încât aproape nu se pot deosebi de original, pot fi văzute astăzi în parcurile de distracții.

Este absolut rezonabil ca noi înșine să descifrăm în cele din urmă principiile științifice care ne vor permite să comunicăm telepatic, fie prin antrenament mintal, fie cu ajutorul unor dispozitive care așteaptă să fie inventate. Parapsihologii studiază percepția extrasenzorială[35] (E.S.P.) de ani de zile și au înregistrat deja anumite progrese. Într-o bună zi, s-ar putea să înțeleagă comunicațiile fără cuvinte care au loc între mamă și copil în momente de mare pericol. Concluzia că ufonauții trebuie neapărat să fie extratereștri fiindcă ne vorbesc telepatic e neîntemeiată. O specie cu ade-

vărat extraterestră probabil că ar găsi modul de funcționare al minții noastre un mister total, și viceversa. Ideea că extratereștrii vor învăța totul despre noi și se vor folosi de aceste cunoștințe ca să ne invadeze nu este, probabil, decât science-fiction. Dar e foarte posibil ca micile implanturi ca niște alice pe care ufonauții le-au plasat în creierele celor răpiți să fie receptoare futuriste care facilitează comunicarea prin telepatie cu ufonauți dotați cu emițătoare sau dispozitive care să stimuleze zonele cerebrale unde se ascund capacitățile telepatice.

Nu e decât o problemă de timp până să ne realizăm arme cu raze care pot ameți și paraliza. S-au construit deja prototipuri. Iar armele cu șocuri electrice — vergele ca pentru vite, care paralizează victima la atingere — se folosesc deja pe scară largă. Știm că accesele epileptice pot fi declanșate de lumini intermitente și că stroboscopia sincronizată cu configurațiile undelor cerebrale ale oamenilor normali poate provoca stări de transă sau halucinații. Neurochirurgii au învățat de mult cum să stimuleze anumite regiuni ale creierului și, în câțiva ani, vom fi fără-ndoială capabili să organizăm experiențe întregi. Poate vom reuși să dirijăm semnalele de televiziune direct în creier, pentru a simula realitatea.

Implanturile pot de asemenea să primească de la transmițătoare îndepărtate semnale care paralizează victimele sau le fac să creadă că trăiesc anumite experiențe reale, când de fapt se află în stare de transă. Hipnotizatorii îi pot face pe subiecți să perceapă experiențe foarte vii, doar sugerându-li-le. De exemplu, subiecților aflați sub hipnoză le-au apărut efectiv bășici, când li s-a spus că un creion plasat pe piele era un chibrit aprins. Anumite droguri pot crea stări similar de receptive. Așa-numitele „seruri ale adevărului", ca pentothalul de sodiu, sunt exemple concludente, dar există și altele, mai eficiente, la a căror perfecționare agențiile de informații din întreaga lume au lucrat zeci de ani.

O stare de spirit similară se poate induce, desigur, prin stimularea electrică potrivită, la locul potrivit. Un subiect astfel cufundat în transă poate fi făcut să creadă *orice*. Poate că din acest motiv oamenii răpiți raportează, după întoarcerea acasă, manifestări metapsihice, ca duhuri spectrale, obiecte care se mișcă singure și telefoane sunând deși sunt scoase din priză. Evident, este la fel de posibil ca centrii parapsihici ai creierului lor să fi fost stimulați spre a produce ei înșiși, efectiv, aceste manifestări.

Metodele unor M.I.B.-i nu sunt mai extraterestre decât cele ale unor ufonauți. Și ele sunt uneori doar puțin mai avansate decât metodele propriilor noștri agenți secreți din prezent — motiv

pentru care ne așteptăm să provină din viitor. Indiferent că un anumit M.I.B. este agent din zilele noastre, membru al echipei de măturători de pe o mașină a timpului, manifestare metapsihică sau chiar halucinație, rezultatul vizitei sale e același — ne derutează și ne sperie. Confiscând probele materiale, amenințându-i pe membrii de familie, convingând un martor că nu a văzut ceea ce credea că a văzut sau apelând la patriotismul lui, M.I.B.-ul oprește cu eficiență fluxul de informații despre O.Z.N.-uri. Performanțele sale teatrale, la fel ca isprăvile piloților de O.Z.N.-uri, sunt exact atât de ridicole încât să fie sigur că un martor care le descrie altora nu va fi crezut.

Apoi, guvernul nostru discreditează martorul în public, lansând diversiunea pe care cei mai mulți sunt dispuși s-o creadă, iar treaba se rezolvă elegant. Din nou am fost împiedicați să descoperim explicația misterului O.Z.N. Suntem lăsați cu ideea vagă că probabil O.Z.N.-urile nu există, iar dacă există, trebuie să fie nave spațiale pilotate de ființe din galaxii îndepărtate care au călătorit secole întregi prin spațiu pentru a veni aici și a ne studia sau a ne salva de noi înșine. *Asta trebuie să credem.*

Între timp, ufonauții își continuă nestânjeniți operațiile chirurgicale clandestine, impregnările și „extragerile de foetuși". Oamenii în negru se plimbă prin complexele noastre comerciale, neobservați. Dacă e vorba să credem afirmațiile lui Albert Bender și ale altor contactați, unii lucrează tocmai la Pentagon!

Organizațiile contemporane supersecrete, ca C.I.A. și N.S.A., angajează mii de oameni și cheltuiesc miliarde de dolari pentru spionaj. Agenții acoperiți („*spooks*"[86]) se furișează pe tot întinsul planetei, folosind mijloace electronice de supraveghere, înșelătorii, dezinformare, amenințări, spălări de creier, droguri, hipnoză — toate, metode similare cu cele aplicate de ufonauți și M.I.B.-i. Tehnicile și tehnologiile lor sunt atât de sofisticate, încât ar părea supranaturale dacă le-ar folosi asupra unor oameni din urmă cu o sută de ani.

Echipe asemănătoare, dar și mai sofisticate, vor opera fără îndoială în viitor. Vor merge oriunde sunt necesare misiuni sub acoperire, ca recoltarea de informații — adică peste tot. Când oamenii vor învăța să călătorească în trecut, ei îi vor urmări. Din când în când, li se va ordona să comită spargeri, răpiri, chiar și asasinate. O vor face fără discuție, fiindcă ei apără siguranța națională. Poate chiar securitatea mondială. Dispozitivele lor vor fi atât de înaintate, încât probabil nu vor fi niciodată prinși, dar dacă totuși se întâmplă, imunitatea diplomatică pe care le-o conferă acordurile

secrete cu guvernele din trecut le va permite să plece liberi, în timp ce se va pune în circulație o poveste-paravan. Publicul nu va auzi nimic despre ei, decât anecdote la mâna a doua.

În timp ce pregăteam această carte pentru publicare, am auzit un zvon nou de la un informator. Se pare ca Președintele Kennedy ar fi fost asasinat de o agenție guvernamentală, întrucât considera că publicul american avea dreptul să cunoască adevărul despre O.Z.N.-uri și era hotărât să ni-l dezvăluie, dar a lăsat ca planurile lui să transpire înainte de a fi apucat să le pună în aplicare.

Zvonul cu Kennedy nu este, probabil, decât o scorneală pură. Ca majoritatea zvonurilor de acest gen. Dar ar fi *la limita* posibilului să conțină un grăunte de adevăr. Mai mulți autori susțin că au dovezi irefutabile că Raportul Comisiei Warren a fost apă de ploaie. Probele fotografice arată clar că Președintele a fost împușcat din față, nu din spate, cum spune povestea oficială. Și oare Prima Doamnă ar fi încercat să se cațăre spre partea dinapoi a mașinii dacă din direcția aceea veneau gloanțele? Au fost ignorați suspecți care ar fi trebuit să fie reținuți pentru cercetări, iar Lee Harvey Oswald, care nu avea posibilitatea practică de a fi făcut ceea ce era acuzat că făcuse, a ieșit pe post de țap ispășitor. Și s-au mai întâmplat lucruri suspecte și cu alți președinți și O.Z.N.-urile. Congresmanul Gerald Ford a încercat din răsputeri să determine investigații asupra O.Z.N.-urilor, dar buzele Președintelui Gerald Ford au fost pecetluite. Guvernatorul Carter a jurat să pună în circulație informațiile despre O.Z.N.-uri după ce era ales președinte, dar Președintele Carter n-a făcut decât o cerere nehotărâtă ca N.A.S.A. să analizeze subiectul. N.A.S.A. l-a refuzat. Mai este apoi și documentul MJ-12, care se declara a fi o informare suprasecretă pentru nou-alesul Președinte Eisenhower, despre un proiect O.Z.N. suprasecret înființat sub Președintele Truman.

Deci, a fost oare asasinarea lui Kennedy o operațiune M.I.B., așa cum insinua informatorul meu? Mă îndoiesc. Cum spuneam, probabil sunt baliverne. Dar servește totuși ca excelent exemplu al modului cum un călător în timp ar putea schimba dramatic istoria, printr-un efort de zece secunde.

Să vă gândiți mai bine, data viitoare când vă aflați în lift, sau pe stradă, ori la un cocktail, și auziți un necunoscut spunând: „Să știți că eu nu m-am născut ieri."

Dacă judecați la fel ca mine, s-ar putea să vă pomeniți întrebându-vă inconștient: oare s-a născut mâine?

Note

1. Keel, *Mothman Prophesies*, p. 173.

2. În engleză, banala întrebare „Ce oră e?" sau „Cât e ceasul?" se adresează întotdeauna sub forma: „*What time is it?*" sau „*What's the time?*" — respectiv: „Ce timp este?" sau „Care e timpul?" În situațiile descrise în text, este clar că rămâne loc pentru interpretări mult mai largi decât simpla referire la ora din zi. (*n. tr.*)

3. Din *Gray Barker's Newsletter*, martie 1976, relatat în Steiger, *Alien Meetings*, pp. 58–60.

4. Flammonde, *op. cit.*, pp. 144–147, 166–183.

5. Din *Settimana Incom*, 16 septembrie 1962, reluat în Vallee, *Magonia*, p. 273.

6. Keel, *Trojan Horse*, pp. 253–254.

7. Lorenzen, *The Whole Story*, pp. 248–251.

8. Keel, *Mothman Prophesies*, pp. 55–236.

9. *Ibid.*, pp. 126–129.

10. Lorenzen, *UFOs Over the Americas*, pp. 41–43.

11. Jerome Clark, „Carlos de Los Santos și Oamenii în negru", *Flying Saucer Review*, 24, No. 4 (1979), pp. 8–9.

12. Dr. P.M.H. Edwards, „Activități M.I.B. raportate din Victoria, B.C.", *Flying Saucer Review*, 27, No. 4, pp. 7–12.

13. (**În orig.**) „*Men in Black*": *M.I.B.* (n. tr.).

14. Keel, *Mothman Prophesies*, p. 27.

15. Memoriu al Viceșefului de Stat-Major Asistent U.S.A.F., General-Locotenent Hewitt T. Wheless, către A.D.C., A.F.C.S, A.F.L.C., A.F.S.C., A.T.C., A.U., H.Q.C.O.M.D., U.S.A.F., C.A.C., M.A.C., S.A.C., T.A.C. și U.S.A.F.S.S., 1 martie 1967; publicat în Fawcett, *Clear Intent*, Anexa A, fig. 3.

16. Steiger, *Alien Meetings*, pp. 112–113.

17. Smith, *op. cit.*, p. 213.

18. *Ibid.*, pp. 210–219.

19. Barker, pp. 159–184.

20. Bender, *op. cit.*

21. McWane, *op. cit.*, pp. 28–29.

22. Keel, *Mothman Prophesies*, pp. 74–76.

23. R. Perry Collins, „Practicând jocul «de-a realitatea»", *UFO Universe*, ianuarie 1990, pp. 16-17.

24. *5 foot 6* = 1,67 m. (n.tr.).

25. Steiger, *Alien Meetings*, pp. 112–113.

26. Keel, *Disneyland*, p. 151.

27. Keel, *Mothman Prophesies*, p. 28.

28. Nota ediției originale: în percepția precognitivă de la distanță, „receptori îndepărtați au dobândit informații substanțiale despre obiective geografice inaccesibile prin orice canal senzorial cunoscut, cu un

grad de fidelitate care pare a fi insensibil din punct de vedere statistic față de spațiul sau timpul intermediar". Vezi Robert G. Jahn și Brenda J. Dunne, *Margins of Reality: The Role of Consciousness in the Physical World* (San Diego: Harcourt Brace Jovanovich, Publishers, 1987).

29. Randles, *Conspiracy*, pp. 131-132.

30. D. Scott Rogo, red., *UFO Abductions: True Cases of Alien Kidnappings* (New York: Signet - New American Library, Inc., 1980), p. 109.

31. Strieber, *op. cit.*, pp. 67, 80.

32. Hopkins, *Intruders*, p. 137.

33. Edith Fiore, *Encounters* (New York: Doubleday, 1989), p. 312.

34. *Ibid.*, pp. 300–301.

35. (**În orig.**) *extrasensory perception* (*n. tr.*).

36. Fantome, năluci, spirite (*n. tr.*).

15

Vizitatorii ar putea fi ... din această dimensiune a spațiului, dar nu și a timpului. N-ar fi exclus ca o anumită formă de călătorie prin timp să fie posibilă ... Nu putem presupune că deplasarea temporală se exclude din discuție.

Whitley Strieber[1]

Ipoteza

Am pus bazele. Acum putem propune o ipoteză de lucru:

Nu înțelegem adevărata natură a Universului atât de bine pe cât credem. Timpul este elastic, non-liniar și inconstant. Ideile noastre despre timp sunt iluzii cauzate (sau dezorientate) de complicatul sistem al mișcărilor pe care le parcurg Pământul, sistemul solar și galaxia noastră. Timpul, asemenea spațiului, nu e un obiect, ci un concept abstract folosit pentru a descrie anumite aspecte ale spațiu-timpului. Este posibil să deformăm spațiu-timpul, astfel încât, vorba vine, „să ieșim din Univers", apoi să reintrăm în el după alte coordonate.

O analogie ar fi aceea cu mișcarea unui creion de la un capăt al foii de hârtie până la celălalt, îndoind coala, în loc de a trasa o linie pe toată lungimea ei. Înțegerea legilor care guvernează acest proces face posibilă dezvoltarea unei tehnologii capabile de o formă de transferare spațială echivalentă cu deplasarea în spațiu mai repede decât lumina. De asemenea, face posibil un număr de paradoxuri care n-ar fi posibile dacă timpul ar fi liniar și fix. În prezent, suntem incapabili să înțelegem mecanica acestei realități, fiindcă mințile noastre sunt instruite să funcționeze numai în patru dimensiuni; totuși, putem intui subconștient conceptul, întrucât subconștientul nu este îngrădit de gândirea liniară.

O.Z.N.-urile nu sunt manifestări ale unui singur fenomen, ci o tapiserie complexă alcătuită din multe fenomene diferite. După ce înlăturăm farsele, halucinațiile și percepțiile eronate ale unor obiecte și situații firești, multe dintre rapoartele rămase despre

obiecte zburătoare neidentificate descriu corpuri reale, la fel de tangibile ca automobilele. Multe din aceste O.Z.N.-uri nu sunt nave spațiale în sensul comun al cuvântului, ci vehicule menite să călătorească prin timp în modalitatea descrisă mai sus. Multe dintre ele nu vin de pe alte planete, ci de pe Pământul din viitor.

Aceste mașini ale timpului sunt populate de un complex amestec de ființe omenești, forme evoluate ale ființelor omenești, forme de viață modificate prin inginerie genetică, androizi, roboți și/sau forme de viață extraterestre. Ocupanții respectivi fac uz de o tehnologie avansată, bazată pe principii care se vor descoperi la un moment dat în viitorul nostru apropiat, pentru a produce în jurul navelor câmpuri care distorsionează spațiu-timpul. Manipulând aceste câmpuri, pot traversa aproape în voie ceea ce noi considerăm spațiu și timp.

O.Z.N.-urile ne par capabile de viteze și caracteristici de zbor imposibile fiindcă se deplasează prin timp cu viteze și în direcții diferite decât noi. Câmpurile au capacitatea de a-și schimba coordonatele spațio-temporale, pentru a corespunde cu ale noastre. Efectul câmpurilor tempo-deformante asupra luminii și a altor forme de radiație electromagnetică poate crea iluzia că O.Z.N.-urile apar, dispar, își schimbă culoarea și forma, sau emit enorme cantități de radiații electromagnetice pe toate frecvențele. Câmpurile pot opri automobilele, curentul electric și aparatele mecanice, pot paraliza oamenii și animalele și pot afecta percepțiile omenești.

Ocupanții O.Z.N.-urilor vizitează toate regiunile Pământului, pe tot parcursul istoriei, din motive ce variază de la cercetarea științifică până la aplicarea legii. Vizitele lor au inspirat felurite mituri, de-a lungul istoriei.

Unii ufonauți ne respectă calendarele și frontierele politice, și folosesc aceeași limbă cu noi, fiindcă vin din viitorul nostru. Nu vor să știm acest lucru, nici să cunoaștem proporțiile prezenței lor printre noi, așa că își execută misiunile, ori de câte ori e posibil, în secret. Când li se compromite securitatea, trimit agenți să șteargă toate urmele pe care le-au putut lăsa.

Guvernul nostru și cele ale altor țări știu cine și ce sunt ufonauții, căci au recuperat și studiat O.Z.N.-uri prăbușite. Cooperează cu ei la menținerea secretului privind identitatea și scopul lor, întrucât oficialitățile guvernamentale găsesc cooperarea a fi în interesul nostru.

Unii ufonauți se tem foarte tare de modul cum folosim energia nucleară și alți factori periculoși pentru mediu, întrucât provin de

pe un Pământ al viitorului și, din cauza caracterului non-liniar al timpului și a posibilității paradoxurilor generate de aici, pot fi afectați în mod direct de evenimentele din trecutul lor (prezentul nostru).

Alți ufonauți sunt angajați într-un program de împerecheri umane concepute spre a „ameliora" specia și a-i susține supraviețuirea în viitor. Regulat și sistematic, răpesc generații de ființe omenești, în diverse momente ale vieții, pentru a facilita acest program. Le implantează victimelor transmițătoare prin care să le monitorizeze situația și mișcările, în același mod în care și noi instalăm emițătoare portative pe animalele din specii pe cale de dispariție. Cunosc intim organismul uman și viitorul nostru. Folosesc proceduri chirurgicale, tehnici de „control al minții", metode de propagandă și terorism, similare cu ale noastre dar mai perfecționate.

Pentru a verifica această ipoteză se pot aplica diverse metode distincte, printre care următoarele:

1. Se pot proiecta și folosi echipamente capabile să detecteze anomaliile temporale. Nu este necesar ca acestea să fie extraordinar de complicate sau costisitoare; posedăm tehnologia aptă de a produce în mare număr ceasuri extrem de precise, a le amplasa în diverse locuri din întreaga lume și a le conecta prin computer. Un asemenea sistem ar putea să indice traiectoria unui O.Z.N. înconjurat de o distorsiune temporală puternică, la fel de clar ca orbitele navelor noastre spațiale urmărite prin radar. Rezultatele ar putea fi apoi comparate cu datele vizuale și cele anecdotice. Extremitățile turboreactoarelor folosite de forțele aviatice ale lumii pentru a urmări O.Z.N.-urile pot fi înzestrate cu aparate similare, ale căror afișaje să fie comparate după urmărirea de aproape a O.Z.N.-urilor.

2. Cercetătorii O.Z.N. își pot reorienta investigațiile, ținând seama de ideea călătoriei în timp și cea a emițătoarelor implantate. Ar putea să-și coordoneze eforturile astfel încât datele acumulate să fie mai puțin anecdotice și, astfel, mai utile pentru analizele statistice.

3. Se pot finanța proiecte de studiu menite să descopere adevărata natură a timpului. Ar putea începe cu indiciile care ne stau deja la dispoziție: teoria relativității, tahionii, găurile negre, quasarii, efectul Doppler etc. Ar trebui să ia ca punct de pornire ipoteza că timpul este variabil, non-liniar și inconstant.

4. S-ar putea întreprinde analize statistice asupra direcției de deplasare a O.Z.N.-urilor, folosind baze de date computerizate, compilate din rapoartele unde se cunosc cu precizie data, ora și direcția. Scopul acestui studiu ar fi acela de a descoperi dacă există într-adevăr o corelație între mișcările O.Z.N.-urilor și natura complicată a revoluțiilor și spiralelor pe care le descrie Pământul în cursul deplasării sale prin spațiu. S-ar putea face de asemenea cercetări pentru a determina dacă aceleași mișcări influențează efectiv percepția noastră asupra Universului — concret, dacă afectează ceea ce considerăm a fi fluxul temporal.

5. Modelele pe computer care speculează asupra direcției pe care o poate adopta evoluția omenească pot fi comparate cu ființele descrise de oamenii care au fost luați prizonieri.

6. Persoanele răpite în repetate rânduri ar putea fi monitorizate pentru a-i alerta pe alții când au loc asemenea răpiri și li se pot da ceasuri de mare precizie, pe care să le plaseze în diverse locuri din casă, pentru a înregistra orice anomalii temporale.

7. Se pot organiza campanii pentru localizarea, extragerea și studierea micilor implanturi din trupurile și creierele sutelor sau miilor de oameni răpiți — înainte ca ocupanții O.Z.N. să le fi putut recupera.

Deși am ajuns la aceste concluzii independent, studiind întâlnirile O.Z.N. (dintre care pe multe le-am rezumat în aceste pagini) pe o perioadă de peste douăzeci de ani, vreau să fie clar că nu mă declar a fi inventatorul — sau măcar un pionier în domeniul — ideii călătoriei în timp. A fost folosită de scriitorii science-fiction încă din 1895, când H.G. Wells a scris *Mașina timpului: o invenție.*

Pe tot parcursul acestui text, am menționat autori care s-au referit într-un fel sau altul la călătoria în timp. În plus, ea a fost studiată și dezvoltată în scris de către Wilbert Smith[2], A.G. Cadman[3], Adrian R. Cox[4] și Hernani Ebecken de Arujo[5]. René Fouéré a speculat în 1966 că ocupanții O.Z.N.-urilor ar putea fi călători ai timpului, din viitor.[6] *Encyclopedia of UFOs* de Ronald Story înscrie călătoria în timp printre cele opt explicații ale fenomenelor O.Z.N., menționând în sprijinul ei atât „politica de neingerință", cât și asemănarea ufonauților cu foetușii umani.[7]

Scriitorul şi cercetătorul O.Z.N. William Hamilton scrie:

În genere, se convine că vehiculele nepământene sunt înconjurate şi încorporate într-un câmp: electric, magnetic şi gravitaţional; şi prin manipularea acestui câmp [sic] propulsează cu mari viteze, staţionează în zbor sau execută schimbări vectoriale în unghi ascuţit. Prin intermediul controlării câmpului, pot să dispară sau să-şi modifice forma ori densitatea, astfel încât să contopească două structuri independente în una singură. De asemenea, este posibil să ne imaginam că aceste vehicule pot călători într-un mod care deformează spaţiu-timpul şi le permite să parcurgă distanţe enorme, de ani-lumină.[8]

În *Vindecarea realităţii sfărâmate — să înţelegem traumele contactaţilor*, Alice Bryant şi Linda Seebach scriu:

Este posibil ca fenomenul O.Z.N., aşa cum a fost cunoscut în ultimii patruzeci de ani, să fie o sâcâitoare întrezărire a marelui pas spre dimensiunile până acum incredibile care se găsesc dincolo de fruntariile spaţiului şi ale timpului. Dacă este adevărat, atunci cheile se află deja la îndemână, în noua fizică cuantică.[9]

Este foarte posibil ca totalitatea universului(urilor) să ocupe simultan acelaşi spaţiu şi timp non-liniar. Când se va putea accepta că Universul funcţionează ca o hologramă, că însăşi realitatea e forţă vitală care acţionează asupra particulelor de energie, atunci pasul următor va fi călătoria în spaţiu şi în timp pe care, după câte reiese, O.Z.N.-urile au realizat-o deja.[10]

Actuala construcţie a timpului şi lipsa de înţelegere a vibraţiilor ne pot împiedica să ajungem la adevărata realizare, dacă, în alte dimensiuni, timpul e neliniar şi simultan, altfel spus, prezentul etern. S-ar putea ca acest lucru să se fi demonstrat deja, în cazurile de accelerare a timpului. Deşi nici pe departe atât de comun ca ieşirea în afara timpului, timpul accelerat face totuşi parte din fenomenologia O.Z.N.[11]

Raymond Fowler insinuează că ufonauţii sunt călători în timp, pe tot parcursul lucrării *Observatorii*. Autorul remarcă:

...într-un fel, sunt capabili să cunoască viitorul! E inutil de spus, acest lucru nu numai că pune la încercare unele concepte filosofice destul de solide, dar ridică întrebări la fel de dificile despre natura ***timpului*** *însuşi.*[12]

...extratereştrii i-au vorbit lui Betty despre ***timp****. Au insistat că noi avem o concepţie* ***localizată*** *asupra timpului şi că acesta, aşa cum îl înţelegem noi, nu există în realitate. Concepţia umană de timp este iluzorie. Toate se întâmplă* ***Acum****. Până nu demult, asemenea afirmaţii ar fi fost luate în derâdere de către oamenii de ştiinţă. Dar Noua Fizică pare să facă aluzii tocmai la acest concept.*[13]

... lui Betty Andreasson i s-au spus unele lucruri absolut incredibile despre extratereştri şi relaţia lor cu timpul ... În esenţă, extratereştrii au informat-o pe Betty că aveau capacitatea de a se mişca liber prin timp şi spaţiu. Trecutul, prezentul şi viitorul sunt pentru ei unul şi acelaşi. ***Timpul****, aşa cum îl cunoaştem, nu există pentru ei!*[14]

Dr. Vallée, în *Confruntări*, declară:

Nu mai cred că O.Z.N.-urile sunt simple nave spaţiale ale vreunei specii de vizitatori extratereştri. Această idee e prea simplistă pentru a le explica înfăţişarea, frecvenţa manifestărilor pe parcursul istoriei cunoscute şi structura schimburilor de informaţii cu ei în timpul contactelor. În schimb, am susţinut că se va ajunge la o înţelegere a fenomenului O.Z.N. numai atunci când ne vom extinde vederile asupra universului fizic dincolo de modelul tetra-dimensional clasic al spaţiu-timpului. La fel ca şi celelalte fenomene paranormale, O.Z.N.-urile par capabile să opereze în afara restricţiilor spaţio-temporale cunoscute.[15]

În *Dezvăluiri – Contactul extraterestru şi iluzia umană*, dr. Vallée adaugă:

Fenomenul O.Z.N. veritabil, aşa cum am arătat în „Confruntări", se asociază cu o formă de conştiinţă non-umană care manipulează spaţiul şi timpul în moduri pe care nu le înţelegem.[16]

Este curios de observat că până şi cercetătorii ştiinţifici cu experienţă, care acceptă ideea universurilor multiple, sau puţinii ozenologi care înţeleg ideea că spaţiu-timpul poate fi pliat spre a permite deplasarea aproape instantanee dintr-un punct al Universului nostru în altul, însă se mai agaţă la nivel afectiv de ideea că orice formă non-umană de conştiinţă trebuie să provină neapărat din spaţiul cosmic.[17]

... am putea propune ipoteza unor călători extratereştri care ar folosi metode radicale de manipulare a spaţiu-timpului, în special pentru a folosi găurile-de-vierme tetra-dimen-

sionale la călătoria prin spațiu și probabil chiar prin timp ... Asemenea călători ar putea realiza multe dintre acțiunile fizice atribuite ufonauților, putând de asemenea să ni se manifeste simultan în perioade istorice care nouă ne-ar părea diferite. Această ipoteză reprezintă o actualizare a E.T.H., unde „extratereștrii" pot fi de oriunde și de oricând, provenind chiar de pe propria noastră planetă.[18]

În *Contactul*, Whitley Strieber scrie:

... ar putea să fi sosit cu adevărat, fizicește, într-un moment din viitor, după care să se fi răspândit pe tot parcursul istoriei noastre, întorcându-se efectiv în timp ca să ne studieze. Acest lucru ar putea însemna că stau aici doar scurt timp — să zicem, câteva săptămâni sau luni — dar desfășoară un studiu care, din poziția noastră în timpul secvențial, ar părea să se extindă peste întreaga istorie consemnată (...). Dacă deplasarea în timp poate exista și este implicată, numai Dumnezeu știe cum ar arăta în ochii noștri călătorii, la întoarcerea din viitor.[19]

Jenny Randles sumarizează splendid situația în *Conspirația O.Z.N. — Primii patruzeci de ani*:

... O.Z.N.-urile pot fi „nave temporale", nu „nave spațiale". Sunt pilotate de ființe inteligente, care ne depășesc cu mult nivelul de dezvoltare tehnologică și ***sunt*** *extrem de interesate de noi în această perioadă critică din istoria planetei. Și totuși, sunt umani. Ființe umane din viitorul nostru îndepărtat .... Pentru ca O.Z.N.-urile să* ***nu*** *fie „nave ale timpului", trebuie virtualmente să excludem orice perspectivă ca deplasarea în timp să devină* ***vreodată*** *posibilă. Căci dacă se va realiza — fie și peste mii de ani — cu siguranță că epoca în care am pornit prin spațiu și am construit primele arme capabile să distrugă planeta va prezenta suficient interes pentru a atrage vizitatori.*[20]

În sfârșit, mai sunt aceia care susțin că au folosit și au lucrat efectiv pe mașini ale timpului construite de ființe omenești, aici pe Pământ.

Contactatul Fred Bell, de exemplu, susține că entități din alte sisteme solare l-au învățat cum să construiască o mașină a timpului funcțională, pe care s-o poată folosi efectiv la transportul obiectelor.[21] Nu am văzut mașina lui Bell în funcțiune, așa că nu pot garanta pentru el, dar pot spune că nu e singurul care face aseme-

nea afirmații. De fapt, există oameni care proclamă în public că ființele omenești au început să călătorească în timp încă din 1943!

Conform mai multor martori, inclusiv Alfred Bielek, Preston B. Nichols și Carl Allen (care își atribuie adeseori numele de Carlos Miguel Allende), un grup de savanți lucrând pentru Marina Statelor Unite au făcut să dispară o navă din portul Philadelphia, în 1943. Acest eveniment, care a devenit cunoscut ca „Experimentul Philadelphia", pare să fi făcut parte dintr-o lungă serie de experiențe sponsorizate de Marină, într-o tentativă de a realiza invizibilitatea, ceea ce le-ar fi conferit navelor americane un mare avantaj asupra submarinelor Axei în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

Conform acestor martori, acțiunea se numea Proiectul Curcubeu[22]. Nicola Tesla, genialul inventator al curentului alternativ, și Dr. John von Neumann, marele matematician, au fost principalii proiectanți ai echipamentelor de înaltă tensiune instalate pe U.S.S. *Eldridge*. La orele 9:00 ale dimineții de 22 iulie 1943, echipamentele au fost puse în funcțiune. Nava a devenit invizibilă, atât optic cât și pe radar. Când instalațiile au fost închise, unii dintre membrii echipajului au apărut cu părți ale trupului amestecate cu oțelul pereților și al punților, iar alții ardeau, erau invizibili, pluteau prin aer sau nu se mai puteau mișca. Majoritatea erau isterizați de frică.

Echipamentele au fost modificate pentru a realiza numai invizibilitatea radar, nu și cea optică, și s-a adunat un nou echipaj. În dimineața de 12 august, contactoarele au fost închise din nou. Timp de circa un minut, *Eldridge* a fost invizibilă pe radar. Apoi, s-a produs o străfulgerare și nava a dispărut. Nu devenise numai invizibilă, ci își încetase complet existența. Nu se vedea nici măcar vreo urmă pe apă, în locul unde se aflase.

Încă o dată, echipajul „a înnebunit". Temându-se de tot ce putea fi mai rău, Alfred Bielek (cunoscut în acea perioadă sub numele de Edward Cameron) și fratele său vitreg, Duncan Cameron, amândoi fizicieni însărcinați cu pornirea și oprirea experimentului, au sărit peste bord. Nu au căzut în Portul Philadelphia, ci pe iarba bazei militare Montauk din Long Island, New York! Și, deși fusese dimineață, acum era noapte!

Aventura lor avea să devină în curând și mai șocantă. Apariția lor la Montauk nu a fost o surpriză. Îi aștepta poliția militară. Au fost introduși într-un complex subteran, unde i-a întâmpinat doctorul von Neumann — cel de care se despărțiseră cu câteva momente în urmă — acum *cu patruzeci de ani mai în vârstă*. Von Neu-

mann le-a spus celor doi savanți stupefiați că fuseseră absorbiți în hiperspațiu până în anul 1983, prin interacțiunea câmpurilor tempo-deformante create de echipamentele de la bordul navei *Eldridge* și a câmpurilor tempo-deformante generate de o mașină a timpului experimentală, aflată în probe la unitatea Montauk.

L-am întrebat pe Bielek dacă era posibil cumva ca von Neumann să fi fost machiat pentru a părea mai bătrân cu patruzeci de ani, din cine știe ce motiv.

„Cateoric, nu" mi-a răspuns el.

„Cum poți fi atât de sigur?" l-am întrebat.

„Fiindcă am văzut computere moderne, displayuri grafice, televizoare color și am urmărit emisiunile de televiziune timp de câteva ore."

Apoi, savantul îmbătrânit le-a spus că trebuia să se întoarcă pe *Eldridge* pentru a închide echipamentele — distrugându-le, în caz de necesitate — întrucât incidentul produsese o gravă falie în timp. Aceasta trebuia să fie închisă, altminteri putea avea efecte dezastruoase.

„Cum ne vom mai întoarce acolo?" au întrebat ei?

„Nici o grijă, vă trimitem noi," a răspuns von Neumann. „De la această stație, avem controlul complet asupra spațiului și a timpului și vă putem expedia la orice destinație din spațiu sau timp."

Von Neumann i-a trimis într-adevăr înapoi, au distrus echipamentele, iar Marina a declarat Proiectul Curcubeu nepractic și l-a abandonat. Apoi, peste mulți ani, Bielek și Duncan au lucrat amândoi în Montauk, cu Dr. von Neumann, la Proiectul Phoenix — același proiect care îi transportase prin timp înapoi în 1943.[23]

Bielek expune amănunțit povestea Proiectului Rainbow în *Experimentul Philadelphia și alte conspirații O.Z.N.*, carte scrisă în colaborare cu Brad Steiger și Sherry Hanson Steiger.[24]

În *Proiectul Montauk — Experimente cu Timpul*, Preston Nichols descrie în detaliu modul cum el, Bielek, von Neumann și alții au explorat mii de ani din trecutul și viitorul Pământului, folosind mașina temporală din Proiectul Phoenix.[25] Acestea s-au întâmplat între 1979 și 1983, când proiectul a fost abandonat. Includea și transportul navei *Eldridge* din 1943.

Povestirile pe care le spun Allen, Bielek, Nichols și ceilalți sunt extrem de greu de crezut, chiar și pentru cercetătorii care au petrecut ani de zile studiind bizarele detalii ale misterului O.Z.N. Pe lângă călătoria în timp, acestea mai presupun controlul asupra minții, proiecțiile psihice, regresia de vârstă, transferul sufletului dintr-un trup în altul, călătorii în interiorul piramidelor de pe

Marte şi finanţarea unor proiecte secrete cu aur furat în valoare de miliarde de dolari. Nichols spune că maşina timpului cu care a lucrat putea avea la bază un model extraterestru; Tesla afirmă că avea comunicări frecvente cu extratereştrii; iar Bielek mi-a spus personal că a văzut şi a lucrat cu mai multe grupuri diferite de extratereştri, inclusiv celebrii „cenuşii" scunzi, despre care a declarat că umblau „peste tot" prin unitatea subterană de la Montauk. A spus că extratereştrii „furnizau priceperea tehnică necesară pentru a face posibil proiectul".

Aceste relatări sunt şi mai greu de confirmat documentar. Guvernul neagă oficial că a avut loc vreun asemenea experiment. Partea subterană a Bazei Militare Montauk a fost blocată cu dopuri de beton. Fiecare martor susţine că el şi colegii săi au fost spălaţi pe creier şi li s-au dat identităţi noi, amintindu-şi de participarea lor doar mult mai târziu, când câte un film despre Experimentul Philadelphia, o vizită la Montauk etc. le-au declanşat amintirile îngropate. (Se zvoneşte că agenţii de informaţii se supun cu regularitate — voluntar — terapiei medicamentoase şi hipnotice pentru a li se înlătura amintirile periculoase pentru securitatea naţională şi a fi înlocuite cu amintiri false inofensive. Un proces similar poate sta la baza aspectelor mai bizare din povestirile lui Bielek şi Nichols.)

Şi totuşi, continuă să iasă la suprafaţă alţi şi alţi oameni care afirmă că au fost implicaţi în Proiectul Curcubeu şi/sau Proiectul Phoenix. Relatările despre Experimentul Philadelphia refuză cu încăpăţânare să moară. Poate că se întâmplă aşa numai fiindcă atât de multor oameni le plac misterele. Dar, la o adică, e posibil şi ca povestirile să fie cel puţin parţial adevărate.

Când am predat manuscrisul original al acestei cărţi, ştiam despre Experimentul Philadelphia în domeniul invizibilităţii şi chiar citisem afirmaţii care spuneau că nava fusese cumva transportată instantaneu dintr-un port în altul, dar nu auzisem niciodată despre Fred Bell, Alfred Bielek, Preston Nichols, Proiectul Phoenix sau oricare alte presupuse experimente de călătorie în timp. Aceste lucruri au intrat în atenţia mea numai în timpul pregătirilor finale pentru editarea *Vizitatorilor din Timp*. Dacă nu făceam cercetările care au condus la scrierea cărţii, sunt convins că aş fi considerat aceste poveşti nişte ficţiuni nerușinate. Dar, deşi sunt de un scepticism prudent, nu le pot elimina de la prima vedere. Cred că am demonstrat probabilitatea ca ocupanţii O.Z.N.-urilor să manipuleze spaţiu-timpul. De ce n-ar fi la fel de posibil ca un grup de savanţi străluciţi, susţinuţi cu mari sume de

bani, super-computere și alte mijloace tehnice din era spațială, să fi învățat același lucru? De ce n-ar fi putut realiza o formă rudimentară de călătorie în timp încă din 199 — cu sau fără ajutor extraterestru? Și de ce n-ar fi putut continua să folosească deplasarea temporală și să rafineze procesul până la punctul în care ei înșiși circulă acum prin spațiu și timp, poate chiar răpind oameni neștiutori de pe șosele întunecoase și pustii?

Nu mă îndoiesc că scepticii și denigratorii vor căuta să discrediteze această carte, cum au încercat și cu altele, proclamând ici un detaliu eronat, colo un martor nedemn de încredere. În consecință, vor cere ca întreaga carte și toate premisele ei, inclusiv ipoteza călătoriei în timp, să nu fie luate în seamă, fiindcă s-au putut găsi câteva nepotriviri.

Vreau să-i scutesc de unele eforturi, recunoscând dinainte că e foarte posibil ca unele, poate multe, dintre relatările cuprinse în aceste pagini să fie false sau cel puțin parțial incorecte. În același timp, aș sugera că acestor oameni le scapă complet esențialul. Fiindcă în aceste relatări, precum și în toate grupajele de date anecdotice, nu veridicitatea martorilor sau a detaliilor individuale determină valoarea, ci mai degrabă ponderea colectivă a întregului volum de date. Este înțelept să tratăm cu scepticism datele empirice, mai ales dacă observațiile și cercetările altora descoperă inadvertențe printre aceste date. Dar a ignora niște configurații inconfundabile între datele anecdotice preliminare, numai pentru că un cutare amănunt sau altul este suspect, înseamnă a susține ignoranța numai de dragul contrazicerii. O asemenea atitudine demonstrează o opacitate neelegantă înrudită cu aceea a omului care moare de foame într-un supermarket fiindcă bănuiește că vreo câteva dintre alimentele dinăuntru nu sunt hrănitoare.

E clar că la întrebarea dacă O.Z.N.-urile există s-a răspuns de mult. E limpede că sunt reale. E evident că determină anomalii temporale și spațiale. Și e la fel de evident că ocupanții lor ne răpesc, ne execută operații chirurgicale neautorizate și ne mint în legătură cu planurile lor.

Este adevărat că enigma O.Z.N. care a sfidat rezolvarea timp de aproape o jumătate de secol s-ar putea să nu fie nicicând elucidată. Ba chiar, am putea fi incapabili să-i recunoaștem sau să-i înțelegem soluția, chiar dacă am găsi-o. Dar dacă aplicăm metoda științifică în căutarea răspunsurilor — dacă folosim datele existente pentru a formula ipoteze de lucru, concepând apoi experimente repetabile pentru verificarea acestor ipoteze, clădind pe baza celor aflate până vom putea să construim teorii și în sfârșit să

ajungem la fapte — am putea avea o şansă de a spune cândva cu certitudine: „Acestea sunt răspunsurile."

Dacă, pe de altă parte, nu testăm ipotezele fiindcă am stabilit dinainte că sunt imposibile, nu putem decât să amânăm desăvârşirea jocului de puzzle. Vom cădea în aceeaşi capcană care i-a ademenit pe astronomii din urmă cu o sută de ani — oamenii care refuzau să creadă în existenţa meteoriţilor, declarând că e imposibil să cadă pietre din cer pentru că, aşa cum ştie toată lumea, nu există pietre *în* cer. Iar dacă, în loc de a propune ipoteze care se pot testa experimental, continuăm doar să strângem tot mai multe date anecdotice pe care să le îngrămădim în vârful muntelui care s-a adunat deja, sperând tot timpul că într-o bună zi va apărea ca prin farmec cazul de întâlnire perfect, cu răspunsul final şi definitiv, atunci probabil că peste altă jumătate de secol încă vom mai spera.

Nu pot trage nişte concluzii ştiinţifice, întrucât sunt scriitor, nu savant. Cred, însă, că aceste cronici din paginile cărţii fac din ipoteza călătoriei în timp pe care am conturat-o o platformă de lucru solidă pentru cercetarea ştiinţifică. Şi cred că metodele pe care le-am propus merită să fie luate în considerare. Le cer acelora care *sunt* oameni de ştiinţă să verifice ipotezele, iar celor care finanţează cercetările ştiinţifice le cer să pună la dispoziţie fondurile necesare pentru asemenea teste.

Nu va fi o muncă uşoară. De decenii întregi, oficialităţile guvernamentale din poziţii-cheie au făcut mari eforturi pentru a se asigura că anumite informaţii despre misterul O.Z.N. vor rămâne ascunse. Şi au lucrat competent. Chiar şi acum, simpla menţionare a O.Z.N.-urilor are şanse să stârnească râsete şi strâmbături aproape din partea oricui. Şi sunt sigur că, fie şi după lectura completă a acestei cărţi, unii oameni vor insista să mă întrebe: „Dumneata chiar crezi în O.Z.N.-uri?"

Cu toate acestea, „evul mediu" al ozenologiei poate să fi rămas în urmă, cel puţin prin faptul că sondajele de opinie din S.U.A. indică o majoritate de americani care recunosc existenţa O.Z.N.-urilor. Mulţi dintre cei ce în public strâmbă din nas la adresa O.Z.N.-urilor, în particular mărturisesc că au avut întâlniri personale. De regulă, martorii se tem mai puţin de ridiculizare şi alte consecinţe decât în urmă cu câţiva ani şi mulţi aprobă să li se folosească numele reale. Sunt documentate sisteme clare de efectuare a răpirilor, iar psihologii le iau în serios.[26]

După scandaluri ca My Lai, Chappaquiddick, Watergate, Iran-Contra, debandada cu economiile şi împrumuturile şi „Citeşte-mi

de pe buze", oamenii au învăţat să nu se mai încreadă orbeşte în cuvintele oficialităţilor guvernamentale. Mulţi sunt înfuriaţi de „explicaţiile" evident false ale Air Force care susţin că O.Z.N.-urile sunt baloane meteorologice sau gaze de mlaştină. Unii au jurat că vor sili C.I.A. şi N.S.A. să onoreze cererile de informaţii despre O.Z.N.-uri, indiferent că vor sau nu, în numele Dreptului la Informare. Alţii au demontat deja diversiunea de la Roswell, până dincolo de posibilitatea cuiva de a mai ascunde adevărul, şi dezvăluie mereu tot mai multe fapte.[27]

Ufonauţii ne spun de zeci de ani că în curând vom înţelege cine sunt şi de unde vin. Poate că a sosit timpul. Poate ca „Noua Ordine Mondială" despre care vorbea fostul preşedinte Bush va implica mai mult decât căderea comunismului. Poate vom afla cine ne răpeşte şi de ce.

Poate că cineva din viitor a luat hotărârea de a permite publicarea acestei cărţi, fiindcă momentul potrivit pentru a anunţa descoperirea câmpului tempo-deformant e chiar după colţ.

Note

1. Strieber, *op. cit.*, pp. 223–224.
2. „Un alt discurs de Wilbert B. Smith", *Flying Saucer Review*, 9, No. 6 (noiembrie-decembrie 1963), pp. 11-14.
3. A.G. Cadman, „Timpul şi spaţiul unui mirean", *Sphere*, 13 iunie 1964; reeditat în *Flying Saucer Review*, 10, No. 6 (noiembrie-decembrie 1964), pp. 19–21.
4. Adrian R. Cox, „O chestiune de timp", *Flying Saucer Review*, 10, No. 4 (iulie-august 1964), pp. 7–9.
5. Hernani Ebecken De Arujo, *Einstein, espaço-tempo*, (Rio de Janeiro: autorul, 1965).
6. René Fouéré, „Oare revin din viitor?", *Phénomènes spatiaux*, iunie, 1966, pp. 11–14.
7. J. Richard Greenwell, „teorii, O.Z.N.", în Story, *Encyclopedia*, p. 363.
8. William Hamilton, „Să fie oare magie?", *UFO Universe*, 2, No. 1 (primăvara, 1992), p. 23.
9. Alice Bryant şi Linda Seebach, *Healing Shattered Reality: Understanding Contactee Trauma* (Tigard, Oregon: Wild Flower Press, 1991), pp. 176–177.
10. *Ibid.*, p. 177.
11. *Ibid.*, p. 178.
12. Fowler, *Watchers*, p. 125.
13. *Ibid.*, p. 185.
14. *Ibid.*, p. 209.
15. Vallée, *Confrontations*, pp. 99–100.

16. Vallée, *Revelations*, p. 236.
17. *Ibid.*, p. 237.
18. *Ibid.*, p. 255.
19. Strieber, *op. cit.*, p. 225.
20. Randles, *Conspiracy*, p. 131.
21. Pentru informații despre Fred Bell, vezi *International UFO Library Magazine*, Vol. 2 (1991), p. 28.
22. Proiectul Curcubeu (*n.tr.*)
23. Interviu telefonic cu Alfred Bielek, 7 august 1992.
24. Brad Steiger, Alfred Bielek și Sherry Hanson Steiger, *The Philadelphia Experiment and other UFO Conspiracies* (New Brunswick, New Jersey: Inner Light Publications, 1990).
25. Preston B. Nichols și Peter Moon, *The Montauk Project: Experiments in Time* (New York: Sky Books, 1992).
26. Vezi David M. Jacobs, *Secret Life: Firsthand Accounts of UFO Abductions* (New York: Simon & Schuster, 1992).
27. Vezi Stanton T. Friedman și Don Berliner, *Crash at Corona* (New York: Paragon House, 1992). În pregătire la Editura ANTET (*n. ed.*)

16

Nu știu ce sunt „extratereștrii". Ar putea fi un produs al controlului mintal exercitat de guvern sau de armată. Trebuie să rămânem cu o mentalitate deschisă față de toate explicațiile posibile, până când vom fi siguri de adevăr.

Leah A. Haley

Dincolo de Timp

Această carte nu și-a dorit nici un moment să susțină că *toate* O.Z.N.-urile sunt din viitorul nostru. Încearcă să stabilească, totuși, că multe O.Z.N.-uri (poate nu toate) par a fi înconjurate și înglobate în câmpuri capabile să deformeze spațiu-timpul într-un mod oarecum similar cu cel al unei găuri negre. Acest proces ar putea ușura foarte mult călătoria spațială și chiar interdimensională. Ar putea însemna că O.Z.N.-urile pot veni aici din literalmente milioane de locuri *diferite*, inclusiv alte planete, alte sisteme stelare, alte galaxii, universuri paralele pe care încă nu le-am descoperit, precum și din trecutul sau viitorul fiecăruia dintre aceste locuri. Din câte știm, câmpurile respective le pot da vizitatorilor chiar și posibilitatea de a călători aici pe cale metapsihică, din dimensiunile unde mergem noi înșine, „pe plan astral", când visăm sau când murim.

Prin urmare, ipoteza călătoriei în timp nu *contravine* neapărat ipotezei ET, ci este doar mai cuprinzătoare. După cum am arătat anterior, ipoteza ET nu corespunde datelor din toate cazurile. Unii ufonauți pot fi călători în timp, alții pot fi călători în spațiu, iar alții pot fi amândouă — sau, nici una, nici alta. De asemenea, unii pot fi îngeri, demoni, animale atmosferice etc. Întrucât mințile noastre doresc să fie liniare, întrucât am fost învățați, încă din copilărie, să clasificăm faptele în mici nișe ordonate, tindem să presupunem că fenomenele necunoscute trebuie să se înscrie într-o categorie sau alta, în loc de a considera că pot reprezenta multe categorii diferite.

Înainte de a putea rezolva cu adevărat acest mister, poate fi necesar să deprindem un mod de gândire diferit. După cum ne spune cercetătorul Stanton Friedman, marile progrese se realizează adeseori atunci când oamenii învață să gândească lucrurile într-un mod nou. Din păcate, în comunitatea O.Z.N., la fel ca în oricare alt domeniu, oamenii se opun frecvent schimbărilor de orice fel. Adesea, ne amorezăm atât de mult de anumite opinii și teorii favorite, încât începem să le tratăm ca pe niște fapte confirmate și continuăm să ne agățăm de aceste „fapte" mult timp după ce s-au dovedit a fi eronate.

Unii oameni care au trecut prin contacte cu ocupanții O.Z.N.-urilor se autodenumesc „răpiți". Descriu felul cum au fost, împotriva voinței lor, victime ale unor ființe scunde de pe Zeta Reticuli sau din cine știe ce alt sistem solar, care i-au răpit din pat, le-au efectuat examene medicale arogante, i-au inseminat, le-au extras foetușii și au avut nesimțirea să le șteargă din memorie întregul proces. Mulți răpiți suferă traumatisme similare dezordinilor de stress posttraumatic și cred că „toți extratereștrii sunt răi sau, cel puțin, nepăsători". Unii se înfurie când alții vorbesc despre „extratereștri binevoitori" și refuză să citească publicațiile despre „frații din spațiu".

Alții se auto-intitulează „contactați", „selectați" sau „experimentatori". Îmi povestesc ce călătorii minunate au făcut, cu nave extraterestre fabuloase, pilotate de ființe blânde și iubitoare de pe Saturn, Andromeda, Arcturus și din alte locuri. Unii afirmă că au procreat sau născut fericiți numeroși copii semi-umani/semi-extratereștri, iar câțiva spun chiar că s-au căsătorit cu extratereștri, pe lângă partenerii lor de viață pământeni. Adeseori cred că „frații din spațiu" au venit pentru a ne ajuta să ne salvăm de noi înșine și spun că li s-au dat mesaje ca: „nu mai folosiți energia nucleară și încetați cu poluarea planetei", sau „învățați să vă iubiți între voi necondiționat". Mulți dintre acești oameni se simt indignați, întristați sau lezați când aud poveștile răpiților, ei susținând că toți extratereștrii (le displace termenul *aliens*) sunt buni.

Un alt mare grup de experimentatori preferă denumirea de „canalizatori". Acești oameni relatează cum primesc mesaje telepatice prin „acordare" mentală la undele cerebrale generate de ființe inteligente care trăiesc în spațiu, pe alte planete sau în alte „planuri superioare de vibrație", numite uneori alte dimensiuni sau alte universuri coexistente cu al nostru. Canalizatorii vorbesc adesea despre expansiunea conștiinței; despre modificările terestre care vor urma; despre transformarea oamenilor în ființe mai

spiritualizate, mai inteligente, mai puternice și mai pure. Mulți dintre ei se consideră cetățeni ai universului care locuiesc doar temporar pe Pământ. Unii spun că sufletele lor au ales să se nască aici pentru a îndeplini un anume scop și se vor înapoia pe „planurile superioare" după moarte (pentru a renaște apoi, eventual, într-un alt trup de pe pământ, de pe o altă planetă sau dintr-un alt univers). Mulți consideră că răpiții sunt induși în eroare.

Iar un alt grup interpretează toate contactele cu alte inteligențe în termenii convingerilor religioase creștine. Ceea ce pentru un răpit poate fi experiment medical neplăcut, pentru altul poate însemna o punere la încercare din partea Satanei. O experiență de tip contact poate fi o comunicare cu Fecioara Maria, cu un înger păzitor sau cu Iisus Christos. Iar canalizarea poate echivala cu un dialog cu Dumnezeu, cu xenoglossia sau glossolalia[1] sau cu manifestarea unei posesiuni demonice. Multe dintre aceste persoane au o viziune foarte vagă față de întreaga idee a vieții extraterestre avansate, întrucât au fost învățate că ființa omenească e favorita lui Dumnezeu.

Și, desigur, există ozenologii, care încearcă să acumuleze suficiente probe materiale spre a dovedi, o dată pentru totdeauna, că ufonauții sunt fie astronauți extratereștri de pe alte planete, fie ființe ultraterestre dintr-o altă dimensiune, fie „Deros" și „Teros" din centrul Pământului, fie cu totul altceva. Fiecare ozenolog pare să aibă o teorie preferată. Unii sunt sceptici cu privire la posibilitatea ca extratereștrii să ne viziteze în număr mare așa cum s-a raportat, întrucât consideră că teoria relativității a lui Einstein demonstrează că viteza luminii nu poate fi depășită, și prin urmare extratereștrii nu ar putea trăi suficient timp pentru a ajunge până aici.

Am impresia că membrii tuturor acestor grupuri (și ai altora) împărtășesc câteva idei similare. De exemplu, majoritatea componenților fiecărui grup consideră că „inteligențele non-umane" există. Majoritatea par surescitați și cam neliniștiți de iminența unui eveniment monumental, iar mulți cred că suntem cumva cultivați sau instruiți pentru a juca un rol aparte în acest eveniment. Dar similitudinea care mi s-a părut cea mai frapantă este aceea că fiecare grup pare complet convins de propria sa interpretare aleasă ca fiind singura și unica explicație posibilă a tuturor aparițiilor și nu e dispus nici să se gândească măcar că pot exista și alte soluții valabile. Cu alte cuvinte, nu sunt deschiși ideii de a gândi diferit.

Dar dacă ipoteza prezentată în această carte e corectă, fiecare dintre grupuri ar putea să aibă răspunsul potrivit — pentru o *parte* a misterului. Nu toate „inteligențele non-umane" trebuie neapărat să provină dintr-un anume loc. Unele pot fi de pe Zeta Reticuli, altele de pe Andromeda, unele de pe Pământ, câteva dintr-o dimensiune unde domnește energia metapsihică și așa mai departe, *ad infinitum*. Nu toate vin obligatoriu din anul 1994. Unele pot fi din 2999, altele din 2000 î.Ch. etc. Și, desigur, fiecare poate avea o motivație și un program diferite de ale celorlalte.

Astfel, poate că cercetătorii ozenologiei nu sunt atât de deschiși la minte pe cât credeam. Da, cu toții ne aflăm la ani-lumină în avans față de atitudinile oficiale ale ziarului *New York Times* și ale U.S. Air Force. Dar poate n-ar strica să ne deschidem mințile și mai mult. Poate că opiniile răpiților, ale contactaților, ale canalizatorilor, ale creștinilor, ale ozenologilor și ale multor alte grupuri sunt *toate* valide. Poate ar trebui să învățăm cu toții să fim destul de toleranți pentru ca măcar să ascultăm ideile altora.

Cu gândul la această idee a toleranței față de punctele diferite de vedere, editura Wild Flower Press și cu mine am început să publicăm un buletin informativ, intitulat *CONTACT FORUM (The Round Table of Universal Communication)*[2], care promovează discutarea deschisă a întâlnirilor, descoperirilor și opiniilor dintre experimentatorii de tot felul, cercetători și terapeuți. (Un alt motiv important al publicației este acela de a-i ajuta pe experimentatori să facă față propriilor lor întâlniri.) Răspunsul primit de cele dintâi numere a fost absolut mulțumitor. Ni s-au trimis zeci de articole.

Călătoria în Timp și deformarea spațiu-timpului nu sunt concepte obscure ale *New Age*. Sunt piloni de rezistență ai fizicii cuantice serioase care se predă în cele mai prestigioase universități ale noastre. Unii dintre cei mai respectați fizicieni spun de ani de zile că deplasarea în timp este teoretic posibilă.

În minunata sa carte, *Universuri paralele*, fizicianul Fred Alan Wolf ilustrează cu abilitate — în termeni accesibili oricui — faptul că fizica cuantică nu numai preconizează *posibilitatea* călătoriei temporale, ci ne și arată că ea *trebuie să se întâmple*.[3] De asemenea, descrie modul cum Frank J. Tipler, profesor de fizică și matematică la Tulane University, a dedus exact cum se poate realiza călătoria înapoi în Timp, trecând prin imediata apropiere a unei serii de stele neutronice rotative.[4]

Michael Talbot merge cu un pas mai înainte. În cartea sa extrem de importantă, *Universul holografic*, Talbot ne demon-

strează că însăşi natura realităţii nu e aceea pe care o credem a fi. Mai degrabă, spune el, se pare că există o vastă cantitate de dovezi indicând că universul nostru e structurat într-un mod asemănător cu al unei holograme.[5] Ideile lui Talbot sunt împărtăşite de un număr crescând de savanţi. S-ar putea ca diferenţa dintre convingerile noastre comune şi realitatea propriu-zisă să fi fost aceea care ne-a ascuns în trecut călătoria în timp şi distorsiunile spaţio-temporale. Poate că nu am înţeles mediul înconjurător fiindcă una dintre condiţiile determinante ale unei asemenea înţelegeri este gândirea lucrurilor într-un mod diferit.

Mai mulţi răpiţi mi-au spus că au primit instrucţiuni telepatice despre natura Universului şi natura Timpului. De obicei, aceste „lecţii" conţin analogii simple.

Michelle LaVigne, ale cărei amintiri despre întâlnire sunt în majoritate conştiente, afirmă că i s-a spus să se gândească la dimensiunile diferite ale timpului ca şi cum ar umbla printr-un sandviş cu unt de arahide şi cu jeleu. Trebuia să-şi imagineze că prin untul de arahide nu putea merge decât greoi, dar dacă sărea în jeleu, avea să poată păşi mult mai repede, pentru a reveni în unt mai încolo, într-un loc aflat mai în faţă decât dacă ar fi mers permanent prin unt. I s-a spus că acest gen de salturi între dimensiuni se putea realiza şi în direcţii diferite — de exemplu, înapoi în Timp. LaVigne explică faptul că oamenii pot fi răpiţi luni, ţinuţi prizonieri până vineri, readuşi înapoi la o oră după răpire, apoi răpiţi din nou marţi, astfel că există efectiv în două locuri diferite (universuri paralele?) în acelaşi timp.

Leah Haley, o răpită a cărei poveste fascinantă e unică prin faptul că pare să se fi aflat la bordul unei farfurii zburatoare în momentul când aceasta a fost doborâtă de Air Force, spune că un „glas tăcut" telepatic a înştiinţat-o: „Timpul e la fel de liniar pe cât e de plat Pământul. Timpul seamănă cu Slinky [jucăria ca un arc a copiilor]. Poate fi îndoit, întins, contractat şi suprapus. Din aceste motive, hotărârile pe care le luăm azi pot afecta nu numai viitorul, ci şi producerea anumitor evenimente din trecut. De fapt, timpul aşa cum îl cunoaştem e inexistent; important este spaţiul."

Un alt experimentator căruia nu am libertatea să-i declar numele spune: „Nu pot doar să călătoresc înapoi şi înainte prin Timp, au şi o maşină care poate vedea prin Timp (...) Timpul se desface ca o floare; e fantastic!"

Înainte de a putea fi considerată completă, orice ipoteză care încearcă să explice satisfăcător enigma O.Z.N. trebuie să propună un oarecare motiv pentru „muşamalizarea guvernamentală".

Trebuie să abordeze întrebarea atât de frecvent formulată „De ce nu spun publicului cei de la U.S. Air Force ce se întâmplă de fapt; ce lucru atât de cumplit știu «ei» încât nu vor să ni-l dezvăluie?"

Pentru început, se pare că O.Z.N.-urile și contactele cu alte inteligențe s-ar putea de fapt nici să nu intre sub jurisdicția U.S. Air Force. De douăzeci de ani, ofițerii Air Force „investighează" rapoartele de observații O.Z.N.. Acum, însă, reiese că toate cele trei proiecte de cercetare — Sign, Grudge și Bluebook — nu erau în realitate mai mult decât vicleșuguri de relații cu publicul, menite să-i liniștească pe cetățenii interesați de subiect. Cele trei proiecte se ocupau mai mult de rapoarte despre O.Z.N.-uri care puteau fi explicate ca obiecte cunoscute, care nu puteau fi confirmate, care nu erau deosebit de dramatice etc. Între timp, spectaculoasele rapoarte cu o mulțime de martori și fără nici o explicație pământeană erau trimise pe ascuns la un grup top-secret din cadrul Informațiilor Marinei sau la vreo altă branșă.

Deci, cu toate că Legea Libertății de Informare cere, iar alte probe dovedesc că unii membri ai personalului Air Force știu mult mai mult decât spun, e clar că nimeni din Air Force nu știe totul despre ceea ce se întâmplă și la fel pot sta lucrurile și cu multe alte organizații guvernamentale/militare. Multe grupări par să acopere ceea ce nu știu, în același timp încercând să afle mai mult.

Iată un singur exemplu. În *Pierdută era cheia*, o incitantă relatare a întâlnirilor ei personale, Leah Haley povestește cum un grup de necunoscuți în uniforme (ea îi numea „OMAGS", de la *„obnoxious military and government scoundrels"*[6]) au răpit-o cu mai multe ocazii.[7] Au drogat-o și au interogat-o folosind metode de tortură, într-o tentativă clară de a descoperi ce aflase în timpul răpirilor anterioare de către extratereștri. Evident, dacă știau răspunsurile la întrebări, nu s-ar fi dedat la asemenea măsuri extreme pentru a le adresa; și totuși, în același timp, și-au acoperit implicarea și chiar existența.

De-atunci, alți oameni cu legături în armată/guvern au interogat-o pe Leah și/sau i-au chestionat pe alții despre ea. La fel ca în cazul altor răpiți — și al unor persoane care n-au făcut mai mult decât să anunțe observări de O.Z.N.-uri — membrii unei agenții sau branșe pun întrebări despre o altă agenție sau branșă. Sau lansează avertismente de a fi atenți la alți „OMAGS".

Acest gen de activități e comun nu numai în sfera respectivă, ci și în altele. Nu rareori se întâmplă ca F.B.I.-ul să aresteze accidental un polițist sub acoperire, un agent de la Biroul pentru Alcool, Tutun și Arme de Foc etc. Nici nu e ceva neobișnuit ca o ramură

să intre în conflict cu alta în problema jurisdicției. Un răspuns ar fi acela că, oriunde sunt implicate guvernele, dreapta nu știe întotdeauna ce face stânga.

Astfel, rămânem cu cei care *cunosc* toate explicațiile. De ce nu ni le spun *ei* (dacă există)? Această întrebare poate avea mai multe răspunsuri diferite. Am sugerat anterior că unii dintre ocupanții O.Z.N. ar putea fi din viitorul nostru. Ar putea să fie chiar militari sau agenți ai guvernului din viitor. Dacă așa e, simplul fapt că ei există înseamnă că *avem* un viitor — că nu ne vom arunca în aer singuri, nici nu vom polua mediul ambiant până când n-am mai putea supraviețui ca specie. Și ar fi logic ca agenții guvernelor noastre din prezent să coopereze cu ei în a menține secretă însăși existența „mașinilor temporale". Fiindcă, de îndată ce am ști că mașinile timpului pot fi construite, unii dintre noi vom găsi modalități de a le realiza. Și atunci vom începe să le folosim. Și se vor dezlănțui tot felul de paradoxuri asemenea celor discutate în capitolele anterioare — ca teoreticul fiu care se întoarce în timp și-și împiedică părinții să se mai cunoască.[8]

Dar pot exista multe alte motive valabile pentru o acoperire amplă și sistematică a contactelor cu inteligențele nepământene.

Unul implică distrugerea civilizației noastre. De la incidentul Roswell încoace, s-au făcut studii pentru a determina ce se întâmplă atunci când o civilizație înaintată tehnologic intră în contact cu una mai puțin avansată. Istoricește vorbind, structura mai puțin înaintată a încetat să mai existe, fie prin cucerire directă, fie fiind literalmente absorbită în cea mai avansată. (Soarta băștinașilor americani după întâlnirea cu coloniștii europeni oferă un bun exemplu.)

Să ne imaginăm ce s-ar întâmpla dacă o farfurie zburătoare ar ateriza pe gazonul din fața Casei Albe — în văzul tuturor camerelor de televiziune — și ar ieși din ea ființe extraterestre. Să ne imaginăm cum am reacționa dacă Președintele Statelor Unite (sau poate Secretarul General de Stat) ar anunța public că extratereștrii au răpit în voie milioane de oameni, decenii în șir. A doua zi, jumătate din populația Americii ar sta acasă, urmărind la televizor știrile despre extratereștri, în loc să se mai ducă la serviciu. Ca rezultat al acestui unic detaliu, bursa de acțiuni a S.U.A. s-ar prăbuși peste noapte, urmată de alte piețe din întreaga lume. Iar aceasta nu ar fi decât vârful unui enorm aisberg al calamităților care ar putea răsturna religii, ar prăbuși guverne, ar provoca panică și revolte pe străzi... pentru a se ajunge la civilizația noastră așa cum o cunoaștem.

Dacă, din cauza prăbușirii de la Roswell din 1947, a fost lansat într-adevar MJ-12 sau altceva foarte asemănator, una dintre principalele sale priorități ar fi aceea de a elabora un plan pentru prevenirea tocmai a acestui gen de catastrofă. Acel plan ar putea foarte bine să includă o mușamalizare imediată și totală, urmată de o eliberare a informațiilor foarte atent calculată, spre a educa sistematic publicul, puțin câte puțin.

Ideea că există un program educativ al guvernului a fost susținută de Donald Ware și alții din domeniu, de o bună bucată de vreme. Se pare că anumite emisiuni de televiziune, de exemplu, sunt folosite pentru a expune în mod subtil publicul unor imagini, concepte și informații pe care altminteri le-ar fi evitat sau omis. Același lucru este valabil și pentru reclame, filmele artistice, articolele de reviste și, poate, o pleiadă de alte mijloace de informare. În același timp, câtorva cercetători O.Z.N. li se furnizează efectiv informații confidențiale — pas cu pas — pentru a le răspândi prin comunitatea ozenologică.

Oficialitățile care au acoperit prăbușirile de la Roswell/Corona au fost nevoite să se decidă dacă să dea publicității vestea catastrofelor imediat, mai târziu, sau să încerce s-o țină secretă la nesfârșit. Dacă știu despre istoricul conflictului dintre societățile avansate și cele mai înapoiate, este posibil ca aceste cunoștințe să le fi influențat decizia. De asemenea, hotărârea lor poate să mai fi fost influențată de nervozitatea postbelică, mentalitatea militară secretomană, manualele de informații care afirmă că nici un secret nu poate fi păstrat la nesfârșit, chiar și instrucțiuni predate de ufonauți. În orice caz, par să fi respins cele două soluții extreme, astfel rămânând cu problema de a rezolva cât mai bine dezvăluirea în cele din urmă.

Această problemă pare să se fi rezolvat adoptând o politică de negare, ridiculizare și dezinformare, concomitent cu o lentă educare a publicului prin eliberarea gradată de informații. În acest mod, aceia dintre noi care eram gata să recepționăm informațiile fără a intra în panică, am avut suficient acces la ele, prin conferințe pe teme O.Z.N., literatură de popularizare etc. Între timp, cei ale căror temeri ar fi provocat probleme insolvabile, au fost izolați de impactul cunoștințelor până au văzut destule tricouri împodobite cu extratereștri și au auzit îndeajuns de multe referiri subtile încât să poată asimila ideea unui contact.

La fel ca orice mare întreprindere, programul de acoperire/educare pare să fi fost stânjenit de probleme bănești, divergențe strategice, lupte intestine politice, creștere necontrolată și nume-

roase alte obstacole. Atât experimentatorii, cât şi cercetătorii mi-au spus că au văzut semne ale luptelor pentru putere între două grupări de agenţi informativi — una care insista spre dezvăluirea publică, iar alta susţinând o dezvăluire mai redusă. Iar unii se referă chiar şi la grupuri intermediare care nu sunt de acord cu nici unul dintre cele două principale.

Michael Lindemann şi alţii au sugerat că enormul impact al cunoaşterii contactului asupra civilizaţiei noastre ar putea fi folosit ca pârghie de influenţare a opiniei publice. În scopul de a obţine sume fabuloase de bani şi putere politică pentru ei înşişi, aceia care ştiu cel mai mult despre contact (şi despre tehnologia Pământului din viitor sau/şi tehnologia extraterestră) s-ar putea strădui din răsputeri să ascundă publicului anumite fapte. Şi ar putea să elibereze date, dezinformări şi/sau funcţiuni propriu-zise, în momente concrete şi moduri prestabilite, pentru a realiza un efect maxim.

Istoria e plină de relatări despre oameni care renunţă la drepturile lor civile fiindcă liderii i-au convins că trebuie să o facă pentru a fi în schimb apăraţi contra duşmanilor de un fel sau altul. Putem observa acest lucru întâmplându-se în Statele Unite chiar acum, când sunt emise legi tot mai draconice, în numele eradicării drogurilor. Noi, cetăţenii, suntem supuşi percheziţiilor şi confiscărilor de tot felul, ilegale cu doar câţiva ani în urmă, şi am ajuns pe punctul să fim dezarmaţi, prin legislaţia armelor. Faptul ca aşa-numitul „război împotriva drogurilor" nu poate fi câştigat atâta vreme cât persoane-cheie din guvernul S.U.A. continuă să promoveze răspândirea stupefiantelor în loc de a i se opune nu ameliorează deteriorarea drepturilor noastre, fiindcă este acoperit în permanenţă. Atenţia ne e deviată mereu dinspre realitatea că guvernele înghit tot mai mult din banii şi puterea noastră personală. În schimb, se concentrează asupra tragediilor medicale, infracţiunilor şi violenţelor în bandă, care sunt produse secundare ale comerţului cu droguri.

Toate acestea sunt posibile fiindcă o mână de oficialităţi guvernamentale ne-au convins că, în calitate de indivizi, suntem neputincioşi în a combate un „inamic" relativ uşor de înţeles — drogurile. Să ne imaginăm câtă influenţă ar avea asupra noastră, dacă ar fi să ne convingă că suntem invadaţi de creaturi sinistre şi însetate de sânge, mai presus de înţelegerea oricui, şi că, tot ca indivizi, am fi nişte victime neajutorate.

Istoria este de asemenea împânzită cu cazuri de descoperiri tehnologice folosite ca leviere pentru dobândirea de averi enor-

me și imensa putere politică. Inventarea dinamitei, de exemplu, i-a adus lui Alfred Nobel o avere care continuă să mai facă pui și astăzi, la o sută de ani după moartea lui. Și am citit cu toții cum au fost determinate nașterile și morțile unor națiuni și întregul curs al istoriei, prin apariția securii, a arcului cu săgeți, a prafului de pușcă, a mitralierei, a aeroplanului, bombei atomice și așa mai departe. Să ne închipuim câți bani și putere ar putea acumula prima persoană care ar reuși să reproducă tipurile de tehnologie discutate în această carte. Ar putea folosi materializarea/dematerializarea cu viteze și manevrabilități incredibile, pentru a sustrage arme nucleare și a le livra oriunde, neobservat. Ar putea oferi la vânzare o navă de nenumărate ori mai eficientă decât toate cele dinainte — o navă capabilă să călătorească spre alte stele și, probabil, în trecut sau în viitor. Invențiile sale ar face jalnic de desuete toate celelalte forme de comunicații, transport, armament, anestezie, chirurgie, supraveghere și așa mai departe.

Miza acestui joc ar putea fi și mai mare. Mulți răpiți și contactați spun că au aflat de la ufonauți că are loc un fel de luptă între forțele „binelui" și cele ale „răului", și că soarta „pământenilor" poate fi pe muchie de cuțit. Unii vorbesc despre influențe angelice și satanice. Unii insinuează că extratereștrii care vizitează acum Pământul au fost implicați în geneza ființelor omenești. Alții afirmă că trupul uman a fost conceput spre a fi un container pentru suflete, că a fost remodelat de mai multe ori în trecut și că hibridizarea oamenilor cu extratereștrii cenușii de pe „Zeta Reticulan" este un proiect combinat pentru elaborarea unui mai bun container al sufletelor. Iar alții cred că vizitatorii vin aici ca să ne recolteze sufletele în propriile lor scopuri.

Întregul subiect pare să dețină o foarte profundă componentă spirituală. Poate că evangheliștii care au interpretat profețiile biblice cu înțelesul că trăim la „sfârșitul timpului" au dreptate. Poate că O.Z.N.-urile sunt „semnele din ceruri" despre care ne spun ei că vor fi vestitorii unei cârmuiri a întregii lumi, ai unui Antichrist, ai Armaghedonului etc. Dacă așa e, și dacă unii guvernanți de-ai noștri au aflat, oare ne-ar spune? Sau s-ar teme să vorbească? Ori ar încerca să-și întrebuințeze cunoștințele pentru câștigul lor propriu?

În mod similar, oare oficialitățile guvernamentale ne-ar spune dacă ar ști că specia noastră e în pericol de exterminare? Când contactatul Alex Collier a luat cuvântul la Congresul Internațional O.Z.N. și festivitatea de decernare a Premiilor E.B.E., în decembrie 1993, la Las Vegas, a expus o poveste înfricoșătoare. A afirmat

că, de mulți ani, era în contact cu entități din Andromeda care făceau parte dintr-un „Consiliu Galactic". O parte din sarcinile acestui consiliu, a continuat el, e aceea de a hotărî soarta Pământului și a locuitorilor săi. Iar părerile cu privire la această soartă sunt împărțite în mod egal. Jumătate dintre reprezentanți susțin că noi, oamenii, avem o valoare îndoielnică, întrucât nu ne respectăm, nici pe noi înșine și nici mediul înconjurător. Desigur, afirmațiile lui Collier, precum și cele ale lui Alfred Bielek, Robert Lazar și ale altora din domeniu sunt foarte controversate și nimeni nu le poate dovedi valabilitatea. Dar, pe același principiu, nimeni nu poate dovedi că ar fi false.

Collier a menționat de asemenea un subiect care a fost prezis pe scară largă de alți contactați, de răpiți, canalizatori și de câțiva geologi — o „schimbare a polilor". Mulți alți experimentatori mi-au spus că extratereștrii le-au arătat imagini grăitoare ale unei viitoare evacuări a milioane de oameni la bordul „navelor-mama" extraterestre. Unii dintre ei consideră că scopul evacuării ar fi de a ne salva de o iminentă alunecare a scoarței Pământului, care va fi atât de bruscă și atât de gravă încât ne-ar eradica fără greș întreaga civilizație, ucigând miliarde de oameni și azvârlindu-i pe supraviețuitori înapoi în Epoca de Piatră.

Există probe științifice pentru a confirma această viziune apocaliptică. Unii geologi sunt de părere că studiile depozitelor de lavă cu conținut de fier de pe ambele laturi ale Lanțului Mediu-Atlantic arată că polii magnetici ai Pământului și-au mutat poziția de zeci de ori în ultimele câteva milioane de ani. Până acum, nu s-a găsit nici o metodă exactă de a prevesti când va avea loc următorul asemenea transfer, nici cât timp va dura, întrucât nu suntem siguri ce anume declanșează aceste modificări. Cineva din guvern, însă, s-ar putea să știe. Unii pot să fi determinat că glisările polilor sunt provocate de impactul cometelor, alinierile planetare, acumularea ghețurilor polare sau alte cauze, pe care nici măcar nu ni le-am imaginat. Dacă așa este, oare ne-ar spune, pentru ca apoi să stea cu mâinile în sân ca spectatori — și, poate, victime — ai panicii și haosului ce ar urma cu siguranță, când ne-am da seama că civilizația noastră e condamnată? Sau ar păstra cunoștințele pentru ei înșiși și ar încerca să le folosească în interes propriu, eventual plănuind cu ajutorul lor o salvare stil Arca lui Noe, pentru ei și câțiva acoliți aleși?

Aceste posibile motive pentru care este ascuns adevărul despre O.Z.N.-uri și răpiri reprezintă doar o mostră din speculațiile care domină ozenologia. Am mai multă încredere în anumite posibi-

lități decât în altele, dar, la fel ca mulți dintre colegii mei, simt că nu pot nici să susțin nici să condamn vreuna dintre aceste idei, „cu titlu categoric", fiindcă pur și simplu nu dispun de destule informații. Nu pot decât să le prezint ca posibilități care trebuie să fie analizate cu seriozitate.

Indiferent spre ce ipoteză tinde fiecare dintre noi, indiferent care se va dovedi în cele din urmă corectă referitor la enigma O.Z.N., toți cei implicați în ozenologie avem ocazional obligația de a lăsa deoparte meditațiile academice și investigațiile la nivel de șurub și piuliță, în scopul de a ajuta la abordarea urgentei și crescândei necesități omenești determinată de contactul cu alte inteligențe.

Aproape după fiecare cuvântare pe care o țin, vin la mine oameni care îmi spun: „Cred că am fost răpit, dar nu sunt sigur și mă gândesc să mă supun hipnozei. Ce-ar trebui să fac?" La fel ca mulți dintre colegii mei, sunt foarte preocupat de soarta acestor oameni dar, întrucât nu am studii de psihoterapie, nu mă consider calificat să le ofer sfaturi. Tot ce pot face e să încep cu întrebarea: „Sunteți un pericol pentru dumneavoastră sau pentru alții și/sau aveți probleme cu mâncatul, dormitul, munca, formarea și menținerea relațiilor etc.?" Dacă îmi răspund: „Nu, sunt doar curios", le recomand să nu apeleze la nici o terapie (nu te lega la cap dacă nu te doare). Spun asta, fiindcă am cunoștință despre alții care, în acest fel, au deschis involuntar o cutie a Pandorei și ulterior au regretat că o făcuseră. Dacă, însă, raspunsul e „Da, problema asta îmi tulbură viața", sau „Sunt atât de obsedat să știu ce mi s-a întâmplat în noaptea aceea încât nici nu mă mai pot gândi la altceva", le recomand să se adreseze unui terapeut.

În momentul de față, se resimte o lipsă acută de terapeuți calificați, cunoscători ai fenomenelor de contact. Dacă trimit subiecții la un terapeut care nu crede în realitatea contactului, acesta le va putea face mai mult rău decât bine. Dar dacă îi trimit pe *toți* la cei câțiva terapeuți care înțeleg că aceste experiențe au fost reale, nu vor avea timp să-i consilieze. Astfel, deși nu sunt calificat să le dau sfaturi oamenilor, am găsit necesar să elaborez un chestionar panoramic simplu, pentru a determina pe care oameni e cazul să-i încurajez spre vizitarea terapeuților „pro-extratereștri" și cărora să le recomand consultarea unor psihiatri clasici, la alegerea lor. Are forma unei liste de douăzeci și una de întrebări, prezentată mai jos. Unele dintre întrebări provin din sondajele Roper comandate de Budd Hopkins și David Jacobs și sponsorizate de The Bigelow Holding Corporation.

1. Ați văzut un O.Z.N. (un extraterestru)? De câte ori?

2. Aveți un interes profund, dominant, față de O.Z.N.-uri și/sau extratereștri?

3. Aveți vise recurente cu O.Z.N.-uri sau extratereștri?

4. Vi s-a întâmplat să vă treziți simțind că erați paralizat (incapabil să vă mișcați, să strigați, să deschideți ochii etc.) și că mai era o prezență în cameră?

5. Ați văzut lumini nefirești plutind prin dormitor (sau în alte locuri)?

6. Ați avut senzația de zbor sau levitație, sau ați visat că zburați?

7. Ați avut perioade de timp pe care nu vi le mai amintiți?

8. V-ați simțit îndemnat să va duceți într-un loc anume, de obicei un punct izolat sau o regiune ca Sedona, Arizona, fără a ști de ce?

9. V-ați trezit pentru a găsi cicatrici inexplicabile (de obicei gata vindecate sau aproape vindecate), vânătăi, iritații triunghiulare etc., pe trup, fără ca dumneavoastră sau membrii familiei să vă puteți aminti de unde erau?

10. V-ați trezit din somn cu senzații fizice neobișnuite?

11. Ați avut vreo vindecare miraculoasă?

12. Vi se face dor de casă chiar când vă aflați acasă, sau simțiți că ați fi diferit de alți oameni — că nu v-ați găsit locul, că sunteți inadaptat?

13. Aveți facultăți miraculoase (de exemplu, a putea repara componentele electronice dintr-un televizor cu toate că nu ați urmat nici un curs de electronică?

14. Când oamenii spun cât de răi sunt extratereștrii, simțiți nevoia să le luați apărarea? Vă identificați uneori mai mult cu ei decât cu oamenii — poate chiar simțind afecțiune pentru ei?

15. Vă considerați un ecologist? (Mai exact, vă înfuriați sau vă întristați când vedeți cum poluăm planeta, tăiem copacii etc.?)

16. Vă considerați un susținător al drepturilor omului? (Adică, vă înfurie sau vă întristează modul cum sunt tratate minoritățile etc.?)

17. Vă considerați un partizan anti-nuclear? (Considerați că ar trebui să ne debarasăm de toate armele nucleare?)

18. Părinții și/sau copiii dumneavoastră au avut experiențe O.Z.N.?

19. Vă neliniștesc sau vă înspăimântă O.Z.N.-urile sau extratereștrii?

20. Vi se pare că sunteți urmărit, monitorizat sau ținut în comunicare telepatică?

21. Vi s-a întâmplat vreodată o dispariție de sarcină?

Dacă subiecții răspund afirmativ la mai mult decât doar câteva dintre aceste întrebări, de obicei le recomand un terapeut care știu că înțelege că întâlnirile O.Z.N. sunt reale. Dacă nu, le recomand să-și aleagă unul propriu. (Cititorii trebuie să rețină că aceste întrebări nu indică neapărat că un subiect a fost răpit. Puteți răspunde cu da la multe dintre ele, fără a avea totuși nimic în comun cu fenomenul răpirilor.)

Note

1. Termeni din farmacopeea fenomenelor paranormale, desemnând vorbirea în limbi străine (necunoscute de medium) și, respectiv, în limbi imaginare. (*n. tr.*)

2. „FORUM DE CONTACT (Masa rotundă a comunicațiilor universale)" (*n. tr.*)

3. Fred Alan Wolf, *Parallel Universes*, (ediție nouă: Youniverse Seminars, 1988; reeditare: New York, Touchstone/Simon & Schuster, 1990).

4. *Ibid.*, pp. 234-238.

5. Michael Talbot, *The Holographic Universe* (New York, HarperCollins, 1991).

6. „Ticăloși împuțiți din armată și guvern". (*n. tr.*)

7. Leah A. Haley, *Los Was the Key* (Greenleaf Publications; P.O. Box 70563; Tuscaloosa, Alabama 35407-0563, 1993). În pregătire la Editura ANTET. (*n. red.*)

8. Privitor *tocmai* la acest gen de paradox temporal, cu toate ramificațiile logice, psihologice, sociale, economice, politice și filosofice pe care le poate antrena, rămân opere de referință excelentele filme artistice din trilogia *Back to the Future* („Înapoi în viitor"), ale regizorului Robert Zemeckis, distins ulterior cu Premiul Oscar. (*n. tr.*)

LECTURI SUPLIMENTARE

Se găsesc mii de cărți și articole despre O.Z.N.-uri și răpiri. Recomandările de lectură sunt întotdeauna dificile, fiindcă se omit mereu opere importante, fie pentru că autorul încă nu le-a citit, fie întrucât spațiul pur și simplu nu permite menționarea tuturor. Mai jos figurează o listă cu lucrări binecunoscute care ar trebui să familiarizeze cititorii cu o diversitate de puncte de vedere. Alte referințe se pot găsi în bibliografie.

AUTORUL	CARTEA (CĂRȚILE)
Bowen, Charles, red.	*The Humanoids* *Encounter Cases From Flying Saucer Review*
Boylan, Richard	*Close Extraterrestrial Encounters: Positive Experiences with Mysterious Visitors*
Bryand, Alice și Linda Seebach	*Healing Shattered Reality*
Cooper, William	*Behold A Pale Horse*
Fowler, Raymond	*The Andreasson Affair* *The Andreasson Affair, Phase II* *The Watchers* *The Allagash Abductions*
Good, Timothy	*Above Top Secret* *Alien Liaison*
Haley, Leah A.	*Lost Was the Key*
Hopkins, Budd	*Missing Time* *Intruders*
Keel, John A.	*The Mothman Prophesies* *UFOs: Operation Trojan Horse*
Marciniak, Barbara	*Bringers of the Dawn*
Strieber, Whitley	*Communion*

Talbot, Michael	*The Holographic Universe*
Turner, Karla	*Into the Fringe* *Taken*
Vallée, Jacques	*Passport to Magonia* *Dimensions* *Confrontations* *Revelations*
Wolf, Fred Alan	*Parallel Universes*

PERIODICE

Bulletin of Anomalous Experience
2 St. Clair Ave. West, Suite 607
Toronto, ON M4V 1L5
Canada
(416)963-8700

Contact Forum
P.O. Box 726
Newberg, OR 97132
U.S.A.
(800)366-0264

Flying Saucer Review
F.S.R. Publications Ltd.
P.O. Box 162 High Wycombe
Bucks HP13 5DZ
England

MUFON UFO Journal
103 Oldtowne Rd.
Seguin, TX 78155-4099
U.S.A.
(210)379-9216

Cuprins

Prefață / 7
Capitolul 1 Suntem niște cobai / 9
Note / 37
Capitolul 2 Suntem mințiți /41
Note / 63
Capitolul 3 O nouă abordare / 65
Note / 72
Capitolul 4 Efecte „electromagnetice" / 73
Note / 91
Capitolul 5 Unde sunt fotografiile / 95
Note / 113
Capitolul 6 „Mai rapid decât un glonț..." / 115
Note / 125
Capitolul 7 Acrobații aeriene „imposibile" / 127
Note / 142
Capitolul 8 Un curcubeu de culori, o mulțime de indicii / 145
Note / 163
Capitolul 9 Uite-l, nu e / 165
Note / 184
Capitolul 10 Ieșiri pe teren / 187
Note / 203
Capitolul 11 Ce oră e? / 205
Note / 223
Capitolul 12 Avertismente, salvări și anacronisme / 225
Note / 238
Capitolul 13 „Imposibila" diversitate / 241
Note / 258
Capitolul 14 Oameni în negru / 261
Note / 286
Capitolull 15 Ipoteza / 289
Note / 301
Capitolull 16 Dincolo de Timp / 303
Note / 316
Lecturi suplimentare / 317

- EXTRATEREȘTRII
- CĂLĂTORI TEMPORALI
- EXPERIMENTE PE FIINȚA UMANĂ
- RASA HIBRIDĂ

DOSARELE C.I.A., PENTAGON, NASA
DESPRE RĂPIRILE FIINȚELOR UMANE ȘI IMPLANTURILE DE MICROCIPURI

ISBN 973-9241-75-3

Preț: 22.500 lei